Τα ΑΓΝΩΣΤΑ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑΤΑ των ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΜΑΝΙΑΣ

ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΑΓΝΩΣΤΑ
ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Διὰ πρωτοτύπου μελέτης - ἐρεύνης ἀποκαλύπτεται :

* Τὸ μεγαλειῶδες ἁρμονικὸν σχέδιον τοῦ ἀρχαίου Γεωγραφικοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου.
* Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου εἶναι ἀντανάκλασις Ἑλληνικοῦ προϊστορικοῦ πολιτισμοῦ καὶ διηγοῦνται Ἑλληνιστὶ Δόξαν Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.
* Τὰ μνημεῖα τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἶναι μαρμάρινα βιβλία καὶ ὁμιλοῦν διὰ τῶν ἀριθμῶν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ μόνον τὴν Ἑλληνικήν.
* Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἐπιφανέστατον καὶ ἀρχαιότατον ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ περιέχει τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.
* Ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία εἶναι τοὐλάχιστον 12.000 ἐτῶν, ὡς ὑποστηρίζεται καὶ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.
* Ὁμιλοῦντες οἱ Ἕλληνες τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιάζωνται, διδάσκουν τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ...

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ κ. Θ. ΜΑΝΙΑ

Τὴν 18ην λήξαντος μηνὸς Ἰουνίου ἐ.ἔ., εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν (Ε.Ε.Ε.Ε.), ἐδόθη διάλεξις ὀργανωθεῖσα ὑπ' αὐτῆς, ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ὑπὸ τοῦ μέλους τῆς Ε.Ε.Ε.Ε. Δρος κ. Θεοφάνους Μανιᾶ, Ταξιάρχου ἐ.ἀ. καὶ Ἐρευνητοῦ - συγγραφέως, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Γεωμετρικὸς προγραμματισμὸς τῶν Πόλεων, Ἱερῶν καὶ Μνημείων εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα» καὶ μὲ προβολὴν 70 περίπου φωτεινῶν διαφανειῶν. Ἡ διάλεξις προεκάλεσε ζωηρὰν ἐντύπωσιν καὶ ἐπηκολούθησε μακρὰ συζήτησις ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου τούτου θέματος.

Κατὰ τὸν ὁμιλητήν, ἡ Γεωγραφικὴ θέσις τῶν Πόλεων, τῶν Ἱερῶν καὶ τῶν Μνημείων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλ' ἐγένετο κατόπιν Γεωμετρικοῦ - Γεωδαιτικοῦ προγραμματισμοῦ, ὡς προκύπτει ἀπὸ τὴν συγκριτικὴν μελέτην τῶν μεταξὺ αὐτῶν κατ' εὐθεῖαν ἀποστάσεων.

Εἰδικώτερον κατὰ τὴν ἀπὸ ὑετίας, περίπου, γενομένην ἀποκάλυψιν τοῦ κ. Μανιᾶ, αἱ θέσεις τῶν Ἱερῶν, τῶν Πόλεων καὶ τῶν Μνημείων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, προβαλλόμεναι ἐπὶ τοῦ γεωειδοῦς καὶ συνδεόμεναι διὰ νοητῶν γραμμῶν, ἀνὰ τρεῖς —αἱ πλησιέστεραι— σχηματίζουν τριγωνομετρικὰ Γεωδαιτικὰ δίκτυα διαφόρων τάξεων, στηριζόμενα εἰς τὰς ἀναλογίας τῶν Ἀρχαίων, ἤτοι, εἰς ἀριθμητικάς, γεωμετρικὰς καὶ ἁρμονικὰς ἀναλογίας. Τὸ τριγωνομετρικὸν τοῦτο δίκτυον εἶναι γιγαντιαῖον, καλύπτει ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον μετὰ τῆς ἐνδοχώρας της, μεγάλης ἀκριβείας, τελειότατον καὶ ὡραιότατον. Στηρίζεται εἰς τὴν Εὐκλείδιον Γεωμετρίαν, εἰς ἓν εἶδος εὐθυγράμμου καὶ σφαιρικῆς Τριγωνομετρίας, βασιζομένης εἰς τὰς ἀναλογίας καὶ εἰς τὴν Ἀστρονομικὴν Γεωδαισίαν.

Ὁ ὁμιλητὴς ἐπέδειξεν ὡραιότατα σχήματα ἀπορρέοντα ἐκ τοῦ δικτύου τούτου καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα, εἶπε δὲ ὅτι αἱ ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν ἱερῶν εἶναι ἁπλᾶ ἢ Γεωμετρικὰ πολλαπλάσια τῶν διαστάσεων τῶν ἀρχαίων μνημείων ἢ ἁπλᾶ ἢ Γεωμετρικὰ ὑποπολλαπλάσια τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς γῆς ἢ τῆς πολικῆς ἀκτῖνος της.

Κατὰ τὸν κ. Μανιᾶν, ἡ ἀναμφισβήτητος ὕπαρξις τοῦ ὅλου σχεδίου τούτου τοῦ στηριζομένου εἰς τὰς ἀναλογίας καὶ τὰς συμμετρίας, ἀποτελεῖ τὰς ρίζας τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας καὶ καταδεικνύει πολιτισμὸν μεγάλου ὕψους πρὸ ἀπροσδιορίστου ἀριθμοῦ χιλιετιῶν (ἴσως τῆς 10ης π.Χ. χιλιετηρίδος).

Τὸ ὅλον σχέδιον, προσέθεσε χαρακτηριστικῶς, ἐμφανίζει τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν χῶρον ὡς ἓν εἶδος ἀπεράντου Παρθενῶνος, ὡς ἓν εἶδος γιγαντι-

αίας καὶ θαυμαστῆς βιβλιοθήκης, τῆς ὁποίας τὰ βιβλία εἶναι τὰ Ἀρχιτεκτονικὰ μνημεῖα τῆς Ἀρχαιότητος.

Τὰ ἀρχιτεκτονικὰ μνημεῖα, εἶπε, δὲν εἶναι ἁπλᾶ ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα, ἀλλὰ καλλιμάρμαρα καὶ περικαλλῆ βιβλία, μὲ ὑλοποιημένας φιλοσοφικάς, τεχνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς γνώσεις τῆς ἀρχαιότητος, μαρμάρινα βιβλία ποιήσεως, μουσικῆς, φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης, ἀποτελοῦντα ἕνα ὕμνον τῶν αἰώνων πρὸς τὴν Θείαν δημιουργίαν.

(Ἀναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ «Ἐνημερωτικὸν Δελτίον ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ ἀριθμ. 535 τῆς 5 Ἰουλίου 1969).

*

Ὁ κ. Μανιᾶς ἀνεκάλυψεν, ὅτι τὰ πανάρχαια Ἱερὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος ἔχουν κτισθῆ ἐπὶ τῇ βάσει γεωμετρικῶν ὑπολογισμῶν καὶ μετρήσεων, κυρίως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θέσιν τῆς ἱδρύσεως αὐτῶν.

Αἱ ἔρευναι τοῦ κ. Μανιᾶ ἀποτελοῦν πραγματικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν χρονολόγησιν γεγονότων, ἅτινα ἔλαβον χώραν εἰς τὴν περιοχὴν ὅπου κατῴκησαν παλαιότατα οἱ Ἕλληνες καὶ προσέρχονται διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν νὰ ἐπικυρώσουν τὰ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸν διάλογον αὐτοῦ Τίμαιος ἀναφερόμενα.

Ἡ μέχρι σήμερον θεωρουμένη ὡς μῦθος ἀφήγησις τοῦ σοφοῦ Ἱερέως πρὸς τὸν Σόλωνα περὶ μεγάλου καταστρεπτικοῦ κατακλυσμοῦ καὶ σεισμῶν καὶ περὶ τῆς βυθίσεως τῆς εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν κειμένης μεγάλης νήσου Ἀτλαντίδος, περὶ τὸ ἔτος 9,5 χιλ. π.Χ. περίπου, γίνεται διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Μανιᾶ ἱστορικὴ πραγματικότης.

Εὐάγγελος Σταμάτης
Μέλος τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας τῆς Ἱστορίας
τῶν Ἐπιστημῶν
«Εὐκλείδης Τόμ. Β΄ — 4 — 5»

*

«Ἡ γεωμετρικὴ κλεὶς τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν ὁ κ. Μανιᾶς καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας εἶναι δυνατὸν πλέον νὰ γνωρίσωμεν τὸν τρόπον σκέψεως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅταν ἐτοποθέτουν τὰ Ἱερά των, εἰς τὰς θέσεις ὅπου εὑρίσκονται, εἶναι ὁμολογουμένως «χρυσῆ» καὶ ἡ πολυτιμότης της θὰ ἐκτιμηθῇ τόσον, ὅσον περισσότερον χρησιμοποιεῖται ἐφεξῆς διὰ τὴν εἴσοδόν μας εἰς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ Ἱερά. Ἡ κλεὶς τοῦ κ. Μανιᾶ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι αἱ θέσεις τῶν ἱερῶν δὲν ἦσαν τυχαῖαι καὶ ἐκ τῆς μελέτης τοῦ κ. Μανιᾶ πολλὰ πρέπει νὰ περιμένωμεν, ὅτι θ' ἀποκαλυφθοῦν εἰς τὸ μέλλον διὰ τὰ Ἑλληνικὰ Ἱερά.

Δρ. Κ. Σ. Χασάπης
Ἀστρονόμος

*

«Τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Μανιᾶ ἐπεβεβαιώθησαν ἐκ νέου μετ' ἐκπλήξεως καὶ εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν. Δυνάμεθα νὰ ἀντικρούσωμεν καὶ νὰ ἀνασκευάσωμεν μαθηματικῶς τοὺς ἰσχυρισμοὺς περὶ τυχαίας θέσεως τῶν Ἑλληνικῶν Ἱερῶν».

Γερμανὸς Καθηγητὴς FRITZ ROGOWSKI
(Ἀπὸ ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Καθηγητὴν
Ε.Μ.Π. κ. Σκουλικίδην)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

τοῦ συγγραφέως καὶ δημοσιολόγου κ. Α. Ξεπαπαδάκου

Φαίνεται, πὼς ἡ Ἑλληνικὴ φυλή, ἦρθε ἐπὶ τῆς Γῆς γιὰ νὰ πλαστουργήσῃ. Ἦρθε γιὰ νὰ δημιουργήσῃ. Γιὰ νὰ φωτίσῃ τοὺς ἀφώτιστους, νὰ διδάξῃ τοὺς λαούς!

Ἡ πορεία της ξεπερνᾶ κάθε προηγούμενο καὶ οἱ πολιτισμοί της χρονολογοῦνται πρὸ δεκάδων χιλιάδων ἐτῶν. Ἡ ἀφετηρία της δὲν εἶναι τὸ 1200 ἢ τὸ 3000 π.Χ., ποὺ οἱ διάφορες θεωρίες θέλουν νὰ ἐπιβάλουν. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ Ἑλληνομάθεια καὶ ἡ Ἑλληνολατρεία δὲν ἔπαψε νὰ φλογίζῃ τὶς καθαρὲς ἀνθρώπινες καρδιὲς καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ἐρευνᾶ. Ἐρευνᾶ καὶ ἀποκαλύπτει. Ἀποκαλύπτει καὶ ξαναφέρνει στὸ φῶς σιγὰ - σιγὰ ὅλους τοὺς σπάνιους, τοὺς ἀμίμητους θησαυροὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ποὺ εἶναι κατάσπαρτοι σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ.

Ὁ Πλούταρχος μᾶς λέει ὅτι τὰ ἔργα αὐτὰ καὶ οἱ πράξεις τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Παιδείας, πρέπει νὰ προβάλωνται. Γιατὶ μᾶς προδιαθέτουν καλοπροαίρετα, ὥστε καὶ τὰ καλὰ ἔργα νὰ θαυμάζωμε καὶ νὰ γίνωνται ζηλευτοὶ κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ἔκαμαν καί, μεταξύ τους οἱ ἄνθρωποι, νὰ ἀμιλλῶνται γιὰ τὰ ὡ ρ α ῖ α γιὰ τὰ κ α λ ὰ καὶ τὰ ὑ π έ ρ ο χ α. Καὶ αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὰ θαυμαστὰ ἔργα ὅλων τῶν λαῶν καὶ τῶν Ἐθνῶν. Τὰ μεγαλουργήματα τῶν Ἐθνῶν, πρέπει γιὰ πολλοὺς καὶ πανανθρώπινους λόγους νὰ διαιωνίζωνται. Τὸ νὰ ἀποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια, κατὰ τὸν Ἡράκλειτο, εἶναι σὰ νὰ θέλη νὰ θάψη κανεὶς τὸ χρυσάφι στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς. Καὶ εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο, ὅτι ἡ ἀλήθεια, γιὰ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, θάφτηκε κατὰ τὸ σημαντικώτερο αὐτῆς ποσοστό. Ἐπιδημίες, πανδημίες, γεωλογικὲς καταστροφὲς καὶ ἡ πανθρασυτικὴ μανία βαρβάρων ἐπιδρομέων ἔρριξαν πολὺ βαρειὰ παραπετάσματα πάνω στὴν περίλαμπρη καὶ πανάρχαια αὐλαία τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Σκέπασαν, μὲ ἀσήκωτες ταφόπετρες, πολλὰ καὶ σπουδαῖα ἐπιτεύγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὅμως, ὕστερα ἀπὸ μακραίωνα δουλεία, σήκωσε μὲ ἀποφασιστικότητα τὰ ὅπλα ἐναντίον τοῦ κατακτητοῦ. Ἢ νὰ ἐλευθερωθῇ ἢ νὰ πεθάνῃ! Καὶ κοντά του ἐπίλεκτα τέκνα τῆς ἀνθρωπότητος, φίλοι θερμοί, θαυμαστὲς καὶ κήρυκες τῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ ἀνέσπερου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ἀφιέρωσαν καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴ ζωή τους γιὰ τὸ σπάσιμο τῶν ἁλυσίδων καὶ τὴν νεκρανάστασι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ στρατηγὸς καὶ κόμης Σανταρόζα, ὁ λόρδος Μπάϋρον καὶ ἑκατοντάδες ἄλλοι Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοί, ἄφησαν τὴν τελευταία τους πνοὴ στὴν Ἑλλάδα, βάφοντας μὲ τὸ

αἷμα τους τὸ χῶμα της, μαχόμενοι μὲ γενναιότητα καὶ αὐταπάρνηση ἐναντίον τῶν δυνάμεων τῆς βίας καὶ τῆς βαρβαρότητος.

Ναί, ὅλες αὐτὲς οἱ θυσίες γίνονταν γιὰ νὰ ἐπαναλάμψη τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ δὲν τὸ γνώριζαν ἐξ ὁλοκλήρου, ὅμως τὸ διαισθάνονταν καὶ τὸ διακόνευαν μὲ τὴ θυσία τους. Ἔπεσαν γιατί, ὅπως λέει ὁ Σπυρ. Τρικούπης «τὸ σάλπισμα αὐτοῦ τοῦ πολέμου ἦτο χερουβικὸς Ὕμνος πρὸς τὸν Ὕψιστον». Ἐθελοθυσιάστηκαν, γιατὶ πίστεψαν πὼς ἡ ἀπελευθέρωση ἑνὸς ἔνδοξου καὶ φωτισμένου λαοῦ θ' ἀποβῆ ὠφέλιμη γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Σαγηνεύτηκαν ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη καὶ ἰδανικά, ἀπὸ τὰ θαυμαστὰ κατορθώματα καὶ τὰ μυθικὰ κλέη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ θέλησαν νὰ τοὺς μιμηθοῦν, νὰ τιμήσουν τὴ μνήμη τους. Καὶ ποιὸς ξέρει, μπορεῖ ὁ ἀναγεννημένος αὐτὸς λαὸς νὰ καταγάγη, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος, κι' ἄλλες μεγαλόπνοες κατακτήσεις!

Ἔτσι, μετὰ ἀπὸ 150 χρόνια ἐλεύθερου βίου, ἔχομε τὴν πρώτη ἀμυδρὴ ἀναλαμπή, ποὺ αὔριο θὰ γίνη τηλαυγὴς ἀστέρας καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήση στὴν πραγματικὴ θεία Βηθλεέμ. Στὴν κιβωτό, στὴν μυσταγωγικὴ κυψέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

«Τύχη ἀγαθὴ καὶ θεία ἔμπνευσις» ἐπεφύλαξε στὸν κ. Μανιᾶ τὴν πραγματοποίηση, κατὰ ἕνα σεβαστὸ ποσοστό, τοῦ ὀνείρου τῶν Πανελλήνων καὶ Φιλελλήνων. Ὁ κ. Μανιᾶς, μὲ τὴν ὑπερεικοσαετῆ ἔρευνά του, ἀποκαλύπτει νέα στοιχεῖα γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ ἀρχαιογνωσία. Ἀποκαθιστᾶ συγχρόνως τὴν τόσο κακοποιημένη καὶ δεινοπαθοῦσα ἀλήθεια.

Ὁ Πλάτων, ὁ κορυφαῖος αὐτὸς ἐκπρόσωπος τοῦ ἀρχαίου πνεύματος, ἀναλύει μὲ σαφήνεια στὰ δύο βιβλία του, τὸν «Τίμαιον καὶ Κριτίαν», ὅτι κατὰ τὴν ἐποχή του, ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία ἦταν 90 αἰώνων (9.000 ἐτῶν). Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ἀποδεικνύει καὶ ὁ κ. Μανιᾶς, χρησιμοποιώντας τὴν πιὸ ἀσφαλῆ ἀποδεικτικὴ μέθοδο, τὰ μαθηματικά. Χρησιμοποίησε πρὸς τοῦτο σπουδαῖα, θετικὰ καὶ ἀκριβῆ στοιχεῖα. Ἐμέτρησε, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἀρχηγείου Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ μὲ τελευταίου τύπου καὶ σπανίας ἀκριβείας μηχανήματα, τὶς ἀποστάσεις διαφόρων μνημείων καὶ ἱερῶν. Χρησιμοποίησε ἐπίσης ἀεροφωτογραφίες τῶν ἀρχαιολογικῶν χώρων, ταχυμετρικὰ τοπογραφικὰ διαγράμματα αὐτῶν καὶ γεωγραφικοὺς γνωμονικοὺς χάρτες, ἐφαρμόζοντας τὴν πιὸ ἐκσυγχρονισμένη μέθοδο ἐρεύνης, τὴν «ἐπαγωγικήν». Κυρίως ὅμως ἐκμεταλλεύτηκε καὶ χρησιμοποίησε, στὸν ὑπερθετικὸ βαθμό, ἔμπνευση, διαυγῆ διαίσθηση, εὐρύτητα γνώσεων, ἀδάμαστη ὑπομονή, διδερένια θέληση, ἀκλόνητη πίστη καὶ σπάνια ἐφευρετικότητα καὶ μαχητικότητα, ποὺ πολὺ σύντομα θὰ τὸν καθιερώσουν ὡς «θεῖον δώρημα-καινὸν δαιμόνιον».

Ἀλλὰ τὸ μαχητικό του κύτταρο ἔχει βαθειὲς τὶς ρίζες. Μεταξὺ τῶν προγόνων του, ὁ καπετὰν Μανιᾶς, τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως Pashley, μὲ τὸ τεράστιο καριοφίλλι του, εἶχε πρωταγωνιστήσει γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Κρήτης. Ὁ πάππος του, Γιάννης Μανιᾶς, ἀνατίναξε μόνος του ὁλόκληρο τουρκικὸ πύργο καὶ ἔθαψε ὑπὸ τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς 40 ὑπερασπιστές του νι-

ζάμπδες. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν στενῶν συγγενικῶν οἰκογενειῶν Μαυρογένη, Σκουλᾶ καὶ Γιάνναρη ἔχουν ποτίσει μὲ τὸ αἷμα τους τὸ δέντρο τῆς Ἑλληνικῆς λευτεριᾶς καὶ ἔχουν συνεισφέρει θυμίαμα τὴ ζωή τους γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Πατρίδος. Ὁ ἀπόγονός τους κ. Θεοφάνης Μανιᾶς, σὲ καιρὸ εἰρήνης, μάχεται μὲ τὸ μέτρο καὶ τὸν κανόνα καὶ τὸν διαβήτη, μὲ τὴν πέννα. Ἐπεστράτευσε τὴ σύζυγό του, τὰ παιδιά του καὶ μερικοὺς πιστοὺς φίλους του καὶ ἀπεδύθη σ' ἕναν ἀγῶνα πνευματικό, χωρὶς τέλος, μὴ ὑπολογίζοντας οὔτε κόπους, οὔτε θυσίες, οὔτε ἔξοδα, οὔτε ἄλλες ἐπιτακτικὲς οἰκογενειακὲς ἀνάγκες ἢ συμφέροντα. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτά, κατὰ καιρούς, ἔχει δεχθῆ ἀπειλητικὰ τηλεφωνήματα καὶ ἐπιθέσεις ἀήθεις.

Μὲ γενναιότητα καὶ καρτερία ἀντιπαρέρχεται ὁ κ. Μανιᾶς τὶς σαθρὲς αὐτὲς καὶ ἰταμὲς παρενοχλήσεις στὸ ἔργο του. Ἀληθινὸ ἀπόρθητο κάστρο στὶς ἰδέες καὶ πεποιθήσεις του, ἀκούραστος καὶ ἀκατάβλητος συνεχίζει μὲ μεγαλύτερο φανατισμὸ τὸ ἔργο του. Ἑκατοντάδες χάρτες καὶ σχεδιαγράμματα, χιλιάδες δακτυλογραφημένες σελίδες, κείμενα καὶ διαλέξεις ποὺ ξεπερνοῦν τὶς ἑκατὸ ἡ συλλογή του. Ἕνα νεοελληνικὸ «ἔπος ἐρεύνης» ἡ ὅλη ἐργασία τοῦ ἰδίου καὶ τῆς οἰκογενείας του, στὴν ὁποία ἔχει ἐμφυσήσει τὴν δική του πνοὴ γιὰ νᾶναι ἕτοιμη καὶ νὰ παραλάβη τὴ σκυτάλη. Καὶ μέχρις ἐδῶ ἔχει κερδίσει τὴ μεγάλη μάχη. Ἔβαλε δυναμίτες καὶ νάρκες στὶς βαρειὲς πλάκες ποὺ σκεπάζουν ἐκτεταμένες περιοχὲς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τοῦ μεγαλύτερου ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ καὶ ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Ὁ σπόρος του θὰ καρπίση «καρπὸν ἀτελεύτητον».

Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶναι πολιτισμὸς πού, ὅπως ἔχομε προαναφέρει, χρονολογεῖται πρὸ δεκάδων χιλιάδων ἐτῶν. Τὸ δὲ φωτοβόλο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καταύγασε τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Οἱ πόλεις, τὰ μνημεῖα καὶ τὰ ἱερὰ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχουν κτισθῆ «τῇδε κἀκεῖσε», ἀλλὰ βάσει ἁρμονικῶν μαθηματικῶν νόμων, καὶ ὅπως γράφει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης στὰ «Πολιτικά» του, οἱ θέσεις καὶ οἱ ἀποστάσεις καθορίζονταν βάσει «Νόμου» καὶ ἀπὸ τὰ Πυθόχρηστα Μαντεῖα. Τὸ ὅλο δὲ μεγαλειῶδες σχέδιο παρουσιάζει τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ χῶρο σὰν ἕναν ἀπέραντο Παρθενῶνα, σὰν ἕνα εἶδος γιγάντιας καὶ θαυμαστῆς βιβλιοθήκης, τῆς ὁποίας βιβλία εἶναι ὅλα τὰ καλλιμάρμαρα ἀρχιτεκτονήματα τῆς ἀρχαιότητος. Σ' αὐτὰ εἶναι ὑλοποιημένες ὅλες οἱ φιλοσοφικές, τεχνικές, μουσικές, ποιητικὲς καὶ λοιπὲς ἐπιστημονικὲς γνώσεις τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἀποτελοῦν πραγματικὸν "Υμνο τῶν αἰώνων πρὸς τὴν θεία Δημιουργία».

Οἱ μεταξύ τους ἀποστάσεις εἶναι μετρημένες μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια καὶ ἀντιπροσωπεύουν, κατ' εὐθεῖαν γραμμή, ἀριθμοὺς κωδικούς. Ἔχουν γοητευτικὰ ὀνόματα, ὅπως «Φλόξ, Κύριος, Χιών, Ἐλευσίς, Σούνιον, Ἀστραπή, Ἀκτὶς Θεοῦ, Ἅγμα, Βίβλος, Πίστις κλπ.» καὶ ἀποτελοῦν καὶ ἐνδαρκώνουν τὴν θεόπλαστη πνευματικὴ δημιουργία τῆς φυλῆς μας.

Ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς χῶρος δηλαδὴ μᾶς ἀποκαλύπτεται σὰν ἕνας ἀπέραντος Γεωγραφικὸς χάρτης μὲ τοὺς μεσημβρινοὺς καὶ παραλλήλους προσδιορισμένους ἀπὸ τὶς θέσεις τῶν Ἱερῶν καὶ τῶν Μνημείων. Σὰν ἕνα γιγαν-

τιαῖο βιβλίο, ποὺ περιέχει ὅ,τι μεγάλο, ἄφθαρτο καὶ αἰώνιο μποροῦσε νὰ συλλάβῃ ἡ ἀνθρώπινη διανόηση. Ἀκόμα καὶ τὰ θέατρα, τὰ στάδια καὶ τὰ ἄλκιμα γυμναστήρια ἦταν πραγματικὲς ἐγκυκλοπαίδειες τῆς ἀρχαιότητος, καὶ μιλοῦν μόνο μία γλῶσσα, τὴν ἑλληνική.

Μὲ τὴν ἀψευδῆ γλώσσα τῶν ἀριθμῶν ὁ Παρθενὼν εἶναι «Οἶκος Θεᾶς», εἶναι ἡ ἴδια ἡ «Θεὰ Ἀθηνᾶ», σὲ ὅλες δὲ τὶς πτώσεις. Εἶναι οἶκος τοῦ «Ἀεὶ Ὄντος», εἶναι «Ἁρμονία». Ἀλλὰ καὶ αὐτὲς ἀκόμα οἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου μιλοῦν ἑλληνικά. Ὁ Νεῖλος π.χ. μᾶς βεβαιώνει «ἑλληνιστὶ» τὶς 365 μέρες τοῦ χρόνου καὶ ὁ κυκλικὸς ὠκεανὸς μᾶς παρουσιάζεται σὰν τεράστιος, αἰώνιος καὶ ἱερὸς ποταμὸς Νεῖλος, ποὺ περιβάλλει ἀπὸ παντοῦ τὴ Γῆ. Ἀλλὰ ἡ θεόπεμπτη ἔρευνα τοῦ Θεοφάνη Μανιᾶ δὲ σταματᾶ ὡς ἐδῶ. Μᾶς ξεναγεῖ καὶ σὲ ἄλλους, ἄγνωστους ὡς τὰ τώρα χώρους. Φτάνει στὸ ὑψηλότερο ἀπόγειό της. Στὸ ἐπιφανέστερο καὶ ὡραιότερο ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Μᾶς διδάσκει τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Τῆς γλώσσας τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὴν παρατήρηση, τὴν ὑγιᾶ φαντασία καὶ τὴ διαίσθηση τῆς μαθηματικῆς λογικῆς ὁ κ. Μανιᾶς μᾶς ἀποκαλύπτει αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἰάμβλιχος στὰ «Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς»:

> «... Μονὰς τῆς πρὸς τὸν Ἥλιον κοινωνίας ἐμφαίνει διὰ τῆς συγκεφαλαιώσεως τοῦ ὀνόματος αὐτῆς· συναριθμηθὲν γὰρ τὸ μονὰς ὄνομα 361 ἀποδίδωσιν, ἅπερ ζωδιακοῦ κύκλου μοῖραι εἰσίν. Καὶ ἡ συναρίθμησις τοῦ κόσμου ὀνόματος ἑξακόσια ἐστίν...».

Καὶ συναριθμεῖ καὶ ὁ κ. Μανιᾶς τὶς λέξεις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ προβαίνει, μὲ τὸ παρὸν ἔργο του, εἰς τὴν πιὸ μεγαλειώδη ἀποκάλυψη. Ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα, μᾶς λέει, εἶναι ἐπιστημονικὴ καὶ φιλοσοφική. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κωδικοὺς ἀριθμούς, ποὺ γίνονται γεωμετρικὰ σχήματα, καὶ ἐμπεριέχει ὅλη τὴν Ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων Λαῶν. Ἡ ἐξίσωση τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μάγια τοῦ Μεξικοῦ βρίσκεται καὶ στὴν ἑλληνικὴ Ἀφροδίτη. Στὴν καθημερινὴ ὁμιλία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς ἁπλὲς συζητήσεις του, βρίσκονται καὶ ἀναφέρονται ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα ὅλων τῶν παρελθουσῶν χιλιετιῶν!

Ἡ λέξη «Θεὸς» εἶναι διάμετρος τῆς σφαίρας, μὲ τὴν ὁποία οἱ ἀρχαῖοι παρίσταναν τὸ «Σύμπαν» καὶ μὲ τὸ ἄρθρο της, δηλαδὴ «Ὁ Θεὸς» εἶναι ὁλοκλήρωμα τῶν ἀριθμητικῶν ἁρμονικῶν στοιχείων τοῦ Παγκάλου Σύμπαντος. Καὶ εἶναι ὁ Θεὸς «Ἅγιος καὶ Ἀγαθὸς» μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς τὴ σημερινὴ ἔννοια. Ἡ ἑλληνικὴ Γραμματική, καταλήγει ὁ κ. Μανιᾶς, εἶναι μαθηματική, καὶ οἱ ἐξαιρέσεις καὶ ἀνωμαλίες εἶναι μαθηματικῆς προελεύσεως.

Ἡ μελέτη «ἔρευνα» αὐτὴ τοῦ κ. Μανιᾶ ἀποτελεῖ ἕνα κατακόρυφον ἅλμα καὶ ἕνα φωσφορίζον ὁρόσημο στὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, πολὺ σύντομα θ' ἀρχίσουν νὰ περηφανεύωνται γιὰ τὴ φυλή, γιὰ τὸ Γένος τους καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Θὰ π[illegible]σουν νὰ εἶναι ἄψυχα εἴδωλα,

«παρίαι» τοῦ λεγομένου εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος καὶ σύρμοῦ. Θὰ πάψουν νὰ ἀποτελοῦν τοὺς φτωχοὺς πνευματικοὺς συγγενεῖς τῆς Μεσογείου. Τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἐγείρεται ἀπὸ τὸν λήθαργο τῶν αἰώνων. Νεανικό, ζωογόνο, σπινθηροβόλο θὰ ξαναφωτίση τὴν ἀνθρωπότητα. Θὰ ξαναθυμήση σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Γῆς ὅτι ἰδανικὰ εἶναι μόνο τὰ ὑψηλὰ διανοήματα κι' ὄχι ὁ ἀρρωστημένος πανευδαιμονισμός. Ἐδῶ εἶναι χαραγμένη ἡ ἀποστολή μας καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν «ρουν» πρέπει νὰ διοχετεύσουν οἱ ἰθύνοντες ὅλο τὸ ἐθνικό μας δυναμικό. Πρέπει νὰ πιστέψωμε μὲ πάθος στὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καὶ στὰ Ἑλληνικὰ ἰδανικά, ὅπως τὰ καθορίζει ὁ Λίβιγκστων.

Λὲν εἶναι μόνο τὰ τεχνικὰ ἢ πολεμικὰ μέσα ποὺ μποροῦν νὰ ἐπιβάλουν τὴν παρουσία ἑνὸς Ἔθνους, ἑνὸς λαοῦ στὸν διεθνῆ στίβο. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ὡραιότερα καὶ εἰρηνικώτερα καὶ πιὸ ἀσφαλῆ μέσα. Αὐτὰ ποὺ ἐκπορεύονται ἀπὸ τὴ σφαίρα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης. Καὶ ὅσες φορὲς τὸ ἑλληνικὸ δαιμόνιο κινήθηκε μὲ ἄνεση μέσα στοὺς χώρους αὐτοὺς ἐντυπωσίασε καὶ ἐμεγαλούργησε. Εὐτυχῶς ποὺ οἱ χῶροι αὐτοὶ δὲ μποροῦν νὰ μολυνθοῦν εὔκολα καὶ ἀναμένουν ἀνέπαφοι τοὺς νέους Ὁμήρους, Αἰσχύλους καὶ Φειδίες γιὰ νὰ πλαστουργήσουν τὶς σύγχρονες μορφὲς καὶ ἐκφράσεις ὑψηλῶν στόχων καὶ ἰδανικῶν. Μποροῦμε καὶ πάλι νὰ πρωτεύσωμε. Ἀπὸ τὴ φυλή μας δὲ λείπει οὔτε ἡ ποιότητα, οὔτε ἡ θέληση, οὔτε τὸ θάρρος, οὔτε ἡ διάθεση, οὔτε, καὶ τὸ σπουδαιότερο, τὸ φιλότιμο, τὸ μεράκι. Μία ἄλλη ὅμως κινητήρια ἀρετὴ βρίσκεται, ἀπὸ καιρὸ τώρα, σὲ ὑπολανθάνουσα κατάσταση. Ἡ ἐθνικὴ ἔξαρση! Πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ Ἡγεσία ἔχουν καθῆκον καὶ χρέος ἱερὸ νὰ κεντρίσουν τὴν ἀρετὴ αὐτή, αὐτὴ τὴν ὕψιστη πηγὴ δημιουργίας, γιὰ ν' ἀνοιχτῆ ὁ δρόμος πρὸς ὑλοποίηση τῶν ὀνείρων καὶ προσδοκιῶν τῆς Φυλῆς.

> Πρέπει νὰ ἀρραβωνιάσωμε τὸ Ἀθηναϊκὸ καὶ Σπαρτιατικὸ πνεῦμα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ διαπλάσουμε μιὰ νέα ἰδανικὴ γενιά, στὰ μέτρα τὰ ἑλληνικά, καὶ νὰ δημιουργήσουμε παντοῦ, σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, τὴν ἔξαρση, τὴν περηφάνεια καὶ τὴ λεβεντιά.

Τότε μόνον οἱ νέοι μας, τὸ ἐθνικὸ καὶ παραγωγικὸ στοιχεῖο τοῦ τόπου θὰ μείνουν ἄτρωτοι ἀπὸ τὰ ξένα ρυπαρὰ ρεύματα καὶ νοσηρὰ μπολιάσματα.

Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τεθῆ ἴσως ἀπὸ πολλοὺς τὸ ἐρώτημα: Μποροῦμε μεῖς νὰ διαδραματίσουμε σήμερα ἕναν τόσο σπουδαῖο καὶ παγκόσμιο ρόλο; Μποροῦμε δηλαδὴ νὰ γίνουμε οἱ ὁδηγητὲς τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ ἕνα καλύτερο αὔριο; Τὴν ἀπάντηση θ' ἀφήσουμε νὰ μᾶς τὴν δώση ὁ Φινλανδὸς βαρῶνος, κοινωνιολόγος καὶ πρώην διπλωμάτης τῆς Χώρας του, σὲ πολλὲς ἀπὸ τὶς Εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες Yrgo Von Gronhagen, ὁ ὁποῖος μιλώντας στὴν «Ἑλληνικὴ Λέσχη» στὶς 11 Μαΐου 1972 μὲ θέμα «ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ», ἀναφέρθηκε στὴν ἀγωνία καὶ ἐπιθυμία τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ζήση «ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἁρμονίᾳ» καὶ ὑπέμνησε, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας του, τὸν συλλογισμὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης, κατὰ τὸν ὁποῖον:

«Ἡ ἁρμονία ἐν τῷ κόσμῳ δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνον ὅταν ὑπάρξη ἰσορροπία μεταξὺ τῶν τριῶν σημείων τῆς Πυραμίδος, τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν κορυφὴν καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου εἰς τὴν βάσιν...».

Καὶ συνέχεια ὑπογράμμισε ὅτι ἡ ἁρμονία αὐτὴ ὑπῆρχε στὴν ἀρχαιότητα καὶ γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ ἐπετεύχθησαν ὅλα τὰ θαυμαστὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ ἡ Ἑλλάς, ὑπὸ τὴν τουρκικὴ κυριαρχία, μετέδωσε, διὰ τῶν προσφύγων της, στὴ Δύση τοὺς πνευματικούς της θησαυρούς. Καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι, ἐνθουσιασμένοι ἐκ τῆς ἐλευθερίας καὶ ὡραιότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ἄρχισαν νὰ ἀπογυμνώνουν τὸ πνεῦμα ἐκ τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν παραδόσεων καὶ μὲς τὶς τεχνικὲς ἐφευρέσεις τους πίστεψαν τὸν ἑαυτόν τους «ἴσον πρὸς τὸν Θεόν». Τὸ φαινόμενο αὐτό, ἐτόνισε, δὲν εἶναι τίποτε' ἄλλο παρὰ καθαρὸς παραλογισμός. Ἀπὸ τότε, ὅλοι οἱ σοφοὶ μιλοῦν περὶ τοῦ μεγάλου, τοῦ τρομεροῦ κινδύνου, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη στὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὸν ἀναχαιτίσουν. Ἔχομε ὅμως ἱερὸ χρέος νὰ χτυπήσωμε τὸ κακὸ καὶ νὰ δημιουργήσωμε τὴν νέα ἡγέτιδα τάξη μὲ πρότυπο τὴν Δημοκρατία τοῦ Περικλέους. Ἀλλὰ τὰ μηνύματα, ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ ἐλεύθερου κόσμου, μᾶς ἔρχονται δυσοίωνα. Καὶ συνέχεια ἔθεσε τὰ ἐρωτήματα:

«Μπορεῖ ἡ Ἑλλὰς νὰ διαδραματίση ἕνα τέτοιον ρόλον; Εἶναι προετοιμασμένη νὰ ὁδηγήση εἰς μίαν νέαν ἀναγέννησιν τὴν ἀνθρωπότητα; Ἀναλογίζεται τὴν εὐθύνην της ἔναντι τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, ὁ ὁποῖος ἔχει νὰ ἐπιλέξη μεταξὺ τοῦ νέου ἀνθρώπου ἢ τῆς καταστροφῆς; Καὶ δίνοντας ὁ ἴδιος τὴν ἀπάντηση εἶπε χαρακτηριστικά:

Ἡ Ἑλλὰς πλέον σήμερον δὲν εἶναι μία χώρα πτωχὴ καὶ ὀπισθοδρομική. Ἐὰν ἡ Νεολαία της, ἀφυπνιζομένη, ἐννοήση τὴν ἱστορικήν της ἀποστολήν, θὰ χρησιμεύση ὡς παράδειγμα εἰς τὴν νεολαία ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ ἐὰν εἶναι ἕτοιμη νὰ σχηματίση μίαν νέαν ἡγέτιδα τάξιν, ἱπποτικήν, τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι εὐοίωνον.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, συνέχισε, δὲν ἔχει προσβληθῆ ἀπὸ τὰς ἀσθενείας τῆς Δύσεως. Καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ ἕνα τόσο μεγάλο καὶ λαμπρὸν παρελθὸν εἶναι προωρισμένος νὰ παίξη τὸν ρόλον τοῦ ἐμψυχωτοῦ μιᾶς νέας χρυσῆς ἐποχῆς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ὁ βαρῶνος Gronhagen κατέληξε:

Ἕλληνες Νέοι!

Ἔρχομαι ἀπὸ περιοδείαν ἐκ τῶν περισσοτέρων πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης. Τὸ κατάντημα τῆς εὐρωπαϊκῆς νεολαίας εἶναι ἀπελπιστικόν. Ἦλθα εἰς τὴν Χώραν σας πρὸ διετίας καὶ ἔκτοτε τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς ἀνοίξεως ζῶ ἐδῶ, μὲ τὴν οἰκογένειάν μου, εἰς τὴν γαλανὴν σας Πατρίδα, ὁ δὲ υἱός μου Γιαννάκης εἶναι δευτεροετὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν.

Μὴν ἀκοῦτε τὰς ἀπειλὰς ἢ τὰς κατηγορίας εἰς βάρος τῆς Χώρας σας. Ὅλων τὰ βλέμματα εἶναι ἐστραμμένα εἰς ἐσᾶς. Ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἀγωνιᾶ. Περιμένουν ἀπὸ ἐσᾶς κάτι. Θυμηθεῖτε τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρόσφατα κατορθώματα τῶν πατέρων σας (Ἔπος τοῦ 40) καὶ προχωρῆστε εἰς τὴν ὑψηλήν σας ἀποστολήν. Ὅλαι αἱ εὐκαιρίαι διὰ τὸν σχηματισμὸν μιᾶς ἀληθοῦς εὐρωπαϊκῆς ἡγέτιδος τάξεως δίδονται εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Πάνω ἀπ' ὅλα ἔχετε πρεσβυτάς σας Παρθενῶνες!... Εἴθε...».

Συμπέρασμα ὅλων τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἔχει σήμερα τὴν ἀνάγκη μας. Διψάει ἀπὸ Ἑλληνικὸ Πεῦμα. Πρέπει νὰ τῆς ξαναδώσουμε περιούσιες μορφές. Πρέπει νὰ τὴν σώσουμε ἀπὸ τὴν αὐτοκαταστροφή. Ἂς γίνωμε λοιπὸν οἱ χρυσοὶ ταχυδρόμοι τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος. Τὸ ἐπιτάσσουν τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν τῆς ἀνθρωπότητος θὰ πρέπει νὰ γνωρίσωμε πρῶτα τὸν ἑαυτό μας. Νὰ μάθωμε ποιοὶ εἴμαστε καὶ ποῖοι μποροῦμε νὰ γίνωμε. Ὁδηγὸς στὴ μέθοδο αὐτή, τὴν καθαρὰ ἑλληνική, εἶναι τὸ παρὸν τοῦ Θεοφάνη Μανιᾶ. Ἐσεῖς οἱ φλεγόμενοι ἀπὸ τὰ πάτρια καὶ τὸ ἑλληνικὸ μεγαλεῖο ἔχετε νὰ ἀνακαλύψετε καὶ νὰ μάθετε πολλά. Διαβάστε το μὲ προσοχή.

Ἀντώνης Ξεπαπαδάκος
Συγγραφεὺς - Δημοσιολόγος

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ὅταν οἱ σημερινοὶ νέοι ἀδυνατοῦν πολλάκις νὰ ἐννοήσουν τὴν νοοτροπίαν τῶν γονέων των καὶ ἀντιστρόφως, οἱ γονεῖς νὰ ἐννοήσουν τὴν νοοτροπίαν τῶν παιδιῶν των, εἶναι φανερὸν ὅτι εἶναι δυσχερέστατον διὰ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον νὰ συλλάβῃ τὴν νοοτροπίαν τῶν Ἑλλήνων τῆς Κλασσικῆς περιόδου, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ κατανοήσῃ τὰ πιστεύω καὶ τὰς δοξασίας τῶν ἀνθρώπων τῆς προϊστορικῆς ἢ τῆς Μυθολογικῆς ἐποχῆς.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔγκειται καὶ ἡ δυσχέρεια τῆς παρούσης μελέτης - ἐρεύνης ἐπὶ τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ κατανόησις αὐτῆς.

Ἡ μελέτη - ἔρευνα αὕτη ἀποτελεῖ μίαν ἀπαρχὴν νέου εἴδους ἐρευνῶν διὰ τὸν Ἀρχαῖον Κόσμον. Κατεβλήθη δὲ μεγάλη προσπάθεια διὰ νὰ φέρωμεν εἰς φῶς ὡρισμένα μαθηματικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα εὐχόμεθα νὰ προβληματίσουν ἄλλους μελετητάς.

Μέχρι σήμερον δὲν ἔχουν γίνει τοιαύτης φύσεως συγκριτικαὶ μελέται τῶν Πυραμίδων μὲ τὰ Μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος.

Ἡ παροῦσα μελέτη φέρει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σπουδαῖα γεγονότα σχετικὰ μὲ τοὺς πολιτισμοὺς τῆς Προϊστορικῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀρχαίας Αἰγύπτου, θὰ ἐπιτύχῃ δὲ εἰς τὸν σκοπόν της, ἐὰν γίνῃ ἀφορμὴ διὰ νέας παρομοίου εἴδους μελέτας.

Σύγκρισις τῶν Μαθηματικῶν καὶ Ἀστρονομικῶν στοιχείων, τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου, τῶν διαπιστωθέντων ὑπὸ διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, μὲ τὰς ἀποστάσεις τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Μνημείων καὶ ἰδίᾳ μὲ τὰς διαστάσεις καὶ λοιπὰ ἀρχιτεκτονικὰ στοιχεῖα αὐτῶν, ἀποδεικνύει μαθηματικῶς, παναρχαίους πνευματικοὺς δεσμοὺς Ἑλλάδος - Αἰγύπτου.

Ἡ ἀναμφισβήτητος παρουσία εἰς τὰς Πυραμίδας τῶν Ἑλληνικῶν μέτρων, ὅπως τοῦ Ἑλληνικοῦ Σταδίου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποδός· τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ὑπὸ τὴν στατικὴν καὶ κινητικήν του μορφήν· τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου· τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς ἀριθμούς· τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης, Γεωμετρίας, Ἀριθμητικῆς καὶ Ἀστρονομίας εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ἑλληνικῆς Κοσμοθεωρίας τῶν Ἀριθμῶν· καὶ γενικῶς ἡ παρουσία εἰς τὰς Πυραμίδας πολλῶν ἀληθῶν καὶ σπουδαίων ἐπιστημονικῶν καὶ πολιτιστικῶν στοιχείων τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφιβολιῶν, εἰς τὸ ὅτι αἱ Πυραμίδες ἀντανακλοῦν πανάρχαιον ἐξαφανισθέντα Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν.

Τὰ ἐξόχως σημαντικὰ αὐτὰ γεγονότα, συνιστοῦν πλέον ἱστορικὴν πραγματικότητα, μὲ μαθηματικὴν ὑποδομήν.

Οὕτω, ἡ Μυθικὴ Ἑλλάς, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν καὶ τοῦ μεγαλειώδους καὶ μὲ ἀφανῆν ἁρμονίαν Γεωμετρικοῦ - Γεωδαιτικοῦ Τριγωνισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γεωγραφικοῦ Χώρου καὶ μετὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς συμβολικῆς σημασίας τῶν Ἀριθμῶν εἰς τὴν Ἀρχαίαν Τεχνικήν, ἡ Προϊστορικὴ καὶ Μυθικὴ Ἑλλὰς παρουσιάζεται ὡς ἓν ἀπέραντον Βιβλίον Γεωμετρίας καὶ ἁρμονίας τῶν Ἀριθμῶν, εἷς σωστὸς χάρτης τοῦ Οὐρανοῦ, εἷς γιγαντιαῖος καὶ καταπληκτικὸς Κῶδιξ Θρησκευτικοῦ, Ἐπιστημονικοῦ, Φιλοσοφικοῦ, Τεχνικοῦ καὶ Καλλιτεχνικοῦ χαρακτῆρος, εἷς γήϊνος Ἑλληνικὸς Ὕμνος τῶν Αἰώνων πρὸς τὸν «ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ καὶ ΜΟΝΟΓΕΝΗ ΟΥΡΑΝΟΝ».

Καὶ τὰ ἀνεπανάληπτα θαύματα τῶν Πυραμίδων ἀποτελοῦν ὑλοποιημένην ἠχὼ τοῦ Ὕμνου αὐτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἁρμονίας τῶν χιλιετιῶν...

Εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον περιλαμβάνονται στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὸ θέμα, ἤτοι:

1) Τοῦ Γεωμετρικοῦ Γεωδαιτικοῦ τριγωνισμοῦ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ χώρου, μὲ φωτογραφίας χαρτῶν.

2) Τῆς σημασίας τῶν ἀριθμῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν τεχνικὴν καὶ ἰδίᾳ ὡρισμένα στοιχεῖα ἀποκρυπτογραφήσεως τῶν μνημείων.

3) Πορίσματα προσφάτου ἐρεύνης μου ἐπὶ τῆς μαθηματικῆς συγκροτήσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τῆς ὁποίας πολλαὶ λέξεις εἴτε μόναι, ἄνευ ἄρθρου, ἢ μὲ τὸ ἄρθρον των καὶ συχνάκις εἰς τὸ σύνολον τῶν πτώσεών των, ἀποτελοῦν «Κωδικοὺς Ἀριθμούς».

Τοιοῦτοι «κωδικοὶ ἀριθμοὶ» τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀναφέρονται τῶν Θεῶν, τῶν Ἀξιωμάτων, καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν ὅρων.

Δοθέντος δὲ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἀρχαιοτέρα τοῦ τριγωνισμοῦ —διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνήγειρον «Ἱερὰ Θεῶν» χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὰ ὀνόματα τῶν Θεῶν— προκύπτει ὅτι αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνουν στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἶναι κατὰ πολὺ μεταγενεστέρας ἐποχῆς. Αἱ Πυραμίδες ἀνηγέρθησαν μετὰ τὴν γέννησιν τῶν Θεῶν τοῦ Δωδεκαθέου καὶ ἀνταναklοῦν τὸν προϊστορικὸν ἐξαφανισθέντα Ἑλληνικὸν πολιτισμόν, τὸν ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸν «ΤΙΜΑΙΟΝ» καὶ «ΚΡΙΤΙΑΝ».

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Ν. ΜΑΝΙΑΣ

Τὰ σπουδαιότερα ἀποσπάσματα ἀρχαίων κειμένων τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν ὀρθότητα τῶν συμπερασμάτων τῆς παρούσης μελέτης-ἐρεύνης.

Ἡ παροῦσα μελέτη, δὲν εἶναι προϊὸν βαθείας, ἐμβριθοῦς καὶ ὅλως ἐξαιρετικῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων Συγγραφέων. Δὲν ὑποστηρίζομεν τοιοῦτον τι, διότι εἶναι ἀνακριβὲς καὶ θὰ ἀπετέλει τοῦτο αὐτάρεσκον ἐγωϊσμόν.

Ἡ ὅλη ἔρευνα ἐστηρίχθη εἰς παρατηρήσεις ἐπὶ Γεωγραφικῶν Χαρτῶν καὶ εἰδικῶς εἰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν θέσεων τῶν Ἀρχαίων μνημείων. Ἐχρησιμοποιήθη, κατόπιν τούτου, ἡ σύγχρονος μέθοδος ἐρεύνης ἡ ἐπαγωγική, ἥτις ἀπέδωσε ταχέως θετικὰ ἀποτελέσματα. Αἱ ἡμέτεραι ὑποθέσεις, ὅτι αἱ θέσεις τῶν ἀρχαίων Ἱερῶν δὲν ἦσαν τυχαῖαι ἐπεβεβαιώθησαν τελείως.

Ἐκ τῶν ὑστέρων ἐμελετήθησαν πολλῶν κατηγοριῶν καὶ ἐπιστημονικῶν καὶ φιλοσοφικῶν κλάδων ἀρχαῖα κείμενα, τὰ ὁποῖα βεβαιώνουν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Ὑπάρχουν πάμπολλα τοιαῦτα ἀποσπάσματα, ἀλλὰ παραθέτομεν τὰ σπουδαιότερα.

1. Ἀριστοτέλους Πολιτικά: VII 1331a.

> «Τὰς δὲ τοῖς θείοις ἀποδεδομένας οἰκήσεις ἁρμόττει τόπον ἐπιτήδιόν τε ἔχειν καὶ τὸν αὐτόν, ὅσα μὴ ὁ ΝΟΜΟΣ ἀφορίζει χωρὶς ἤ τοι μαντεῖον ἄλλο πυθόχρηστον.
>
> Ἔτι δὲ ἱερὰ κατὰ τὴν χώραν εἶναι ΝΕΜΕΜΗΜΕΝΑ, τὰ μὲν τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ τοῖς ἥρωσιν».

Ἑρμην.: Οἱ οἶκοι δὲ οἱ καθιερωμένοι διὰ τὴν λατρείαν τῶν Θεῶν ἁρμόζει ὅπως εὑρίσκωνται ὄχι μόνον εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, ἐκτὸς ἐκείνων τῶν ὁποίων τὴν θέσιν ὁρίζει ὁ ΝΟΜΟΣ χωριστά, ἢ κάποιον Μαντεῖον πυθόχρηστον.

Ἀκόμη δὲ τὰ ἱερὰ τῶν ἀγροτικῶν περιοχῶν πρέπει νὰ εὑρίσκωνται συμμέτρως κατανεμημένα, ἄλλα μὲν ἀφιερωμένα εἰς τοὺς θεούς, ἄλλα δὲ εἰς ἥρωας.

Τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ τοῦ Ἀριστοτέλους σαφῶς καθορίζει τὰ σχετικὰ μὲ τὰς θέσεις τῶν ἀρχαίων ἱερῶν. Αἱ θέσεις τῶν ἱερῶν ἔπρεπε νὰ ἦσαν ἢ αἱ ἀρχαιότεραι θέσεις αὐτῶν —ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ νέας κατασκευῆς παλαιοῦ

καταστραφέντος Ναοῦ— ἢ ἐκείνη τὴν ὁποίαν καθώριζεν ὁ ἰσχύων ΝΟΜΟΣ, ὅστις ἀσφαλῶς εἶχε γίνει κατόπιν μελέτης, ἢ ἀκόμη ἡ θέσις τὴν ὁποίαν καθώριζε κάποιο Μαντεῖον πυθόχρηστον, δηλ. φωτισμένον ἀπὸ τὴν Πυθίαν τῶν Δελφῶν. Οὕτω ἐξηγεῖται καὶ τὸ πανελλήνιον σχέδιον τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου. Οἱ Δελφοὶ μέσῳ τῶν πυθοχρήστων Μαντείων καθώριζον τὰς θέσεις ἀνεγέρσεως τῶν Ἱερῶν ἢ τοὐλάχιστον ὡρισμένων σπουδαίων ἐκ τούτων.

2. Παυσανίας: Ἀττικὰ 31,1 καὶ 32,3.

α) «Οἱ δὲ μικροὶ Δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, ὡς ἔτυχεν ἕκαστος οἰκισθείς».

Ἑρμην.: «Οἱ μικροὶ Δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, ποὺ ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἱδρύθηκε στὴν τύχη».

Προκύπτει ἐκ τοῦ χωρίου τούτου, ὅτι ἡ ἵδρυσις τῶν μὲν μικρῶν Δήμων ἐγένετο εἰς τὴν τύχην, δηλ. ἄνευ μελέτης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς μεγάλους δήμους τῶν ὁποίων ἡ ἵδρυσις ἐγένετο κατόπιν μελέτης.

β) «Δῆμος ἐστι Μαραθὼν ἴσον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων ἀπέχων καὶ Καρύστου τῆς ἐν Εὐβοίᾳ».

Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου προκύπτει ὅτι εἶχεν ὑπολογισθῆ ἡ ἀπόστασις τοῦ Μαραθῶνος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Κάρυστον τῆς Εὐβοίας καὶ εἶχεν εὑρεθῆ ὅτι αἱ ἀποστάσεις αὐταὶ ἦσαν ἴσαι.

Ἐὰν ἀμφότεραι αἱ ἀποστάσεις ἦσαν ἀποστάσεις ξηρᾶς, θὰ ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ τις, ὅτι πρόκειται περὶ ἴσων ἀποστάσεων εἰς χρόνον πορείας.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀπόστασις μέχρι Καρύστου εἶναι κατὰ μέγα μέρος θαλασσία, συνάγεται ὅτι αἱ ἀποστάσεις εἶχον ὑπολογισθῆ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν καὶ τοῦτο ἄλλωστε προκύπτει ἀπὸ τὴν μέτρησιν γεωγραφικῶν χαρτῶν.

Διὰ νὰ ὑπολογίζωνται ὅμως μεγάλαι ἀποστάσεις καὶ δὴ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰδικαὶ ἐπιστημονικαὶ μέθοδοι. Ὁ Στράβων καὶ ὁ Ἥρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς μᾶς διαφωτίζουν σχετικῶς. Ἐχρησιμοποιοῦντο κατ' αὐτοὺς γεωδαιτικαὶ μέθοδοι διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως γεωμετρικῶν καὶ ἀστρονομικῶν στοιχείων.

3. Στράβων: (Β'. Ε - ΙΙΙ - 4).

α) «Ὅσοι τόπων ἰδιότητας ἐπιχειροῦσιν, οἰκείως προσάπτονται καὶ τῶν οὐρανίων καὶ γεωμετρίας σχήματα καὶ μεγέθη καὶ ἀποστήματα...

Λαβὼν οὖν ταῦθα ὁ γεωμέτρης, προσχρησάμενος τοῖς ὑπὸ τοῦ

ἀστρονομικοῦ δεικνυμένοις... καταμετρεῖ τὴν μὲν οἰκίσιμον ἐμβατεύων, τὴν δ' ἄλλην ἐκ τοῦ λόγου τῶν ἀποστάσεων».

Ἑρμην.: Ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰς θέσεις τῶν διαφόρων τόπων, λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὰ δεδομένα τῶν ἀστρονόμων καὶ γεωμετρῶν τὰ σχετικὰ μὲ τὰ σχήματα, τὰ μεγέθη καὶ τὰς ἀποστάσεις... Ἀφοῦ λάβη ὑπ' ὄψιν ταῦτα ὁ Γεωμέτρης, ἰδίᾳ τὰ ἀστρονομικὰ δεδομένα, καταμετρᾶ τὴν κατοικουμένην γῆν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ὑπολογίζων τὸ ἐμβαδόν, καὶ τὴν ὑπόλοιπον ὑπολογίζει ἐκ τῶν λόγων τῶν ἀποστάσεων.

β) «Εἰ δή τις εἰς τριακόσια ἑξήκοντα τμήματα τέμοι τὸν μέγιστον τῆς γῆς κύκλον, ἔσται ἑπτακοσίων σταδίων ἕκαστον τῶν τμημάτων». (Β - Ε - 132).

Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου προκύπτει, ὅτι ὑπελόγιζεν ὁ Στράβων τὸν Ἰσημερινὸν εἰς 252.000 στάδια (τὸν μέγιστον κύκλον) καὶ ἡ τιμὴ τοῦ σταδίου εἶναι πολὺ μικρά.

γ) Ἡ σφαιρικότης τῆς γῆς ἦτο κάτι τὸ δεδομένον, γνωστὸν καὶ ἀναμφισβήτητον:

«Ὑποθέσθαι δὲ καὶ σφαιροειδῆ μὲν τὸν κόσμον, σφαιροειδῆ δὲ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς». (Στράβ. Α - 20).

4. Ἥρων ὁ Ἀλεξανδρεύς:

«Ἡ γεωδαισία ποιεῖται τὰς διαιρέσεις οὐ μόνον εἰς ἰσότητας, ἀλλὰ καὶ κατὰ λόγους καὶ ἀναλογίας».

5. Πλάτων:

α) «Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω. Τοῦ γὰρ ἀεὶ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνῶσιν ἐστίν». (Πολιτεία).

β) «Σχῆμα δὲ —τοῦ κόσμου— σφαιροειδές, ἐκ μέσου πάντη πρὸς τὰς τελευτὰς ἀπέχων ἴσον, κυκλοτερὲς αὐτὸ ἐτορνεύσατο». (Ὁ Θεὸς) «Τίμαιος».

γ) «Καὶ δεσμὸν κάλλιστον ὁ Θεὸς ἐποίει... Δεσμὸς δὲ κάλλιστος ἡ ἀναλογία». (Τίμαιος).

δ) «Τὰς τοῦ διπλασίου καὶ τριπλασίου τρεῖς ἑκατέρας ἀποστάσεις». (Τίμαιος 43).

Γενικῶς τὸ ὅλον πνεῦμα τοῦ «Τιμαίου» τοῦ Πλάτωνος εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ αἰσθητός, ὁ κόσμος τὸν ὁποῖον βλέπομεν, εἶναι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ οὐρανίου σχεδίου, μὲ ἀναλογίας καὶ συμμετρίας καὶ γενικῶς μὲ μίαν ἁρμονίαν ἀριθμῶν.

6. Ἰάμβλιχος: «Τὰ θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς».

α) «Συναριθμηθὲν γὰρ τὸ μονὰς ὄνομα τξα΄ ἀποδίδωσιν, ἅπερ ζωδιακοῦ κύκλου μοῖραί εἰσιν. (6—20) Περὶ μονάδος.

Ἑρμην.: Ἐὰν τὰ γράμματα τῆς λέξεως «Μονὰς» ὑπολογισθοῦν ὡς ἀριθμοὶ καὶ προστεθοῦν δίδουν ἄθροισμα 361, ἤτοι τὸν ἀριθμὸν τῶν μοιρῶν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου.

β) «Ἡ συναρίθμησις τοῦ κόσμου ὀνόματος ἑξακόσια ἐστιν». (Περὶ ἑξάδος 37—20).

Ἑρμην.: Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν - γραμμάτων τῆς λέξεως «κόσμος» εἶναι ὁ ἀριθμὸς 600.

γ) «Ἔτι ἡ δεκὰς ἀριθμὸν γεννᾷ τὸ ε΄ καὶ ν΄ θαυμαστὰ περιέχοντα κάλλη. Ἔτι ἐὰν ψηφίσῃς τὸ ἓν ἐν γράμμασιν, εὑρίσεις κατὰ σύνθεσιν τὸν νε΄. (Περὶ δεκάδος 64—15,20).

Ἑρμην.: Ἀκόμη ἡ δεκὰς γεννᾶ τὸν 55, ὅστις περιέχει θαυμαστὰ κάλλη. Ἐὰν δὲ ὑπολογίσῃς τὰ ψηφία τῆς λέξεως «ἓν» εἰς ἀριθμοὺς εὑρίσκεις ἄθροισμα 55.

Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἀποσπασμάτων τοῦ Ἰαμβλίχου προκύπτει, ὅτι αἱ λέξεις τῆς ἀρχαίας γλώσσης, ὑπελογίζοντο καὶ ὡς ἀριθμοὶ καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἀντιστρόφως ἀντεπροσώπευον καὶ λέξεις.

Κατὰ τὸν ἴδιον Ἰάμβλιχον, εὐρυτάτην χρῆσιν τοιούτων μαθηματικῶν λέξεων ἤ, ὅπως λέγομεν ἡμεῖς, λεξαρίθμων, ἔκαμεν ὁ Πυθαγόρας. Γράφει ὁ Ἰάμβλιχος: «Ἐξαίρετα δὲ αὐτῆς ὥσπερεὶ στοιχεῖα κοινὰ λάβωμεν, ὡς μὲν αὐτόθεν ἀκοῦσαι τὴν συμβολικὴν καὶ ἀπεξενωμένην χρῆσιν τῶν μαθηματικῶν λέξεων· τῶν γὰρ ὄντων στοχαζόμενος (ὁ Πυθαγόρας) καὶ τῶν ἀληθῶν, οὕτω καὶ τὰ κατὰ φύσιν ὀνόματα ἐτίθει τοῖς μαθήμασιν. Ἀρχὴν δὲ διδασκαλίας ἀπ' αὐτῶν ἐποιεῖτο δυναμένην ὁδηγεῖν τοὺς ἀκούοντας, εἴ τις δι' ἐμπειρίας ἱκανῆς ἱκανῶς ἀκούοι τῶν ὀνομάτων». (Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως τῆς Κοίλης Συρίας περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης λόγος Γ΄. XXII - 15 - 20).

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν Ἰάμβλιχον ὅτι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχαίων Θεῶν ἦσαν Μαθηματικοὶ ἀριθμοί.

Ὑπάρχουν δύο περιπτώσεις:

α) Ὅτι ἐγνώριζεν ὁλόκληρον τὴν ἁρμονίαν τῶν ἀριθμῶν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔγραψεν ἢ τὸ ἔγραψεν, ἀλλὰ δὲν διεσώθη.

β) Ὅτι δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι καὶ εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπῆρχον «Κωδικοὶ ἀριθμοὶ» καὶ ἀναφέρεται μόνον εἰς τὸν Πυθαγόραν.

Εἶναι γεγονὸς πάντως, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀπέφευγον νὰ ἀσχολοῦνται μὲ θέματα καθαρῶς θρησκευτικὰ ἢ δογματικά, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, ἐκ φόβου μήπως κατηγορηθῶσιν ἐπὶ «ἀσεβείᾳ».

Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀκόμη ἀποφεύγει νὰ διατυπώσῃ ἰδίας γνώμας ἐπὶ τοιούτων θεμάτων. Ἀναφέρει μὲ προσοχήν, τὰς γνώμας τῶν Πυθαγορείων ἢ ἄλλων, τὰς σχετικὰς λ.χ. μὲ τὴν σφαιρικότητα τῆς γῆς ἢ τὸ ἡλιοκεντρικὸν σύστημα.

Ἐκ τῶν προαναφερθέντων ὀλίγων ἀποσπασμάτων, ἀρχαίων κειμένων καὶ ἰδίᾳ ἐκείνου τοῦ Ἀριστοτέλους, τὸ σχετικὸν μὲ τὰς θέσεις τῶν Ἱερῶν, αἱ ὁποῖαι καθωρίζοντο βάσει Νόμου, ἐκ τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ Στράβωνος, τοῦ Παυσανίου, τοῦ Ἥρωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, τοῦ Πλάτωνος καὶ τέλος τοῦ Ἰαμβλίχου, ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι τεκμηριώνεται ἐπαρκῶς ἡ ἡμετέρα μελέτη - ἔρευνα καὶ ὅτι τὰ πορίσματα ταύτης στηρίζονται οὐ μόνον εἰς τὰς μετρήσεις καὶ τὴν μαθηματικὴν λογικήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐκληροδότησεν ἡ ἀρχαιότης.

ΕΛΛΑΣ - ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Εἶναι γνωστοὶ οἱ πνευματικοὶ δεσμοὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ ἰδίᾳ τῆς Κλασσικῆς Περιόδου μὲ τὴν Αἴγυπτον.

Διάσημοι καὶ Παγκοσμίου κύρους προσωπικότητες τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου, ὅπως ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Θαλῆς κ.ἄ., εἶναι ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον καὶ βέβαιον ὅτι ἐπεκέφθησαν τὴν Αἴγυπτον οὐχὶ διὰ λόγους τουριστικούς, ἀλλὰ διὰ λόγους σπουδῶν.

Αἱ ἐπιστῆμαι εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἰδίᾳ τὰ Μαθηματικὰ καὶ ἡ Ἀστρονομία, εὑρίσκοντο εἰς πολὺ ὑψηλὸν ἐπίπεδον καὶ οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς τῆς Ἀρχαιότητος ὁμιλοῦν μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ διὰ τοὺς Σοφοὺς Αἰγυπτίους, Ἱερεῖς καὶ Διδασκάλους.

ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Τὸ πρόβλημα ὅπερ ὑπῆρχε καὶ κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα ἦτο ἡ προέλευσις τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Αἰγυπτιακοῦ Πολιτισμοῦ. Ὑπῆρχον δηλ. τὰ ἐρωτηματικά:

1) Ὁ Πολιτισμὸς τῆς Αἰγύπτου ἦτο αὐτόχθων ἢ μήπως προήρχετο ἀπὸ ἄλλους λαούς;

2) Ὁ Πολιτισμὸς τῆς Ἑλλάδος ἦτο αὐτόχθων ἢ προήρχετο ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐκ τῆς Ἀσίας;

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου δὲν ἔχομεν πολλὰς πληροφορίας, ποὺ νὰ μᾶς διαφωτίζουν.

Ὑπάρχει καὶ σήμερον ἡ γνώμη, ὑποστηριζομένη ἀπὸ πολλούς, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἶναι Αἰγυπτιακῆς ἢ Ἀσιατικῆς προελεύσεως.

Ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ὅμως καὶ μέχρι σήμερον ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν καὶ διάφοροι ἢ ἀντίθετοι ἀπόψεις.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Ἡ σπουδαιοτέρα γνώμη κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς δὲν εἶναι Αἰγυπτιακῆς ἢ Ἀσιατικῆς προελεύσεως, εἶναι τοῦ Πλάτωνος. Ὁ Πλάτων εἰς δύο βιβλία του τὸν «Τίμαιον» καὶ τὸν «Κριτίαν» ὑποστηρίζει σαφῶς ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς τυγχάνει κατὰ χίλια ἔτη ἀρχαιότερος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ. Γράφει δηλ. ὅτι, κατὰ μαρτυρίας Αἰγυπτίων Ἱερέων, τὰς ὁποίας μετέφερεν ἐν Ἑλλάδι

ὁ μέγας, κατὰ τὸν Πλάτωνα, Σόλων, ὁ Πολιτισμὸς ἐν Ἑλλάδι ἤκμασεν 9.000 ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς των, καὶ ὅτι, μετὰ 1.000 ἔτη ὁ Πολιτισμὸς αὐτός, ὅστις εἶχεν ἐπιτύχει μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἔργα καὶ ἐξαιρέτους κοινωνικὰς καὶ πολιτικὰς διατάξεις, μετεδόθη εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς κατεστράφη ὑπὸ κατακλυσμῶν, σεισμῶν καὶ πολέμων, ἐνῷ παρέμεινεν εἰς Αἴγυπτον καὶ ἀνεπτύχθη περαιτέρω. Οἱ Ἕλληνες, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Πολιτισμοῦ των, παρέμειναν ἐπὶ χιλιάδας ἔτη ἀγράμματοι καὶ ἀργότερον μετέβαινον εἰς Αἴγυπτον διὰ σπουδάς, βαθμιαίως δὲ ἐπέτυχον τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Πολιτισμοῦ των κατὰ τὴν προκλασσικὴν καὶ κλασσικὴν περίοδον.

Εἰς τὴν ἄποψιν αὐτὴν τοῦ Πλάτωνος, ἐπιφανοῦς φιλοσόφου τῆς κλασσικῆς περιόδου, λέγεται ὅτι δὲν ἐδόθη ἡ δέουσα σημασία. Καὶ τοῦτο διότι, χωρὶς σοβαρὰ ἐπιχειρήματα, ἐθεωρήθη φιλολογικὸς μῦθος, μία σαφὴς καὶ ἀναμφισβήτητος καὶ ἐπαναλαμβανομένη εἰς δύο βιβλία πληροφορία τοῦ κορυφαίου ἐκπροσώπου τοῦ Ἀρχαίου Πνεύματος.

ΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

Δείγματα τοῦ μεγαλείου τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Πολιτισμοῦ ἀναμφισβήτητα ὑπῆρξαν καὶ εἶναι αἱ μέχρι σήμερον διασωζόμεναι Πυραμίδες.

Μὲ τὰς Πυραμίδας ἠσχολήθησαν πολλοὶ διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες μεταξὺ τῶν ὁποίων:

Οἱ Βρεταννοὶ John Taylor, Charles Piazzi Smyth, Richard Proctor, Cotsworth, Dungan Macnaughton καὶ ἐσχάτως ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου Πυραμιδολογίας τοῦ Λονδίνου Rutherford, ὅστις ἐξέδωσε τρίτομον βιβλίον Πυραμιδολογίας τὸ 1970.

Οἱ Γάλλοι Francois Jomard, Theophile Moreux (ἀστρονόμος) καὶ Paul Montel.

Ὁ Γερμανὸς Roeber.

Ὁ Πολωνὸς K. Kleppisch.

Οἱ Ἕλληνες Ἀστρονόμοι Εὐγένιος Ἀντωνιάδης καὶ Κ. Χασάπης. Καθ' ὁμόφωνον, σχεδόν, γνώμην αἱ Πυραμίδες δὲν ἀποτελοῦν μόνον σπουδαῖον τεχνικὸν ἐπίτευγμα τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὸν ἆθλον, καθ' ὅσον κατὰ τοὺς ὡς ἄνω ἐπιστήμονας εἰς τὰς Πυραμίδας ἔχουν ὑλοποιηθῆ μαθηματικαί, ἀστρονομικαὶ καὶ λοιπαὶ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις τῆς Ἀρχαιότητος.

Εἶναι τόσον σπουδαῖαι καὶ καταπληκτικαί, ἐνίοτε, αἱ ἀναφερόμεναι ἐπιστημονικαὶ γνώσεις, ὥστε θεωροῦνται ὑπὸ πολλῶν μὲν ὡς μυστήριον, ὑπό τινων δὲ ὡς ἁπλαῖ συμπτώσεις. Καὶ αἱ ἀπόψεις αὐταὶ δὲν ἦσαν ἐντελῶς ἀδικαιολόγητοι: Ἐλάχισται μαθηματικαὶ περιπτώσεις, ὅπως λ.χ. μία περίπτωσις «χρυσῆς τομῆς» καὶ μία περίπτωσις τοῦ λόγου 3,14 (π) καὶ πολλάκις μοναδικαὶ ἀστρονομικαὶ σχέσεις τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ἐδημιούργησαν εἰς πολλοὺς τὴν ἀμφιβολίαν.

Ἐξ ἄλλου καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες συνέλαβον τὴν ἀξίαν τῶν παρατηρήσεων, ἐγεννήθη αὐτομάτως ἡ ἰδέα τοῦ μυστηρίου, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι αἱ Πυραμίδες εἶναι

ἔργα συμβολικοῦ καὶ μυσταγωγικοῦ χαρακτῆρος, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι αἱ παρουσιαζόμεναι τεχνικαὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις εἰς ταύτας, δὲν ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὴν γενικῶς παραδεδεγμένην ἱστορίαν τῶν ἐπιστημῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην πάντως διαπρεπῶν ἐρευνητῶν, αἱ μελέται τῶν προαναφερθέντων ἐπιστημόνων εἶναι σοβαρόταται καὶ ἀξιοθαύμαστοι, διότι δι' ἐλαχίστων ἢ καὶ μοναδικῶν ἐνίοτε στοιχείων, συνθετικῶς ἔφθασαν εἰς συμπεράσματα ὀρθότατα καὶ ἀκριβέστατα καὶ τοιαῦτα ποὺ μόνον διάνοιαι ἀνωτέρας κλάσεως, διάνοιαι πνευματικῶς ὥριμοι καὶ μὲ διαίσθησιν, θὰ ἠδύναντο νὰ συλλάβουν.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

Τὸ γενικὸν συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν διὰ τὴν μεγάλην ἰδίως Πυραμίδα, ἥτις καὶ ἐμελετήθη περισσότερον, εἶναι ὅτι ὑπῆρξε:

1) Γεωδαιτικὸν ὄθρον· ἀρχὴ μετρήσεως τῶν γεωγραφικῶν πλατῶν καὶ μηκῶν.

2) Μέγας Γνώμων.

3) Ἀστεροσκοπεῖον.

4) Ἵδρυμα διαφυλάξεως τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν.

5) Μνημεῖον ὑλοποιήσεως ἀστρονομικῶν καὶ μαθηματικῶν ἀληθειῶν, ὅπως ὁ $\pi=3,1415$, ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς $\Phi=1,618$ κλπ.

ΑΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ

Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὰ μεγέθη τοῦ ὕψους τῆς Μεγάλης Πυραμίδος καὶ τῆς βάσεως αὐτῆς, μὲ τὰ ὁποῖα κυρίως θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὴν παροῦσαν μικρὰν μελέτην, ταῦτα ὑπελογίσθησαν ὑπὸ τῶν προαναφερθέντων ἐρευνητῶν μὲ τιμὰς μὲ ἀσημάντους διαφοράς, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἡλικία αὐτῶν ὑπολογίζεται εἰς 5—7 χιλιετίας καὶ ἔχουν κατ' ἀνάγκην ὑποστῆ φθοράς, αἱ ὁποῖαι δυσχεραίνουν τὰς μετρήσεις καὶ κατὰ συνέπειαν τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀρχικῶν διαστάσεων τῆς Μεγάλης Πυραμίδος.

Διὰ τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος λαμβάνομεν τὴν τιμὴν τοῦ Th. Moreux τῶν 148,208 μέτρων Γαλλικῶν καὶ διὰ τὴν βάσιν τὴν τιμὴν τῶν 232,805 μ. καὶ τοῦτο διότι διὰ τῶν ἡμετέρων καθαρῶς μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, ποὺ ἐγένοντο μὲ βάσιν τὰς ἀποστάσεις καὶ διαστάσεις τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Μνημείων καὶ εἰς τὰ πλαίσια τῆς Κοσμοθεωρίας τῶν Ἀριθμῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος, αἱ τιμαὶ αὐταὶ τοῦ Γάλλου Μαθηματικοῦ καὶ ἀστρονόμου συμπίπτουν μὲ ἀξιοθαύμαστον ἀκρίβειαν μὲ τοὺς ἡμετέρους ὑπολογισμούς.

ΟΛΥΜΠΙΑ

«Πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἄλλα ἴδοι τις ἂν ἐν Ἕλλησι, τὰ δὲ καὶ ἀκούσαι θαύματος ἄξια· μάλιστα δὲ τοῖς Ἐλευσῖνι δρωμένοις καὶ ἀγῶνι τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέτεστιν ἐκ θεοῦ φροντίδος».

Παυσανίας V 10 1

ΟΛΥΜΠΙΑ

«Λεύκιος Αἰμίλιος παρῆν εἰς τὸ τέμενος τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ τὸ ἄγαλμα θεασάμενος ἐξεπλάγη καὶ τοσοῦτον εἶπεν ὅτι μόνος αὐτῷ δοκεῖ Φειδίας τὸν παρ' Ὁμήρῳ Δία μεμιμῆσθαι, διότι μεγάλην ἔχων προσδοκίαν τῆς Ὀλυμπίας μείζω τῆς προσδοκίας εὑρηκὼς εἶη τὴν ἀλήθειαν».

Πολύβιος XXX 10 6

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

«Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην, ὥστε γε συγκεκλιμένην πάντοθεν ὑπερμήκεσι ὄρεσι».

Ἡρόδοτος VII 129

Ο ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΣ - ΓΕΩΔΑΙΤΙΚΟΣ ΤΡΙΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατόπιν τῆς τελευταίας ἀποκαλύψεως τοῦ Γεωμετρικοῦ - Γεωδαιτικοῦ τριγωνισμοῦ τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου (βλ. Θ. Μανιᾶ: Ὁ Γεωμετρικὸς - Γεωδαιτικὸς Τριγωνισμὸς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Χώρου — Τὸ μέγα σχέδιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ — Ἔκδ. Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος «Βασ. Παῦλος», Ἀθῆναι 1969), αἱ γεωγραφικαὶ θέσεις τῶν πόλεων καὶ Ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι τυχαῖαι. Ὡρισμέναι βεβαίως πόλεις καὶ ἰδίᾳ λιμένες ἔχουν φυσικὰς γεωγραφικὰς θέσεις δι' οἰκονομικοὺς ἢ στρατηγικοὺς ἢ ἄλλους λόγους. Ὅπως τῆς Χαλκίδος, Ἐλευσῖνος, Ἰωλκοῦ, Σμύρνης, Κνωσοῦ κλπ.

Εἰς τὰς πόλεις ταύτας πρὸ ἀπροσδιορίστου ἀριθμοῦ χιλιετιῶν, ἀνεπτύχθη, ὅπως φαίνεται σήμερον μαθηματικῶς, ὑψηλοῦ βαθμοῦ πολιτισμός. Βάσει τῶν φιλοσοφικῶν καὶ θρησκευτικῶν δοξασιῶν ὅμως τοῦ πολιτισμοῦ ἐκείνου, αἱ νεώτεραι τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ πόλεις καὶ τὰ Ἱερά, τὰ στάδια, τὰ θέατρα κλπ. δὲν ἀνεγείροντο εἰς τυχαίας θέσεις, ἀλλ' εἰς θέσεις μὲ ὑπολογισμοὺς γεωμετρικοὺς καὶ γεωδαιτικοὺς καὶ μὲ ἀκριβεῖς μετρήσεις.

ΓΡΑΠΤΑΙ ΑΡΧΑΙΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΟΤΙ ΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΔΕΝ ΗΣΑΝ ΤΥΧΑΙΑΙ

Α) ΜΥΘΟΙ

Κατ' ἀρχὴν ὑπάρχουν πολλοὶ χαριτωμένοι μῦθοι, οἱ ὁποῖοι ἐξηγοῦν, διατί οἱ Ἀρχαῖοι ἔκτιζον τὰ περίφημα Ἱερά των εἰς ὀρεινὰς ἢ ἐρήμους ἢ γενικῶς περιέργους τοποθεσίας.

Ἡ μυθολογία ἔδιδε εἰς τὸν ἁπλοϊκὸν κόσμον τῆς Ἀρχαιότητος ἁπλοϊκὰς ἀπαντήσεις:

1) Τὴν θέσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπέδειξεν ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ. (Βλ. Πλάτωνος «Τίμαιον» Κεφ. 3—24 C - D).

2) Τὴν θέσιν τῶν Δελφῶν ὑπέδειξαν δύο «Χρυσοὶ Ἀετοὶ» εἷς ἐξ Ἀνατολῶν καὶ εἷς ἐκ Δυσμῶν, οἵτινες συνηντήθησαν ὑπεράνω τῶν Δελφῶν.

Ἢ, κατ' ἄλλον μῦθον, ὁ Ἀπόλλων ὑπὸ μορφὴν Δελφίνος ὡδήγησεν Κρήτας ἐμπόρους ἢ Ἱερεῖς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Σ η μ. Τὰ δι' ἀστερίσκου σημειούμενα κεφάλαια ἀποτελοῦν διεθνῶς πρωτότυπα συμπεράσματα καὶ πορίσματα τῆς ὅλης μελέτης - ἐρεύνης, ἢ διαπιστώσεις ἀναφερομένας διὰ πρώτην φοράν.

3) Τὴν θέσιν τῆς Δωδώνης ὑπέδειξε μία μαύρη περιστερὰ προερχομένη ἐκ Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου. (Ἡρόδοτος Β' 53, 59).

4) Εἰς τὰς Μυκήνας ἔπεσεν ὁ «μύκης» τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως, καὶ τοῦτο ἐθωρήθη θεία ὑπόδειξις διὰ τὴν θέσιν τῶν Μυκηνῶν. (Παυσανίας Κορινθιακά: XVI—4).

5) Εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀσκληπιείου τῆς Ἐπιδαύρου, ἐγεννήθη νόθον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ Ἀσκληπιός, καὶ ἡ γέννησις τ ο ῦ θ ε ί ο υ ν ό θ ο υ καθώρισε τὴν θ έ σ ι ν τῆς Ἐπιδαύρου (Παυσανίας: Κορινθιακὰ XXVII—3, 4).

6) Δράκων ὑπέδειξε τὴν θέσιν τῆς Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς (Παυσανίας XXIII—6, 7).

7) Εἷς λαγὸς καθώρισε τὴν θ έ σ ι ν τῆς Πελοποννησιακῆς πόλεως ΒΟΙΑΙ τῇ προτροπῇ τῆς Ἀρτέμιδος (Παυσανίας: Λακωνικὰ XXII 12, 13).

Αὐτὰ βεβαίως διὰ τὸν ἁπλοϊκὸν κόσμον τῆς Ἀρχαιότητος, ὅστις ἐξέφραζε τὰς ἀπορίας του διὰ τὰς περιέργους θέσεις αὐτάς.

Οἱ μῦθοι αὐτοί, ἀναμφιβόλως ἔχουν καὶ βαθύτερον περιεχόμενον μυσταγωγικοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἑρμηνεία τοῦ ὁποίου θὰ φέρῃ εἰς φῶς ὡρισμένα γεγονότα τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου.

ΤΑΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΤΑΣ ΚΑΘΩΡΙΖΕΝ ΕΙΔΙΚΟΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ἡ θέσις ὅμως τῶν Ἱερῶν, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὡρίζετο διαφορετικά. (Βλ. Ἀριστοτέλους Πολιτικὰ VII 1331α XI—25 καὶ 1331β).

Γράφει ὁ Ἀριστοτέλης: «Τὰ ἱδρύματα δὲ τὰ καθιερωμένα διὰ τὴν λατρείαν τῶν θεῶν οὐ μόνον εἰς τὸν κατάλληλον τόπον δέον νὰ εἶναι ἱδρυμένα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν αὐτόν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ΝΟΜΟΣ ὁρίζῃ ἄλλως ἢ Μαντεῖόν τι πυθόχρηστον» (δηλ. μαντεῖον εὑρισκόμενον ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν).

Ἡ θέσις ὅθεν τῶν Ἱερῶν, κατὰ τὸν Σταγειρίτην, ὡρίζετο ἢ ἡ παλαιοτέρα θέσις αὐτῶν, ἢ ἐὰν ἐπρόκειτο διὰ νέα, ὡς ὥριζεν ὁ ἰσχύων Νόμος ἢ ἡ ἐντολὴ τῶν Δελφῶν.

(Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου προκύπτει ὄχι μόνον ἡ ὕπαρξις Νόμου, ἀλλὰ καὶ ὁ ρόλος τῶν Δελφῶν εἰς Πανελλήνιον ἐπίπεδον, ὁ σχετικὸς μὲ τὸν καθορισμὸν τῆς θέσεως τῶν Ἱερῶν).

Ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου πλεῖστα ὅσα ἄλλα ἀποσπάσματα ἀρχαίων κειμένων, τὰ ὁποῖα ὑποδηλοῦν ὅτι ἡ θέσις ὄχι μόνον τῶν Ἱερῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων Δήμων δὲν ἦτο «τυχαία». Γράφει λ.χ. ὁ Παυσανίας (Ἀττικά: Κεφ. 31—1) «Οἱ δὲ μικροὶ Δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, ποὺ καθένας ἐξ αὐτῶν κτίσθηκε στὴν τ ύ χ η».

Ἄρα ὁ Παυσανίας ὑπονοεῖ ὅτι οἱ μεγάλοι Δῆμοι δὲν εἶχον κτισθῇ κ α τ ὰ τ ύ χ η ν, ἀλλὰ κατόπιν μελέτης. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατ' εὐθεῖαν ἀποστάσεων ὁ Παυσανίας ὁμοίως γράφει: «Δῆμος ἔστι Μαραθὼν ἴ σ ο ν τ ῆ ς π ό λ ε ω ς τ ῶ ν Ἀ θ η ν α ί ω ν ἀ π έ χ ω ν κ α ὶ Κ α ρ ύ σ τ ο υ τ ῆ ς ἐ ν Εὐ β ο ί ᾳ» (Παυσανίας Ἀττικὰ XXXII—2).

Ἄρα, ὑπῆρχε μέθοδος προσδιορισμοῦ τῶν κατ' εὐθεῖαν ἀποστάσεων. Ὅσον

ἀφορᾶ τοὺς γεωδαιτικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὴν μέτρησιν τῶν κατ' εὐθεῖαν μεγάλων ἀποστάσεων ὁ Ἥρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς γράφει:

«Ἡ γεωδαισία ποιεῖται τὰς διαιρέσεις οὐ μόνον εἰς ἰσότητας, ἀλλὰ καὶ κατὰ λόγους καὶ ἀναλογίας».

Ὁ Στράβων ἐπίσης γράφει διὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀποστάσεων:

«Ὅσοι τόπων ἰδιότητας ἐπιχειροῦσιν, οἰκείων προσάπτονται καὶ τῶν οὐρανίων καὶ γεωμετρίας, σχήματα καὶ μεγέθη καὶ ἀποστήματα... Λαβὼν οὖν ταῦτα ὁ γεωμέτρης προσχρησάμενος τοῖς ὑπὸ τοῦ ἀστρονομικοῦ δεικνυμένοις... καταμετροῖ τὴν μὲν οἰκίσιμον ἐμβατεύων, τὴν δ' ἄλλην ἐκ τοῦ λόγου τῶν ἀποστάσεων...».

Ὅθεν, δι' ἀστρονομικῶν καὶ γεωμετρικῶν μεθόδων καὶ διὰ τῶν λόγων τῶν ἀποστάσεων, οἱ ὁποῖοι προφανῶς ἦσαν γνωστοί, ὑπελογίζοντο αἱ θέσεις καὶ αἱ ἀποστάσεις τῶν διαφόρων τόπων.

Ὑπάρχουν πλεῖστα ἄλλα χωρία ἐπίσης (ἀρχαίων κειμένων), καταδεικνύοντα τὸν προγραμματισμὸν αὐτόν. Ὁ πανάρχαιος προγραμματισμὸς τῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεικνύεται σήμερον μὲ τὴν συγκριτικὴν μελέτην τῶν μεταξὺ τῶν Μνημείων κατ' εὐθεῖαν ἀποστάσεων, ἐπὶ γεωγραφικῶν γνωμονικῶν χαρτῶν, ἐκ τῆς μελέτης ταχυμετρικῶν τοπογραφικῶν διαγραμμάτων τῶν ἀρχαιολογικῶν χώρων καὶ ἐξ ἀεροφωτογραφιῶν.

Αἱ γεωγραφικαὶ θέσεις τῶν Πόλεων, τῶν Ἱερῶν καὶ Μνημείων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, προβαλλόμεναι ἐπὶ τοῦ γεωειδοῦς, παρουσιάζονται ὡς θέσεις γεωδαιτικῶς προσδιορισθεῖσαι, τῇ βοηθείᾳ τριγωνομετρικῶν δικτύων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίλυσις ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα χρησιμοποιουμένων ἀναλογιῶν καὶ ἄλλων μαθηματικῶν καὶ ἀστρονομικῶν δεδομένων μεταξὺ τῶν πλευρῶν τῶν διαδοχικῶν τριγώνων τούτων.

ΛΟΓΟΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ

Ἀνὰ τρία Ἱερά, δηλαδὴ τὰ πλησιέστερα, συνδεόμενα διὰ νοητῶν εὐθειῶν, σχηματίζουν γιγαντιαῖα τρίγωνα ἐπὶ τοῦ Γεωγραφικοῦ Χώρου, τῶν ὁποίων αἱ ἐφεξῆς πλευραὶ ὡς μεγέθη, ἔχουν λόγους προκύπτοντας ἀπὸ ἀριθμητικὰς γεωμετρικὰς ἢ ἁρμονικὰς ἀναλογίας ἢ ἀπὸ λόγους κανονικῶν γεωμετρικῶν σχημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκουν. Συχνότατα τὰ τρίγωνα ταῦτα εἶναι ἰσοσκελῆ καὶ ἀνήκουν εἰς τετάγια ἰδανικὰ κανονικὰ πολύγωνα τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, τῶν ὁποίων αἱ ἰδανικαὶ πλευραὶ ἢ αἱ διαγώνιοι κλπ. προεκτεινόμεναι συναντοῦν περιώνυμα Ἱερὰ ἢ κέντρα λατρείας.

Μεταξὺ τῶν λόγων τῶν ἀποστάσεων αὐτῶν εἶναι οἱ λόγοι 3:2, 4:3, 9:8, 1:1, 256:243, 8:3, 4:1, 9:2 ὁ π=3,14 καὶ κυρίως ὁ λόγος τοῦ μεγαλυτέρου τμήματος τῆς χρυσῆς τομῆς πρὸς τὸν μικρότερον δηλ. ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς 1,618, ὅστις ἦτο γνωστὸς ἀπὸ τῆς μυθολογικῆς ἐποχῆς καὶ παρουσιάζεται εἰς χιλιάδας περιπτώσεων.

Ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς ἀποτελεῖ ρίζαν τῆς γενικῆς ἐξισώσεως:

$X^{\nu}+X^{\nu+1}=X^{\nu+2}$ ἔνθα $\nu \in R$ ἐξ ἧς $X=(1+\sqrt{5}):2$ ἢ $2:(\sqrt{5}-1)$.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΤΡΙΓΩΝΟΜΕΤΡΙΚΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ

Τὸ γαιωδαιτικὸν τριγωνομετρικὸν αὐτὸ δίκτυον εἶναι ὡραιότατον καὶ τελειότατον, παρατηροῦνται δὲ εἰς τοῦτο δέσμαι εὐθειῶν μὲ κέντρον τὰ Ἱερά, ὁριζομένων τῶν εὐθειῶν ὑπὸ τῶν θέσεων τριῶν τοὐλάχιστον Ἱερῶν· σμήνη περιφερειῶν μὲ ἀκτίνας τὰς ἀποστάσεις διασήμων Ἱερῶν τεμνομένων εἰς τὰς θέσεις ἄλλων κέντρων λατρείας· μεσημβρινοὶ καὶ παράλληλοι κύκλοι, ὁριζόμενοι ὑπὸ τῶν γεωγραφικῶν θέσεων Ἀρχαίων Πόλεων καὶ Μνημείων. Ὁμάδες ἴσων ἀποστάσεων Ἱερῶν εὑρισκομένων εἰς σχέσεις ἀναλογιῶν μεταξὺ ἀλλήλων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ γεωγραφικὰ στοιχεῖα τῆς γῆς ἢ τὰς διαστάσεις τῶν Μνημείων· σχήματα γνωστῶν ἀστερισμῶν τοῦ Οὐρανοῦ ἢ ἄλλα συμβολικὰ γεωμετρικὰ σχήματα κλπ.

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ *

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον τοῦτο. Οἱ ἀριθμοὶ οἱ ἐκφράζοντες εἰς ἀρχαῖα στάδια ἢ πόδας, τὰς ἀποστάσεις ἢ τὰς διαστάσεις τῶν Μνημείων, δὲν εἶναι τυχαῖοι, ἀλλὰ παριστάνουν δίκην Κωδικῶν ἀριθμῶν, ἐπιστημονικὰς γνώσεις τῆς Ἀρχαιότητος ἢ συμβολίζουν θρησκευτικὰς ἢ φιλοσοφικὰς δοξασίας καὶ ὑπακούουν γενικῶς, εἰς μίαν θρησκευτικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ χαρακτῆρος μαθηματικὴν νομοτέλειαν. Προέρχονται δὲ ἀπὸ ἁπλᾶς ἀριθμητικάς, γεωμετρικὰς ἢ ἁρμονικὰς ἀναλογίας ἢ προόδους, ἀπὸ μαθηματικὰς «ἀκολουθίας» ἢ μαθηματικὰς «σειρὰς» μὲ τὰς ἐννοίας τῆς «συναρτήσεως» ἢ τοῦ «ὁλοκληρώματος», ἀπὸ ἀθροίσματα ἢ γινόμενα παραγόντων μαθηματικῶν σειρῶν, ἀπὸ λόγους γινομένων μαθηματικῶν ἀκολουθιῶν, ἀπὸ γνωστοὺς λόγους κανονικῶν γεωμετρικῶν σχημάτων κ.λ.π. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου φέρομεν ὡρισμένα παραδείγματα:

Ἡ Χαλκὶς (βόρειον τμῆμα ταύτης), ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὰς Θήβας καὶ τὸ Ἀμφιάρειον, ἤτοι 162 στάδια ἀρχαῖα (Κύκλος Εὐρίπου). Ἡ ἀπόστασις αὕτη εἶναι τὸ ἑκατονταπλάσιον τοῦ «χρυσοῦ ἀριθμοῦ» 1,62. Ὁ ἀριθμὸς δὲ 162 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν ἀρχαίων ἀριθμῶν «μηδὲν ἄγαν» ἢ «μάκαρ». Τὸ τρίγωνον ἔχει βάσιν 262 σταδίων, ἄρα εἶναι χρυσῆς τομῆς (Τρίγωνον Ἀριστοτέλους).

Ὁμοίως ἡ Χαλκὶς ἀπέχει ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Μεγάρων 314 στάδια, ἤτοι τὸ ἑκατονταπλάσιον τοῦ λόγου $\pi=3,14$. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄθροισμα «Βίβλος». Κύκλος ἀκτῖνος π ἔχει ἐμβαδὸν ἴσον μὲ π^3, ὁ αὐτὸς δὲ ἀριθμὸς π^3 ἐκφράζει καὶ τὸν ὄγκον κύβου μὲ ἀκμὴν π. Ὁ ἀριθμὸς $\pi^3\simeq 31$ εἶχε μεγάλην σημασίαν μαθηματικὴν καὶ θρησκευτικὴν - φιλοσοφικὴν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου προκύπτει καὶ ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς ἢ τὸ ἑκατονταπλάσιον αὐτοῦ 162, διότι $2\pi^3=2X31=62$ καὶ $2\pi^3+100=162$. (βλ. σελ. 57).

Ὁ κύκλος ἑπομένως μὲ κέντρον τὴν Χαλκίδα καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Χαλκίδος - Ἀθηνῶν (κύκλος Βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ Α΄. τῆς Βαυαρίας), ἔχει ἐμβαδὸν $100^2\pi^3$ τετραγωνικὰ στάδια. Ὁ ἀριθμὸς τῶν 314 σταδίων ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν Ἀττικοβοιωτίαν μεταξὺ πόλεων καὶ ἱερῶν ὡς ἀπόστασις 17 φοράς.

Αἱ ἀποστάσεις Θηβῶν - Ἀμφιαρείου, Θηβῶν - Κρομμυῶνος, καὶ Ἀμφιαρείου - Στειρίδος εἶναι ἴσαι καὶ ἑκάστη 262 στάδια, ἤτοι $100\Phi^2$ (ἑκατονταπλάσιον τοῦ τετραγώνου τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ). (βλ. σελ. 57).

Ἡ ἀπόστασις Ἰωλκοῦ - Ἐλευσῖνος εἶναι ἴση πρὸς 850 στάδια, ἀντιστοιχεῖ δὲ εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν ἀρχαίων γραμμάτων – ἀριθμῶν «Ἐλευσίς». Ὁ ἀριθμὸς 850 εἶναι ἴσος ἐπίσης μὲ 2Χ5Χ5Χ17=850=ΣΟΥΝΙΟΝ.

Αἱ ἀποστάσεις Σμύρνης–Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης–Ἀθηνῶν εἶναι ἑκάστη ἴση πρὸς 1620 στάδια, ἤτοι, ἴση πρὸς τὸ χιλιαπλάσιον τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ 1,62, ἀντιστοιχεῖ δὲ εἰς τὰς λέξεις - ἀριθμοὺς «ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ=1620»(βλ. σελ. 82).

Ἡ ἀπόστασις τῶν κυριωτέρων Κρατῶν–πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἤτοι Ἀθηνῶν–Σπάρτης, εἶναι ἴση πρὸς 800 στάδια. Ὁ ἀριθμὸς 800 εἶναι ὁ ἀριθμὸς «ΚΥΡΙΟΣ» κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφήν, ἰσοῦται δὲ μὲ τὸ χιλιαπλάσιον περίπου τοῦ ὕψους τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου, ὅπερ ὑπολογίζεται εἰς 800 : 1001 στάδια (479,5 πόδας). Ἡ ἀπόστασις αὐτὴ τῶν 800 σταδίων εἶναι ἴση καὶ μὲ τὴν ἀπόστασιν Δήλου–Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀπόστασις τῶν κορυφαίων Ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος, ἤτοι τῆς Δήλου καὶ τῶν Δελφῶν, ὑπολογίζεται εἰς 1460 στάδια, δηλ. εἰς ἀριθμὸν ἴσον μὲ τὸ μέγα ἔτος ἢ Σωθιακὴν περίοδον τῶν Αἰγυπτίων (1460 ἔτη) καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν ἀρχαῖον ἀριθμὸν ΧΙΩΝ=1460.

Εἰς τοὺς Δελφούς, ὡς γνωστόν, ἦτο τὸ Ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Θεοῦ–Ἡλίου, ὅστις ΗΛΙΟΣ ἐκπέμπει, φυσικά, «φλόγας». Ἡ ἀπόστασις Δελφῶν–Ἀθηνῶν καὶ Δελφῶν–Ὀλυμπίας εἶναι ἑκάστη ἴση πρὸς 210π ἢ 660 στάδια καὶ ὁ ἀριθμὸς 660 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν ἀρχαῖον ἀριθμὸν ΦΛΟΞ. (Τρίγωνον Λόρδου Μπάϋρον).

Ἡ ἀπόστασις Ἀφαίας–(Αἰγίνης)–Σουνίου, μετρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ (Συνταγματάρχου Ριζοδήμου) εὑρέθη ἴση πρὸς 44823,30 μ. ἢ 242 στάδια ἀρχαῖα. Ἡ ἀπόστασις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται 23 φορὰς ἐν τῇ Ἀττικοβοιωτίᾳ, εἶναι δὲ ὁ ἀριθμὸς 2Χ11Χ11 ἢ ὁ ἀρχαῖος λεξάριθμος ΑΣΜΑ=242. Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει ὅτι ὁ ἀριθμὸς 660 πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 100 καὶ διαιρούμενος διὰ τοῦ 272 δίδει εἰς ἀκέραιον ἀριθμὸν 242. Ὁ ἀριθμὸς 100 εἶναι ἴσος μὲ τὸν ἀρχαῖον ΓΑΛΗΝΗ, ὁ δὲ 272=ΑΡΜΟΝΙΑ. Ὅθεν ὁ ἀριθμὸς ΦΛΟΞ ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ΓΑΛΗΝΗ, διαιρούμενος διὰ τοῦ ἀριθμοῦ ΑΡΜΟΝΙΑ, δίδει τὸν ἀριθμὸν ΑΣΜΑ. Τὸ διπλάσιον 2Χ660=ΙΔΑΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ=1320. (βλ. σελ. 49).

Ἡ λέξις–ἀριθμὸς ΔΩΔΩΝΗ=1666 εἶναι ἴση μὲ τὸν ἀρχαῖον ἀριθμὸν «ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ»=1666. Αἱ ἴσαι ἀποστάσεις ΔΩΔΩΝΗΣ–ΑΘΗΝΩΝ καὶ ΔΩΔΩΝΗΣ–Σπάρτης τοῦ τριγώνου τοῦ Κόμητος Σανταρόζα εἶναι ἑκάστη ἴση πρὸς 1700 στάδια ἢ $34\Phi\pi^3$. Ὁ ἀριθμὸς 1700 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀρχαίων λέξεων–ἀριθμῶν «ΑΣΤΡΑΠΗ ΑΚΤΙΣ Θ(ε)ΟΥ». (βλ. σελ. 73).

Ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν παραδειγμάτων προκύπτει ὅτι οἱ ἀριθμοὶ οἱ ἐκφράζοντες εἰς ἀρχαῖα στάδια ἢ πόδας, τὰς ἀποστάσεις ἢ τὰς διαστάσεις τῶν μνημείων, ἦσαν ἀριθμοὶ «Κωδικοὶ» ἢ συμβολικοὶ μὲ σημασίαν θρησκευτικὴν ἢ ἐπιστημονικήν. Ἐκτὸς τούτου οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἀνταποκρίνονται μὲ κάποιαν λογικὴν εἰς ἀριθμοὺς–λέξεις τῆς ἀρχαιότητος, αἱ ὁποῖαι λέξεις παρουσιάζονται ὡς ἐνδεικτικὰ ὀνόματα τῶν ἀποστάσεων, τὰ ὁποῖα ὁμολογουμένως εἶναι γοητευτικά.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ *

Ἡ θέσις τῶν Δελφῶν λ.χ. παρουσιάζει τὰ κάτωθι:

1) Ἀπέχει ἐξ ἴσου, κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας (Παρθενῶνα Ἀκροπόλεως) καὶ τὴν Ὀλυμπίαν (660 στάδια) (122.400 μ.) (Τρίγωνον Λόρδου Μπάϋρον). (βλ. σελ. 66).

2) Αἱ εὐθεῖαι ἀποστάσεις Δελφῶν–Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ Δελφῶν–Ὀλυμπίας εἶναι ἀκτῖνες ἑνὸς κανονικοῦ ἰδανικοῦ ἑπταγώνου μὲ κέντρον τοὺς Δελφούς. Τρίτη ἀκτὶς τοῦ ἰδίου ἑπταγώνου διέρχεται ἐκ Νεμέας καὶ Ἄργους. Τετάρτη ἀκτὶς προεκτεινομένη πρὸς Ἀνατολὰς διέρχεται ἐκ Σμύρνης. Μία πλευρὰ τοῦ ἰδίου ἑπταγώνου προεκτεινομένη συναντᾶ τὴν Πέλλαν τῆς Μακεδονίας, ἑτέρα δὲ πλευρὰ προεκτεινομένη συναντᾶ τὸ Ἴλιον Τρωάδος. Ἐξ ἄλλου οἱ Δελφοὶ κεῖνται ἐπὶ τῆς μεσοκαθέτου τῆς ἀποστάσεως τῶν λιμένων Ἐλευσῖνος - Ἰωλκοῦ καὶ ἐπὶ περιφερείας κύκλου μὲ κέντρον τὴν Δωδώνην καὶ ἀκτῖνα τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τῶν ἴσων ἀποστάσεων Δωδώνης–Ἀθηνῶν καὶ Δωδώνης–Σπάρτης κλπ. Ἡ ἀπόστασις δὲ τῶν Δελφῶν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας (Παρθενῶνα) καὶ τὴν Ὀλυμπίαν εἶχεν ὑπολογισθῆ εἰς 660 στάδια ἀρχαῖα (1 στάδιον=185,454 μ.) καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι ἴσος μὲ 12Χ55 καὶ περίπου ἴσος μὲ τὸ γινόμενον 210 π (π≃3.,1415). Ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς 210 εἶναι ἄθροισμα 7 ὅρων μαθηματικῆς «σειρᾶς», προερχομένης ἀπὸ τὰς 7 ἀκολουθίας 1, 1+2, 1+2+3.....1+2+3+4+5+6+7). Ὅπως εἶναι ἐπίσης καὶ ἄθροισμα τῶν 20 πρώτων ἀριθμῶν, ἀπὸ τοῦ 1 ἕως τοῦ 20. $\sum_{\kappa=1}^{20} \kappa = 210$.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἴδιος ἀριθμὸς 660 προέρχεται καὶ ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν ἀριθμῶν 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, καλουμένην σειρὰν ἀριθμῶν Fibonnazzi ἢ χρυσῆν κλίμακα τοῦ Γιαρολίμεκ, ὡς θὰ ἀναφέρωμεν περαιτέρω καὶ εἶναι ἴσος μὲ τὸν ἀρχαῖον ἀριθμὸν φ′λ′ο′ξ′=660, φ′=500, λ′=30, ο′=70, ξ′=60 (500+30+70+60=660).

Ἐπίσης οἱ Δελφοὶ ἀπέχουν ἐξ ἴσου:

1) Ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα καὶ Ἰωλκὸν (550=55Χ10 στάδια) (550=ο′σ′ι′ο′ς′) (Κύκλος Captain Frank Hastings).

2) Ἀπὸ τὴν Μεγαλόπολιν καὶ Φυγαλείαν (660 στάδια (Φλόξ).

3) Ἀπὸ τὸ Ἰδαῖον Ἄντρον τῆς Κρήτης καὶ ἀπὸ τὴν Σμύρνην (2198=700. π≃13Χ13Χ13 στάδια) ἢ 407.629 μ. (κύκλος Πέρσυ Σέλεϋ).

4) Ἀπὸ τὴν Πέλλαν καὶ Κέρκυραν (1360=40Χ55Χ(34:55) στάδια (κύκλος Γάλλων Φιλελλήνων).

5) Ἀπὸ τὰ Κίνυρα Θάσου καὶ Καρδαμύλην Χίου 1700 στάδια κλπ. (1700=Ἀστραπὴ ἀκτὶς Θ(ε)ΟΥ) (κύκλος Ἱσπανῶν Φιλελλήνων).

ΑΛΛΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ *

Ἡ ἀπόστασις ἐπίσης Θηβῶν–Χαλκίδος καὶ Χαλκίδος–Ἀμφιαρείου εἶναι 162

στάδια ἑκάστη ἤ 100 φορὰς τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν $\Phi=1,62$, ἡ ἀπόστασις Θηβῶν–Ἀμφιαρείου 262 στάδια ἤ $100\Phi^2$, ἡ ἀπόστασις Θηβῶν–Στειρίδος 424 στάδια ἤ $100\Phi^3$, ἡ ἀπόστασις Χαλκίδος–Ἀθηνῶν καὶ Χαλκίδος–Μεγάρων 314 στάδια ἤ 100π, ἡ ἀπόστασις Χαλκίδος–Σπάρτης $100\pi^2$ ἤ 986 στάδια κλπ. (162=ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ ἤ 162=ΜΑΚΑΡ).

Η ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ*

1) Αἱ Ἀθῆναι ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπὸ τὴν Σπάρτην καὶ Δῆλον 800 στάδια (κύκλος Γεωργ. Κάνιγγος). (βλ. σελ. 82).
$800=2^5X5^2\simeq 16\Phi\pi^3$), καὶ $2^5X5^2\simeq\pi^5X\Phi^2$ (800=ΚΥΡΙΟΣ).

Ὁ λόγος $\frac{800}{1001}$ εἰς στάδια μὲ τιμὴν σταδίου 185,4545 μ. δίδει τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἰς μέτρα.

$\frac{800}{1001}$ στάδια=148,2154 μ.

2) Αἱ Ἀθῆναι ἀπέχουν ὁμοίως ἐξ ἴσου ἀπὸ τὴν Κνωσὸν Κρήτης καὶ Πέλλαν Μακεδονίας (1765 στάδια) (1765=ΑΘΗΝΑΙ+ΚΝΩΣΣΟΣ+ΠΕΛΛΑ) (κύκλος General Gordon).

3) Ὁμοίως ἀπὸ τὴν Δωδώνην, Ἰδαῖον Ἄντρον Κρήτης, Ἴλιον Τρωάδος καὶ Ἔφεσον, 1700 στάδια. (1700=ΑΣΤΡΑΠΗ ΑΚΤΙΣ Θ(ε)ΟΥ) (κύκλος Rob. Pashley).

4) Ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Σμύρνην καὶ Θέρμην (Θεσσαλονίκη) 1620 στάδια (1000Φ) (1620=ΓΑΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ (κύκλος Lord Cochrane). $1000\Phi\simeq 1620$ κυβικοὺς πόδας εἶναι καὶ ὁ ὄγκος τοῦ λίθου τοῦ ὑπερθύρου τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως εἰς Μυκήνας.

Ἡ Ἐλευσὶς ἀπέχει ἐξ ἴσου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Μεγάρων 100 στάδια (100=ΚΑΛΑΜΗ).

Ἡ Χαλκὶς ἐξ ἴσου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Μεγάρων, ἤτοι 314 στάδια (100π) (314=ΒΙΒΛΟΣ) (κύκλος Βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ Α΄. τῆς Βαυαρίας).

ΣΠΑΡΤΗ*

Ἀπέχει ἐξ ἴσου:

1) Ἀπὸ Κνωσὸν καὶ Δωδώνην 1700 στάδια (315.400 μ.) ($1700\simeq 34\Phi\pi^3$) (170 μίλια περίπου) (κύκλος Sir Richard Charch). (βλ. σελ. 68).

2) Ἀπὸ τὴν Πέλλαν Μακεδονίας καὶ Ζάκρον Κρήτης 2.200 στάδια (220 μίλια) (κύκλος Γερμανῶν Φιλελλήνων).

3) Ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸν καὶ Δῆλον 1.375 στάδια (137,5 μίλια) (κύκλος Ἑλβετῶν Φιλελλήνων).

Ἡ Σπάρτη ἐξ ἄλλου ἀπέχει ἐκ τοῦ Σουνίου καὶ τῶν Δελφῶν 850 στάδια (1700:2), ἐκ τῆς Δήλου 1.360 στάδια (800Χ1,7), ἐκ τοῦ Ἰδαίου Ἄντρου 500π≃1.570 στάδια, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας 500 στάδια, ἀπὸ τὸ Βυζάντιον 3.668 ἢ 1.168π στάδια (850=ΕΛΕΥΣΙΣ) (1570=ΧΡΥΣΟΣ). Ὁμοίως ΣΟΥΝΙΟΝ=850.

ΑΡΓΟΣ*

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:

1) Ἀθήνας-Δελφοὺς-Ὀλυμπίαν (550 στάδια ἢ 55 μίλια περίπου) (550=ΟΣΙΟΣ) (κύκλος William Ewart Gladstone). (βλ. σελ. 75).

Αἱ ἀποστάσεις Ἄργους-Ἀθηνῶν, Ἄργους-Δελφῶν, Ἄργους-Ὀλυμπίας, ἀνήκουν εἰς κανονικὸν ἑπτάγωνον. Ἑτέρα ἀκτὶς τοῦ ἑπταγώνου προεκτεινομένη διέρχεται ἐκ Δωδώνης.

Ἡ ἀκτὶς τοῦ κανονικοῦ ἑπταγώνου, ἡ διερχομένη ἐξ Ἀθηνῶν, προεκτεινομένη συναντᾶ τὴν Πέργαμον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν ὁποίαν τέμνονται καὶ δύο προεκτεινόμεναι πλευραὶ τοῦ ἰδίου ἑπταγώνου.

ΔΗΛΟΣ*

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:

Ἀσκληπιεῖον τῆς Κῶ καὶ Ἀσκληπιεῖον Ἐπιδαύρου (1.020 στάδια). (ΤΡΙΧΘΑ=1020) (κύκλος Ἱπποκράτους καὶ τρίγωνον Δήλου-Κῶ-Ἐπιδαύρου τριγ. Λουδοβίκου Παστέρ.). (βλ. σελ. 84, 85).

2) Σμύρνην καὶ Θήβας (1.080 στάδια) (κύκλος Ἀμερικανῶν Φιλελλήνων).

3) Ἰδαῖον Ἄντρον Κρήτης καὶ Τροφώνιον Μαντεῖον (1.296 στάδια) (κύκλος Philhellenic Commitee of LONDON).

4) Δελφοὺς καὶ Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος (1.460 στάδια) (1460=ΧΙΩΝ) (κύκλος Νὴλ Ἄρμστρογκ).

5) Ρόδον (Κολοσσὸν τῆς Ρόδου) καὶ Φυγάλειαν Πελοποννήσου (Ναὸς Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος) (1.530 στάδια) (κύκλος Lord Guilford).

6) Σπάρτην καὶ Πέργαμον (1.360 στάδια) (κύκλος Captain Hamilton).

Ἀπὸ τὴν Κνωσὸν ἀπέχει 400π στάδια ἢ 1.256 στάδια, ὁ λόγος δὲ 400π:1001 εἰς στάδια εἶναι ἴσος μὲ τὴν πλευρὰν τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος.

$$\frac{400\text{X}3{,}1415\text{X}185{,}4545}{1001}=232{,}809\ \mu.$$

(Κατὰ τὴν μέτρησιν τοῦ Γάλλου Morreux 232.805 μ.).

Ὁ λόγος 400π:2.000 εἰς στάδια δίδει τὸ μῆκος τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου ἐν Ἀθήναις (116,5 μ.).

ΔΩΔΩΝΗ * (Δ′Ω′Δ′Ω′Ν′Η′=1666=ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ)

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:

1) Δελφοὺς - Ἰωλκὸν (1.050,617647 στάδια) (κύκλος Historian George Finlay).

Τὸ τρίγωνον Δωδώνη–Δελφοὶ–Ἰωλκὸς ἀνήκει εἰς κανονικὸν δωδεκάγωνον (τρίγωνον Jeremy Bentham).

2) Ὀλυμπίαν–Τροφώνιον Μαντεῖον 1.210 στάδια (κύκλος William Eton).

Τὸ Τρίγωνον ἀνήκει εἰς κανονικὸν δεκάγωνον (τρίγωνον Eduard Codrington).

3) Ἀνάκτορα Νέστορος–Ἐλευσῖνα 1.600 στάδια (κύκλος Hughes Tomas Smart).

4) Ἀθήνας–Σπάρτην 1.700 στάδια (κύκλος Κόμητος Σανταρόζα—Conte Santarosa). Τὸ τρίγωνον ἀνήκει εἰς κανονικὸν δεκατριάγωνον (Τρίγωνον Ἰταλῶν Φιλελλήνων).

5) Δῆλον - Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος 2.482 στάδια (κύκλος Charles Conrad ἀστροναύτου).

6) Κνωσὸν-Μίλητον 3300 στάδια (κύκλος Colonel Leicester Stanhop).

7) Ρώμην Ἰταλίας–Βυζάντιον (Ν. Ρώμη) 3.668 στάδια ἢ 1.168π στάδια (680.245 μ.) (κύκλος Ναυμαχίας Ναυαρίνου).

Ἀπέχει ὁμοίως ἐκ τῆς Λευκωσίας Κύπρου 2.000π=6.280 στάδια (1.165 χιλιόμετρα).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι (ΔΩΔΩΝΗ).π=1666Χ3,14=5231,24 καὶ Ο ΖΕΥΣ+ΤΟΥ ΖΕΩΣ+ΤΩ ΖΕΙ+ΤΟΝ ΖΕΑ+Ω ΖΕΥ=5231. Ὅθεν ΔΩΔΩΝΗ εἶναι κωδικὸς ἀριθμὸς προκύπτων ἀπὸ παλαιοτέραν γραμματικὴν τοῦ Διὸς καὶ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν π=3,14.

ΚΝΩΣΟΣ ΚΡΗΤΗΣ *

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:

1) Σπάρτην–Ἐπίδαυρον 1.700 στάδια (κύκλος Ναυάρχου De Rigny-Δεριγνύ).

2) Ἄργος - Μυκήνας 1.815 στάδια (κύκλος Ναυάρχου Heyden).

Ἐκ τῆς Δήλου ἀπέχει 400π στάδια, ἐκ τῆς Χαλκίδος 400πΦ στάδια (648π), ἐκ τῆς Δωδώνης 400πΦ²=3.300 στάδια, ἐκ τῆς Λευκωσίας 1.240π στάδια (722.529 μ.). Ἐκ τοῦ Βυζαντίου 3.668 στάδια ἢ 1.168π στάδια. Ἐκ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἀπέχει 1.485 στάδια, ἐκ δὲ τῆς Περγάμου 1.485Φ στάδια (2.403=27Χ89).

ΠΕΛΛΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ *

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:

1) Δελφοὺς–Σαμοθράκην 1.360 στάδια (κύκλος Βρετεννῶν Φιλελλήνων).

2) Ἀθήνας–Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος 1.765 στάδια.

3) Ὀλυμπίαν - Ἐπίδαυρον 1.908 στάδια (1908=ΓΝΩΘΙ ΕΙ ΣΑΥΤΟΝ ἢ 6Χ (ΗΛΙΟΣ) ἢ ΦΩΣΤΗΡ (κύκλος Δανῶν Φιλελλήνων).

4) Πάρον–Σμύρνην (Ἀρχ.) 2.530 στάδια (κύκλος Κορσικανῶν Φιλελλήνων).

5) Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρέτταν τῆς Ἰσσοῦ 6.600 ἢ 2.100π στάδια (κύκλος ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ).

Τὸ ὅλον σχέδιον αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος, παρουσιάζεται ἐφαρμοζόμενον κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχήν, διότι ἐὰν λάβωμεν ἀριθμόν τινά, μόνον προϊστορικῶν Ἱερῶν, θὰ εὕρωμεν εἰς τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν τὸ σχέδιον αὐτό.

Συνεχίζεται ἐν συνεχείᾳ μὲ μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ μὲ εὐλάβειαν κατὰ τὴν κλασσικὴν περίοδον, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰς θέσεις τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν ἄλλων Μνημείων τῆς περιόδου αὐτῆς.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

Σχετικῶς ἀναφέρονται αἱ κάτωθι χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις τῆς περιοχῆς:

Τὸ Κέντρον τοῦ Παρθενῶνος (τομὴ τῶν διαγωνίων του) ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Ἡφαιστείου, ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ βήματος τῶν ρητόρων τῆς Πνυκός, ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς βάσεως τοῦ Μνημείου τοῦ Φιλοπάππου καὶ ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Σηκοῦ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς μὲ μεγίστην προσέγγισιν (κύκλος ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ).

Ἑνώνοντες δι' εὐθειῶν τὰ σημεῖα ταῦτα, ἔχομεν σχῆμα ἀνῆκον εἰς κανονικὸν ὀκτάγωνον ἐγγεγραμμένον εἰς κύκλον, ἀκτῖνος χιλίων ἀκριβῶς πυραμιδικῶν πήχεων καὶ μὲ πλευρὰν τὸ ἑπταπλάσιον τοῦ μήκους τοῦ Παρθενῶνος. (Ἡ πλευρὰ τοῦ κανονικοῦ ὀκταγώνου εἶναι ἴση πρὸς 1575 πόδας καὶ 1575=ΑΘΗΝΑ+ΑΣΠΙΣ+ ΚΡΑΝΟΣ+ΔΟΡΥ.

Τὸ κέντρον τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Ἡφαιστείου καὶ ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ βήματος τῶν ρητόρων τῆς Πνυκὸς κλπ. (κύκλος Athenian Smart). Τὸ ὅλον σχέδιον τῆς κλασσικῆς περιόδου εἶναι ἀκριβέστατον καὶ ὡραιότατον.

ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος φαίνεται ὅτι ἐκινήθη κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἀσίας βάσει τοῦ αὐτοῦ σχεδίου καὶ ἀνήγειρε τὰς διαφόρους πόλεις τὰς φερούσας τὸ ὄνομά του (Ἀλεξάνδρεια), ἐπὶ προκαθωρισμένων σημείων ὑπὸ τῶν Ἱεροφαντῶν καὶ τῶν Φιλοσόφων.

Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὅταν ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Μικρασιατικὴν ἀκτὴν πλησίον τῆς Τροίας, ἐνέπηξεν εἰς τὴν γῆν τὸ ἀκόντιόν του καὶ ἐκεῖ ἀνηγέρθη ἡ φερώνυμος πόλις Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, καλουμένη σήμερον ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἐσκισταμπούλ.

Ἡ θέσις τῆς Ἀλεξανδρείας ταύτης ἔχει τὰ κάτωθι γεωμετρικὰ - γεωδαιτικὰ χαρακτηριστικὰ ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου: (βλ. σελ. 78).

α) Ἐὰν μὲ κέντρον τὴν πρωτεύουσαν Πέλλαν τῆς Μακεδονίας καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Πέλλας - Ἀθηνῶν (Ναὸς Ὀλυμπίου Διὸς) γράψωμεν περιφέρειαν αὕτη διέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Τρωάδος, συμβολίζουσα οἱονεὶ τὴν μεταφορὰν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

β) Ἐὰν μὲ κέντρον τὴν νῆσον Δῆλον καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Δήλου - Δελφῶν, γράψωμεν περιφέρειαν, αὕτη διέρχεται ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Τρωάδος (κύκλος ἀστροναύτου Νὴλ Ἄρμστρογκ - Nöel Armstrong).

γ) Ἐὰν μὲ κέντρον τὴν Ἐλευσῖνα καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Ἐλευσῖνος - Δωδώνης γράψωμεν περιφέρειαν, αὕτη διέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Τρωάδος (κύκλος ἀστροναύτου Edwin Altrin).

δ) Ἐὰν μὲ κέντρον τὴν Δωδώνην καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Δωδώνης - Δήλου γράψωμεν περιφέρειαν, αὕτη διέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Τρωάδος (κύκλος ἀστροναύτου Charles Conrad).

ε) Ἐὰν μὲ κέντρον τὴν Ἐπίδαυρον καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Ἐπιδαύρου–Πέλλας γράψωμεν περιφέρειαν, αὕτη διέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Τρωάδος (κύκλος ἀστροναύτου Williams Anders).

στ) Ἐὰν μὲ κέντρον τὴν Σπάρτην καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Σπάρτης - Σμύρνης γράψωμεν περιφέρειαν, ἡ περιφέρεια διέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος (κύκλος ἀστροναύτου Alan Bean).

Ἡ ἀπόστασις αὕτη Σπάρτης - Σμύρνης εἶναι ἡ προκύπτουσα ἀπὸ τὴν νέαν θέσιν τῆς Σμύρνης, κατόπιν τῆς μετακινήσεως τῆς παλαιᾶς Σμύρνης κατὰ 20 στάδια ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὡς ἀναφέρει ὁ Παυσανίας (Ἀχαϊκά), ἡ μετακίνησις αὕτη ἐγένετο δῆθεν κατόπιν ὀνείρου τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἐπετεύχθη δὲ τελικῶς τῇ μεσολαβήσει τοῦ Ἱερατείου καὶ εἰδικῶς διὰ χρησμοῦ τοῦ Μαντείου τῆς Κλάρου, εἰς ὃ ἀπετάνθησαν οἱ Σμυρναῖοι.

ζ) Ἡ ἀπόστασις Δήλου - Ἐλευσῖνος ἰσοῦται μὲ τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τῆς ἀποστάσεως Δήλου - Ἀλεξανδρείας τῆς Τρωάδος (62%).

η) Ἡ εὐθεῖα Πέλλας - Ἀλεξανδρείας τῆς Τρωάδος, προεκτεινομένη, συναντᾶ τὴν Ἀλεξανδρέτταν τῆς Ἰσσοῦ, ἔνθα ἐγένετο ἡ μάχη τῆς Ἰσσοῦ, καὶ ἣν ἀνήγειρεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

θ) Ἡ εὐθεῖα Πέλλας - Δήλου, προεκτεινομένη, συναντᾶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἣν ἀνήγειρε, κατόπιν ὀνείρου κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

ι) Ἡ Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ Ἀλεξανδρέττα τῆς Ἰσσοῦ ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπὸ τὴν Πέλλαν τῆς Μακεδονίας (κύκλος Μ. Ἀλεξάνδρου). Ὁ ὑπολογισμὸς τῶν τεραστίων ἀποστάσεων αὐτῶν ἐγένετο προφανῶς δι' ἀγνώστου ἀστρονομικῆς μεθόδου καὶ ἐλαμβάνοντο ὡς σημεῖα ἀναφορᾶς τὰ παλαιὰ πανάρχαια Ἱερὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἡ μάχη τῆς Ἰσσοῦ, πιθανώτατα, ἐγένετο ἐπὶ γεωδαιτικῶς καὶ γεωμετρικῶς καθωρισμένου σημείου, δι' ὃ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατεστάθη μὲ τὰ στρατεύματά του εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο καὶ ἀνέμενε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Δαρείου.

Τοιαῦται ἀπόψεις καὶ δοξασίαι εἶναι, ὡς εἰκός, ἀκατανόητοι εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, ἐκτὸς ἐὰν μελετήσῃ βαθέως τὴν σημασίαν τῶν ἀριθμῶν τῶν εὐθειῶν, τῶν τριγώνων καὶ τῶν κύκλων παρ' Ἀρχαίοις, τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀναλογιῶν καὶ συμμετριῶν, ὡς ἔκφρασιν τοῦ Κάλλους, τὴν ἐπικρατοῦσαν πίστιν περὶ ἁρμονίας τοῦ Σύμπαντος καὶ ὑπεισέλθῃ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων «Μυστῶν».

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν περίοδον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Λυδὸν («Περὶ μηνῶν» Δ, 2) εἰς τὰ γενέθλια τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς Νέας Ρώμης, παρίστατο εἷς Ἱεροφάντης, ὀνόματι Πραιτεξτᾶτος, ταυτιζόμενος μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῶν παλαιῶν ἐθνικῶν Ἱερέων τῆς Ρώμης Ρωμαῖον πολίαρχον Agorium Praetextatum καὶ ὡς Ἱεροτελεστὴς ὁ νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος Σώπατρος.

Ἡ παρουσία τῶν Ἐθνικῶν τούτων ἀνδρῶν, ὑποδηλοῖ συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς θέσεως τοῦ Βυζαντίου ὡς πρωτευούσης τοῦ Ἀνατολικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους.

Καί, πράγματι, ἡ Παλαιὰ Ρώμη καὶ ἡ Νέα Ρώμη (Βυζάντιον) ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ περιώνυμον Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, ὅπερ ἦτο τὸ Ἱερὸν τοῦ παντοκράτορος Διὸς (κύκλος Ναυμαχίας Ναυαρίνου). Τὸ τρίγωνον Παλαιὰ Ρώμη - Νέα Ρώμη - Δωδώνη, εἶναι ἰσοσκελὲς καὶ ἡ πλευρὰ αὐτοῦ Δωδώνη - Ρώμη, προεκτεινομένη, συναντᾶ τὴν Μασαλίαν τῆς Γαλλίας, ἥτις ἦτο ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἀποικία.

Ἐξ ἄλλου περιφέρεια κύκλου μὲ κέντρον τὸ Βυζάντιον καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Βυζαντίου - Κνωσσοῦ, διέρχεται ἐκ Σπάρτης καὶ Δωδώνης (κύκλος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου). Περιφέρεια κύκλου μὲ κέντρον τὴν Σμύρνην καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Σμύρνης - Ἐλευσῖνος διέρχεται ἀπὸ τὸ Βυζάντιον (κύκλος Χρυσοστόμου Σμύρνης). Περιφέρεια δὲ μὲ κέντρον τὴν Λευκωσίαν Κύπρου καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν τῆς Λευκωσίας - Κνωσσοῦ, διέρχεται ἀπὸ τὸ Βυζάντιον (κύκλος ΗΡΩΩΝ ΚΥΠΡΟΥ).

Μὲ τὸ κλείσιμον τῶν ἐν Ἀθήναις Φιλοσοφικῶν Σχολῶν, ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὸ 529 μ.Χ., καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Θρησκείας τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀγάπης, ἥτις δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον, ὅστις, παρὰ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς προόδους του, εὑρίσκετο εἰς συνεχεῖς ἔριδας καὶ ἐμφυλίους πολέμους, τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ σχέδιον τοῦ γεωμετρικοῦ - γεωδαιτικοῦ τριγωνισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου, τοῦ ὁποίου ἐλάχιστα τμήματα καὶ στοιχεῖα ἀνεφέρθησαν συνοπτικῶς, ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐπανῆλθε σήμερον μετὰ 15 αἰῶνας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, χάρις εἰς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἐθυσιάσθησαν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐκ τοῦ ξένου ζυγοῦ τῆς ἐνδόξου Χώρας, χάρις εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ ξένους ἀρχαιολόγους, χάρις εἰς ὅλα τὰ εὐγενῆ τέκνα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος, τὰ ὁποῖα εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Φωτεινοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ὅπερ διδάσκει καὶ θὰ διδάσκῃ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὴν Ἀρετὴν καὶ τὸν Ἀνθρωπισμόν.

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ *

Ἐκτὸς τοῦ μεγαλειώδους Γεωμετρικοῦ - Γεωδαιτικοῦ τριγωνισμοῦ μὲ τὰς ἀναλογίας εἰς τὰς ἀποστάσεις του καὶ τὰς συμμετρίας εἰς τὰς θέσεις τῶν πόλεων καὶ τῶν ἱερῶν, τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα παρουσιάζουν μέγα ἐνδιαφέρον, ὄχι μόνον ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς καὶ αἰσθητικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μαθηματικῆς καὶ ἀστρονομικῆς καὶ συμβολικῆς. Χωρὶς δόσιν ρητορικῆς ὑπερβολῆς καὶ χωρὶς φιλολογικὴν διάθεσιν, δυνάμεθα νὰ τὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς καλλιμάρμαρα βιβλία θρησκείας, φιλοσοφίας, μουσικῆς, ποιήσεως, ἐπιστήμης, τέχνης καὶ τεχνικῆς. Τίποτε δὲν ὑπάρχει εἰς ταῦτα τυχαῖον. Οἱ ἀριθμοὶ λ.χ. τῶν κιόνων, τῶν σπονδύλων, τῶν κιόνων τῶν κατειργασμένων λίθων γενικῶς, τῶν κερκίδων τῶν θεάτρων, τῶν σειρῶν τῶν ἑδωλίων κ.λ.π. συμβολίζουν ἐπιστημονικὰς γνώσεις ἢ θρησκευτικὰς δοξασίας, οἱ λόγοι δὲ αὐτῶν δὲν εἶναι τυχαῖοι. (Βλ. Θ. Μανιᾶ: Οἱ ἀριθμοὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν τεχνικήν. Ἔκδ. Εὐγενιδίου Ἱδρύματος 1971).

Ἔχομεν π.χ. τὰς ἑξῆς περιπτώσεις:

1) Εἰς τὰ Προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως ὑπάρχουν 6 κίονες καὶ ἕκαστος ἔχει 11 σπονδύλους. Ὁ λόγος $\frac{11}{6}=\frac{1}{1}+\frac{1}{2}+\frac{1}{3}$ (εἶναι ἄθροισμα ὅρων ἁρμονικῆς προόδου).

2) Ὁ Παρθενὼν ἔχει ἐν συνόλῳ (μαζὶ μὲ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς) 84 κίονας. Ὁ ἀριθμὸς 84 εἶναι ἴσος μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν 7 ἀκολουθιῶν $1+(1+2)+(1+2+3)+(1+2+3+4)+(1+2+3+4+5)+(1+2+3+4+5+6)+(1+2+3+4+5+6+7)=84$. ($84=$ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ).

Εἰδικῶς ὁ Παρθενὼν παρουσιάζει δι' ἀριθμῶν πολλοὺς συμβολισμούς. Οἱ σπουδαιότεροι ἀριθμοὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν αὐτοῦ στοιχείων εἶναι ἐκτὸς τοῦ 84.

1) Ὁ ἀριθμὸς 8 τῶν κιόνων κατὰ πλάτος. Δυτικῶς ἕκαστος τῶν κιόνων τούτων ἔχει 12 σπονδύλους καὶ ὑπάρχουν καὶ 7 ἐπιστύλια.

2) Ὁ ἀριθμὸς 17 τῶν κιόνων κατὰ μῆκος μὲ 16 ἐπιστύλια ἐπὶ τούτων.

3) Ὁ ἀριθμὸς τῶν 46 ἐξωτερικῶν κιόνων (περίπτερος).

4) Ὁ ἀριθμὸς 92 τῶν μετωπῶν.

5) Ὁ ἀριθμὸς τῶν 21 κιόνων περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς εἰς σχῆμα Π ἢ τῶν 21 λίθων τοῦ δυτικοῦ στυλοβάτου.

6) Ὁ ἀριθμὸς 25, τῶν λίθων τῆς πρώτης μετὰ τὸν στυλοβάτην βαθμίδος τῆς βορείας πλευρᾶς. Ἐντυπωσιακὸς ὁ ἀριθμὸς οὗτος, διότι εἰς μίαν βαθμίδα 69,5 μ.

ὑπάρχουν μόνον 25 λίθοι μὲ μέσον μῆκος ἕκαστος περίπου 3 μέτρων. Τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶναι σημαντικόν, διότι σημαίνει ὅτι λόγος σοβαρὸς ἐπέβαλε τὴν τοποθέτησιν μόνον 25 λίθων εἰς τοιοῦτον μεγάλον μῆκος. Λόγοι αἰσθητικῆς ἀποκλείονται καὶ δὲν μένει εἰμὴ μόνον ἡ σημασία τοῦ ἀριθμοῦ.

7) Οἱ ἀριθμοὶ 47—48—49 τοῦ στυλοβάτου καὶ τῶν βαθμίδων τῆς Νοτίας πλευρᾶς.

Οἱ ὡς εἴρηται ἀριθμοί, εἴτε μόνοι, εἴτε τὸ διπλάσιον, δεκαπλάσιον ἢ εἰκοσαπλάσιον αὐτῶν, εἴτε ὡρισμένα λογικὰ γινόμενα τούτων, δίδουν ἀριθμοὺς συμβολικῆς σημασίας, ἢ γνωστοὺς μαθηματικοὺς λόγους. Οὕτω ἔχομεν:

1) Ὁ ἀριθμὸς τοῦ συνόλου τῶν κιόνων, ὁ 84, ἐκτὸς τῆς μαθηματικῆς του σημασίας, εἶναι ἴσος μὲ τὸν ἀρχαῖον ἀριθμὸν ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ. (Ἐφ' ὅσον τὰ γράμματα θεωρηθοῦν ἀριθμοί).

Τοῦτο δὲν εἶναι τυχαῖον, διότι:

α) Διπλασιαζόμενος ὁ ἀριθμὸς 84 καὶ ἐν συνεχείᾳ πολλαπλασιαζόμενον τὸ διπλάσιον αὐτοῦ ἐπὶ 10 δίδει 1680, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰς λέξεις - ἀριθμούς, ὡς κάτωθι:

$$2X84X10=1680=ΟΙΚΟΣ\ ΘΕΑΣ\ ΠΑΡΘΕΝΩΝ$$

β) Τὸ γινόμενον τῶν ἀρχαίων ἀριθμῶν Θ.Ε.Α. Α.Θ.Η.Ν.Α. εἶναι ἴσον μὲ 162.000, ἤτοι μὲ τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν ἐπὶ 100.000.

γ) Ὁ ἀριθμὸς 162.000 διαιρούμενος διὰ 100 δίδει:

$$162.000:100=1620=ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ\ ΑΘΗΝΗ.$$

2) Οἱ ἀριθμοὶ $7X12=84=$ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ. Ἕκαστος κίων τῆς δυτικῆς πλευρᾶς ἔχει 12 σπονδύλους καὶ τὰ ἀντίστοιχα ἐπιστήλια εἶναι 7.

3) Λαμβάνοντες τὸν ἡμιόλιον λόγον τοῦ ἀριθμοῦ 46 τῶν ἐξωτερικῶν κιόνων

ἔχομεν $46X\frac{3}{2}=69=$ΑΘΗΝΑ.

4) Ὁμοίως τὸ πηλίκον $(46X21X12X5) : (84X10) =69=$ΑΘΗΝΑ.

5) Οἱ σπουδαῖοι ἀριθμοὶ 8 τῶν κιόνων κατὰ πλάτος καὶ 17 τῶν κιόνων κατὰ μῆκος εἰς γινόμενον δίδουν $8X17=136=$ΑΕΙ ΟΝ, δηλ. ΘΕΟΣ.

6) Τὸ διπλάσιον τοῦ προηγουμένου γινομένου εἶναι

$$2X136=272=ΑΡΜΟΝΙΑ.$$

7) Κατὰ πλάτος ὑπάρχουν 17 κίονες καὶ 16 ἐπιστήλια μὲ γινόμενον:

$$17X16=272=ΑΡΜΟΝΙΑ.$$

8) Αἱ μετῶπαι εἰς τὸ δεκαπλάσιον $92X10$ ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν 46 ἐξωτερικῶν κιόνων ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν 20, δηλ. τῶν ραβδώσεων ἃς φέρει ἕκαστος δίδουν:

$$92X10=46X20=Ο\ ΩΝ, δηλ.\ ὁ\ ὑπάρχων\ ΘΕΟΣ.$$

Ὁ ὑπάρχων δὲ αὐτὸς Θεὸς δὲν εἶναι ἄλλος, ἀλλὰ ἡ Θεὰ ΑΘΗΝΑ, διότι:

$$92=Η\ ΘΕΑ\ ΑΘΗΝΑ\ καὶ\ Ο\ ΩΝ=920=ΘΕΑ\ ΑΘΗΝΑ+ΘΕΑΣ\ ΑΘΗΝΑΣ$$

+ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ+ΘΕΑΝ ΑΘΗΝΑΝ+ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ.

Ἆρα Ο ΩΝ τοῦ Παρθενῶνος εἶναι πέραν πάσης ἀμφιβολίας ἡ ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ καὶ δὴ εἰς ὅλας τὰς πτώσεις!

Ὑπάρχουν καὶ ἕτεροι συμβολισμοὶ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντες, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ περιληφθοῦν εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην.

3) Τὸ θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου ἔχει 55 σειρὰς ἐδωλίων εἰς δύο ζώνας. Ἡ μία ζώνη ἔχει 34 σειρὰς καὶ ἡ ἄλλη 21. Ὁ λόγος 34:21=1,618, δηλ. ὁ χρυσοῦς ἀριθμός. Ἔχει καὶ 34 κερκίδας. Τὸ θέατρον εἶναι μία μακέττα τοῦ σύμπαντος, ὅπως τὸ ἐννοοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι.

4) Ὁ Ναὸς τοῦ Σουνίου Ἀττικῆς, ὁ Ναὸς τοῦ Ἡφαίστου Ἀθηνῶν, ὁ Ναὸς τοῦ Διὸς τῆς Ὀλυμπίας κλπ. ἔχουν ἐξωτερικῶς 34 κίονας, καὶ 13 κατὰ μῆκος. Ὁ ἀριθμὸς 34 εἶναι ἡ χρυσῆ τομὴ τοῦ 55 κ.λ.π.

Γενικῶς τὸ ὅλον πανάρχαιον σχέδιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου μὲ τὰ μνημεῖα του, ὑπακούει εἰς μίαν πολύπλευρον ἐπιστημονικὴν νομοτέλειαν, μαθηματικοῦ, γεωγραφικοῦ, γεωδαιτικοῦ, ἀστρονομικοῦ κλπ. χαρακτῆρος καὶ ἀποτελεῖ ἐφαρμογὴν τῶν φιλοσοφικῶν, θρησκευτικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν δοξασιῶν, ἀντιλήψεων καὶ γνώσεων τῶν Ἀρχαίων εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον.

Πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῶν γεωδαιτικῶν ὑπολογισμῶν καὶ μετρήσεων, ὑπῆρξεν ἡ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἀνακάλυψις τῆς σφαιρικότητος τῆς Γῆς, ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ μεγέθους αὐτῆς, τὸ ὅτι τυγχάνει μετέωρος εἰς τὸ διάστημα κλπ. Ἐξ ἄλλου ὁ πανάρχαιος αὐτὸς πολιτισμὸς μετεδόθη, ὅπως γράφει ὁ Πλάτων, εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΧΑΡΤΑΙ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀπὸ τοὺς ὑπερτριακοσίους χάρτας καὶ σχεδιαγράμματα τοῦ ἀρχαίου Σχεδίου, τὰ ὁποῖα ἔχομεν εἰς χεῖρας, παραθέτομεν ὀλίγα διὰ νὰ λάβῃ ὁ ἀναγνώστης μίαν ἰδέαν τοῦ μεγαλειώδους ἔργου τῆς ἀρχαιότητος.

Εἰς πολλοὺς κύκλους καὶ τρίγωνα ἐδόθησαν ὀνόματα διαπρεπῶν φιλελλήνων, οἵτινες ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος ἢ ἐβοήθησαν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ταύτην. Ὁμοίως ἐδόθησαν τὰ ὀνόματα ἐξεχόντων Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν, ὅπως καὶ ἐνδόξων τέκνων τῆς ἀνθρωπότητος, μεγάλων ἐπιστημόνων, ἡρώων, πρωτοπόρων.

Τὸ νὰ δοθοῦν ὀνόματα φιλελλήνων, δὲν πρέπει νὰ ξενίσῃ τοὺς ἀναγνώστας. Οἱ Ἕλληνες ἐπολέμησαν βεβαίως μὲ γενναιότητα διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς χώρας των, ἀλλ' εἶχον καθῆκον πρὸς τοῦτο. Οἱ ξένοι ὅμως ἐπολέμησαν μὲ αὐταπάρνησιν καὶ μὲ ἡρωϊσμὸν καὶ πολλοὶ ἔφθασαν εἰς τὴν θυσίαν, ἥτις ἀποτελεῖ κορυφαῖον δεῖγμα τῆς ἀνθρωπίνης ἀφοσιώσεως εἰς τὸ ἰδεῶδες.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πρέπει νὰ ἐνθυμῆται πάντοτε μὲ εὐγνώμονα σεβασμὸν τὰ εὐγενῆ αὐτὰ τέκνα τῆς ἀνθρωπότητος, τὰ ὁποῖα ἐθυσιάσθησαν εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Καὶ ἡ παροῦσα μελέτη ἀποτελεῖ ἕνα ἐλάχιστον φόρον τιμῆς.

Ἕκαστος χάρτης, διὰ νὰ δημοσιευθῇ ὡς ἔχει, ὑπῆρξεν ὄχι μόνον ἀποτέλεσμα κοπιώδους μελέτης καὶ ἐρεύνης, ἀλλὰ καὶ πολλῶν καὶ διαδοχικῶν καὶ εὐστόχων παρατηρήσεων, ἢ ἐπαλήθευσις ὑποθέσεων γενομένων βάσει τῆς «ἐπαγωγικῆς» μεθόδου. Συχνάκις, ἐργασία πολλῶν μηνῶν ἐπὶ χαρτῶν ἢ σχεδιαγραμμάτων, μὲ ἑκατοντάδας ἢ καὶ χιλιάδας μετρήσεις, ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὡς μὴ ἀνταποκρινομένη εἰς τὸ ἀρχαῖον σχέδιον.

Διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ λ.χ. ἐὰν αἱ θέσεις τῶν ἀρχαίων ἱερῶν εὑρίσκοντο εἰς τὰ κέντρα καὶ τὰς κορυφὰς δικτύου κανονικῶν ἐξαγώνων, ἐσύρθησαν ἐπὶ χάρτου καὶ ἐμετρήθησαν μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν 650 παράλληλοι εὐθεῖαι, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ὑπόθεσις ἐσφαλμένη. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τὸ ἐξαιρετικῶς πολύπλοκον καὶ πολύπλευρον τοῦ σχεδίου. Ἐξ ἄλλου αἱ μετρήσεις τῶν ἀποστάσεων εἰς μέτρα καὶ ἡ ἄγνοια τῆς ἀκριβοῦς τιμῆς τοῦ ἀρχαίου σταδίου περιέπλεκον ἀφαντάστως τὴν ἔρευναν. Ὁ καθορισμὸς δὲ μιᾶς ἁπλῆς ἀποστάσεως, ὅπως λ.χ. αὐτῆς τῶν Δελφῶν - Ἀθηνῶν τῶν 660 σταδίων ἢ 122.400 μ., παρουσίαζε τρομακτικὰς δυσκολίας.

Ἡ μελέτη καὶ ἡ ἀνάλυσις ὅμως τῶν δεδομένων τῶν μετρήσεων τῶν μνημείων καὶ τῶν ἀποστάσεων, ἡ σύγκρισις αὐτῶν, ἡ χρησιμοποίησις μέσων ὅρων πολλῶν μετρήσεων, ὁ συσχετισμὸς τῶν μετρήσεων μὲ μαθηματικὰ δεδομένα, τὰ ὁποῖα προέκυπτον εἴτε ἀπὸ τὰς μετρήσεις τῶν ἀποστάσεων, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τῶν μνημείων, καὶ ὁ συνδυασμὸς ὅλων αὐτῶν μὲ τὰς βασικὰς φιλοσοφικὰς ἀρχὰς καὶ θρησκευτικὰς δοξασίας τῆς ἀρχαιότητος ἢ καὶ μὲ δεδομένα

τῆς μυθολογίας, ἔδωσαν τελικῶς θετικὰ καὶ βάσιμα καὶ ἀναμφισβήτητα ἀποτελέσματα. Οἱ ἀριθμοὶ τοὺς ὁποίους δίδομεν εἰς τὰς ἀποστάσεις, εἶναι οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀρχαίων, ἀριθμοὶ «κωδικοὶ» δυνάμενοι νὰ παρασταθοῦν διὰ γεωμετρικῶν σχημάτων κατασκευαζομένων διὰ κανόνος καὶ διαβήτου. Ἐνίοτε παραθέτομεν καὶ τὰ μαθηματικὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὅπως ΦΛΟΞ=660 διὰ τὴν ἀκτῖνα τοῦ κύκλου μὲ κέντρον τοὺς Δελφοὺς καὶ μὲ περιφέρειαν διερχομένην ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ὀλυμπίας. Ἡ διάμετρος τοῦ ἰδίου κύκλου εἶναι ὑπὸ τὸ μαθηματικὸν ὄνομα ΙΔΑΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ=1320 στάδια.

Σημαντικὴν βοήθειαν εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀρχαίων ἀποστάσεων προσέφερον συχνὰ καὶ οἱ «μαθηματικοὶ ἀριθμοὶ» τῶν τοπωνυμίων, οἵτινες εὑρίσκονται εἰς σχέσεις μὲ τὰς ἀποστάσεις.

Καὶ ἐξηγούμεθα μὲ ἕνα παράδειγμα:

Τόσον ἡ ἀπόστασις Δωδώνης - Δελφῶν καὶ ἡ ἴση πρὸς ταύτην ἀπόστασις Δωδώνης - Ἰωλκοῦ, ὅσον καὶ αἱ ἴσαι ἀποστάσεις ΙΔΗΣ (Κορυφὴ Ἴδης) - Κάσου καὶ ΙΔΗΣ - ΚΥΘΗΡΩΝ, παρουσιάζονται ὅλαι ἴσαι πρὸς τὸ μεγαλύτερον τμῆμα χρυσῆς τομῆς τῶν ἀποστάσεων Δωδώνης - Ἀθηνῶν καὶ Ἴδης - Ἀθηνῶν, ὑπολογισθεισῶν εἰς 1700 στάδια ἑκάστη.

Μαθηματικῶς τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τῶν 1700 σταδίων, δηλ. τὰ 618 χιλιοστὰ τῆς ἀποστάσεως ταύτης, εἶναι 0,618Χ1700=1050,6 στάδια.

Οἱ ἀριθμοὶ ΙΔΗ=22, ΚΑΣΟΣ=491 καὶ ΚΥΘΗΡΑ=538 προστιθέμενοι δίδουν 22+491+538=1051, ὅπερ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ μαθηματικὰ δεδομένα.

Ὁ μαθηματικὸς ἀριθμὸς ΔΕΛΦΟΙ=619 πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 1700 καὶ διαιρούμενος διὰ 1000 δίδει 1052,3 στάδια.

Βάσει τῶν δεδομένων αὐτῶν, ἀλλὰ ἐν συνδυασμῷ καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ὑπολογισμούς, καθορίζομεν τὰς μὲν ἀποστάσεις ΙΔΗΣ - ΚΑΣΟΥ καὶ ΙΔΗΣ - ΚΥΘΗΡΩΝ εἰς 1051 στάδια ἀρχαῖα, ἐκείνας δὲ τῆς Δωδώνης - Δελφῶν καὶ Δωδώνης - Ἰωλκοῦ εἰς 1052 στάδια.

Τὰ δεδομένα ταῦτα ἀνταποκρίνονται καὶ εἰς τοὺς συγχρόνους γεωγραφικοὺς χάρτας.

Διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ θέλομεν νὰ βεβαιώσωμεν τοὺς μελετητὰς τοῦ παρόντος, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀποστάσεων, τοὺς ὁποίους δίδομεν, ὑπεβλήθησαν εἰς πολλαπλοὺς ἐλέγχους.

Δὲν ἀποκλείονται βεβαίως καὶ τὰ λάθη, τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε ἀνθρώπινα. Πᾶσα ὅμως σοβαρὰ καὶ δικαιολογημένη διόρθωσις, θὰ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐπρόσδεκτος, ἐφ' ὅσον σκοπὸς τῆς παρούσης εἶναι ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀληθείας καὶ μόνον ταύτης.

Σημ. Ἡ κλῖμαξ τῶν χαρτῶν εἶναι εἰκονική, διότι ἔχει γίνει φωτογραφικὴ σμίκρυνσις αὐτῶν.

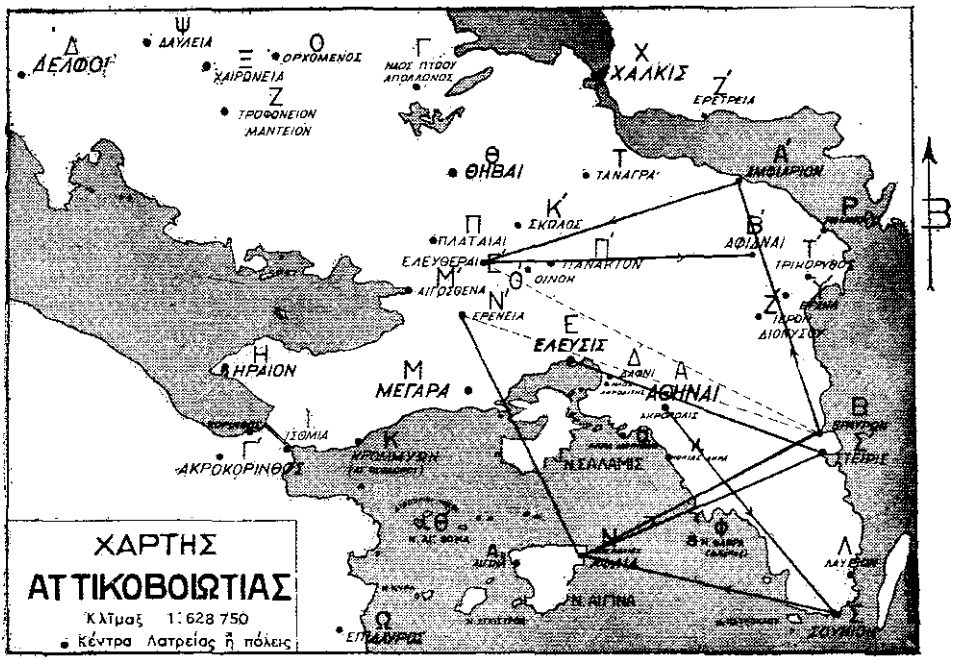

"Ισαι ἀποστάσεις εἰς Γεωμετρικὰς σχέσεις.

Ἡ ἀπόστασις Ἀφαίας - Αἰγίνης - Σουνίου, μετρηθεῖσα γεωδαιτικῶς ὑπὸ τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ (Συν/χου Ριζοδήμου, εὑρέθη 44823,30 μ. (Ἀπὸ τὸν περίβολον τοῦ Ναοῦ τοῦ Σουνίου μέχρι τοῦ περιβόλου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀφαίας. Ἡ ἀπόστασις αὕτη εἰς στάδια ἀρχαῖα μὲ τιμὴν σταδίου 185,454 μ. εἶναι 241,7. Ὑπάρχουν πολλοὶ βάσιμοι, μαθηματικῆς φύσεως λόγοι, οἱ ὁποῖοι συνηγοροῦν ὅτι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἶχεν ὑπολογισθῆ εἰς 242 στάδια ἢ 44.880 μ. Ὑπάρχει ὅθεν μία διαφορὰ 56,70 μ. Ἐὰν δεχθῶμεν ὅμως ὅτι ἡ μέτρησις ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς Ναοῦ εἰς τὸν ἕτερον καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοὺς περιβόλους τούτων, τότε πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὴν μέτρησιν τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας 60 μ. περίπου, ὁπότε ἔχομεν 44823,30+60=44883,30, ἤτοι τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἣν ὑπελόγιζον καὶ οἱ ἀρχαῖοι. Γενικῶς, αἱ μετρήσεις τῶν ἀρχαίων ἐγένοντο μὲ μεγίστην ἀκρίβειαν. Τὸ ὄνομα τῆς ἀποστάσεως ταύτης ἦτο πιθανώτατα ΑΣΜΑ=242 (Τραγούδι). Προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τῶν 660 σταδίων (660=ΦΛΟΞ) ἐφ' ὅσον πολλαπλασιασθῆ ἡ ΦΛΟΞ ἐπὶ τὴν ΓΑΛΗΝΗΝ (ΓΑΛΗΝΗ=100) καὶ διαιρεθῆ διὰ τῆς ΑΡΜΟΝΙΑΣ (ΑΡΜΟΝΙΑ=272).

ΣΟΥΝΙΟΝ

«Τῆς ἠπείρου τῆς Ἑλληνικῆς, κατὰ νήσους τὰς Κυκλάδας καὶ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον, ἄκρα Σούνιον πρόκειται γῆς τῆς Ἀττικῆς· καὶ λιμήν τε παραπλεύσαντι τὴν ἄκραν ἐστὶ καὶ ναὸς Ἀθηνᾶς Σουνιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἄκρας».

Παυσανίας 11 1

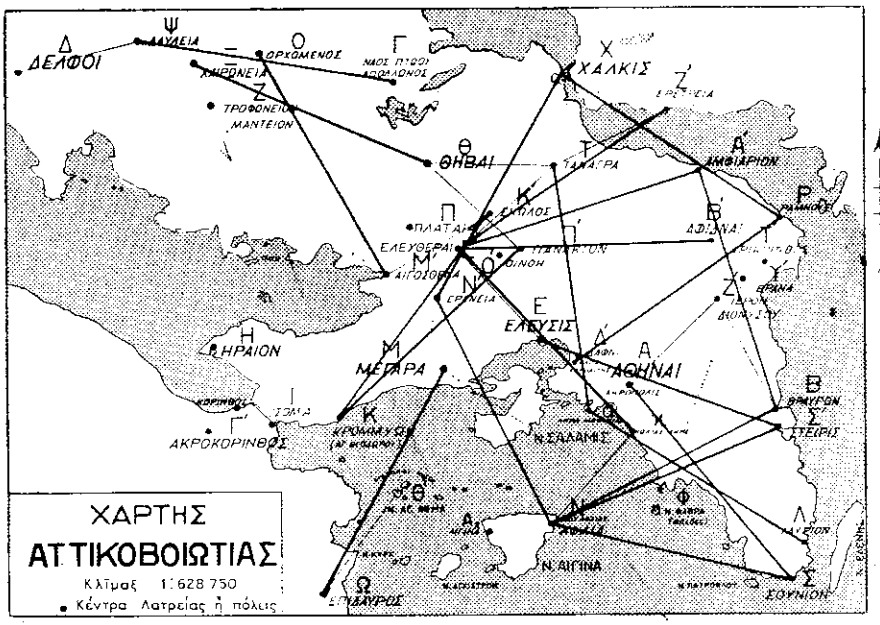

Ἰσάπτητες ἀποστάσεων καὶ ἀναλογίαι εἰς τὴν διὰ πασῶν 2:1.

Εἴκοσι τρεῖς (23) ἀποστάσεις εὑρίσκονται ἴσαι μὲ 242 στάδια εἰς τὴν περιοχὴν Ἀττικοβοιωτίας ὑπὸ τὸ ὄνομα ΑΣΜΑ. (Παχεῖαι γραμμαί).

Δέκα ἀποστάσεις (10) εὑρίσκονται ἴσαι πρὸς τὸ ἥμισυ τῶν προηγουμένων, ἤτοι 121 σταδίων (11Χ11). (Λεπταὶ γραμμαί).

Αἱ διακεκομμέναι γραμμαὶ παριστάνουν ἀποστάσεις 242 ἢ 121 σταδίων ἀπὸ πιθανὰ **ἱερά.**

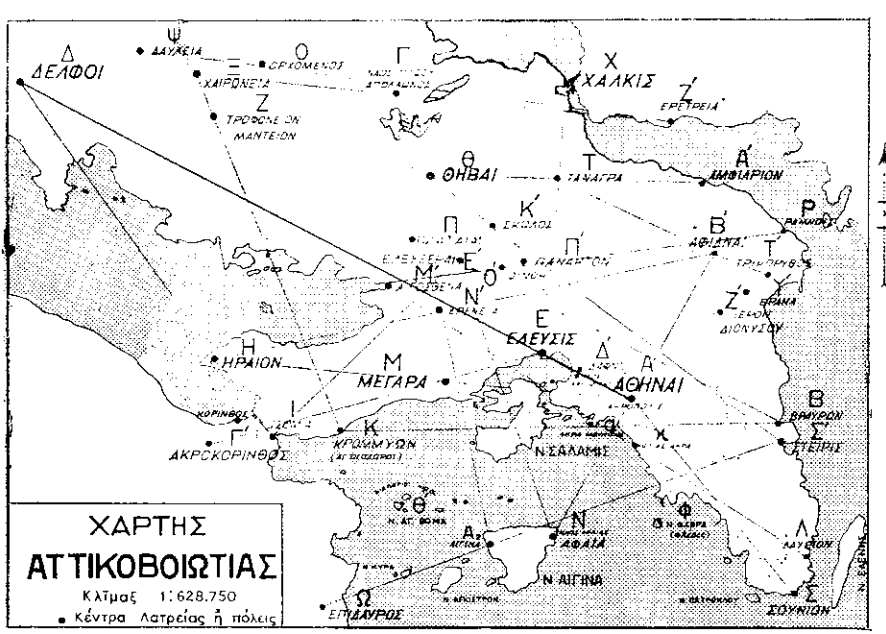

Ἀνὰ τρία Ἱερὰ κεῖνται ἐπ' εὐθείας.

Χαρακτηριστικὴ ἡ ἀπόστασις ΑΘΗΝΩΝ - ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ - ΔΕΛΦΩΝ 660 σταδίων ὑπὸ τὸ ὄνομα ΦΛΟΞ = 660.

Τὸ διπλάσιον ταύτης, ἡ διάμετρος τοῦ κύκλου μὲ κέντρον τοὺς Δελφοὺς καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Δελφῶν - Ἀθηνῶν καὶ Δελφῶν - Ὀλυμπίας (τρίγωνον τοῦ Λόρδου Μπάϋρον), ἤτοι ἡ ἀπόστασις τῶν 1320 σταδίων ἦτο ὑπὸ τὸ ὄνομα ΙΔΑΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ = 1320.

Ἡ ἀπόστασις Θηβῶν - Τανάγρας - Ἀμφιαρείου εἶναι 262 στάδια, δηλ. τὸ $100\Phi^2$ ($\Phi = 1{,}62$) καὶ εἶναι παράλληλος πρὸς τὸν Ἰσημερινόν.

Ἡ ἀπόστασις Θηβῶν - Ἀφαίας εἶναι 369 στάδια, ἤτοι $3X123$ ἢ $3\Phi^{10} = 369$. Γενικῶς αἱ ἀποστάσεις τῶν ἱερῶν τῶν εὑρισκομένων ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας εὑρίσκονται εἰς σχέσεις ἀναλογιῶν καὶ οἱ ἀριθμοὶ εἰς στάδια τῶν ἀποστάσεων αὐτῶν εἶναι εἰδικοὶ ἀριθμοί.

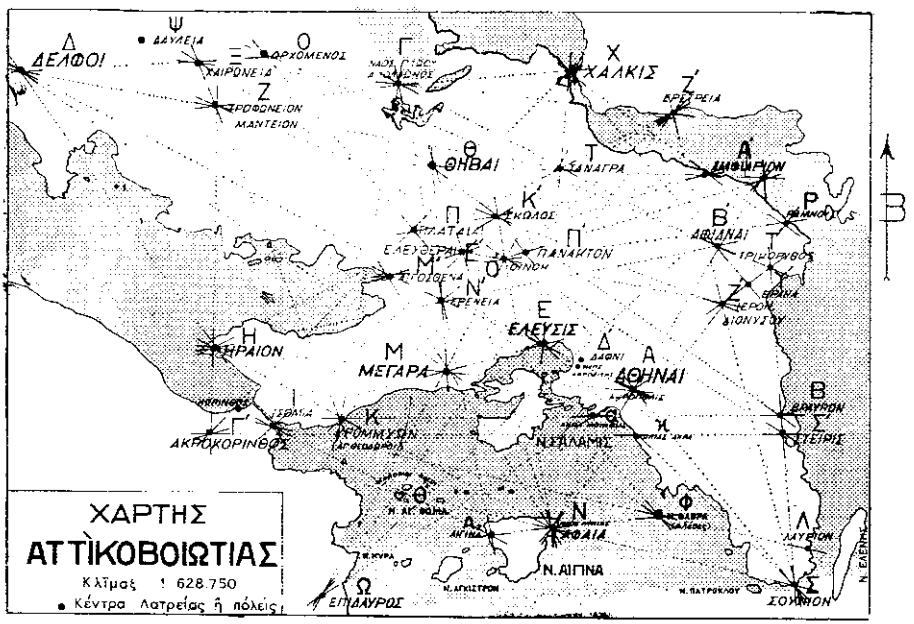

Δέσμαι εὐθειῶν.

Αἱ εὐθεῖαι αἱ σχηματιζόμεναι ὑπὸ τριῶν ἱερῶν ἢ κέντρων λατρείας, προεκτεινόμεναι τέμνονται εἰς τὰς θέσεις ἄλλων ἱερῶν καὶ σχηματίζουν δέσμας εὐθειῶν.

Αἱ εὐθεῖαι ἑκάστης δέσμης σχηματίζουν γωνίας ἀντιστοιχούσας εἰς μεγέθη γωνιῶν γνωστῶν γεωμετρικῶν κανονικῶν σχημάτων.

Τυχόντα σημεῖα τοῦ γεωγραφικοῦ χώρου δὲν ἀποτελοῦν σημεῖα τομῆς δέσμης εὐθειῶν.

Ὡρισμένα σημεῖα, ὅπως ἡ νησὶς ΦΑΒΡΑ (ΦΛΕΒΕΣ), εἰς τὰ ὁποῖα σχηματίζονται δέσμαι εὐθειῶν, εἶναι πιθανοὶ ἀρχαιολογικοὶ χῶροι, ἀνεξαρτήτως ἂν ἀναφέρωνται ἢ ὄχι εἰς τὰ περισωθέντα ἀρχαῖα συγγράμματα.

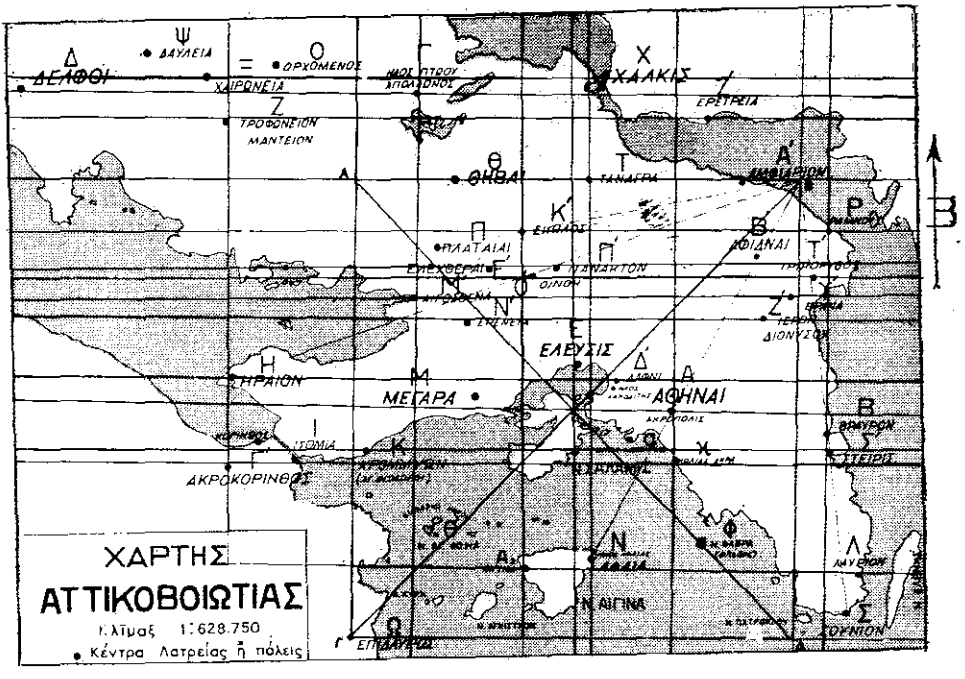

Εὐθεῖαι παράλληλοι πρὸς τὸν Ἰσημερινὸν καὶ τοὺς μεσημβρινούς.

Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ παράλληλος ὁ διερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, ὅστις ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἐρατοσθένους.

Πρῶτος μεσημβρινὸς φαίνεται διερχόμενος ἐξ Ἐλευσῖνος (ὁ μεσημβρινὸς Γκρήνουϊτς τῶν ἀρχαίων).

Ἡ τομὴ τοῦ παραλλήλου τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς Ἐλευσῖνος γίνεται εἰς τὴν Σαλαμῖνα, νοτίως τοῦ Πόρου καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τέμνονται αἱ διαγώνιοι τοῦ τετραπλεύρου ΑΒΓΔ (Τετράπλευρον Ἑλληνικῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ).

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ τομὴ δέσμης εὐθειῶν, ἐντὸς τῆς θαλάσσης παρὰ τὸ Ἀμφιάρειον, εἰς τὸ σημεῖον Β.

ΔΗΛΟΣ

«Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
παίδεσσι Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
πόντου θύγατερ, χθόνος εὐ-
ρείας ἀκί-
νητον τέρας, ἄν τε βροτοὶ
Δᾶλον κικλήσκοισιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ
τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον».

Πίνδαρος: Προσοδ. 87 - 88

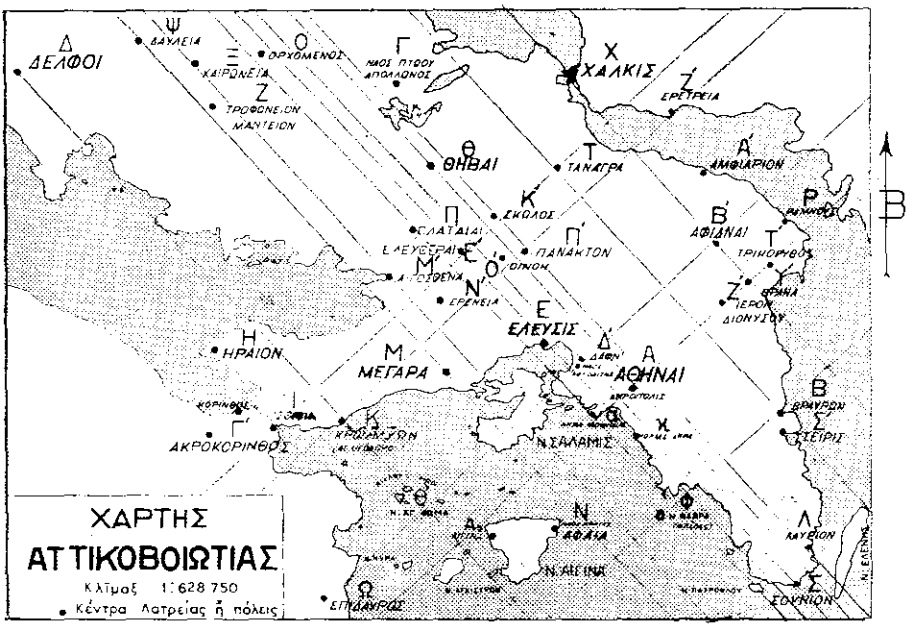

Ὁμὰς παραλλήλων καὶ καθέτων, ὑπὸ γωνίαν 45ο μὲ τὰς γεωγραφικὰς συντεταγμένας.

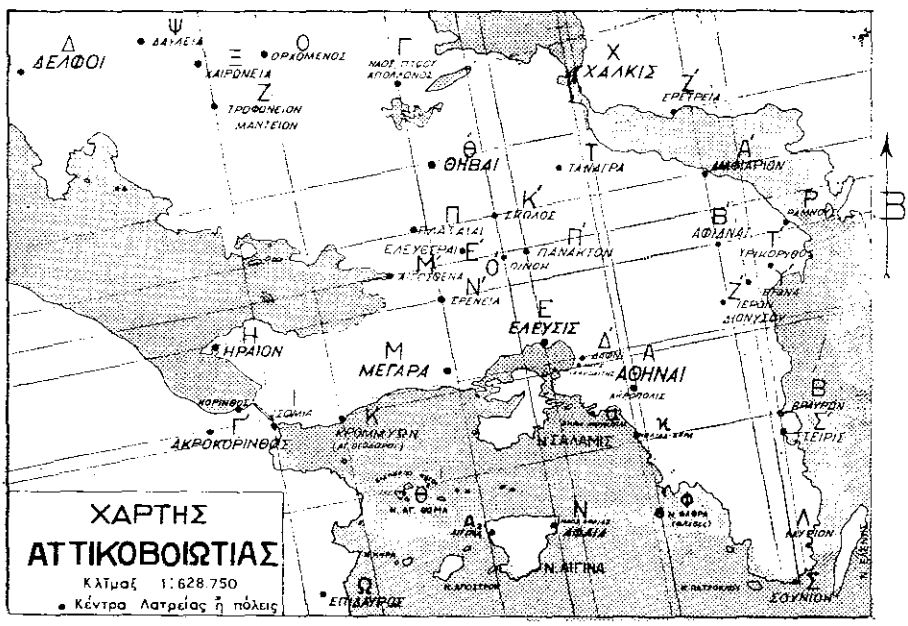

Ὁμὰς παραλλήλων καὶ καθέτων ὑπὸ γωνίαν 15ο μὲ τὰς γεωγραφικὰς συντεταγμένας.

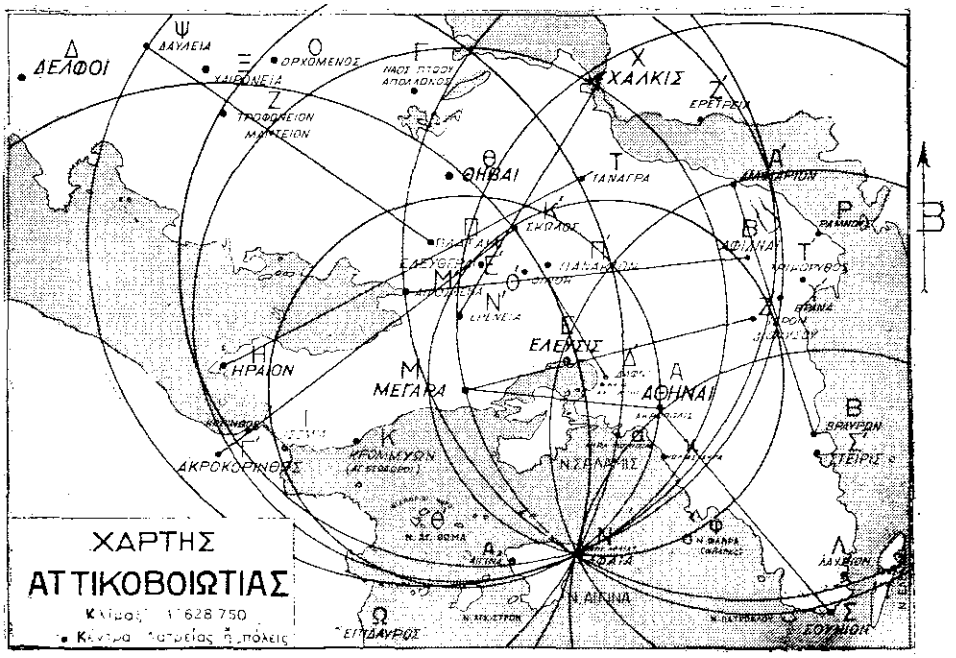

Σμῆνος Περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Ἀφαίαν Αἰγίνης.

1) Σούνιον - Ἀθῆναι (κ. Ἀθηνᾶς Σουνιάδος).
2) Μέγαρα - Ἀθῆναι (κ. Θεοκόσμου).
3) Ἡραῖον - Τανάγρα (κ. ΗΡΑΣ).
4) Ἱερὸν Διονύσου - Μέγαρα (κ. Διονύσου).
5) Ἄφιδνα - Αἰγόσθενα (κ. Θησέως).
6) Κόρινθος - Σκῶλος (κ. Γαληνοῦ Ἰατροῦ).
7) Πλαταιαὶ - Δαύλια (κ. Παυσανίου).
8) Βραυρὼν - Ἀμφιάρειον (κ. Καραϊσκάκη).
9) Ἐρένεια - Χαλκὶς (κ. Κανάρη).
10) **Δαφνὶ - Σκῶλος (κ. Δαφνίου Ἀπόλλωνος).**

(Σημ. Τὸ πρῶτον Ἱερὸν ἢ πόλις ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῆς περιφερείας καὶ ἡ ἀπόστασις τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸ δεύτερον τὴν ἀκτῖνα τῆς περιφερείας, ἥτις διέρχεται ἐκ τῆς Ἀφαίας).

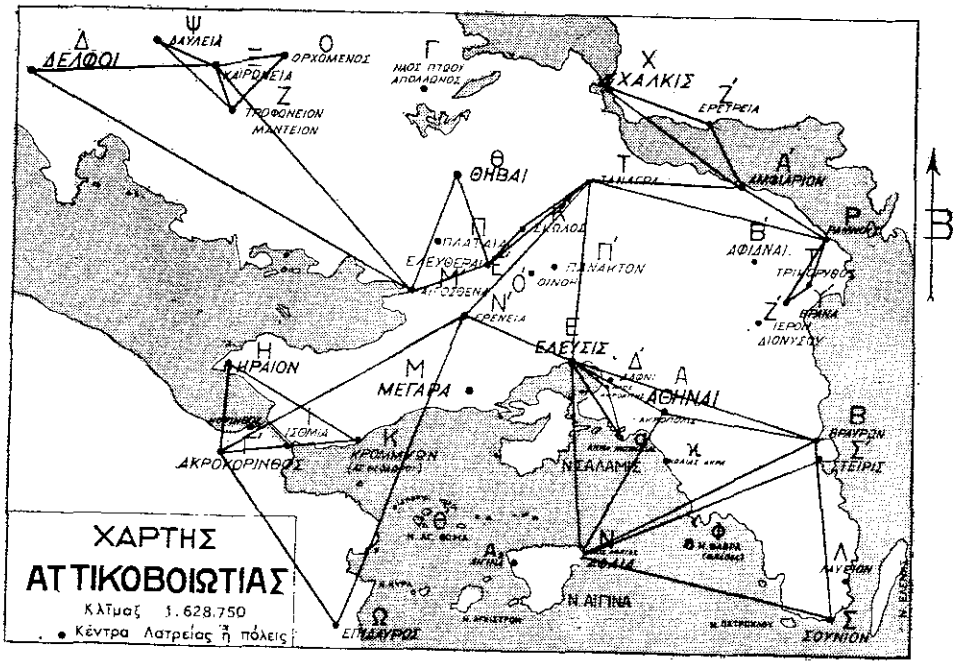

Διάφοροι κατηγορίαι τριγώνων μὲ πλευρὰς εἰς σχέσεις ἀναλογιῶν. Τὰ τρίγωνα ἀνήκουν εἰς κανονικὰ γεωμετρικὰ πολύγωνα. Τὸ τρίγωνον λ.χ. Ἀφαίας - Σουνίου - Στείριδος εἶναι ἰσοσκελὲς καὶ ἀνήκει εἰς κανονικὸν δεκάγωνον.

Εἰς ἕκαστον τρίγωνον εὑρίσκομεν πάντοτε δύο γνωστοὺς λόγους εἰς τὰς πλευράς του. Εἰς τὸ προαναφερθὲν τρίγωνον λ.χ. ἔχομεν δύο ἴσας πλευρὰς καὶ τὴν ἀναλογίαν ἄκρου καὶ μέσου λόγου (χρυσῆς τομῆς). Ἡ ἀπόστασις Σουνίου - Στείριδος εἶναι τὰ 62 % τῆς ἀποστάσεως Σουνίου - Ἀφαίας. (Τρίγωνον Ναυάρχου Δεριγνύ). Εἰς τὸ τρίγωνον Ἀθηνῶν - Ἐλευσῖνος - Ἀφαίας, ἡ ἀπόστασις Ἀθηνῶν - Ἐλευσῖνος (100 σταδίων) εἶναι τὰ 62 % τῆς ἀποστάσεως Ἀθηνῶν - Ἀφαίας (162 σταδίων). (Τρίγωνον Ναυάρχου Κόδριγκτων).

ΒΟΙΩΤΙΑ

«Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστόμους,
οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς».

Ἡρακλείδης

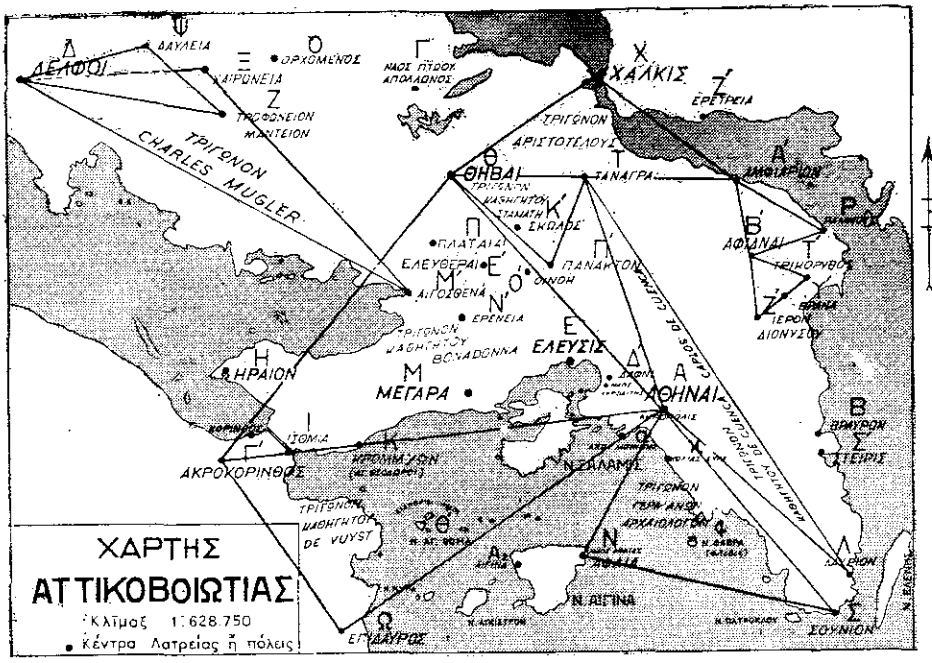

Ἀπὸ τὸν τριγωνισμὸν τῆς Ἀττικοβοιωτίας.

Τρίγωνον Ἀριστοτέλους - Χαλκὶς - Θῆβαι - Ἀμφιάρειον, ἰσοσκελὲς μὲ ἰχρυσῆν τομήν.
» Καθηγητοῦ Σταμάτη: Θῆβαι - Τανάγρα - Πάνακτον, ἰσοσκ. καὶ χρυσ. τομήν.
» » DE CUENCA—ἰσοσκελὲς—Ἀθῆναι - Λαύριον - Τανάγρα.
» » DE VUYST Ἀθῆναι - Ἀκροκόρινθος Ἐπίδαυρος.
» » BONADONNA (Ἀθῆναι - Θῆβαι - Ἀκροκόρινθος).
» » CHARLES MUGLER Δελφοὶ - Χαιρώνεια - Αἰγόσθενα.
» Γερμανῶν ἀρχαιολόγων: Σούνιον - Ἀθῆναι - Ἀφαία Αἴγινης.

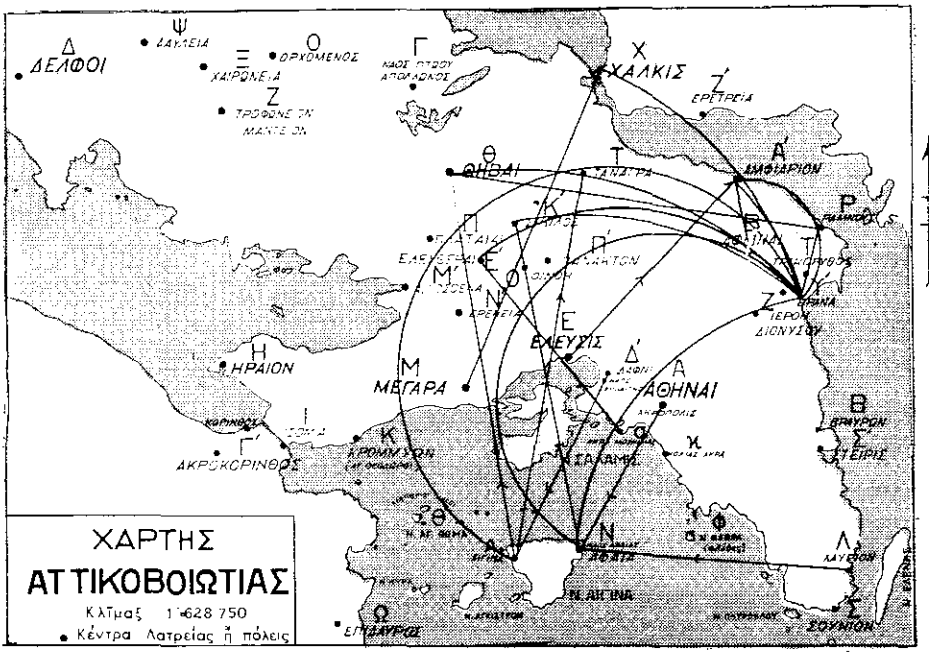

Σημῆνος περιφερειῶν Τύμβου Μαραθῶνος.

1) Ἀθῆναι - Ἀφαία Αἰγίνης (κύκλος Μιλτιάδου).
2) Ἀφαία - Σκῶλος (κύκλος Φειδιππίδου).
3) Ἐλευσὶς - Ἀμφιάρειον (κύκλος Μαραθωνομάχων).
4) Μέγαρα - Χαλκὶς (κύκλος Καλλιμάχου Στρατηγοῦ).
5) Ἄφιδνα - Ἀμφιάρειον (κύκλος Στρατηγοῦ Στησιλάου).
6) Θῆβαι - Ραμνοῦς (κύκλος Κυναιγείρου).
7) Αἴγινα - Θῆβαι - Τανάγρα (κύκλος Ἡρακλέους).
8) Πειραιεὺς - Ἐλευθεραὶ (κύκλος Ἡρῴδου τοῦ Ἀττικοῦ).
9) Δαφνὶ - Αἴγινα (κύκλος Σπύρου Λούη).
10) Λαύριον - Ἀφαία Αἰγίνης (Γάλλου Μιχαὴλ Μπρεάλ).

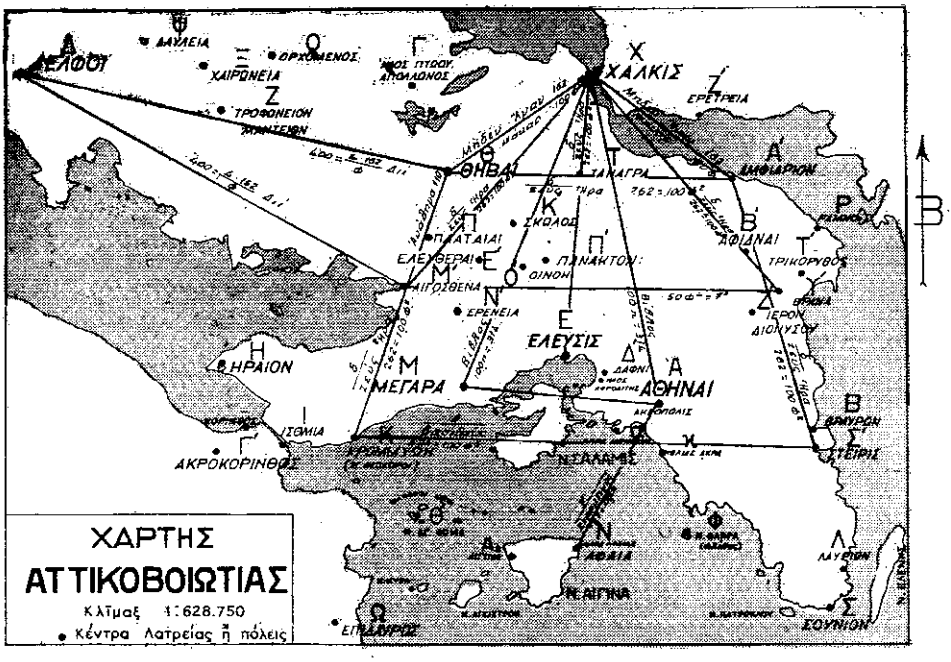

Συμβολικοὶ ἀριθμοὶ καὶ ὀνόματα ἀποστάσεων.

Εἰς τὰς κατ' εὐθεῖαν ἀποστάσεις τῶν ἀρχαίων Ἱερῶν, δὲν ὑπάρχουν μόνον ἀναλογίαι ἢ λόγοι τοὺς ὁποίους συναντῶμεν εἰς γνωστὰ Γεωμετρικὰ σχήματα. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀποστάσεων εἰς ἀρχαῖα στάδια εἶναι εἰδικῆς σημασίας ἀριθμοί, δηλ. Κ ω δ ι κ ο ὶ ἀ ρ ι θ μ ο ὶ καὶ ἀνταποκρίνονται εἰς ὡρισμένας Ἑλληνικὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι πιθανῶς ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστάσεων. Αἱ ἀποστάσεις Χαλκίδος - Θηβῶν καὶ Χαλκίδος - Ἀμφιαρείου, δὲν εἶναι μόνον ἴσαι καὶ εἰς σχέσιν χρυσῆς τομῆς μὲ τὴν ἀπόστασιν Θηβῶν - Ἀμφιαρείου, ἀλλ' εἶναι ἑκάστη ἴση πρὸς τὸ 100πλάσιον τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ 1,62 καὶ ἐκείνη τῶν Θηβῶν - Ἀμφιαρείου ἴση πρὸς τὸ 100πλάσιον τοῦ τετραγώνου τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ, ἤτοι 262 στάδια. Ἡ ἀπόστασις τῶν 162 σταδίων ἦτο ὑπὸ τὸ ὄνομα μ α κ ρ ὰ ἢ μάκαρ.

Αἱ ἀποστάσεις Θηβῶν - Ἀμφιαρείου, Θηβῶν - Κρομμυῶνος, Ἀμφιαρείου - Στείριδος εἶναι ἴσαι καὶ ἑκάστη εἰς σχέσιν χρυσῆς τομῆς μὲ τὴν ἀπόστασιν Κρομμυῶνος - Στείριδος, ἥτις εἶναι 424 στάδια ἢ $100\Phi^3$ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμβροσία.

Ἡ ἀπόστασις Αἰγοσθένων Βρανᾶ εἶναι ἴση πρὸς $50\Phi^4$ ἢ 7Χ7Χ7 στάδια (343 στάδια).

Αἱ ἀποστάσεις Χαλκίδος - Μεγάρων καὶ Χαλκίδος - Ἀθηνῶν εἶναι ἴσαι ἑκάστη πρὸς 314 στάδια ἢ 100π καὶ πιθανῶς ἐφέρετο ὑπὸ τὸ ὄνομα ΒΙΒΛΟΣ = 314.

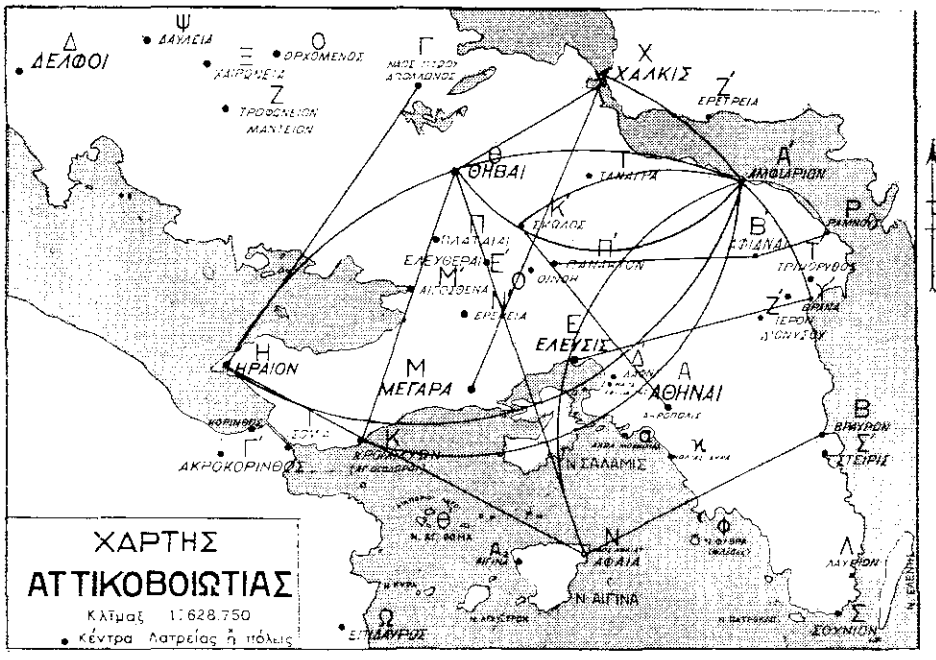

Σμῆνος Περιφερειῶν Ἀμφιαρείου.

1) Ἄφιδνα - Ραμνοῦς,
2) Βραυρὼν - Ἀφαία (κύκλος Καραϊσκάκη).
3) Χαλκὶς - Θῆβαι (κύκλος Εὐρίπου).
4) Θῆβαι - Κρομμυὼν (κύκλος Κάδμου).
5) Ναὸς Πτώου - Ἡραῖον.
6) Πάνακτον - Ἄφιδνα.
7) Ἐλευσὶς - Τύμβος Μαραθῶνος (κύκλος Μαραθωνομάχων).
8) Ἀφαία Αἰγίνης - Ἡραῖον - Θῆβαι (κύκλος Αἰακοῦ).
9) Ἀθῆναι - Σκῶλος (κύκλος Ἀθηναΐδος).
10) Μέγαρα - Χαλκὶς (κύκλος Εὐπαλίνου).

ΒΟΙΩΤΙΑ

«Καὶ τὴν χώραν ὑπτίαν οὖσαν καὶ ἀναπεπταμένην πολέμου ὁρχήστραν προσηγόρευεν ὡς μὴ δυναμένους κρατεῖν αὐτῆς, ἂν μὴ τὴν χεῖρα διὰ πόρπακος ἔχωσι».

Πλούταρχος: Ἀπόφθ. 193

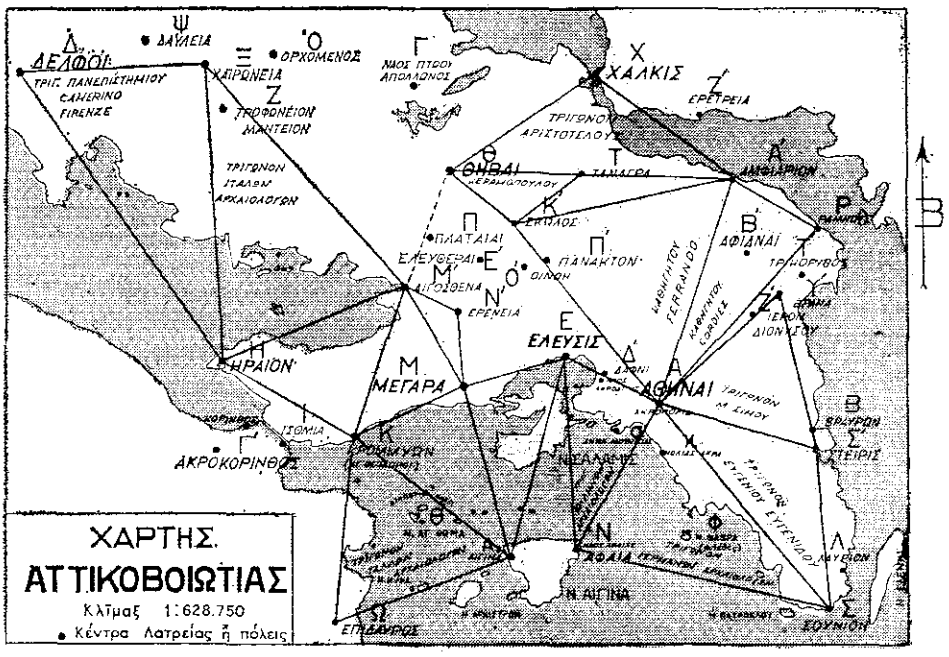

'Από τὸν τριγωνισμὸν τῆς 'Αττικοβοιωτίας.

Τριγ. Εὐγ. Εὐγενίδου Στεῖρις - Σούνιον - 'Αθῆναι, ἰσοσκ. καὶ χ.τ.
» Μ. Σίμου Στεῖρις - 'Αθῆναι - Βρανᾶ ἰσόπλευρον.
» Καθηγητοῦ CORDIEZ 'Αθῆναι - Ραμνοῦς - 'Αμφιάρειον ἰσοσκ.
» Καθ. FERRANDO 'Αθῆναι - 'Αμφιάρειον - Σκῶλος ἰσοσκ.
» Καθ. Κεραμοπούλου Θῆβαι - Τανάγρα - Σκῶλος, ἰσοσκ. καὶ χ.τ.
» Πανεπιστημίων Καμερίνου καὶ Φλωρεντίας: Δελφοὶ - Χαιρώνεια - Ἡραῖον.
» Γερμανῶν ἀρχαιολόγων (Σούνιον - 'Αθῆναι - 'Αφαία).
» Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων ('Αθῆναι - 'Ελευσὶς - 'Αφαία).
» 'Ιταλῶν ἀρχαιολόγων (Χαιρώνεια - Ἡραῖον - Αἰγόσθενα).
» Γάλλων ἀρχαιολόγων ('Επίδαυρος - Αἴγινα - Κρομμυών).

ΣΠΑΡΤΗ

«Ὡς δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι κατὰ μὲν ἕνα μαχόμενοι οὐδαμῶν εἰσι κακίονες ἀνδρῶν, ἀλέες δὲ ἄριστοι ἀνδρῶν ἁπάντων· ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι· ἔπεστι γάρ σφι δεσπότης νόμος, τὸν ὑποδειμαίνουσι πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ σοὶ σέ· ποιεῦσι γῶν τὰ ἂν ἐκεῖνος ἀνώγῃ· ἀνώγει δὲ τωὐτὸ αἰεί, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέειν ἢ ἀπόλλυσθαι».

Ἡρόδοτος VII 104

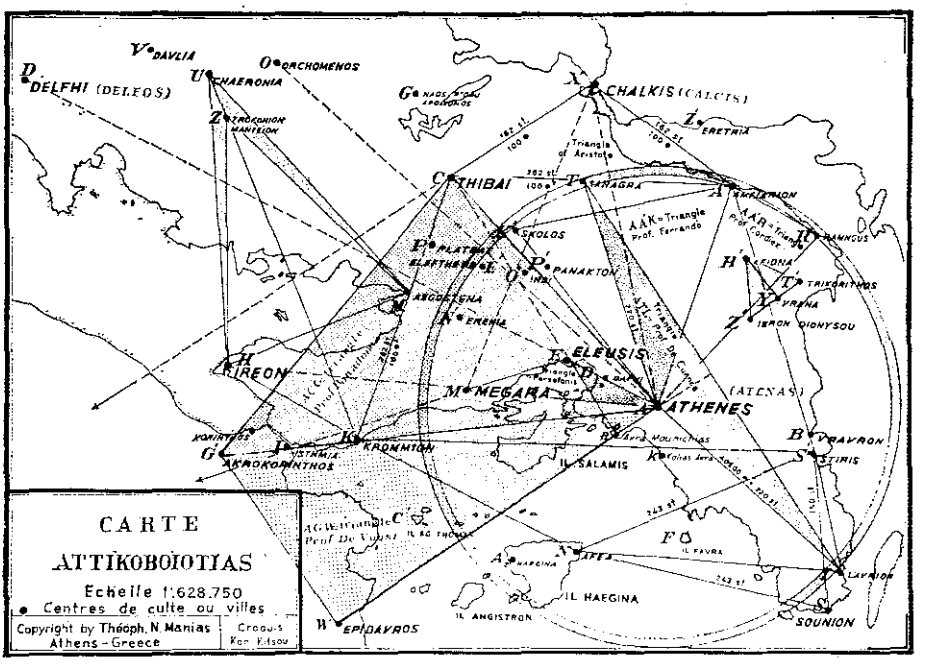

Συμμετρίαι καὶ ἀναλογίαι 'Αττικοβοιωτίας.

Κύκλοι Καθηγητῶν Bonadonna, Cordiez, de Cuenca, de Vuyst καὶ Ferrandó.

Τρίγωνον 'Αριστοτέλους (Χαλκὶς - Θῆβαι - 'Αμφιάρειον). ('Από μετάφρασιν τῆς μελέτης εἰς τὴν 'Ισπανικήν).

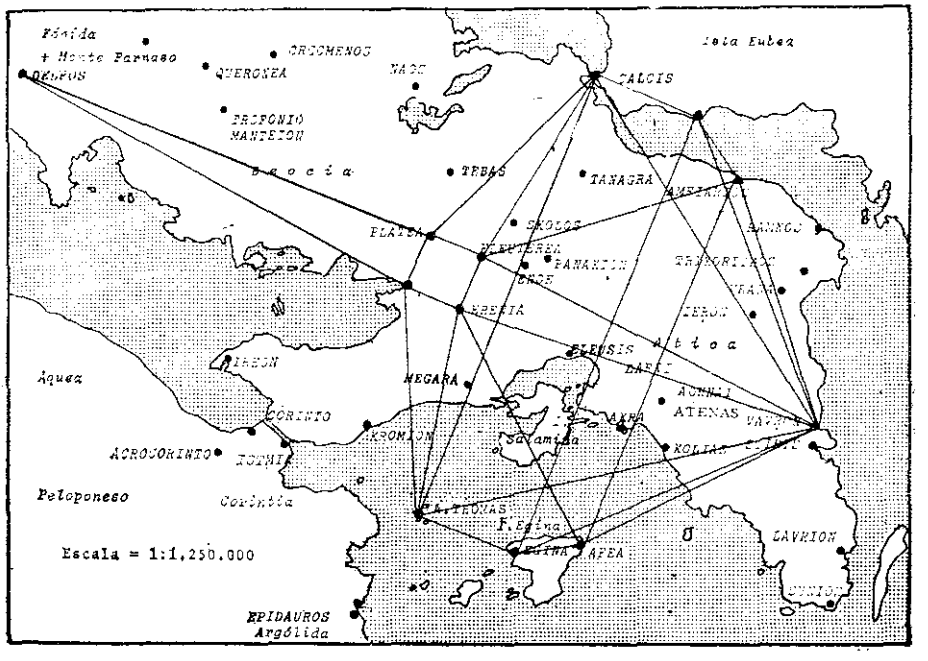

Συμμετρίαι Ἀττικοβοιωτίας. (Σεληνάκατος τοῦ Ἀπόλλωνος).

Ἄξων συμμετρίας ἡ ἀπόστασις Δήλου - Δελφῶν.

Τὸ συμβολικὸν σχῆμα φαίνεται κατευθυνόμενον ἐκ τῶν Δελφῶν (τόπος ἔνθα εὑρίσκετο τὸ Ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος) πρὸς τὴν Δῆλον (τόπον γεννήσεως τοῦ ἰδίου Θεοῦ). ς

Ὅλαι αἱ ἀποστάσεις τοῦ σχήματος εὑρίσκονται εἰς σχέσεις γνωστῶν λόγων, οἱ ἀριθμοὶ σταδίων εἶναι γεωμετρικοὶ καὶ τὸ μόνον σημεῖον εἰς ὃ δὲν ὑπάρχει γνωστὸν ἱερὸν εἶναι ὁ Ἅγιος Θωμᾶς τῶν Διαπορίων νήσων. Ὑπάρχουν πάντως πλεῖστοι λόγοι συνηγοροῦντες ὅτι ὁ Ἅγιος Θωμᾶς τυγχάνει ἀρχαιολογικὸς χῶρος.

(Σχέδιον ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τῆς μελέτης εἰς τὴν Ἱσπανικήν).

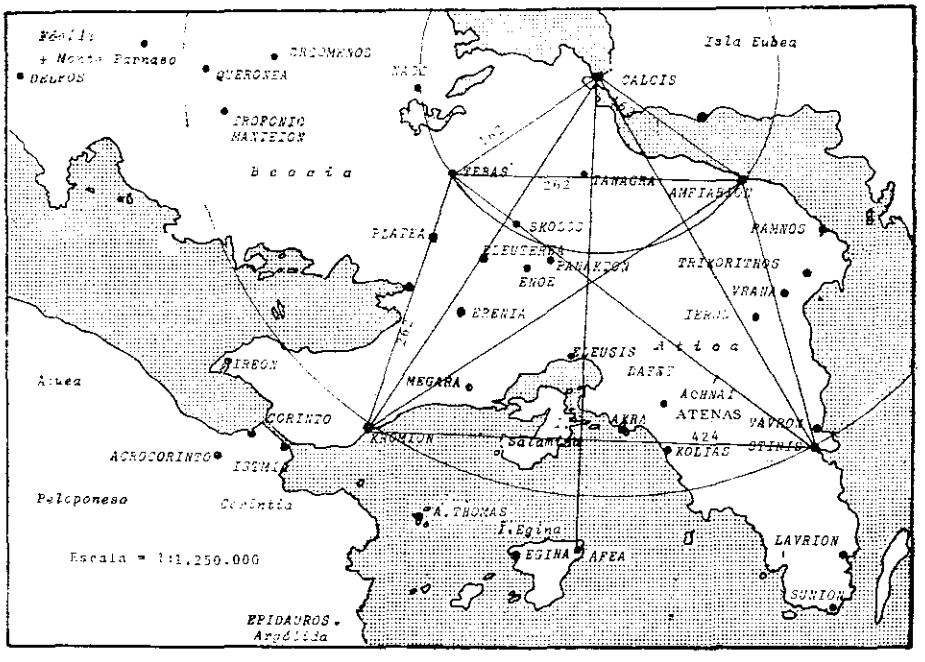

Χρυσότομον πεντάγωνον κοσμικῆς ἁρμονίας.

1) Κύκλος Εὐρίπου μὲ κέντρον τὴν Χαλκίδα καὶ ἀκτίνα τὴν ἀπόστασιν Χαλκίδος - Θηβῶν.

2) Κύκλος Ἑλβετοῦ Ἐϋνάρδου (κέντρον Χαλκίς, ἀκτὶς Χαλκὶς - Κρομμυών). Σχῆμα μὲ γαλήνιον ἁρμονίαν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀναλογίαν τῆς χρυσῆς τομῆς, ἥτις τὸ χαρακτηρίζει εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις. Αἱ ἴσαι ἀποστάσεις Κρομμυῶνος - Θηβῶν, Θηβῶν - Ἀλοιαρείου καὶ Ἀμφιαρείου - Στειρίδος εἶναι 262 σταδίων, ἴσαι πρὸς τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τῆς ἀποστάσεως Κρομμυῶνος - Στειρίδος (424 σταδίων ἢ $100\Phi^3$). Αἱ ἴσαι ἀποστάσεις Χαλκίδος - Θηβῶν καὶ Χαλκίδος - Ἀμφιαρείου (162 σταδίων ἢ 100Φ) εἶναι τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τῆς ἀποστάσεως Θηβῶν - Ἀλοιαρείου καὶ τῶν ἴσων πρὸς ταύτην 262 ἢ $100\Phi^2$. Αἱ διαγώνιοι τοῦ σχήματος τέμνονται εἰς τμήματα μὲ ἀναλογίαν τῆς χρυσῆς τομῆς καὶ ἐντὸς αὐτοῦ δύναται νὰ ἐγγραφῇ κύκλος. (Ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τῆς μελέτης εἰς τὴν Ἱσπανικήν).

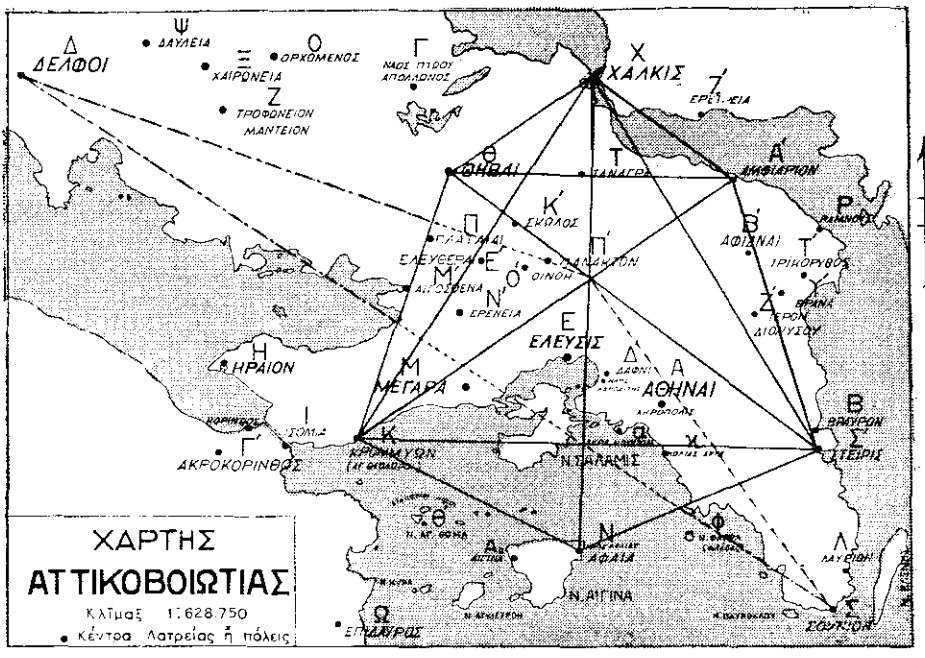

'Ο Γιγαντιαῖος 'Αδάμας τῆς 'Αττικοβοιωτίας.

Τὸ ὡραῖον αὐτὸ σχῆμα ὅπερ ἀπορρέει ἐκ τῶν ἀναλογιῶν τῶν ἀποστάσεων τῶν ἱερῶν, χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς ἀναλογίας τοῦ ἄκρου καὶ μέσου λόγου, ἥτις εὑρίσκεται παντοῦ.

Εἰς τὸν λόγον τῶν ἀποστάσεων 'Αφαίας - Στειρίδος καὶ 'Αφαίας - Κρομμυῶνος εὑρίσκομεν καὶ τὸ λεγόμενον ἡμιτόνιον τοῦ Πλάτωνος 256:243.

Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ἡ ἀπόστασις τῶν Δελφῶν μέχρι τῆς τομῆς τῶν διαγωνίων τοῦ ἀδάμαντος, ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τῆς ἀποστάσεως Δελφῶν - Σουνίου.

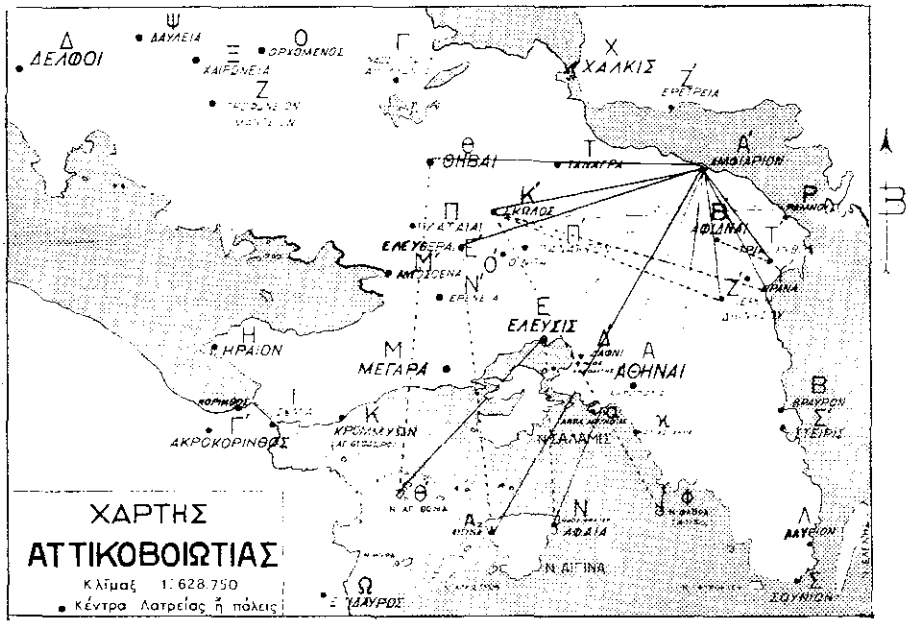

Τρίγωνα μὲ πλευρὰς χρυσῆς τομῆς εἰς τὸ Ἀμφιάρειον.

Τοιαῦτα τρίγωνα μὲ πλευρὰς εἰς σχέσιν χρυσῆς τομῆς ὑπάρχουν εἰς πᾶν ἱερὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου. Ἡ ἀναλογία τῆς χρυσῆς τομῆς ἢ ἀναλογία ἄκρου καὶ μέσου λόγου ἐθεωρεῖτο ἡ ὡραιοτέρα ἀναλογία καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο συχνότατα ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς.

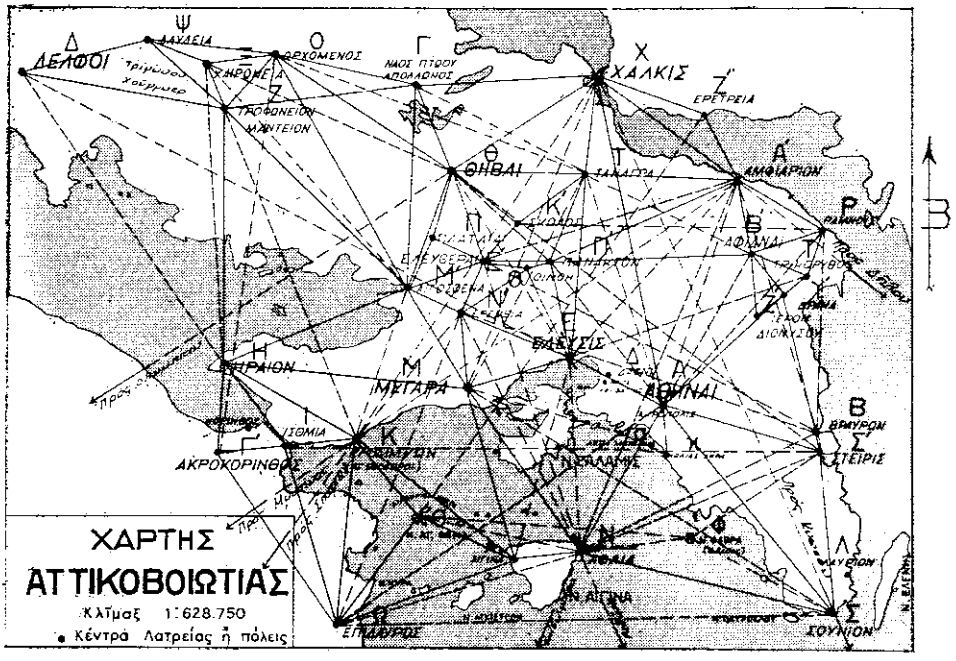

Ἀπὸ τὸν τριγωνισμὸν τῆς Ἀττικοβοιωτίας.

Πολλαὶ χαρακτηριστικαὶ εὐθεῖαι τοῦ τριγωνισμοῦ, προεκτεινόμεναι, συναντοῦν δ.ά. Ἱερὰ ἢ κέντρα λατρείας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ εὐθεῖα Χαλκίδος - Θηβῶν συναντᾶ τὴν Ὀλυμπίαν.
Ἡ εὐθεῖα Χαλκίδος - Ἀμφιαρείου συναντᾶ τὴν Δῆλον.
Ἡ εὐθεῖα Χαλκίδος - Κρομμυῶνος συναντᾶ τὴν Σπάρτην.
Ἡ εὐθεῖα Χαλκίδος - Σουνίου συναντᾶ τὴν Κνωσὸν Κρήτης.
Ἡ Χαλκὶς ἑπομένως ὑπῆρξε πανάρχαιον «σημεῖον ἀναφορᾶς» τοῦ Ἑλληνικοῦ τριγώνου.
Ἀπέχει ἐκ Θηβῶν καὶ Ἀμφιαρείου 162 στάδια (100Φ).
Ἀπέχει Αἰγοσθένων καὶ Ἐλευσῖνος 262 στάδια (100Φ²).
Ἀπέχει Ἀθηνῶν καὶ Μεγάρων 314 στάδια (100π).

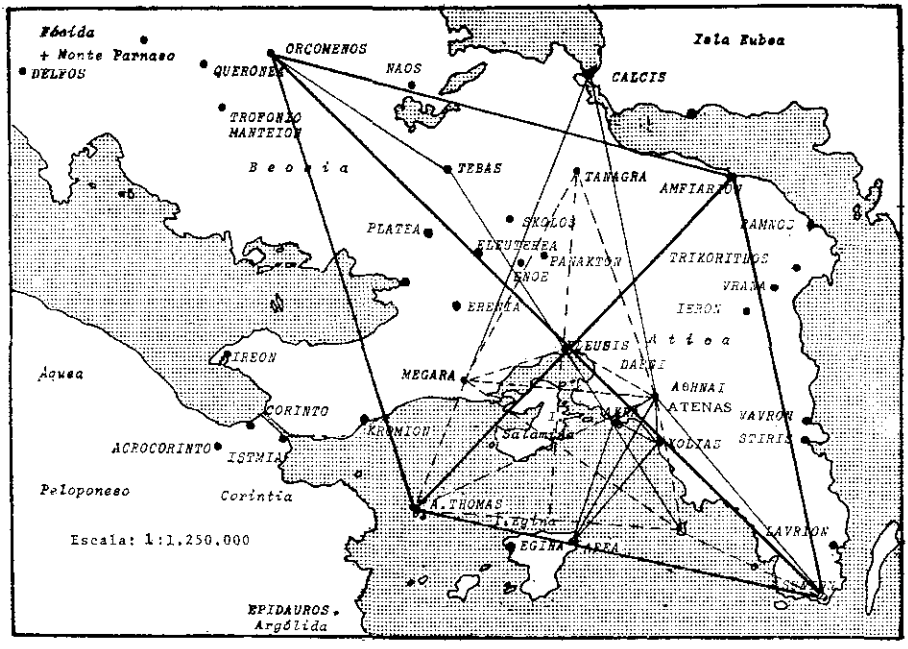

Συμμετρίαι Ἀττικοβοιωτίας.

Τὸ Σούνιον ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ Ἀμφιάρειον καὶ τὸν Ἅγιον Θωμᾶν τῶν διαπορίων Νήσων (390 στάδια).

Ὁμοίως καὶ ὁ Ὀρχομενὸς ἐξ ἴσου ἀπὸ τὰ αὐτὰ σημεῖα.
Αἱ εὐθεῖαι Ὀρχομενοῦ - Σουνίου καὶ Ἀμφιαρείου - Ἁγίου Θωμᾶ εἶναι κάθετοι πρὸς ἀλλήλας καὶ τέμνονται εἰς Ἐλευσῖνα.

Ἡ Χαλκὶς ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ Ἀθήνας καὶ Μέγαρα, 314 στάδια ἢ 3,14X100 (ΒΙΒΛΟΣ = 314).

Ἡ Τανάγρα ἐξ ἴσου ἀπὸ Ἀθήνας καὶ Μέγαρα 220 στάδια. Ὁ ἀριθμὸς 220 εἶναι ἴσος μὲ 4X55 ἢ μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν 10 ἀκολουθιῶν τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης δεκάδος.

Ἡ Ἐλευσὶς ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ Ἀθήνας καὶ Μέγαρα, ἤτοι 100 στάδια ἢ $2\pi^3\Phi = 100$ (100 = ΚΑΛΑΜΗ).

Τὸ τρίγωνον Ἀθηνῶν - Ἐλευσῖνος - Μεγάρων ἀνήκει εἰς κανονικὸν ὀκτάγωνον μὲ ὀρθόκεντρον εἰς τὴν Τανάγραν.

ΕΥΒΟΙΑ

«Χαῖρε κλυτὴ ποτε πατρὶς Ἐρέτρια, χαίρετ' Ἀθῆναι,
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα φίλη».

Πλάτων: Ἀνθολ. VII 256

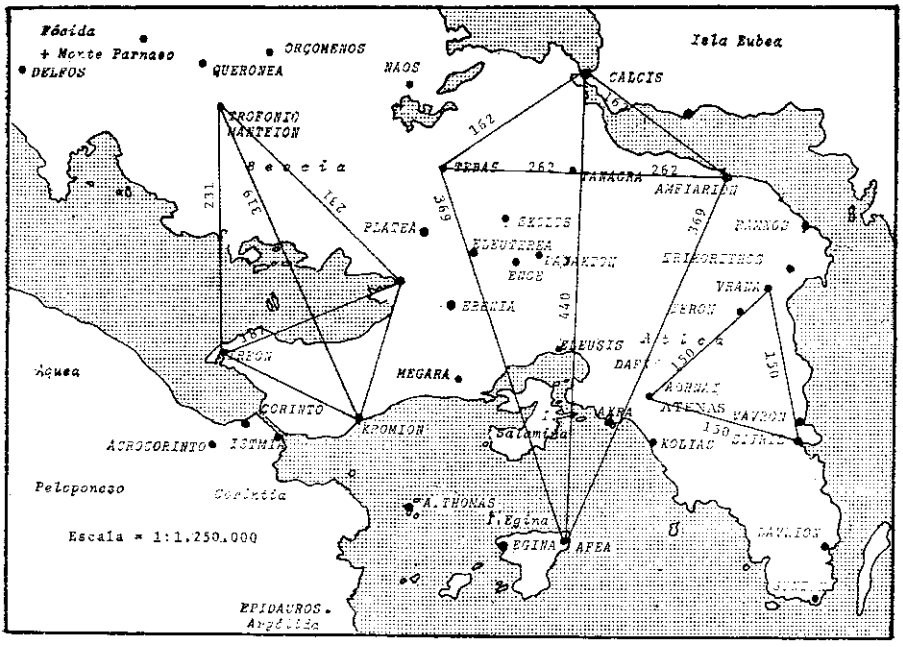

Συμμετρίαι καὶ ἀναλογίαι εἰς Ἀττικοβοιωτίαν.

Τρίγωνον Ἀριστοτέλους (Χαλκὶς - Θῆβαι - Ἀμφιάρειον). Εἶναι ἰσοσκελὲς μὲ λόγον τῆς βάσεως Θηβῶν - Ἀμφιαρείου πρὸς ἑκάστην τῶν ἴσων πλευρῶν του 1,62 (λόγος χρυσῆς τομῆς) καὶ μὲ ἀποστάσεις 162 καὶ 262 σταδίων, ἤτοι 100Φ καὶ $100\Phi^2$.

Τρίγωνον Μ. Σίμου, ἰσόπλευρον Ἀθηνῶν - Στειρίδος - Βρανᾶ μὲ πλευρὰν 150 σταδίων καὶ ἐμβαδὸν $25\Phi^{10} = 3075$ τετραγ. στάδια.

Τὸ τρίγωνον Τροφωνίου Μαντείου - Ἡραίου - Αἰγοσθένων εἶναι ἰσοσκελὲς μὲ πλευρὰς 231 σταδίων καὶ βάσιν 187 σταδίων. Περιέχεται εἰς τὸ τρίγωνον τῶν Ἰταλῶν ἀρχαιολόγων μὲ κοινὸν ὕψος.

Τὸ τρίγωνον Ἀφαίας - Ἀμφιαρείου - Θηβῶν εἶναι ἰσοσκελὲς μὲ ἴσας πλευρὰς 369 σταδίων καὶ βάσιν 262 σταδίων (Τρίγωνον Ἄγγλων Ἀρχαιολόγων).

ΣΠΑΡΤΗ

«Λακεδαιμονίοις δὲ ἀκρόπολις μὲν ἐς ὕψος περιφανὲς ἐξίσχουσα οὐκ ἔστι, καθὰ δὴ Θηβαίοις τε ἡ Καδμεία καὶ ἡ Λάρισα Ἀργείοις· ὄντων δὲ ἐν τῇ πόλει λόφων καὶ ἄλλων, τὸ μάλιστα ἐς μετέωρον ἀνῆκον ὀνομάζουσιν ἀκρόπολιν· ἐνταῦθα Ἀθηνᾶς ἱερὸν πεποίηται».

Παυσανίας III 17 1

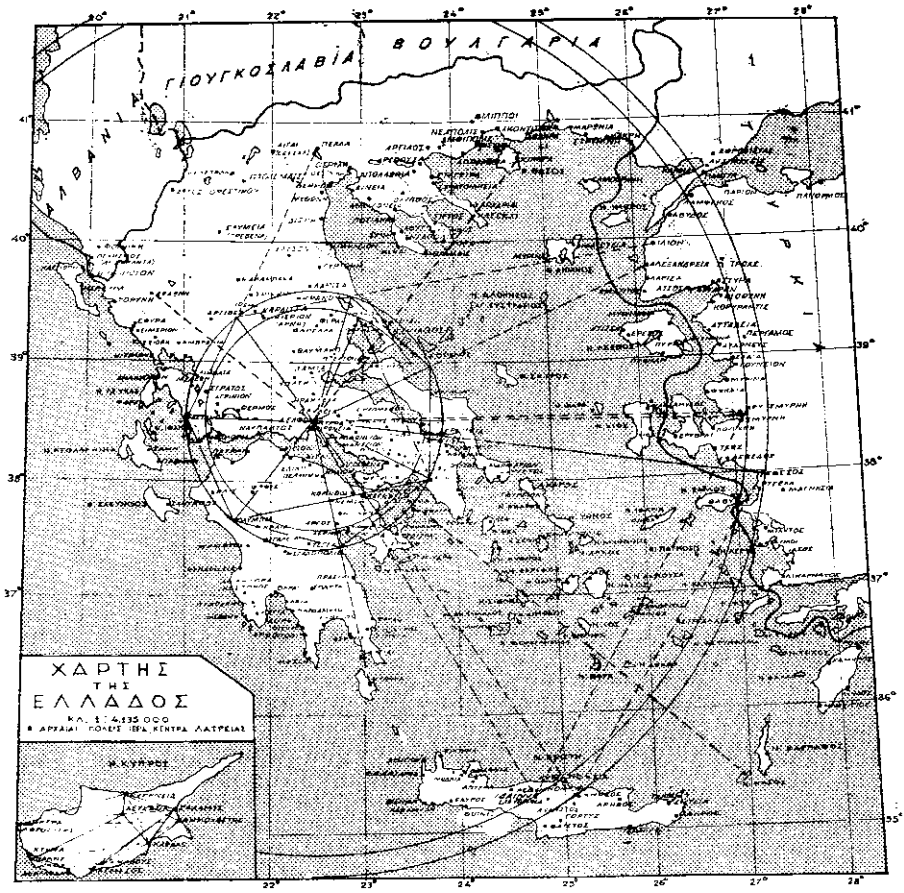

ΔΕΛΦΟΙ

Οἱ Δελφοὶ ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ Ὀλυμπίαν 660 στάδια (660 = ΦΛΟΞ). Τὰ 660 στάδια εἶναι 122400 μ. Ὁ ἀριθμὸς 660 εἶναι ἴσος μὲ μεγάλην προσέγγισιν μὲ 210π, ὁ δὲ ἀριθμὸς 210 περιέχει τὰς ἐννοίας τῆς συναρτήσεως καὶ τοῦ ὁλοκληρώματος, διότι προκύπτει ἀπὸ τὸ ἄθροισμα 7 «σειρῶν», αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ 7 «ἀκολουθίας» τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης ἑπτάδος.

Ἡ διάμετρος τοῦ κύκλου μὲ κέντρον τοὺς Δελφοὺς καὶ ἀκτίνας τὰς ἴσας ἀποστάσεις Δελφῶν - Ἀθηνῶν καὶ Δελφῶν - Ὀλυμπίας εἶναι 2Χ660 = 1320 στάδια ἢ ΙΔΑΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ = 1320, δι' ὃ καὶ ὀνομάζομεν τὸν κύκλον αὐτὸν κύκλον ΙΔΑΙΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ.

Τὸ ἰσοσκελὲς τρίγωνον Δελφῶν - Ἀθηνῶν - Ὀλυμπίας ὀνομάζομεν τρίγωνον τοῦ Λόρδου Μπάϋρον, αἱ ἴσαι δὲ πλευραὶ αὐτοῦ ἀνήκουν εἰς κανονικὸν ἑπτάγωνον. Ἑτέρα ἀκτὶς τοῦ κανον. ἑπταγώνου διέρχεται ἐκ Νεμέας - Ἄργους - Κυθήρων (ὡς ὕψος τοῦ τριγώνου Μπάϋρον) καὶ ἑτέρα ἀκτὶς τοῦ ἑπταγώνου, προεκτεινομένη, διέρχεται ἐκ Σμύρνης.

Πλευραὶ τοῦ ἑπταγώνου, προεκτεινόμεναι, συναντοῦν μία τὴν Πέλλαν Μακεδονίας καὶ ἑτέρα τὸ Ἴλιον Τρωάδος.

Οἱ Δελφοὶ ἀπέχουν ὁμοίως ἐξ ἴσου:

— Ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα καὶ Ἰωλκὸν 550 στάδια (550 = ΟΣΙΟΣ) (Κύκλος Ἀστιγκος). Τὸ τρίγωνον Δελφῶν - Ἐλευσῖνος - Ἰωλκοῦ εἶναι ἰσοσκελές, ἡ γωνία κορυφῆς 96° καὶ αἱ ἴσαι πλευραὶ ἀνήκουν εἰς κανονικὸν δεκαπεντάγωνον. (Τρίγωνον Ἀδαμαντίου Κοραῆ).

— Ἀπὸ τὴν Σμύρνην καὶ Ἰδαῖον Ἄντρον Κρήτης 2.198 στάδια (κύκλος Σέλλεϋ). Τὸ τρίγωνον Δελφῶν - Σμύρνης - Ἰδαίου Ἄντρου Κρήτης εἶναι ἰσόπλευρον καὶ γιγαντιαῖον καὶ καλύπτει τὸ ἥμισυ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους (Τρίγωνον Φιλελλήνων).

— Ἀπὸ Κνωσὸν καὶ Ἔφεσον (κύκλος Ἀρθούρου Ἔβανς) 2288 στάδια.
— Εὐθεῖα ἐκ τῆς Ὀλυμπίας εἰς Κίνυρα Θάσου διέρχεται ἐκ Δελφῶν.
— Εὐθεῖα ἐκ τῆς Δωδώνης εἰς Κάσον διέρχεται ἐκ Δελφῶν.
Ἡ εὐθεῖα Δελφῶν - Χαλκίδος - Π. Σμύρνης εἶναι παράλληλος πρὸς Ἰσημερινόν.
Ὁ μεσημβρινός, ὁ διερχόμενος ἐκ Δελφῶν, διέρχεται καὶ ἐκ Πέλλας καὶ Ἀμυκλῶν **Σπάρτης.**

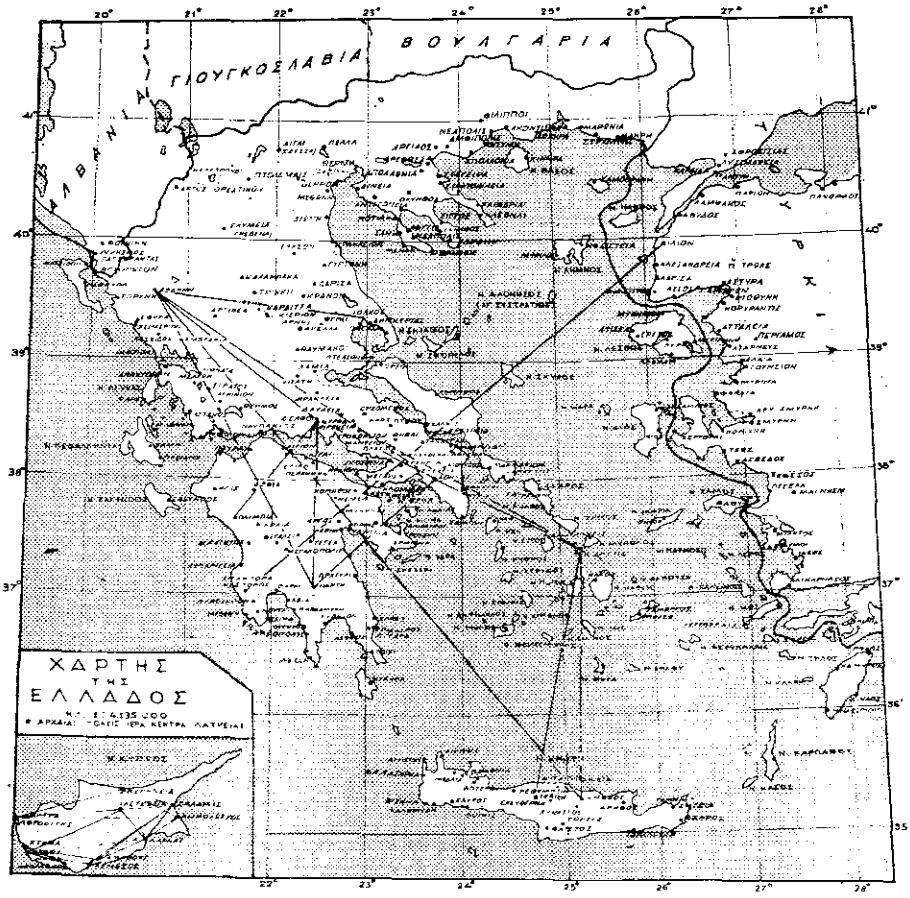

Ἀποστάσεις πόλεων καὶ ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος σχετικαὶ μὲ τὰς διαστάσεις τῆς μεγάλης Πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου.

— Δελφῶν - Ἀθηνῶν καὶ Δελφῶν - Ὀλυμπίας 660 στάδια (ΦΛΟΞ).
— Ἀθηνῶν - Δήλου καὶ Ἀθηνῶν Σπάρτης 800 στάδια (ΚΥΡΙΟΣ ἢ ΠΙΣΤΙΣ).
— Δωδώνης - Ἀθηνῶν καὶ Δωδώνης - Σπάρτης 1700 στάδια (ΑΣΤΡΑΠΗ ΑΚΤΙΣ Θ(ε)ΟΥ).
— Δελφῶν - Σπάρτης, Σπάρτης - Σουνίου, Ἐλευσῖνος - Ἰωλκοῦ 850 στάδια (850 = ΕΛΕΥΣΙΣ = ΣΟΥΝΙΟΝ).
— Δήλου - Ἰδαίου Ἄντρου Κρήτης 1296 στάδια (1296 = ΩΔΗ ΘΕΟΥ).
— Δήλου - Τροφωνίου Μαντείου 1296 στάδια (ΩΔΗ ΘΕΟΥ).
— Κνωσοῦ - Δωδώνης 3300 στάδια.
— Ἰλίου - Ἀνακτόρων Νέστορος 2750 στάδια.
— Δωδώνης - Δελφῶν καὶ Δωδώνης - Ἰωλκοῦ 1050 στάδια.
— Δελφῶν - Δήλου 1460 στάδια (1460 = ΧΙΩΝ).
Ἐκ τῶν ἀποστάσεων αὐτῶν —ἀλλὰ καὶ πάσης ἄλλης— δύνανται νὰ ὑπολογισθοῦν **αἱ διαστάσεις τῆς Μεγάλης Πυραμίδος.** (Βλ. κείμενον).

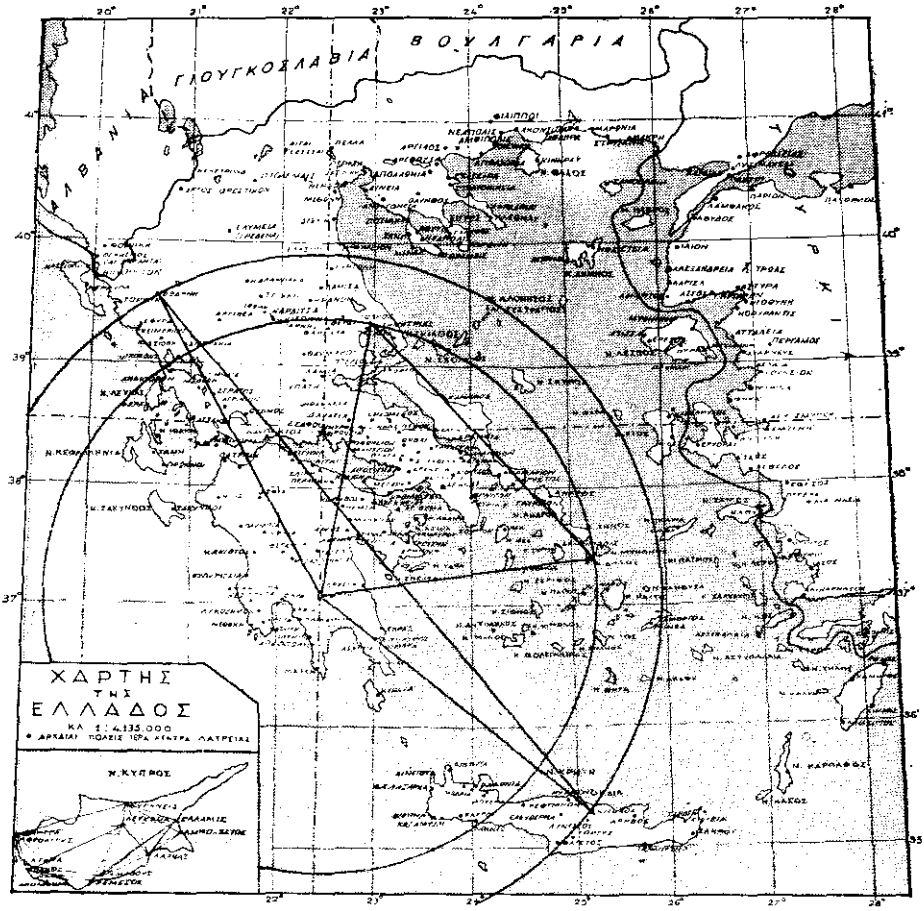

Γεωγραφικὴ θέσις Σπάρτης.

Ἀπέχει ἐξ ἴσου:

1) Ἀπὸ Κνωσὸν καὶ Δωδώνην 1700 στάδια (κύκλος RICHARD CHARCH).

2) Ἀπὸ Πέλλαν Μακεδονίας καὶ Ζάκρον Κρήτης 2200 στάδια (κύκλος Γερμανοῦ Βαρώνου ντὲ Γκίλμεν, ὅστις ἔπεσεν εἰς Ψαρὰ τὸ 1824).

3) Ἀπὸ Ἰωλκὸν καὶ Δῆλον 1375 στάδια (κύκλος Ἑλβετῶν Φιλελλήνων).

4) Αἱ πλευραὶ τοῦ ἰσοσκελοῦς τριγώνου Σπάρτης - Δήλου καὶ Σπάρτης - Ἰωλκοῦ ἀνήκουν εἰς κανονικὸν 10γωνον, τρίτη δὲ ἀκτὶς τοῦ ἰδίου 10γώνου διέρχεται ἐξ Ἐπιδαύρου καὶ Ἀθηνῶν (τρίγωνον ποιητοῦ Γουλιέλμου Μύλερ).

Εἰς τὸ σχῆμα φαίνεται καὶ ὁ μεσημβρινὸς τῶν Δελφῶν ὁ διερχόμενος ἐκ Πέλλας καὶ Ἀμυκλῶν Σπάρτης καὶ ὁ παράλληλος Δελφῶν ὁ διερχόμενος ἐκ παλαιᾶς Σμύρνης.

ΣΠΑΡΤΗ

«... οἱ μὲν καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες».

Θουκυδίδης I 70 2-5

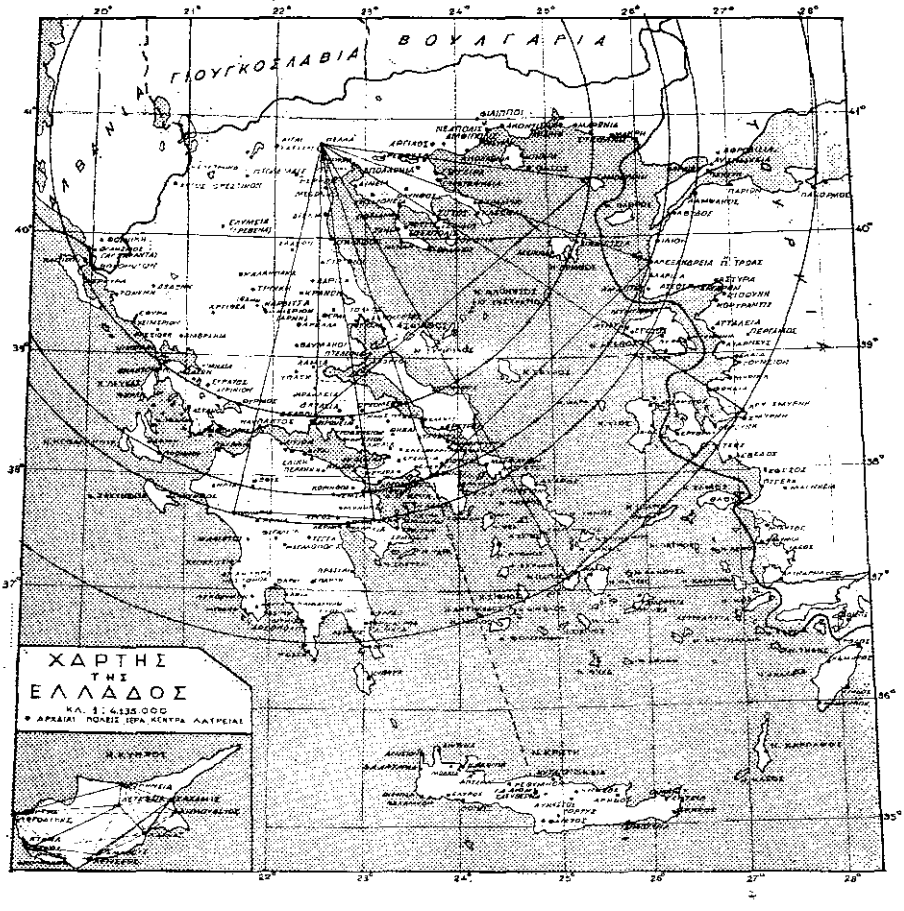

Πέλλα Μακεδονίας.

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:

1) Δελφοὺς - Σαμοθράκην 1360 στάδια (κύκλος Βρεττανῶν Φιλελλήνων). Τὸ ἰσοσκελὲς τρίγωνον Πέλλας - Σαμοθράκης - Δελφῶν μὲ γωνίαν κορυφῆς 84° ἔχει τὴν πλευρὰν Πέλλας - Σαμοθράκης ἀνήκουσαν εἰς κανονικὸν 15γωνον, ἡ δὲ ἑτέρα Δελφῶν - Πέλλας εἶναι προέκτασις ἀκτῖνος τοῦ ἰδίου 15γώνου (τρίγωνον Ναυάρχου Νεάρχου τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου).

2) Ἀθήνας - Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος (1765 στάδια) κύκλος ἀστροναυτῶν. Τὸ τρίγωνον Πέλλας - Ἀθηνῶν - Ἀλεξανδρείας Τρωάδος εἶναι ἰσοσκελὲς μὲ γωνίαν κορυφῆς 54° (τρίγωνον Βασιλέως Φιλίππου).

3) Ἀπὸ Ὀλυμπίαν - Ἐπίδαυρον 1908 στάδια (1908 = ΦΩΣΤΗΡ) (κύκλος Δανῶν Φιλελλήνων—φονευθέντες ἢ ἐξαφανισθέντες 8 Δανοί). Τὸ ἰσοσκελὲς τρίγωνον Πέλλας - Ὀλυμπίας - Ἐπιδαύρου ἔχει γωνίαν κορυφῆς 22,5° καὶ ἀνήκει εἰς κανον. 16γωνον (τρίγωνον Παρμενίωνος).

4) Ἀπὸ Πάρον - Ἀρχαίαν Σμύρνην 2530 στάδια (κύκλος Κορσικανῶν Φιλελλήνων).

5) Ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν Αἰγύπτου - Ἀλεξανδρέτταν Ἰσσοῦ 6600 ἢ 2100π στάδια (κύκλος Μ. Ἀλεξάνδρου).

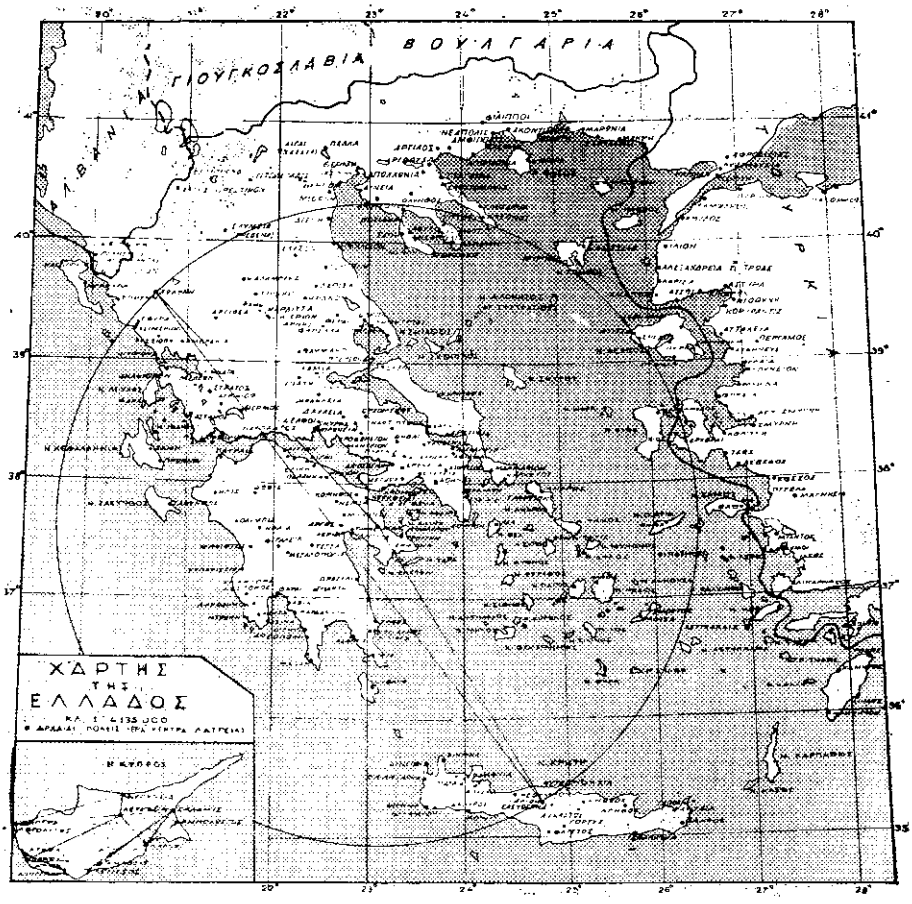

Θέσις Ἐπιδαύρου.

Ἡ Ἐπίδαυρος ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ Ἰδαῖον Ἄντρον Κρήτης καὶ ἀπὸ τὴν Δωδώνην τῆς Ἠπείρου 1620 στάδια ἢ 1000Φ (κύκλος Κορσικανοῦ Βαλέστρα ἢ Βαλέστα, πεσόντος εἰς Ρέθυμνον 14-4-1822).

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

«Ἐπιδαυρίοις δέ ἐστι θέατρον ἐν τῷ ἱερῷ, μάλιστα ἐμοὶ δοκεῖν θέας ἄξιον·... ἁρμονίας δὲ καὶ κάλλους ἕνεκα ἀρχιτέκτων ποῖος εἰς ἅμιλλαν Πολυκλείτῳ γένοιτ' ἂν ἀξιόχρεως; Πολύκλειτος γὰρ καὶ τὸ θέατρον τοῦτο καὶ οἴκημα τὸ περιφερὲς ὁ ποιήσας ἦν».

Παυσανίας II 27 5

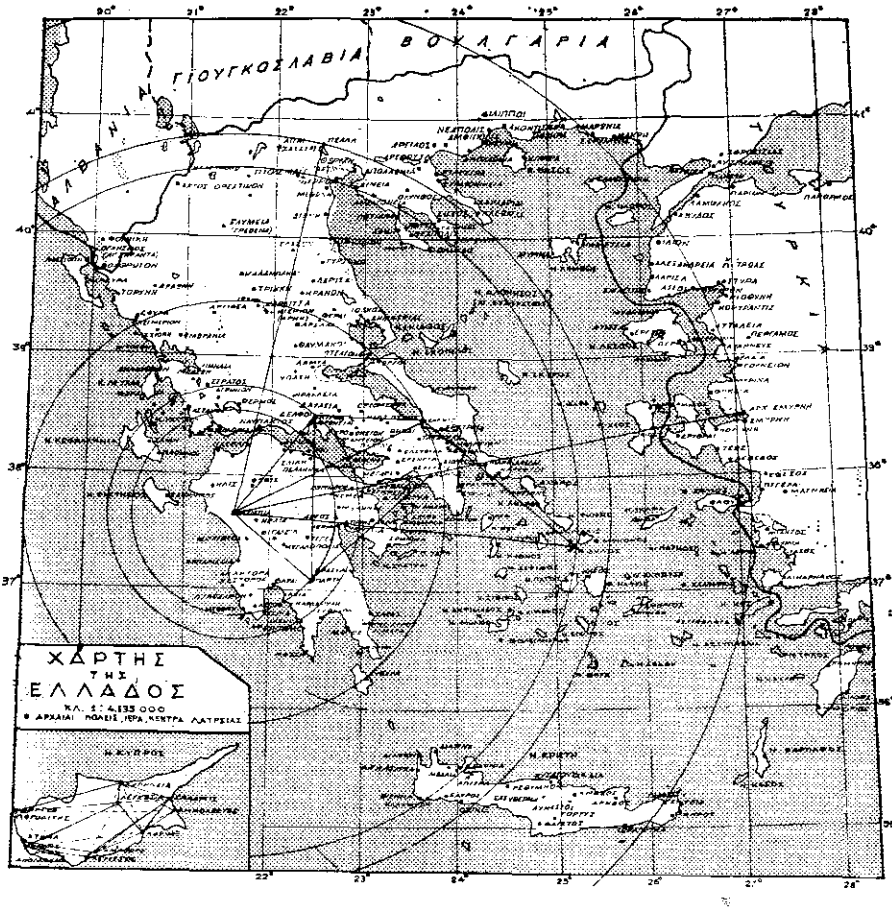

Η ΟΛΥΜΠΙΑ = 639

639 = (9:4)Χ284 = (9:4)Χ(ΘΕΟΣ)

— Κύκλος Ἐρνέστου Κουρτίου Ἀκτὶς Ὀλυμπίας - Σπάρτης 500 σταδίων.

— » Γουλιέλμου Δαΐρπφελδ Ἀκτὶς Ὀλυμπίας - Δελφῶν 660 σταδίων (660 = ΦΛΟΞ).

— » Πρίγκηπος Παύλου Βοναπάρτου Ἀκτὶς Ὀλυμπίας - Χαλκίδος 1068 στάδια ἢ 660Φ.

— » Πιὲρ ντὲ Κουμπερτέν, Βαρώνου, Ἀκτὶς Ὀλυμπίας - Δήλου 1728 στάδια ἢ 660Φ².

— » Πέτρου Χάου (Ἀμερικανοῦ ἰατροῦ) Ἀκτὶς Ὀλυμπίας - Πέλλας 1908 στάδια (1908 = ΦΩΣΤΗΡ).

— » Γουλιέλμου Οὐάσιγκτων (Τάουζεντ) Συνταγμ. Ἀμερικανοῦ, φονευθέντος ἐν Ναυπλίῳ τὸ 1827, Ἀκτὶς Ὀλυμπίας - Σμύρνης 2620 στάδια ἢ 1000Φ² στάδια.

Τρίγωνον Φειδίου Ὀλυμπία - Σπάρτη - Ἀθῆναι. Πλευραί: Σπάρτη - Ὀλυμπία 500 στάδια, Ὀλυμπία - Ἀθῆναι 1000 στάδια καὶ Σπάρτη - Ἀθῆναι 800 στάδια.

Τρίγωνον Παιωνίου: Σπάρτη - Ὀλυμπία - Δελφοί. Ἀπόστασις Σπάρτης - Δελφῶν 850 στάδια.

Τρίγωνον Πραξιτέλους: Ὀλυμπία - Δελφοὶ - Χαλκίς.

Τρίγωνον Γκαΐτε: Ὀλυμπία - Χαλκὶς - Δῆλος. Διάμεσος τού Τριγώνου τούτου ἐκ τῆς Χαλκίδος εἶναι τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου τῆς Περσεφόνης, δηλ. Ἐλευσῖνος - Ἀθηνῶν - Μεγάρων, ὅπερ διέρχεται καὶ ἐκ Τανάγρας.

Ὁμόκεντροι κύκλοι Ἰδαίου Ἄντρου Κρήτης.

Κύκλος: Ἐλευθερίου Βενιζέλου, Κέντρον Ἰδαῖον Ἄντρον καὶ ἀκτὶς Ἰδαῖον - Δελφοὶ ἢ Ἰδαῖον - Σμύρνης 2198 στάδια. Τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον Ἰδαῖον - Δελφοὶ - Σμύρνης εἶναι τῶν Φιλελλήνων.

» Χατζῆ Μιχάλη - Γιάνναρη, Ἀκτὶς Ἰδαῖον - Μυκῆναι καὶ Ἰδαῖον - Ἐλευσὶς 1782 στάδια.

» Καπετὰν Μανιᾶ, Ἀκτὶς Ἰδαῖον - Κύθηρα καὶ Ἰδαῖον Κάσος 1051 στάδια.

» Ἡγουμένου Μονῆς Ἀρκαδίου Γαβριήλ, ἀκτῖνες Ἰδαῖον - Χαλκὶς καὶ Ἰδαῖον - Ἔφεσος 1980 στάδια. Μεσοκάθετος ἐπὶ τῆς Χαλκίδος Ἐφέσου διέρχεται ἐκ Δήλου - Πάρου - Ἰδαίου.

» Ἰωάννου Δασκαλογιάννη, ἀκτῖνες Ἰδαῖον - Ἴσθμια καὶ Ἰδαῖον - Μίλητος. Μεσοκάθετος ἐπὶ τῶν Ἰσθμίων Μιλήτου διέρχεται ἐξ Ἰδαίου Ἄντρου.

Ἡ ἀπόστασις ΙΔΑΙΟΥ - Κάσου 1051 στάδια εἶναι ἴση μὲ ΙΔΗ+ΚΑΣΟΣ+ΚΥΘΗΡΑ =1051.

ΚΡΗΤΗ

«Κρήτη τις γαῖ' ἐστι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος· ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες».

Ὅμηρος: Ὀδύσ. XIX 172 - 174

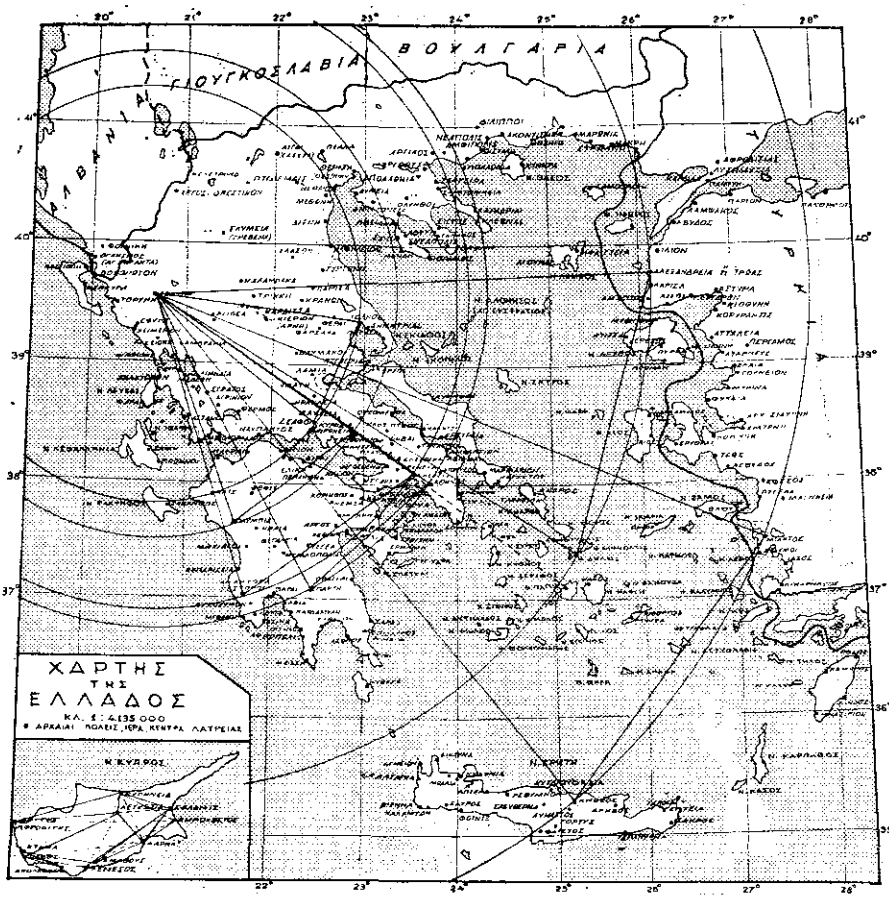

ΔΩΔΩΝΗ

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:

1) Δελφοὺς - Ἰωλκὸν 1050 στάδια (κύκλος FINLAY).

2) Τὸ τρίγωνον Δωδώνης - Δελφῶν - Ἰωλκοῦ εἶναι ἰσοσκελὲς καὶ ἀνήκει εἰς κανον. 12γωνον (τρίγωνον JEREMY BENTAM).

3) Ὀλυμπίαν καὶ Τροφώνιον Μαντεῖον (1240 σταδ. ἢ 2000 (Φ-1) στάδια. Τὸ ἰσοσκελὲς τρίγωνον Δωδώνης - Ὀλυμπίας - Τροφωνίου Μαντείου ἀνήκει εἰς κανον. 10γωνον (τρίγωνο Ναυάρχου Ἐδ. Κόδριγκτων).

4) ,Ἀπὸ Ἀνάκτορα Νέστρορος - Ἐλευσίνα 1600 στάδια (κ. HUGHES TOMAS SMART). Τὸ ἰσοσκελὲς τρίγωνον Δωδώνης - Ἀνακτόρων Νέστορος - Ἐλευσίς, μὲ γωνίαν κορυφῆς 40° ἀνήκει εἰς κανον. 9γωνον (τρίγωνον Γάλλου Γουσταύου Φλουράνς).

5) Ἀπὸ Ἀθήνας - Σπάρτην 1700 στάδια (κύκλος Κόμητος Σανταράζα). Τὸ τρίγωνον Δωδώνης - Ἀθηνῶν - Σπάρτης ἀνήκει εἰς κανον. 13γωνον (μὲ πλευρὰς ἐφαπτομένας ἐξωτερικῶς τῶν πόλεων Ἀθηνῶν - Σπάρτης). (Τρίγωνον Γαριβαλδινῶν φιλελλήνων πεσόντων διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀνεξαρτησίαν).

6) Ἀπὸ Δῆλον - Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος 2482 στάδια (κύκλος ἀστροναύτου CHARLES CONRAD).

Τὸ τρίγωνον Δωδώνης - Δήλου - Ἀλεξανδρείας Τρωάδος μὲ γωνίαν κορυφῆς 36° ἀνήκει εἰς κανον. 10γωνον. Τρίγωνον Νόρμαν δ'Ἐρενφελς, Γερμανὸς πεσὼν εἰς Μεσολόγγι τὸ 1822.

7) Ἀπὸ Κνωσὸν - Μίλητον 3300 στάδια. Κύκλος COL. LEICESTER STAN HOPE. Τρίγωνον Δωδώνης - Κνωσοῦ - Μιλήτου ἀνήκει εἰς κανονικὸν 12γωνον. Ἔχει γωνίαν κορυφῆς 30°. (Τρίγων. Κυπριάνι καὶ φάλαγγος Φιλελλήνων).

8) Ἀπὸ Ρώμην Ἰταλίας - Βυζάντιον (Ν. Ρώμη) 3668 στάδια. Κύκλος Ναυμαχίας Ναυαρίνου.

Ἐκ τῆς Λευκωσίας Κύπρου ἀπέχει 2000π = 6280 στάδια, λαμβάνοντες δὲ ἐκ τῆς Λευκωσίας τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τῆς ἀποστάσεως ταύτης εὑρίσκομεν τὴν Κνωσὸν καὶ Βυζάντιον (Κύκλος Ἡρώων Κύπρου).

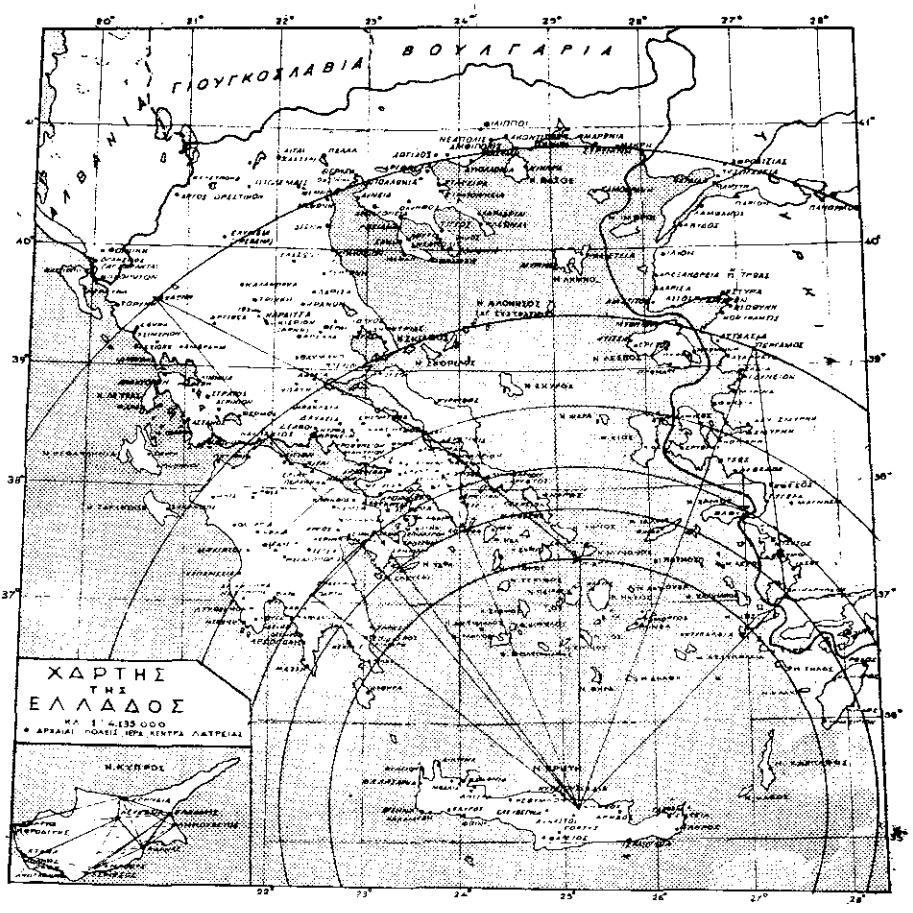

ΚΝΩΣΣΟΣ

Κύκλος: Κνωσοῦ - Δήλου, ἀκτὶς 1256 στάδια ἢ 400π. Διαιροῦντες τὴν ἀπόστασιν ταύτην διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 1001 εὑρίσκομεν τὴν βάσιν τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος (βλ. κείμενον Κεφαλ. Πυραμίδων) (κύκλος Πρίγκηπος Γεωργίου).

» Κνωσοῦ - Σπάρτης, μὲ περιφέρειαν διερχομένην ἐξ Ἐπιδαύρου (κύκλος Ναυάρχου Δεριγνύ, Ἀκτὶς 1700 στάδια).

» Κωνσταντίνου Γιαμπουδάκη, ἀκτὶς Κνωσοῦ - Χαλκίδος 400πΦ στάδια ἢ 2040 στάδια.

» Δομένικου Θεοτοκόπουλου, ἀκτὶς Κνωσοῦ - Δωδώνης 3300 στάδια.

» Μελχ. Τσουδεροῦ, ἀκτὶς Κνωσοῦ - Περγάμου 2403 στάδια.

» Ἰωάννου Δημακοπούλου, ἀκτὶς Κνωσοῦ - Ἁλικαρνασσοῦ 1485 στάδια.

Ἀξιοσημείωτα τὰ κάτωθι:

1) Τὸ τρίγωνον Κνωσοῦ - Δήλου - Χαλκίδος (τρίγωνον Μίνωος) ἔχει τὰς πλευρὰς Κνωσοῦ - Χαλκίδος καὶ Κνωσοῦ - Δήλου εἰς σχέσιν χρυσῆς τομῆς μὲ λόγον 1,62 καὶ τὰς πλευρὰς Κνωσοῦ - Χαλκίδος καὶ Χαλκίδος - Δήλου εἰς σχέσιν ἁρμονίας 2:1.

2) Τὸ τρίγωνον Κνωσοῦ - Ἁλικαρνασσοῦ - Περγάμου ἔχει ὁμοίως τὰς αὐτὰς ἀναλογίας χρυσῆς τομῆς καὶ ἁρμονίας (τρίγωνον Ραδαμάνθυος).

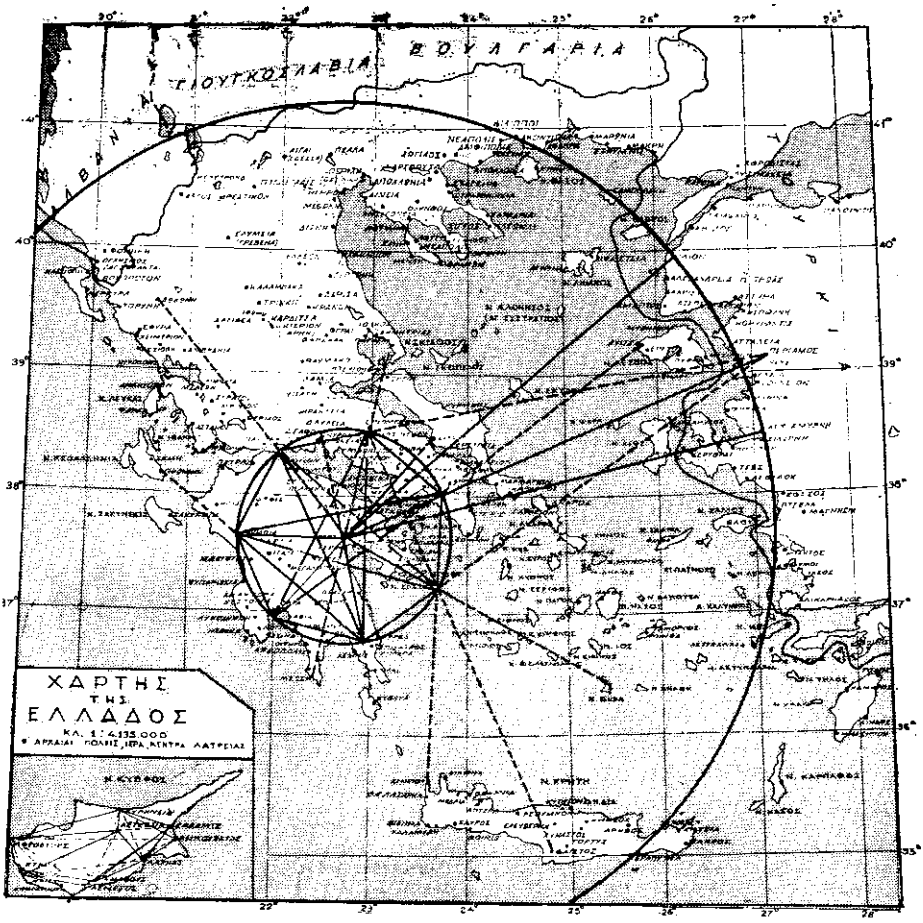

ΑΡΓΟΣ

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ Ἀθήνας, Δελφούς, Ὀλυμπίαν, Χαιρώνειαν 550 στάδια (550 = ΟΣΙΟΣ). Σημαντικὸς ἀριθμὸς εἶναι καὶ ὁ 544 μὲ διαφορὰν 4 σταδίων (750 μ. περίπου), ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ σημεῖα ποὺ ἐγένετο ἡ μέτρησις (544 = 2Χ272 = 2. (ΑΡΜΟΝΙΑ). Ὁ καθορισμὸς τῶν ἐξωτερικῶν σημείων ἀφετηρίας μετρήσεως τῶν πόλεων Ἀθηνῶν καὶ Ἄργους, θὰ καθορίση τὴν ὁριστικὴν μέτρησιν. Αἱ ἀποστάσεις Ἄργους - Ἀθηνῶν, Ἄργους - Ὀλυμπίας, Ἄργους - Δελφῶν, εἶναι ἀκτῖνες ἢ προεκτάσεις ἀκτίνων κανονικοῦ ἑπταγώνου. Ἑτέρα ἀκτὶς τοῦ ἑπταγώνου, προεκτεινομένη, συναντᾶ τὴν Δωδώνην.

Ἡ ἀκτὶς Ἄργους - Ἀθηνῶν, προεκτεινομένη, συναντᾶ τὴν Πέργαμον Μ. Ἀσίας, εἰς τὴν Πέργαμον δὲ τέμνονται καὶ αἱ προεκτάσεις δύο πλευρῶν τοῦ κανον. ἑπταγώνου. (Κύκλος Γλάδστωνος).

Τὸ Ἄργος ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ Ἴλιον Τρωάδος καὶ ἀρχαίαν Σμύρνην (2123 στάδια) (κύκλος Ὁμήρου). Ἡ Πέργαμος ἀπέχει 2268 στάδια.

ΑΡΓΟΣ

«Ἡ μὲν οὖν πόλις ἡ τῶν Ἀργείων ἐν χωρίοις ἐπιπέδοις ἵδρυται τὸ πλέον, ἄκραν δ' ἔχει τὴν καλουμένην Λάρισαν, λόφον εὐερκῆ μετρίως ἔχοντα ἱερὸν Διός».

Στράβων VIII 370

Ἴσαι ἀποστάσεις ἐν τῷ Ἑλληνικῷ χώρῳ πρὸς τὴν ἀπόστασιν Δελφῶν - Σπάρτης (850 σταδίων ἢ 157400 μ.).

Ρεθύμνης - Ζάκρου Κρήτης, Φοίνικος - Ἀρήβου Κρήτης καὶ Φοίνικος - Βοιῶν Πελοποννήσου (κύκλος Ἀντωνίου Γιάνναρη). Σπάρτης - Σουνίου, Σπάρτης - Δελφῶν, Σπάρτης - Ζακύνθου (κύκλος Δρος Ἄμστερ Ἑλβετοῦ). Τὸ τρίγωνον Σπάρτης - Δελφῶν Ζακύνθου εἶναι ἰσόπλευρον (τρίγωνον Θεοδ. Κολοκοτρώνη). Δήλου - Σάμου καὶ Δήλου - Ἀφαίας Αἰγίνης (κύκλος Καρόλου Φαβιέρου). Σάμου - Δήλου καὶ Σάμου - Περγάμου (κύκλος Πασσάνο Πασχάλη). Σμύρνης (παλ.) - Λαρίσης - Τρωάδος καὶ Σμύρνης (νέας) - Ἁλικαρνασσοῦ, Ἀθηνῶν - Φυγαλείας καὶ Ἀθηνῶν - Παγασῶν (κύκλος Αὐγούστου Ὀζουρντουΐ, Ἑλβετοῦ λοχαγοῦ. Ὀλυμπίας - Μεγάρων καὶ Ὀλυμπίας - Λαμίας (κύκλος Ἐρρίκου Τράϊμπερ), Ἐπιδαύρου - Ἤλιδος καὶ Ἐπιδαύρου - Λαμίας (κύκλος Δρ. Μάγερ). Λαμίας - Ὀλυμπίας καὶ Λαμίας - Ἐπιδαύρου (κύκλος Β. Λούμπτοφ). Λαρίσης - Αἰγίου - Δωδώνη - Πρώννοι Κεφαλληνίας, - Δωδώνη - Γυρτώνη (κύκλος λοχαγοῦ Μινιὰκ Γάλλου). Γυρτώνη - Τροφώνιον - Μαντεῖον Γυρτώνη - Κλεωναὶ καὶ Γυρτώνη - Δωδώνη (κύκλος Πέτρου Ταρέλλα), Κλεωναὶ - Γυρτώνη καὶ Κλεωναὶ - Πέλλα (κ. Ὑπολοχαγοῦ Ἀδόλφου Φὸν Σάς), Κίνυρα - Θάσου - Θέρμη (Θεσ/νίκη) καὶ Κίνυρα - Ἀλεξάνδρεια Τρωάδος (κύκλος Ρώσσων Ἀστροναυτῶν).

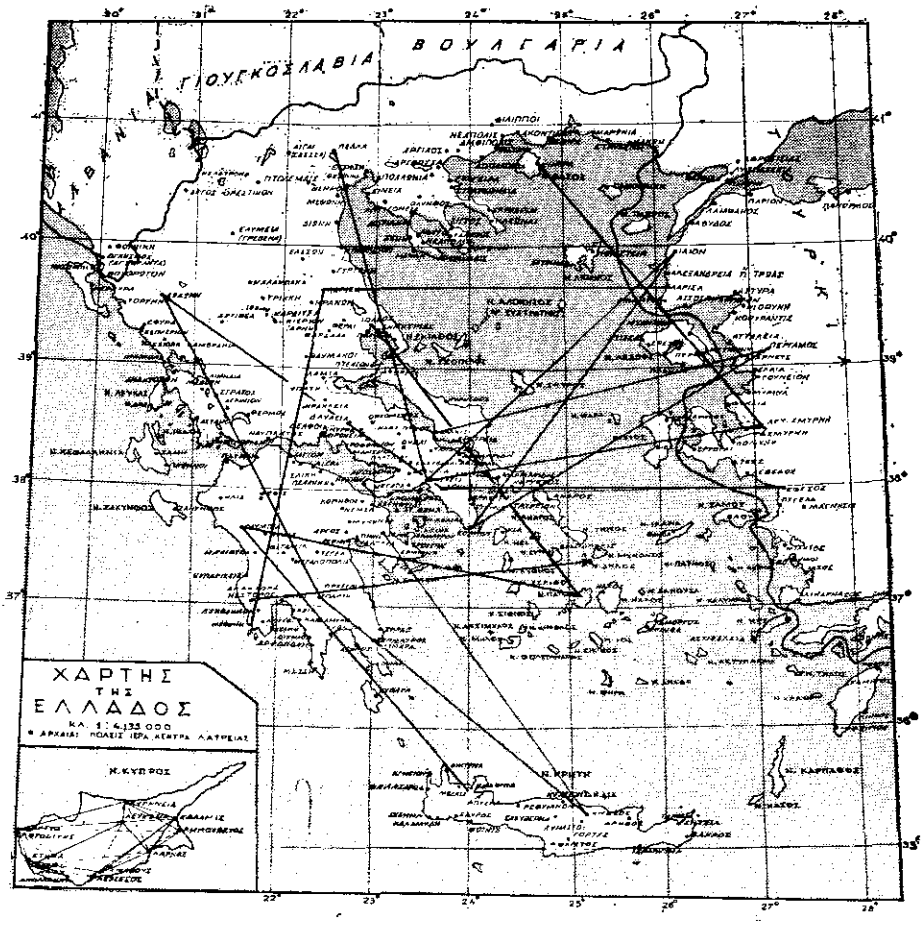

Ἴσαι ἀποστάσεις πρὸς 1700 στάδια (315.400 μ.).

Κνωσοῦ - Σπάρτης - Κνωσοῦ - Ἐπιδαύρου (κύκλος Ναυάρχου Δεριγνύ). Ὀλυμπίας - Πάρου, Ὀλυμπίας - Κυδωνίας (-) Κρήτης (κύκλος φοιτητοῦ Μπρούμπαχερ). Ἀνάκτορα Νέστορος - Δῆλος, Σπάρτης - Κνωσοῦ, Σπάρτης - Δωδώνης (κύκλος Τζώρτς), Πάρος - Ὀλυμπία, Πάρος - Ἰωλκὸς (κύκλος Μπέχερ ἐκ Βυτεμβέργης), Σούνιον Πέργαμος, Σούνιον - Ἴλιον (κύκλος Ζίμερμαν:, Ἀθῆναι - Ἔφεσος, Ἀθῆναι - Δωδώνη, Ἀθῆναι - Ἰδαῖον Ἄντρον (κύκλος Πάσλεϋ), Ἐλευσὶς - Σμύρνη (ἀρχ.), Ἐλευσὶς - Ἴλιον, Ἐλευσὶς - Πέλλα (κύκλος Δουτιὲ Ἐλβετ.), Χαλκὶς - Πέργαμος, Πέργαμος - Σούνιον (κύκλος Βόλφ ἢ Λόσμπεργ), Ἴλιον - Σούνιον, Ἴλιον - Ἐλευσὶς (κύκλος Φὸν Σέϊφαρτ), Σμύρνη - Κίνυρα, Σμύρνη - Ἐλευσὶς (κύκλος Χρυσοστόμου Σμύρνης), Δωδώνης - Σπάρτης, Δωδώνης - Ἀθηνῶν (κύκλος Κόμιτος Σανταρόζα).

ΔΩΔΩΝΗ

«Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ».

Ὅμηρος: Ὀδύσ. XIV 327

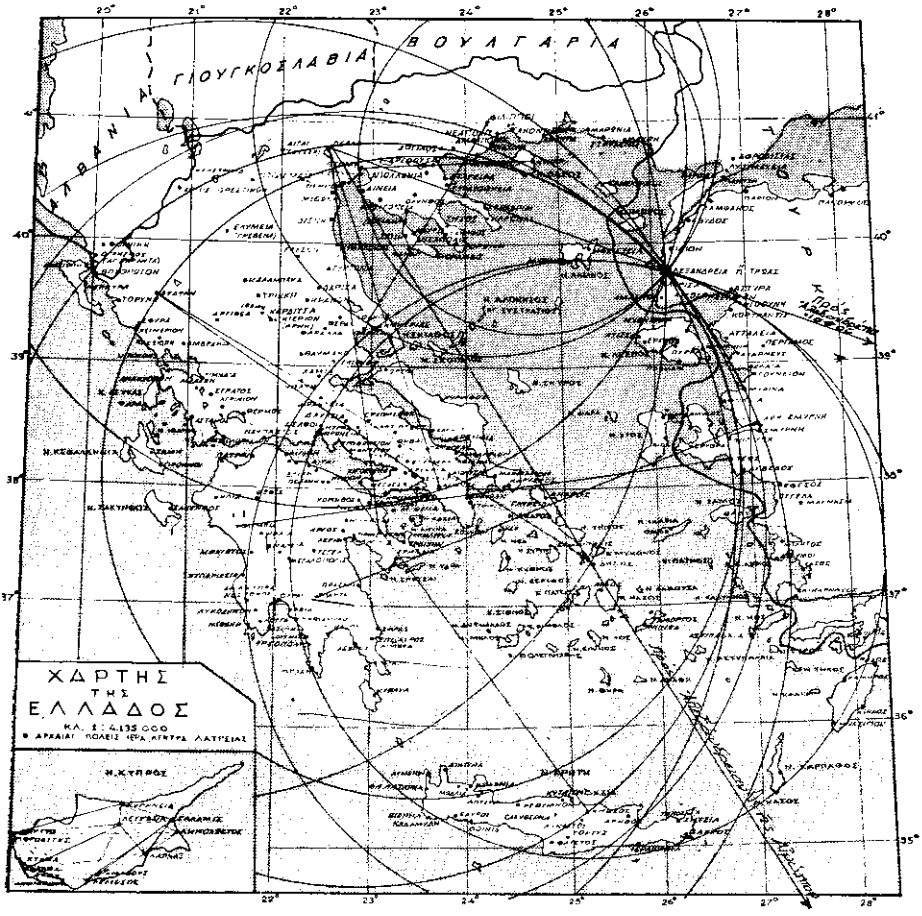

Σμῆνος περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος.

Ἡ πρώτη πόλις ἢ Ἱερὸν εἶναι τὸ κέντρον τοῦ κύκλου καὶ ἡ ἀκτὶς εἶναι ἡ ἀπόστασις τοῦ πρώτου Ἱεροῦ ἢ πόλεως μέχρι τοῦ δευτέρου.

1) Πέλλα - Ἀθῆναι (κύκλος Ἀστροναυτῶν).
2) Δῆλος - Δελφοὶ (κύκλος Νὴλ Ἄρμστρογκ).
3) Ἐλευσὶς - Δωδώνη (κύκλος Ἔντγουϊν Ὄλτριν).
4) Δωδώνη - Δῆλος (κύκλος Κάρολ. Κόνραντ).
5) Ἀφαία - Δωδώνη (κύκλος Μιχ. Κόλλινς).
6) Ἐπίδαυρος - Πέλλα (κ. Οὐΐλλιαμς Ἄντερς).
7) Σπάρτη - Σμύρνη (κύκλος Ἄλαν Μπήν).
8) Ὀλυμπία - Τέω (κύκλος Ριχάρδ. Γκόρδων).
9) Φίλιπποι - Ἰωλκὸς (κύκλος Φρὰνς Μπόρμαν).
10) Κόρινθος - Κνωσὸς (κύκλος Ζὰμ Λόβέλ).
11) Ἰωλκὸς - Ἀνάκτορα Νέστορος (κύκλος Σούϊγκερ).
12) Πάρος - Ἀνάκτορα Νέστορος (κύκλος Φραὶντ Χαΐζ).
13) Κίνυρα Θάσου - Θέρμη (κύκλος Γιοῦρι - Γκαγκάριν).

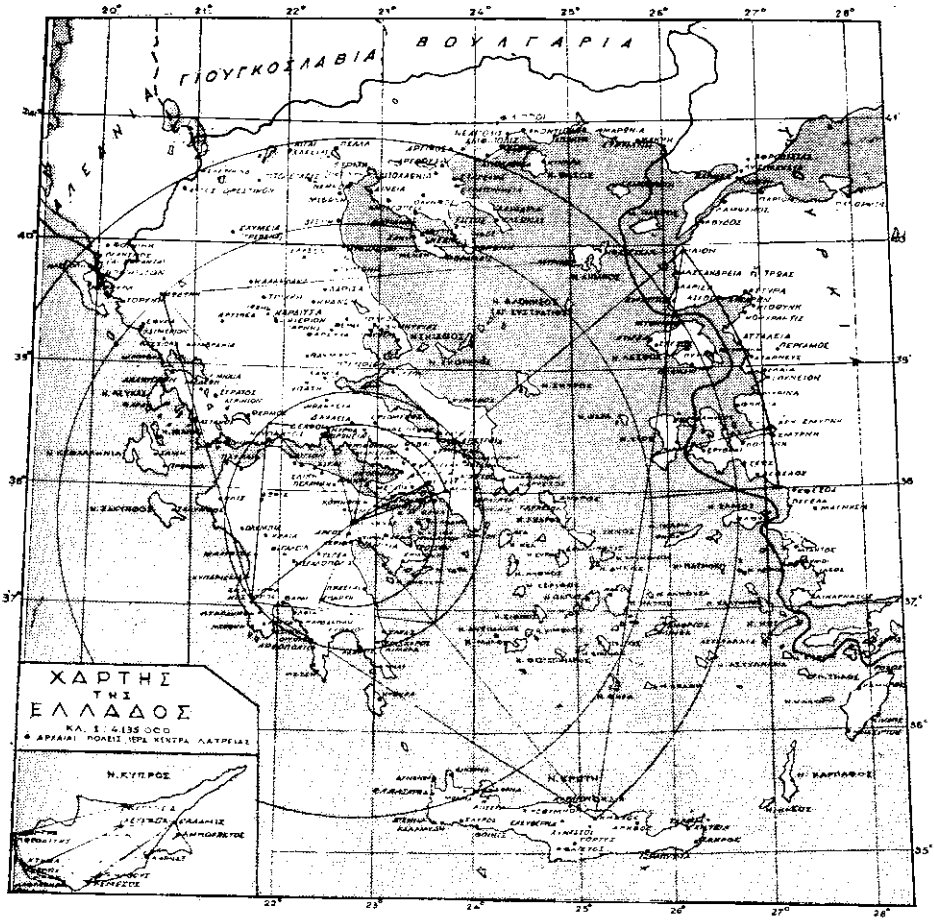

Μυκῆναι: ὁμόκεντροι κύκλοι.

1) Μυκῆναι - Σπάρτη - Ἐλευσὶς - Τροφώνιον (κύκλος λοχαγοῦ Φὸν Ντίτμαρ).
2) » - Ἀθῆναι - Δελφοὶ (κύκλος λοχαγοῦ Μπελλιὲ Ντελοναί).
3) » - Ἀνάκτορα Νέστορος - Ἐρέτρια (κύκλος Κλάμπ).
4) » - Δωδώνη - Κυδωνία (κύκλος Σόεφαν).
Τετράγωνον: Ἀνάκτορα Νέστορος - Ἐρέτρια (λοχαγοῦ Στίτζελμπεργ).
5) Κύκλος: Μυκῆναι - Κνωσὸς - Ἄργιλος (κύκλος Ἄντον Ν. φονευθ. εἰς Κάρυστον).
6) » Μυκῆναι - Σμύρνη - Ἴλιον (κύκλος Φὸν Σάεφερ ἢ Ρέϊνολντ).

ΜΥΚΗΝΑΙ

«Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεὶ
.....οἳ δ' ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε».

Σοφοκλῆς: Ἠλέκτρα 1-10

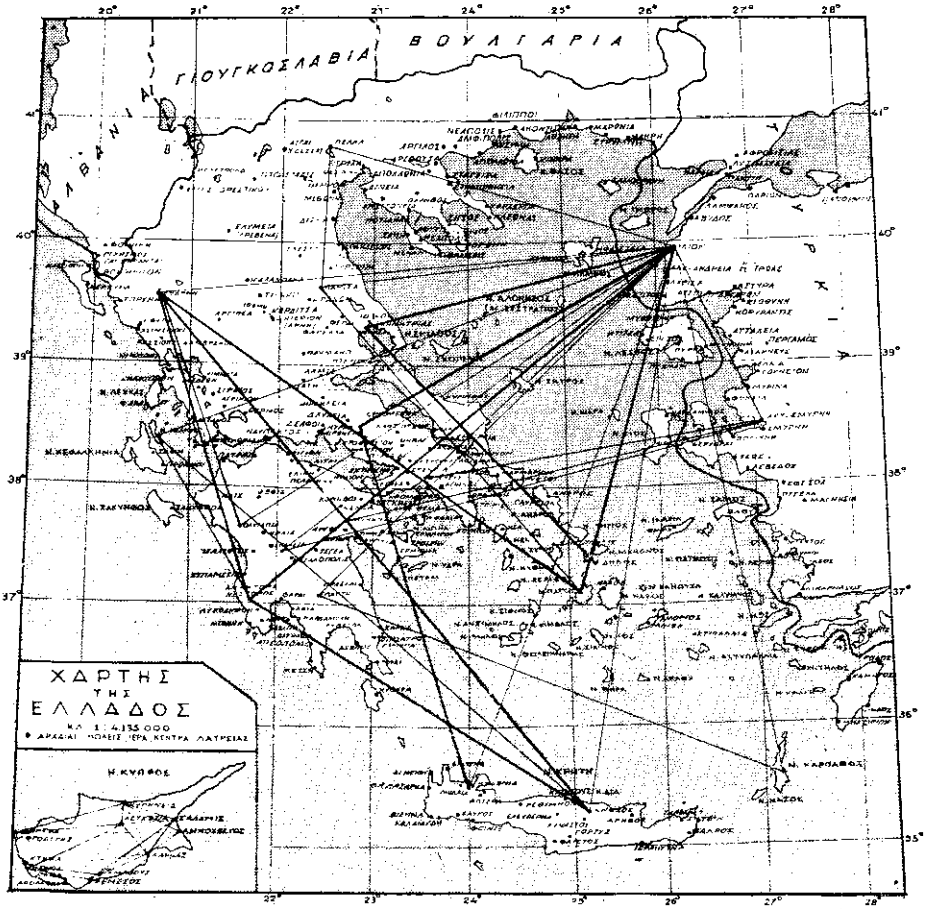

Ἴλιον Τρωάδος.

Ἴλιον . Κνωσὸς - Μυκῆναι - Δωδώνη, τρίγων. Ἔρ. Σλῆμαν.
Κνωσὸς - Μυκῆναι - Δωδώνη - Ἀνάκτορον Νέστορος, τρίγων. Ἔβανς.

Τετράπλευρον Τρωϊκοῦ Πολέμου.

Ἴλιον - Δωδώνη - Ἀνάκτορα Νέστορος - Κνωσὸς - Ἴλιον.
Αἱ διαγώνιοι αὐτοῦ εἶναι κάθετοι πρὸς ἀλλήλας καὶ τέμνονται εἰς Μυκήνας (Κνωσὸς - Δωδώνη 3300 στάδια, Ἀνάκτορα Νέστορος - Ἴλιον 2750 στάδια). Λόγος διαγωνίων 6:5.
Τρίγωνον ἰσόπλευρον Ἰλίου - Δήλου - Ἰωλκοῦ (τρίγωνον ΒίρτζιλΓκρίσομ).
Ἡ εὐθεῖα Ἀνακτόρων Νέστορος - Μυκηνῶν - Ἰλίου διέρχεται ἐξ Αὐλίδος (ἔνθα ἐθυσιάσθη ἡ Ἰφιγένεια) καὶ ἐκ Σκύρου. Τὸ ὅλον σχέδιον ὁμοιάζει μὲ τριήρην.

Τρίγωνα θανόντων Ἀστροναυτῶν.

1. Τρίγωνον Βίρτζιλ Γκρίσομ (Ἰλίου - Δήλου - Ἰωλκοῦ) ἰσόπλευρον.
2. » Ἔντουαρδ Χουάϊτ (Ἴλιον - Μυκῆναι - Δωδώνη) ὀρθογώνιον.
3. » Ρότζερ Τσάφφη (Ἴλιον - Μυκῆναι - Κνωσὸς) ὀρθογώνιον.
4. » Βλαδιμὶρ Κομάρωφ (Ἴλιον - Ἀνάκτορα Νέστορος - Ἰθάκη) ἰσοσκελές.

(Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, πρὸς τιμὴν τῶν ἡρωϊκῶν ἀνδρῶν, οἵτινες πρῶτοι εἰσῆλθον εἰς τὸ διάστημα).

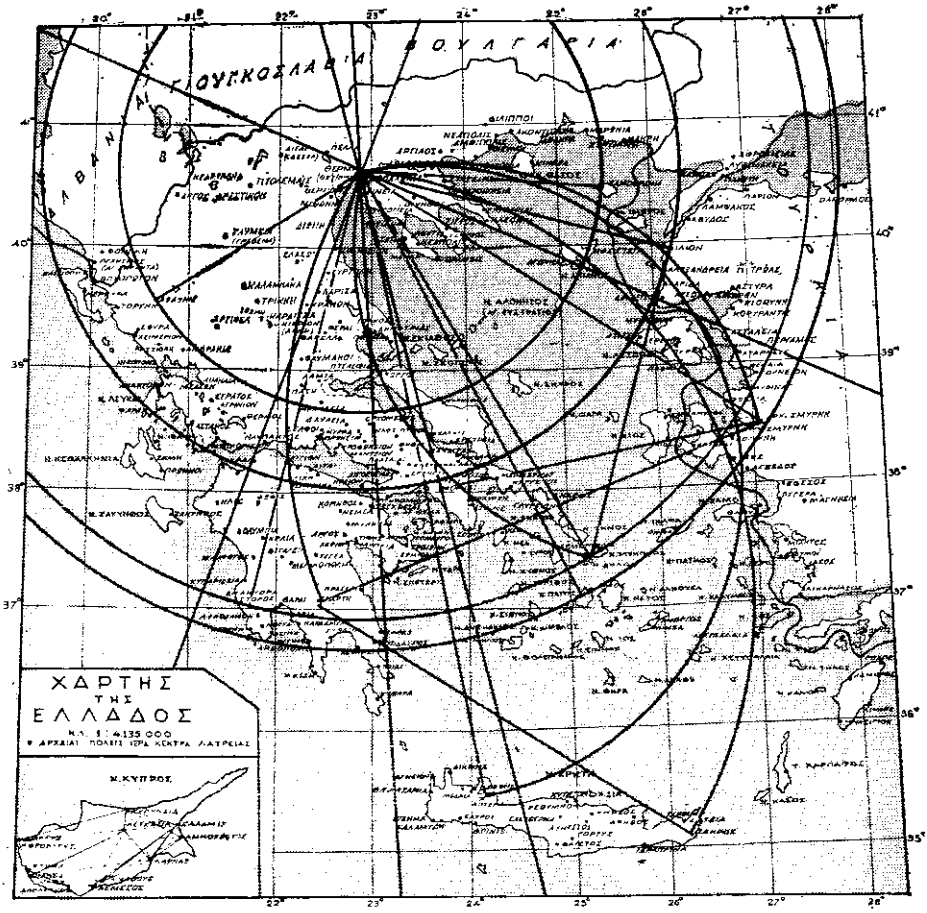

Θεσσαλονίκη (Θέρμη).

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:
1) Δωδώνην - Σαμοθράκην. (Κύκλος Σατωμβριάνδου).
2) Ἐλευσίνα - Ἴλιον Τροίας (κύκλος Βίκτωρος Οὐγκώ).
3) Ἀνάκτορα Νέστορος - Δῆλον (κύκλος Γκαΐτε).
4) Πάρον - Σμύρνην (κύκλος Δουκίσσης Ἀβραντές).

Σμῆνος Περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Θέρμην.

Ἡ πρώτη πόλις ἢ Ἱερὸν εἶναι τὸ κέντρον τῆς περιφερείας.

1) Σμύρνη - Σπάρτη (κύκλος Βεραντζέρου).
2) Σπάρτη - Ζάκρον Κρήτης (κύκλος Βαρώνου ντὲ Γκίλμεν).
3) Ἀθῆναι - Σμύρνη (κύκλος Ναυάρχου Κουντουριώτη).
4) Ἴλιον - Δῆλος (κύκλος Ζωγράφου Ντὲ λὰ Κρουά).

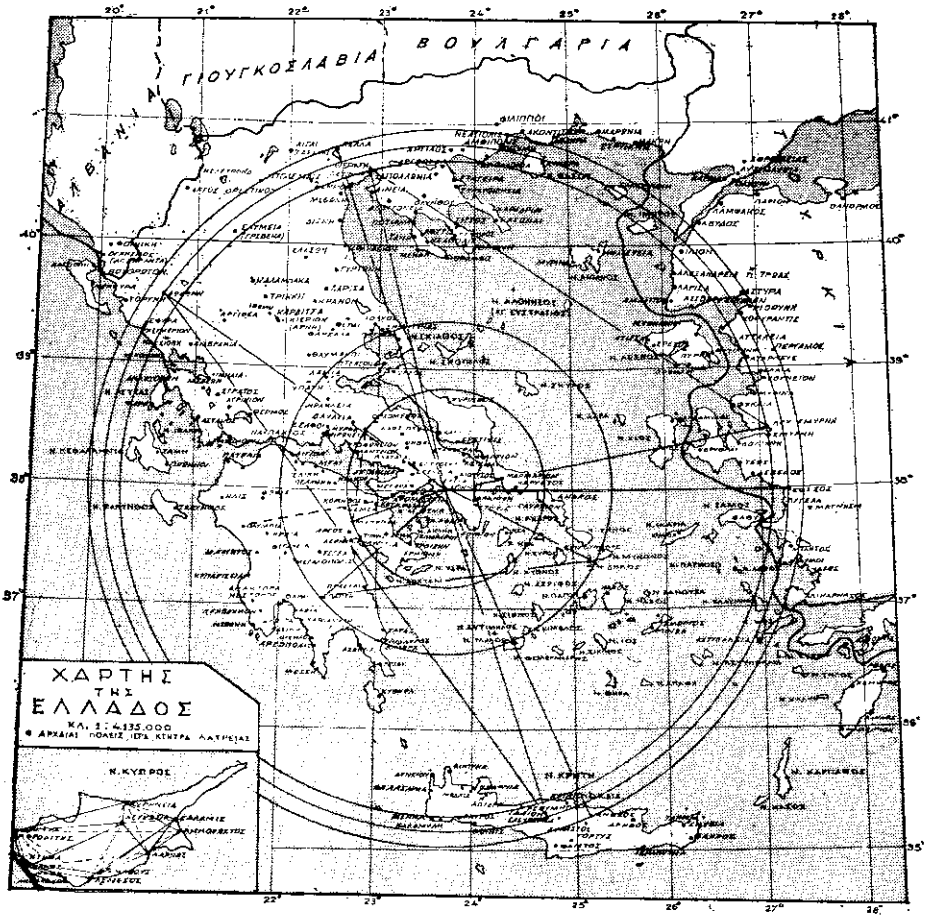

Ὁμόκεντροι κύκλοι Ἀθηνῶν.

1) Ἀθῆναι - Μυκῆναι - Τροφώνιον Μαντεῖον480 σταδ. (κύκλος Καραϊσκάκη).
2) » - Σπάρτη - Δῆλος 800 σταδ. (κύκλος Κάνιγγος).
3) » - Σμύρνη - Θέρμη 1620 σταδ. (κύκλος Κόχραν).
4) » - Ἰδαῖον Ἄντρον - Δωδώνη 1700 σταδ. (κύκλος Πάσλεϋ).
5) » - Πέλλα - Κνωσὸς 1760 σταδ. (κύκλος Γκόρδων).
6) » - Δωδώνη - Ἔφεσος 1700 σταδ. (κύκλος Πάσλεϋ).

ΑΘΗΝΑΙ

«Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, δαιμόνιον πτολίεθρον».

Πίνδαρος

«Παθῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις».

Σοφοκλῆς: Οἰδ. ἐπὶ Κολ. 108

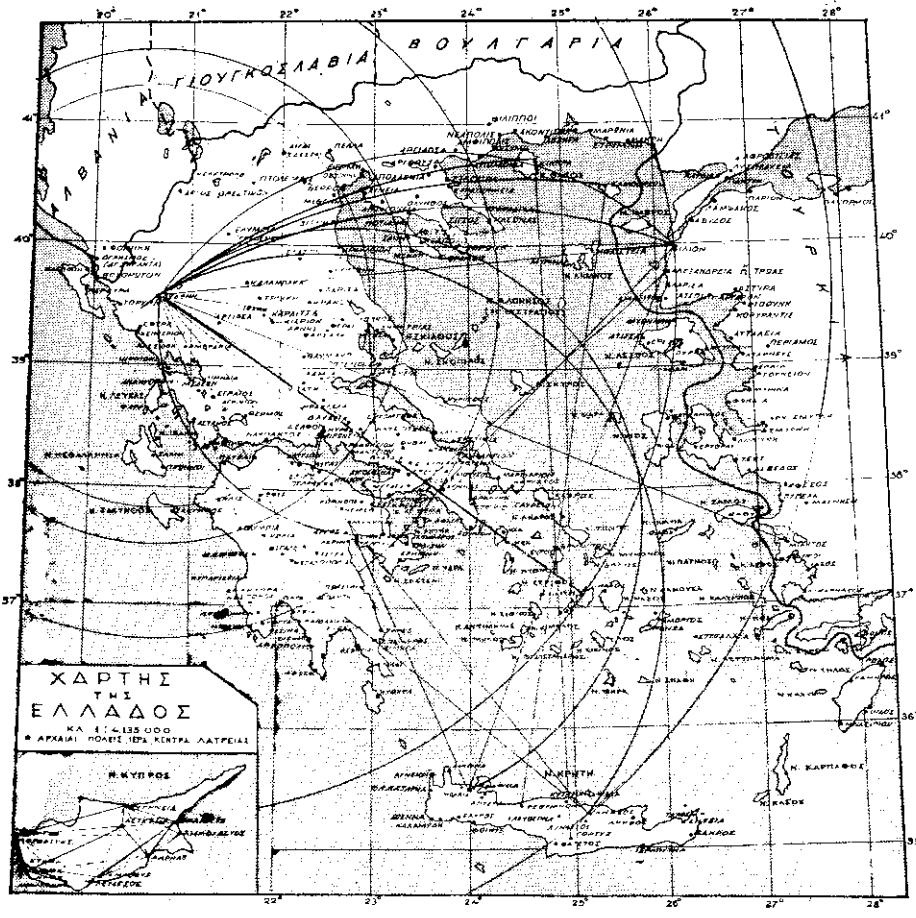

Σμῆνος Περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Δωδώνην.

Τὸ κέντρον τῆς περιφερείας εἶναι τὸ πρῶτον ἱερὸν καὶ ἀκτὶς ἡ ἀπόστασις τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸ δεύτερον.

1) Ἀθῆναι - Ἴλιον (κύκλος Πάσλεϋ).
2) Σπάρτη - Κνωσὸς (κύκλος Τσώρτς).
3) Μυκῆναι - Κυδωνία(;) (κ. Σόεφαν).
4) Κυδωνία(;) - Ἴλιον (κ. Ἀνδρέου Κοτιέ).
5) Ρεθύμνη - Σαμοθράκη (κ. Καρόλου τοῦ Α΄).
6) Γόρτυς - Κίνυρα Θάσου (κ. Λουδοβίκου Σαρδὼν ντὲ λὰ Μπάρ).
7) Ἀφαία - Ἀλεξάνδρεια Τρωάδος (κ. Πασχάλη Γαμπίνι).
8) Ἐλευσὶς - Ἀλεξάνδρεια Τρωάδος (κ. ἀστροναύτου Ὤλτριν).
9) Χαλκὶς - Πέλλα (κ. Βαρώνου Δαντζέλ).
10) Ἰωλκὸς - Ἐπίδαυρος (κ. Ἰλαρίωνος Τουρέ).

ΔΩΔΩΝΗ

«Τὴν Δωδώνην Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι τίμιον ἀνθρώποις...».

Ἡσίοδος

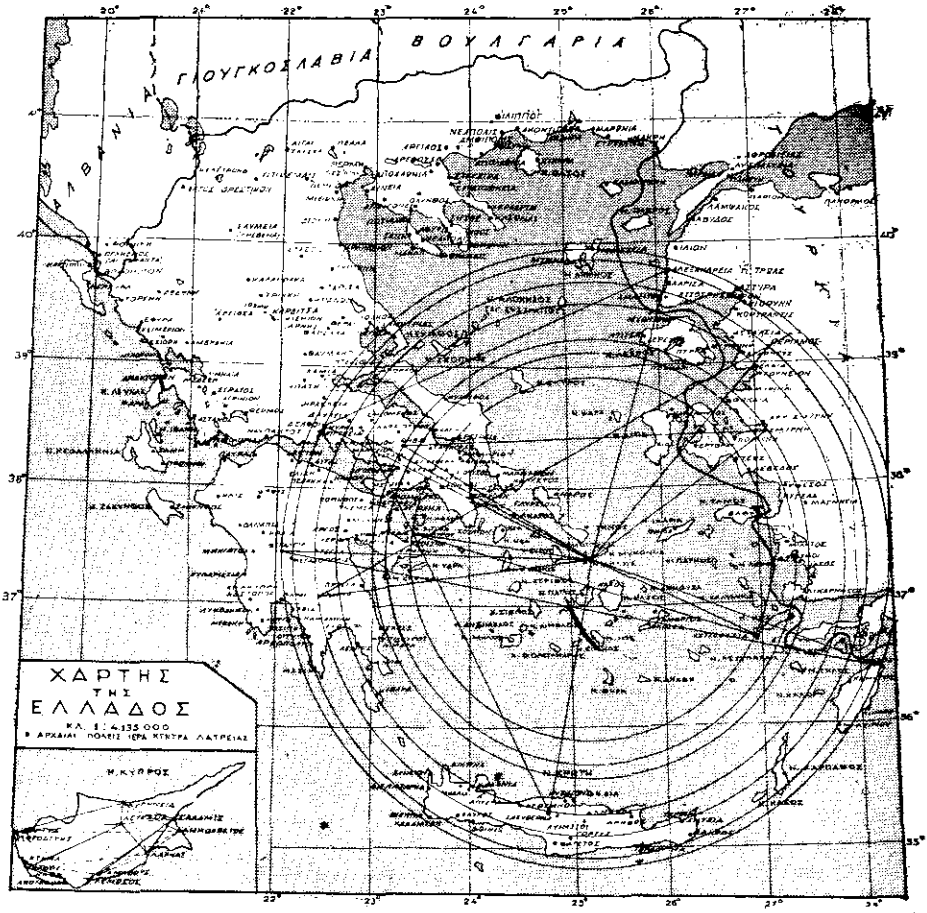

ΔΗΛΟΣ

Ἀπέχει ἐξ ἴσου:
1) Ἀσκληπιεῖον - Κῶ καὶ Ἀσκληπιεῖον Ἐπιδαύρου 1020 στάδ. (κ. Ἱπποκράτους).
2) Σμύρνην - Θήβας 1080 στάδια (κύκλος Ἀμερικανῶν Φιλελλήνων).
3) Ἰδαῖον Ἄντρον - Τροφώνιον Μαντεῖον 1296 στάδια (κ. Φιλελληνικοῦ Κομιτάτου).
4) Δελφοὺς - Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος 1460 στάδ. (κύκλος Νὴλ Ἄρμστρογκ).
5) Σπάρτην - Πέργαμον 1360 στάδ. (κύκλος Χάμιλτων).
6) Ρόδον - Φυγαλείαν Πελοπον. 1530 στάδ. (κύκλος Γκίλφορντ).
7) Ἴλιον (Τρωάδος) - Ἰωλκὸν (κύκλος Ἑταιρείας Φιλικῶν).
8) Ἀθήνας - Καρδαμύλη Χίου 800 στάδ. (κύκλος Πουκεβίλ).
9) Ρέθυμνον - Δίκτυνα - Κνωσὸν 1256 στάδ. (κύκλος Ἰωσὴφ Ροζαλόρ).
10) Κόρινθον - Μυτιλήνην 1188 στάδ. (κύκλος Ἀλεξάνδρου Κόλμπε).
11) Σαμοθράκην - Θέρμον 1859 στάδ. (κύκλος Ἰακ. Μονρώ).
12) Μυκήνας - Ἄργος 1210 στάδ. (κύκλος Καποδιστρίου).
13) Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ Φιλίππους - Θέρμην.

ΔΕΛΦΟΙ

«Ὁ ἄναξ, οὗ τὸ μαντεῖόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς, οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει ἀλλὰ σημαίνει».

Ἡράκλειτος 93

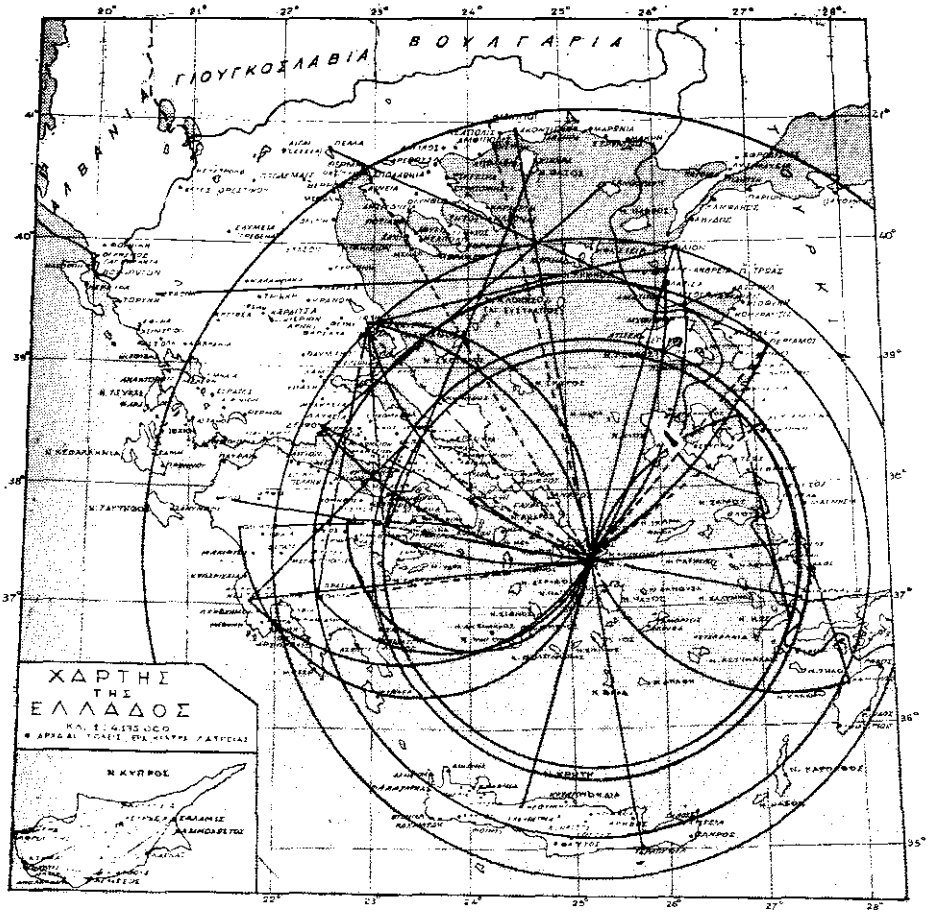

Δέσμη Εὐθειῶν Δήλου.

1) Ἴλιον - Δῆλος - Πάρος - Ρέθυμνον ἐπ' εὐθείας.
2) Ἱεράπετρα - Θήρα - Δῆλος - Ἀκόντισμα. »
3) Ἦλις - Δῆλος - Ἁλικαρνασὸς »
4) Ἀνάκτορα Νέστορος - Δῆλος - Μίλητος »

Σμῆνος Περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Δῆλον.

1) Κίνυρα Θάσου - Ἐπίδαυρος (κύκλος Φωριέλ).
2) Πέλλα - Πέργαμος (κύκλος Στρατηγοῦ Φουά).
3) Σαμοθράκη - Δελφοὶ (κύκλος Σουαζὲλ Γκουφιέ).
4) Ἴλιον - Ἰωλκὸς - Θέρμη (κύκλος Ντελακρουά).
5) Ἰωλκὸς - Σπάρτη (κ. Ἀνδρέου Δάνια).
6) Θῆβαι - Ἀνάκτορα Νέστορος (κ. Πορτογάλου Ἀντ. Ἀλμπέϊντα).
7) Ἀθῆναι - Σπάρτη (κ. Κάνιγγος).
8) Ἔφεσος - Κάμηρος Ρόδου.

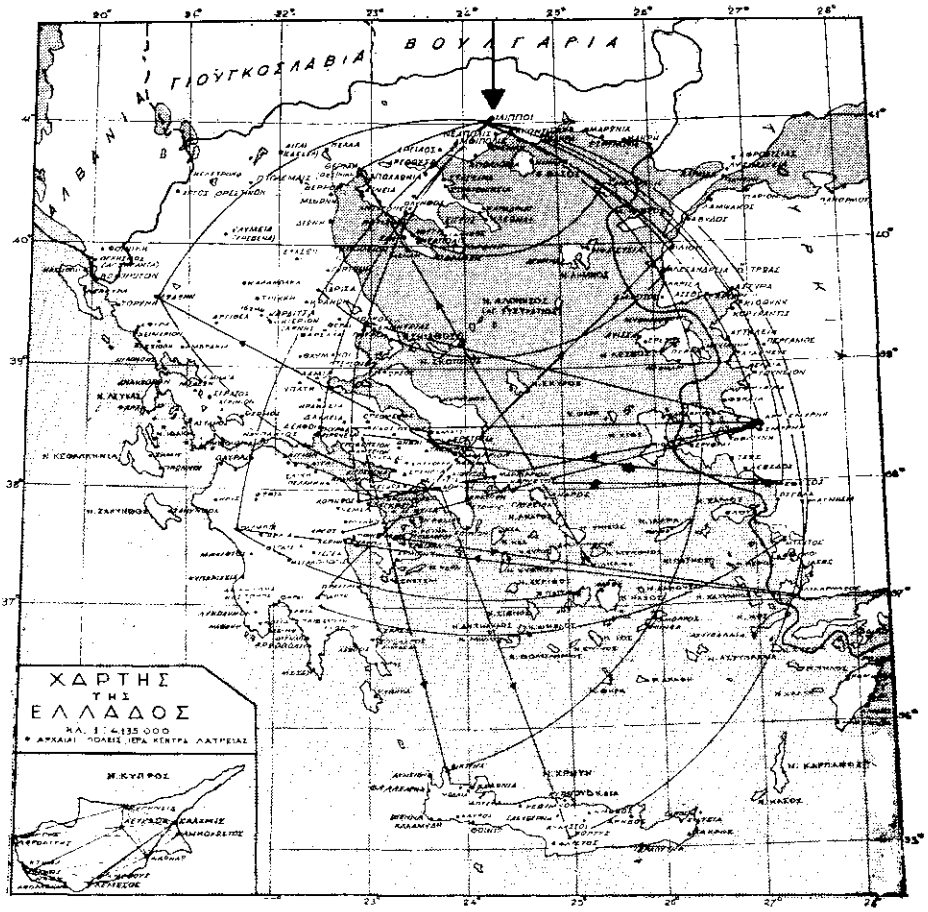

Φίλιπποι

Ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπό:
1) Θέρμην (Θεσσαλονίκην) - Σαμοθράκην (κ. Φραγκίσκου Γκραγιάρ).
2) Λάρισα Θεσσαλίας - Ἀλεξάνδρειαν Τρωάδος (κ. Φρὰνς Μπόρμαν).
3) Δωδώνην - Ἀθήνας (κ. Ρήγα Φεραίου).
4) Ὀλυμπίαν - Πάρον (κ. Ἡνωμένων Ἐθνῶν).
5) Σπάρτην - Μίλητον (κ. Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου).

Σμῆνος Περιφερειῶν Φιλίππων

1) Ἀθῆναι - Φαιστὸς (κ. Ἀνδρέου Κάλβου).
2) Σπάρτη - Ἴλιον (κ. Ἀθανασίου Διάκου).
3) Ἐλευσὶς - Ἔφεσος (κ. Πινδάρου).
4) Ἄργος - Σμύρνη - Ἴλιον (κ. Ὁμήρου).
5) Σμύρνη - Κόρινθος (κ. Λορέντζου Μαβίλη).

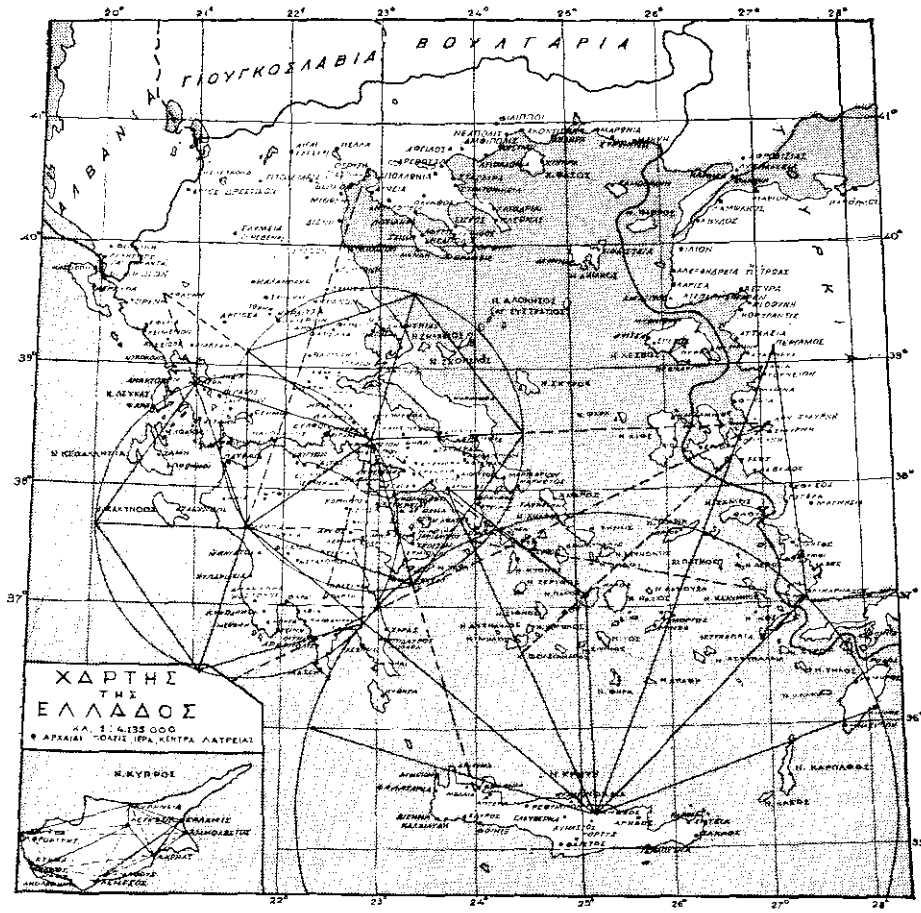

Ἰδανικὰ Κανονικὰ Πολύγωνα τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου

α) Κανονικὸν 15γωνον μὲ κέντρον τὴν Κνωσὸν καὶ ἀκτῖνας διερχομένας ἐκ Λίνδου Ρόδου, Ἁλικαρνασσοῦ, Περγάμου, Πάρου, Ἀθηνῶν, Ὀλυμπίας.

β) Κανονικὸν 5γωνον μὲ κέντρον τὸ Τροφώνιον καὶ ἀκτῖνα τὴν ἀπόστασιν Τροφωνίου - Ὀλυμπίας. Ἀκτῖνες τούτου διέρχονται ἐκ Δωδώνης καὶ προέκτασις τῆς ἰδίας ἐκ Πάρου, ἐκ Σμύρνης, ἐκ Κυδωνίας(;) Κρήτης καὶ ἐκ Σπάρτης ὡς προέκτασις.

γ) Κανονικὸν 5γωνον μὲ κέντρον τὴν Ὀλυμπίαν καὶ ἀκτῖνα Ὀλυμπίαν - Τροφώνιον. Ἀκτῖνες τούτου διέρχονται ἐκ Δωδώνης, Θέρμης (προέκτασις), Ἄργους (προέκτασις), Κνωσοῦ.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι: Ἡ διάμεσος τοῦ τριγώνου Κνωσοῦ - Ἁλικαρνασσοῦ - Περγάμου φερομένη ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, διέρχεται ἐκ Δήλου.

Ἡ διάμεσος τοῦ τριγώνου Κνωσοῦ - Πάρου - Ἀθηνῶν, φερομένη ἐκ Πάρου, διέρχεται ἐν προεκτάσει ἐκ Σμύρνης.

Ἀμφότερα τὰ τρίγωνα ἔχουν σχέσεις πλευρῶν χρυσῆς τομῆς καὶ ἁρμονίας.

Χαρακτηριστικὰ τρίγωνα τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου

1) Ἰσόπλευρα: α) Κολοκοτρώνη -(Σπάρτης - Δελφῶν - Ζακύνθου) μὲ πλευρὰς 850 σταδίων, β) Δήλου - Ἰωλκοῦ - Ἰλίου (1600 σταδ.) (τρίγ. Ἀστρονομίας Βίρτζιλ Γκρίσομ), γ) Δήλου - Κῶ - Λεύκης (τρίγωνον Ἔδισον), δ) Χαλκίδος - Πατρῶν - Λαρίσης (τρίγωνον Ῥήγα Φεραίου).

2) Ἰσοσκελῆ: α) Φίλιπποι - Σαμοθράκη - Θέρμη, β) Δῆλος - Κνωσὸς - Δίκτυνα κλπ.

ΤΙΡΥΝΣ

«Τὸ δὲ τεῖχος, ὃ δὴ μόνον τῶν ἐρειπίων λείπεται, Κυκλώπων μέν ἐστιν ἔργον πεποίηται δὲ ἀργῶν λίθων, μέγεθος ἔχων ἕκαστος λίθος ὡς ἐπ' αὐτῶν μηδ' ἂν ἀρχὴν κινηθῆναι τὸν μικρότατον ὑπὸ ζεύγους ἡμιόνων· λίθια δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι».

Παυσανίας ΙΙ 25 8

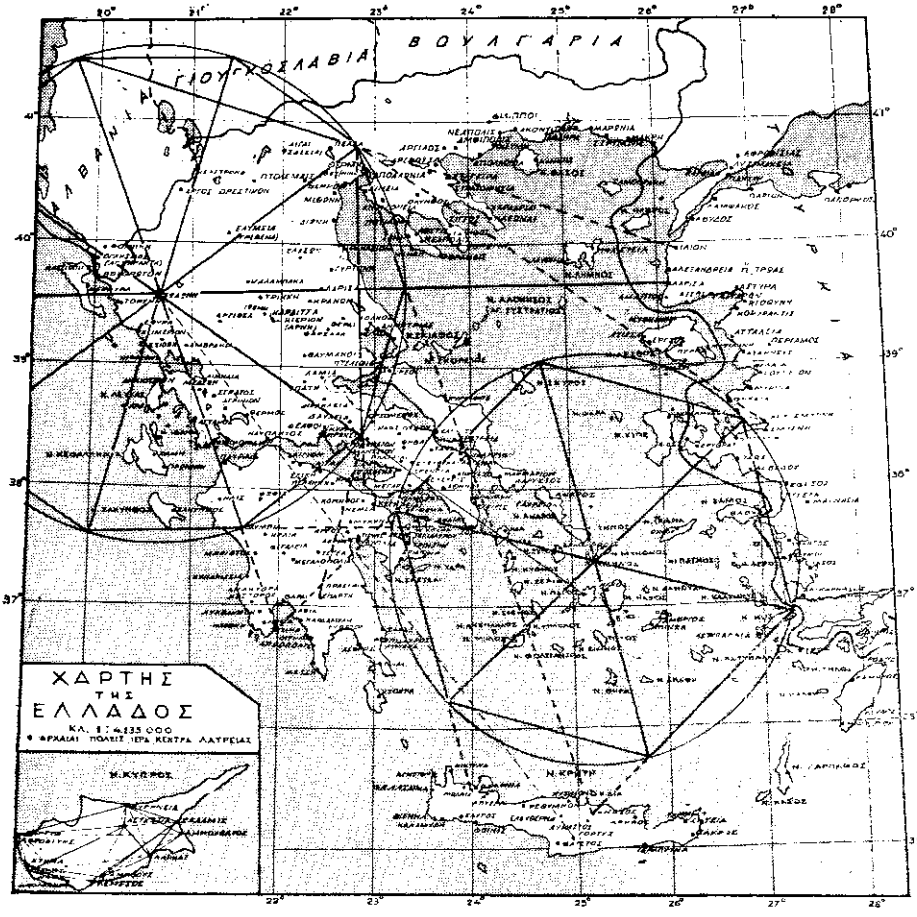

'Ιδανικὰ κανονικὰ πολύγωνα

Τὸ ἰσοσκελὲς τρίγωνον Δωδώνης - 'Ολυμπίας - Τροφωνίου Μαντείου (τρίγωνον Κόδριγκτων), ἀνήκει εἰς κανονικὸν δεκάγωνον, τοῦ ὁποίου γεωμετρικὰ στοιχεῖα προεκτεινόμενα συναντοῦν τὸ "Ιλιον, Σμύρνην, Κνωσόν, Λάρισαν Τρωάδος, Σπάρτην, Πάρον, Φαιστὸν κ.λ.π.

Τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον Δήλου - Κῶ - Λεύκης (τρίγωνον "Εδισον), ἀνήκει εἰς κανονικὸν ἑξάγωνον, τοῦ ὁποίου μία πλευρὰ προεκτεινομένην συναντᾶ τὴν Κνωσὸν καὶ ἑτέρα τὴν 'Ασίνην, εἰς ἣν συναντᾶται καὶ μία ἀκτὶς τοῦ προηγουμένου δεκαγώνου.

ΔΗΛΟΣ

«Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ
φοίνικος ραδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη
ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέι λίμνῃ
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασε δὲ Γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς».

Θέογνις: ἐλεγ. I 5 - 10

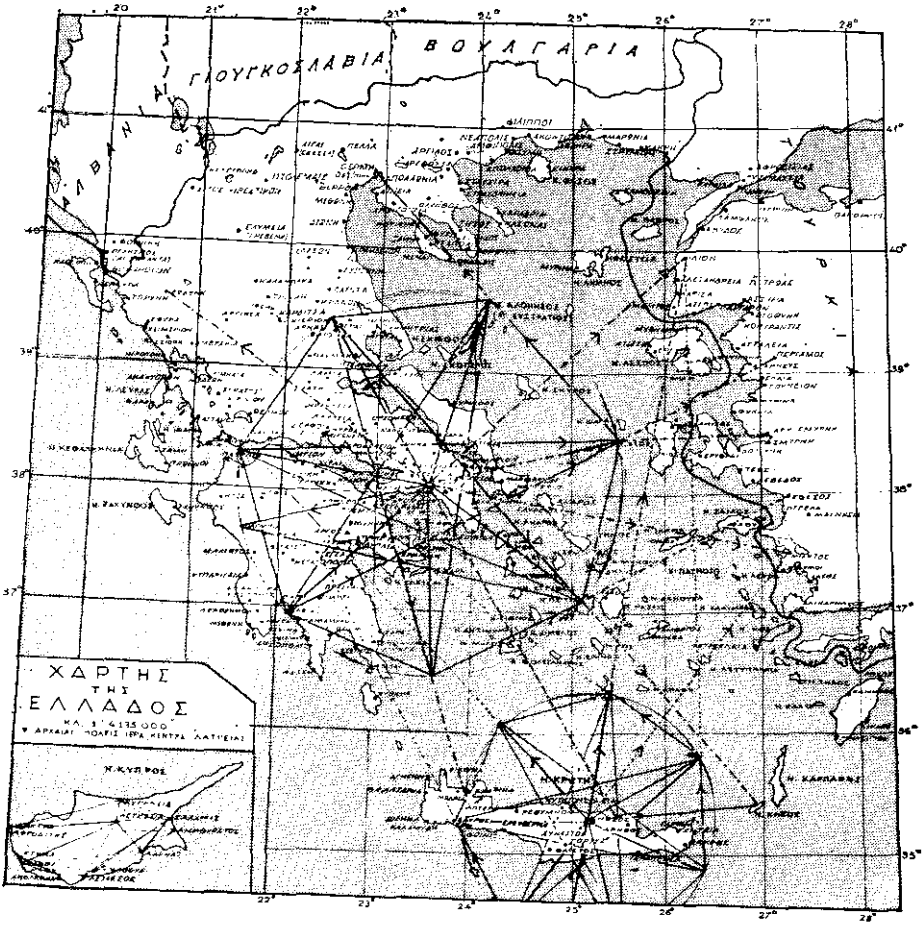

Ἀπὸ τὰ κανονικὰ ἰδανικὰ ἑπτάγωνα τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου

Αἱ ἀποστάσεις Ἐλευσῖνος - Πάρου καὶ Ἐλευσῖνος - Ὀλυμπίας ἀνήκουν εἰς κανονικὸν ἰδανικὸν 7γωνον, τοῦ ὁποίου γεωμετρικὰ στοιχεῖα προεκτεινόμενα συναντοῦν τὴν **Πέργαμον,** Σμύρνην, Ἴλιον, Θέρμην, Δωδώνην, Ἔφεσον, Κάσον κλπ.

Αἱ ἀποστάσεις Κνωσοῦ - Κάσου καὶ Κνωσοῦ - Ἐλύρου Κρήτης ἀνήκουν εἰς **κανονικὸν** ἑπτάγωνον, τοῦ ὁποίου γεωμετρικὰ στοιχεῖα (ἀκτῖνες, πλευραί, διαγώνιοι) προεκτεινόμεναι συναντοῦν τὸ Ἴλιον, Πάτρας, Κάσον, Μίλητον, Τεγέαν, Ἐπίδαυρον. Ἀξιοσημείωτον ὅτι **μία** πλευρὰ καὶ μία ἀκτὶς τοῦ 7γώνου τούτου συναντοῦν ἀμφότεραι τὸ Ἴλιον.

ΚΝΩΣΟΣ

«Πόλεις δ' εἰσὶν ἐν τῇ Κρήτῃ πλείους μέν, μέγιστα δὲ καὶ ἐπιφανέστατα τρεῖς, Κνωσός, Γόρτυνα, Κυδωνία· διαφερόντως δὲ τὴν Κνωσὸν **καὶ** Ὅμηρος ὑμνεῖ, μεγάλην καλῶν καὶ βασίλειον τοῦ Μίνω...».

Στράβων Χ 476

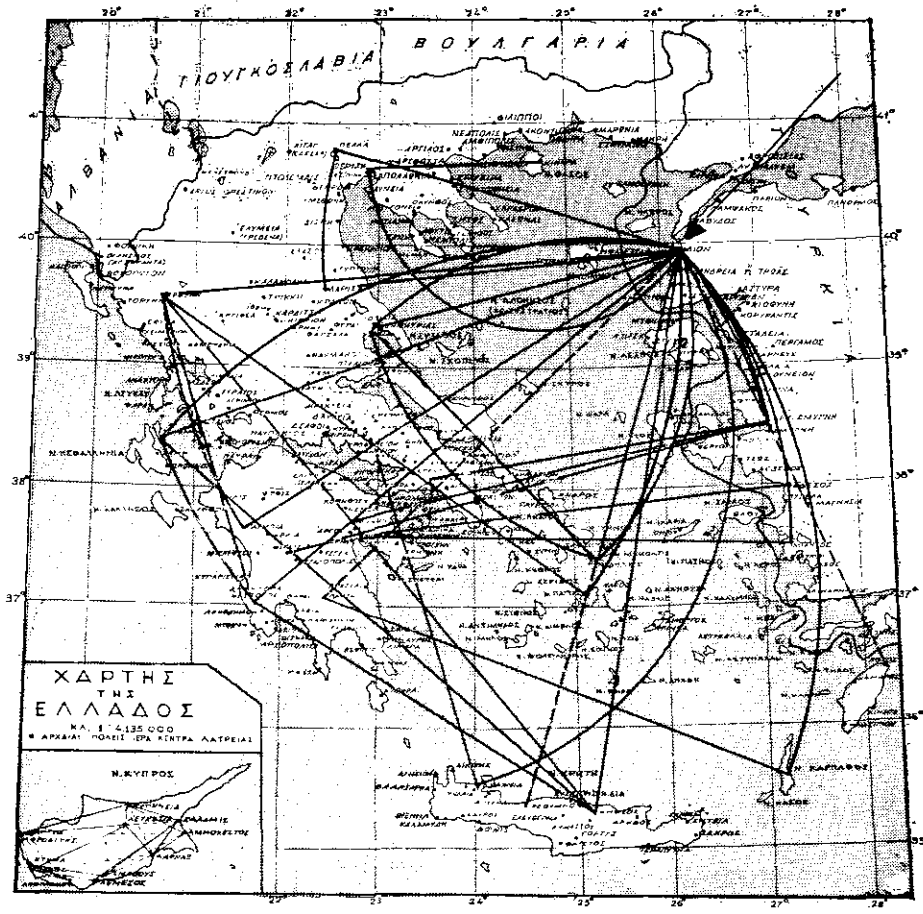

ΙΛΙΟΝ

Ὁμόκεντροι κύκλοι: 1) Ἴλιον - Πέλλα - Λάρισα Θεσσαλίας (1780 στάδια) (**κύκλος** Ἀλεξ. Φλέμιγκ).
2) Ἴλιον - Δῆλος - Ἰωλκὸς (κύκλος Γαλιλαίου).
3) Ἴλιον - Ὄλυμπία - Δωδώνη (κύκλος Αἰνστάϊν).
4) Ἴλιον - Ἀνάκτορα Νέστορος - Ἰθάκη (κύκλος φυσιολόγου Παυλώφ).

Σμῆνος περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Ἴλιον

1) Κίννρα - Θέρμη (κ. Γιάννη Βλαχογιάννη).
2) Ἰωλκὸς - Δῆλος (κ. Μαρκόνι).
3) Φυγάλεια - Σμύρνης (κ. Γουτεμβέργιος).
4) Μυκῆναι - Σμύρνη (κ. Κολόμβου).
5) Ἐλευσὶς - Σμύρνη (κ. Ντουτιέ).
6) Σπάρτη - Κάρπαθος (κ. Ἀνθίμου Γαζῆ).
7) Τίρυνς - Μίλητος (κ. Κοπέρνικου).
8) Ἐπίδαυρος - Ἔφεσος (κ. Νεύτωνος).
9) Τροφώνιον - Κυδωνία(;) (κ. Μάρκου Μπότσαρη).

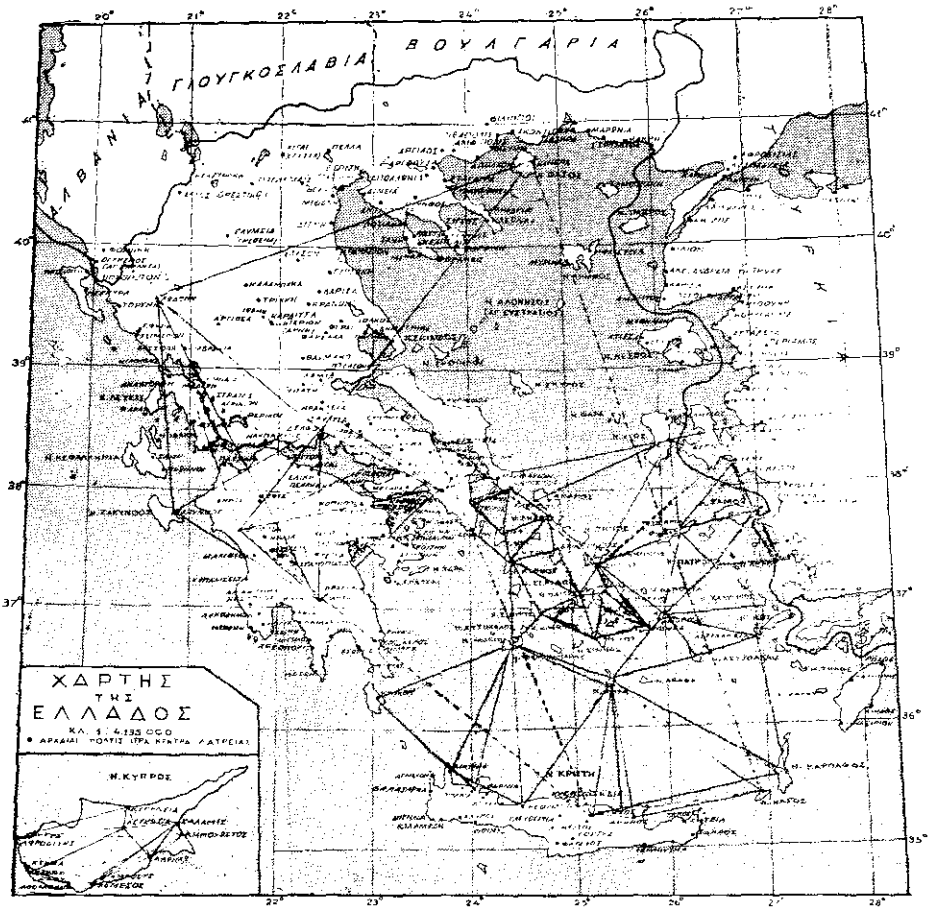

Ἀπὸ τὸν τριγωνισμὸν τῆς Ἑλλάδος

ΕΛΛΑΣ

«Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν ἀεί ποτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ· τῇ διαχρεωμένη ἡ Ἑλλὰς τήν τε πενίην ἀπαμύνεται καὶ τὴν δεσποσύνην».

Ἡρόδοτος VII 102

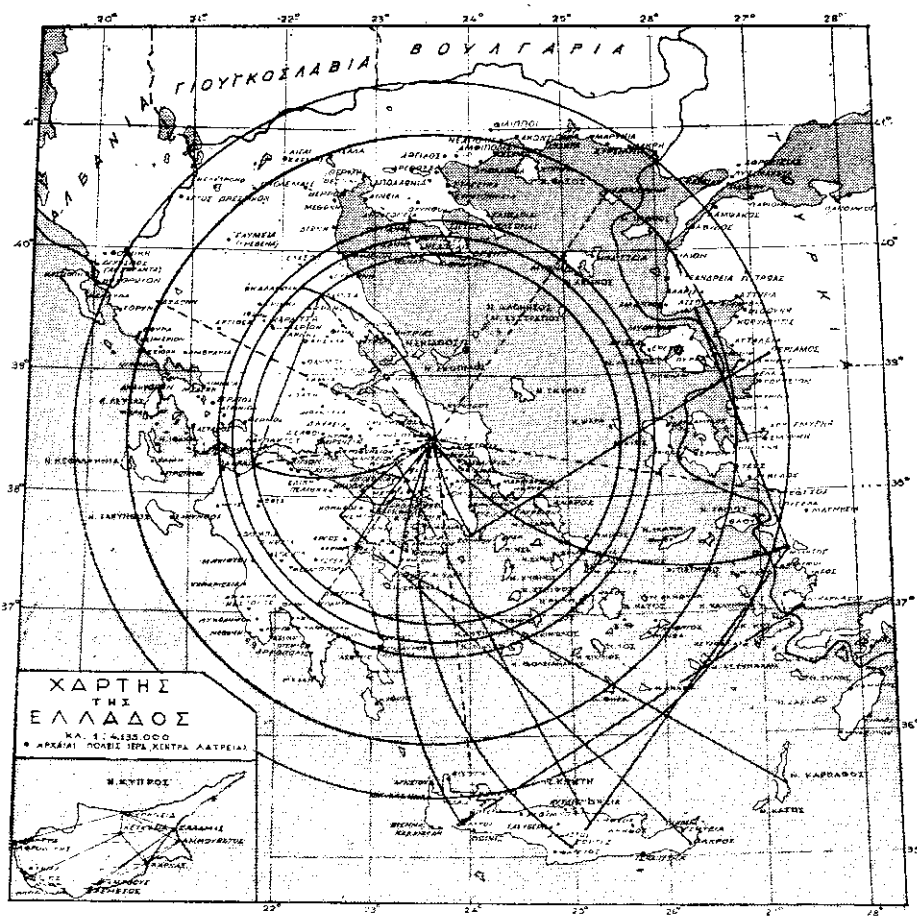

Χαλκὶς

Ὁμόκεντροι κύκλοι - Δέσμαι εὐθειῶν - Σμῆνος περιφερειῶν.

Δέσμη εὐθειῶν Χαλκίδος

1.—Δῆλος—Χαλκὶς—Τρίκκη Θεσσαλίας.
2.—Ζάκρον Κρήτης—Χαλκὶς—Παγασαί.
3.—Κνωσὸς—Σούνιον—Χαλκίς.
4.—Ρεθύμνη—Χαλκὶς—Θέρμη.
5.—Σπάρτη—Χαλκὶς—Σαμοθράκη.

Ὁμόκεντροι Κύκλοι

Ἡ Χαλκὶς ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό: 1) Ἐπίδαυρον—Δελφούς, 2) Σπάρτην—Δῆλον, 3) Δωδώνην—Ἴλιον, 4) Θήβας—Ἀμφιάρειον, 5) Κρομμυῶν—Στεῖρις.

Σμῆνος περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Χαλκίδα

1) Ἴλιον—Μίλητος, 2) Πέργαμος—Σούνιον, 3) Ἁλικαρνασσὸς—Ἔλυρος—Κρήτης, 4) Ζάκρον—Νεμέα, 5) Πάτραι—Λάρισα, 6) Λάρισα—Πάτραι, 7) Μίλητος—Γόρτυς.

«Χρηστῶν ἐφόδρ' ἐστὶ Χαλκὶς Ἑλλήνων πόλις».

Ἡρακλείδης Ι 28 - 30

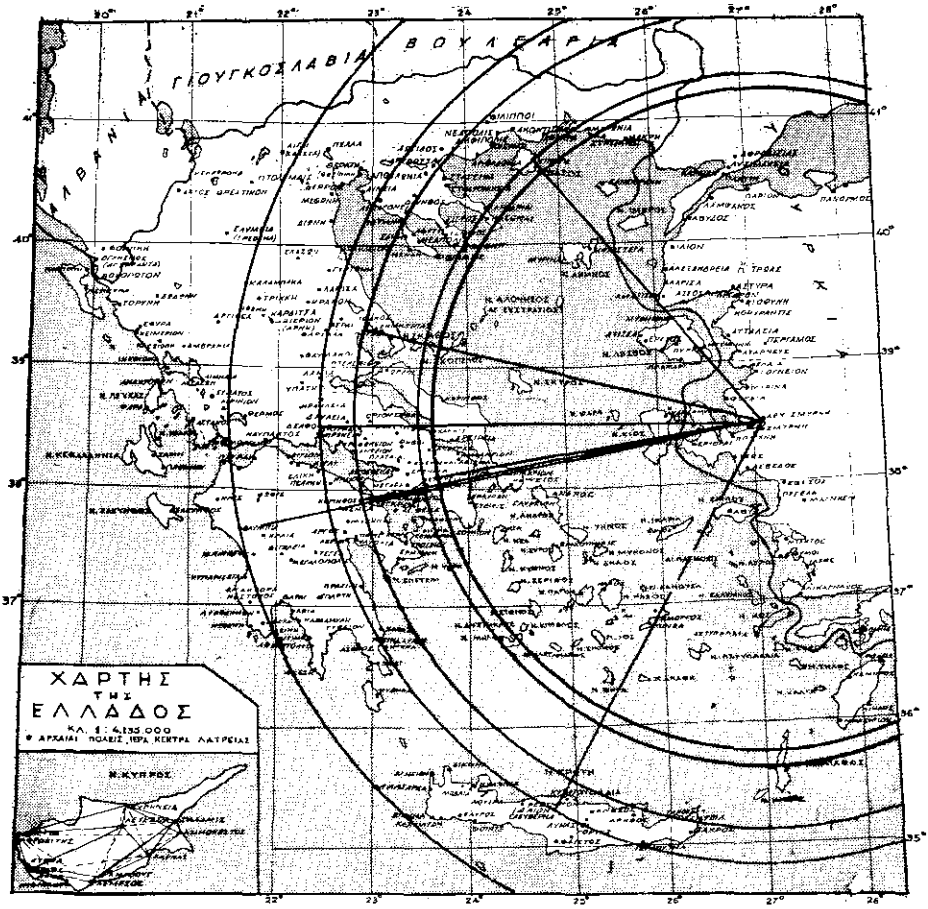

Σμύρνη

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:
1) Ἀθήνας - Χαλκίδα 1620 σταδ. (1000Φ).
2) Ἐλευσίνα - Κίνυρα - Βυζάντιον 1728 στάδια.
3) Ἰωλκὸν - Κόρινθον 2040 στάδια.
4) Δελφοὺς - Ἰδαῖον Ἄντρον 2198 στάδια.
5) Ὀλυμπίαν 2620 στάδια (1000Φ2).

ΔΕΛΦΟΙ

«Ἐν δὲ τῷ προνάῳ τῷ ἐν Δελφοῖς γεγραμμένα ἐστὶν ὠφελήματα ἀνθρώποις ἐς βίον· ἐγράφη δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν οὓς γενέσθαι σοφοὺς λέγουσιν Ἕλληνες· οὗτοι οὖν οἱ ἄνδρες ἀφικόμενοι ἐς Δελφοὺς ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι τὰ ἀδόμενα: Γνῶθι σαυτὸν καὶ Μηδὲν ἄγαν».

Παυσανίας Χ 24 1

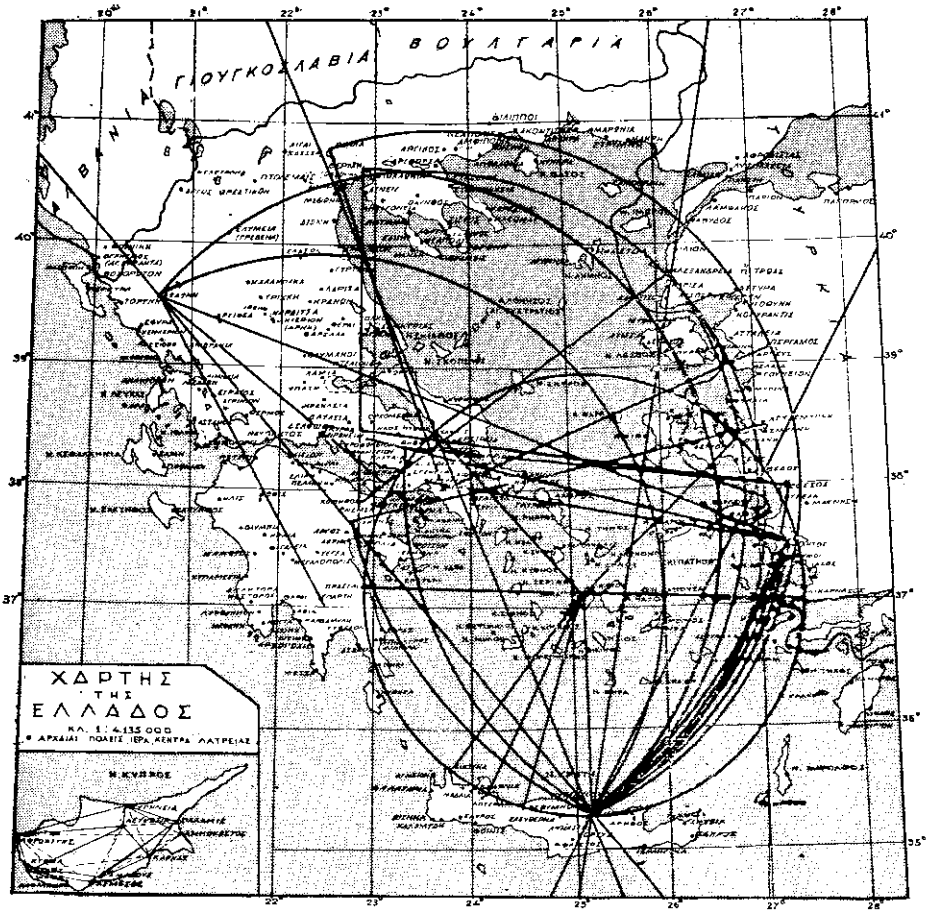

Κνωσὸς

Σημῆνος περιφερειῶν Κνωσοῦ Κρήτης

1) Ἀθῆναι—Πέλλα, Ἀθῆναι—Πέργαμος, 2) Κόρινθος—Ἀλεξάνδρεια Τρωάδος, 3) Ἐλευσὶς—Μίλητος, 4) Ἀφαία—Δωδώνη, 5) Τίρυνς—Θέρμη, 6) Δωδώνη—Μίλητος, 7) Ἀμύκλαι Σπάρτης—Δωδώνη, 8) Δελφοὶ—Ἔφεσος, 9) Πάρος—Χαλκίς, 10) Σμύρνη—Μυκῆναι, 11) Ἔφεσος—Θῆβαι, 12) Τροφώνιον—Μίλητος.

ΚΡΗΤΗ

«Ἔστι δὲ ὀρεινὴ καὶ δασεῖα ἡ νῆσος, ἔχει δ' αὐλῶνας εὐκάρπους: τῶν ὀρῶν τὰ μὲν πρὸς δύσιν καλεῖται Λευκά, οὐ λειπόμενα τοῦ Ταϋγέτου κατὰ τὸ ὕψος, ἐπὶ τὸ μῆκος δ' ἐκτεταμένα ὅσον τριακοσίων σταδίων, ἐν μέσῳ δ' ἐστὶ κατὰ τὸ εὐρυχωρότατον τῆς νήσου τὸ Ἰδαῖον ὄρος, ὑψηλότατον τῶν ἐκεῖ,... περιοικεῖται δ' ὑπὸ τῶν ἀρίστων πόλεων».

Στράβων Χ 475

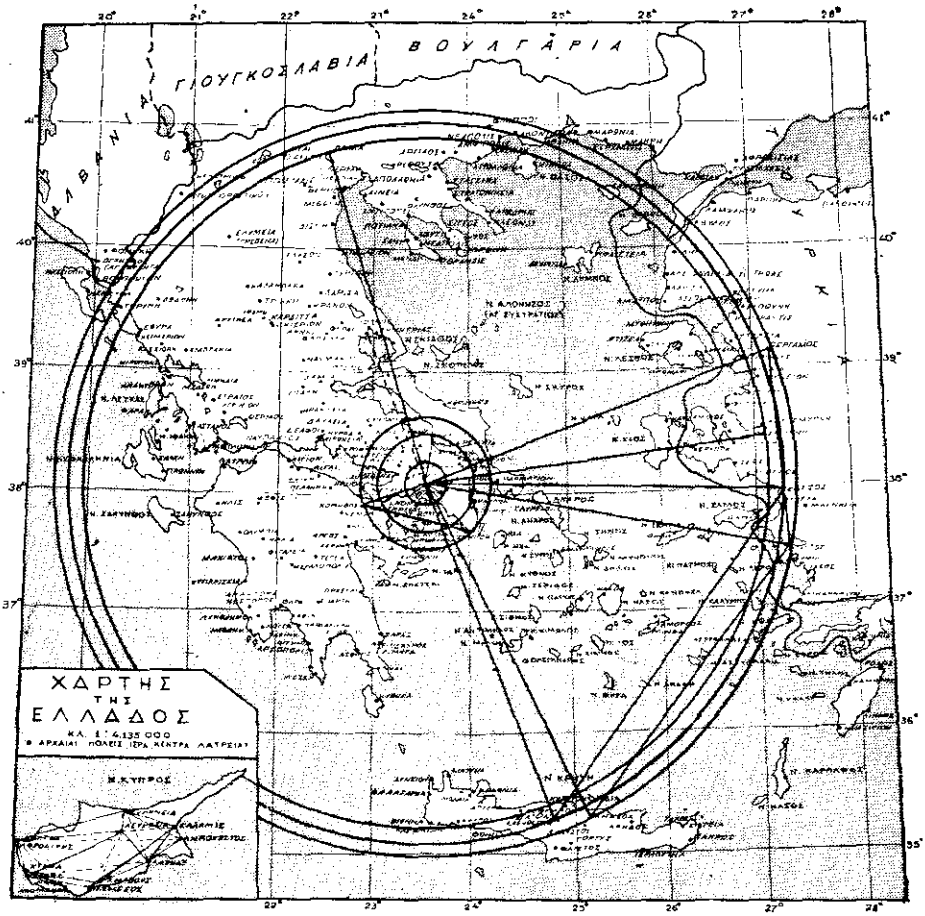

ΕΛΕΥΣΙΣ (ὁμοκ. κύκλοι)

Ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπό:
1) Ἀθήνας - Μέγαρα 100 στάδια.
2) Χαλκίδα 262 στάδια.
3) Κόρινθον - Σούνιον 330 στάδια.
4) Ἀμφιάρειον - Μαραθῶνα (τύμβον) 220 στάδια.
5) Πέλλαν - Σμύρνην 1700 στάδια.
6) Ἴδαῖον - Ἔφεσον 1782 στάδια.
7) Πέργαμον - Μίλητον - Κνωσὸν 1815 στάδια.

ΕΛΕΥΣΙΣ

«Εἶτ' Ἐλευσὶς πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας καὶ ὁ μυστικὸς σηκός, ὃν κατεσκεύασεν Ἰκτῖνος, ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον».

Στράβων Ι Χ 395

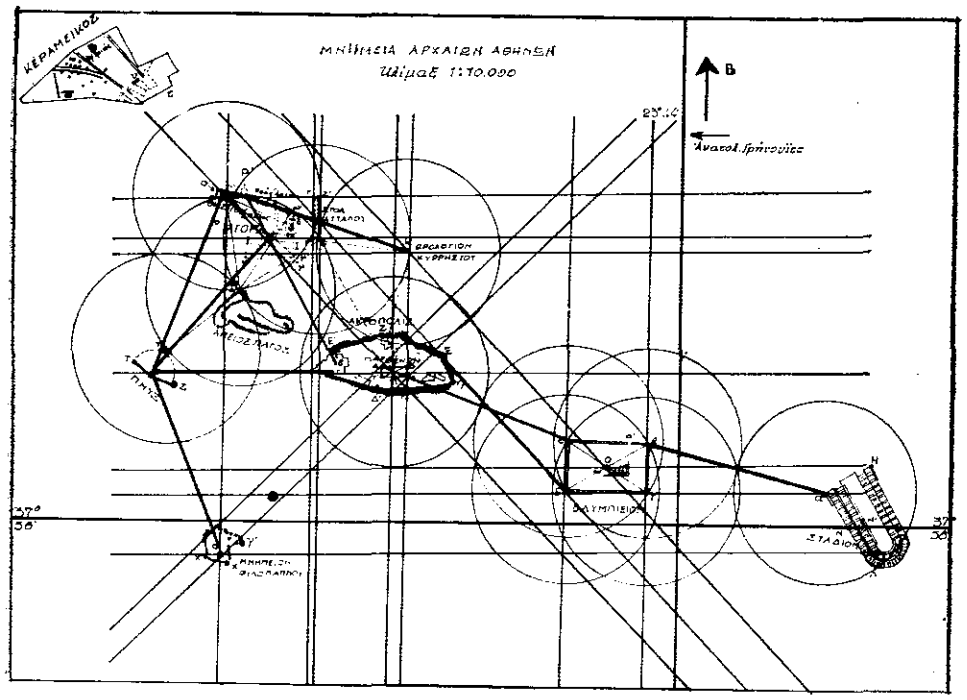

'Απὸ τὸ σχέδιον περιοχῆς 'Αθηνῶν - 'Ακροπόλεως

α) Μεσημβρινοὶ καὶ παράλληλοι.
β) Αἱ πλευραὶ γραμμαὶ εἶναι ἴσαι πρὸς 1575 πόδας ἑκάστη (486,72 μ.). Εἶναι πλευραὶ κανονικοῦ περὶ τὴν 'Ακρόπολιν ὀκταγώνου, τοῦ ὁποίου πλευραὶ εἶναι αἱ ἀποστάσεις Φιλοπάππου - Πνυκὸς καὶ Πνυκὸς - Θησείου. (1575 = ΑΘΗΝΑ+ΑΣΠΙΣ+ΔΟΡΥ+ΚΡΑΝΟΣ).
γ) Οἱ κύκλοι ἔχουν ἀκτῖνα τὸ ἥμισυ τῆς προηγουμένης.

ΑΘΗΝΑΙ

«Οἱ ταύτης—τῆς πόλεως τῶν 'Αθηνῶν—μαθηταὶ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι, καὶ τὸ τῶν 'Ελλήνων ὄνομα ἐποίησε μηκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον "Ελληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας».

'Ισοκρ. Πανηγυρικὸς 50 (50e)

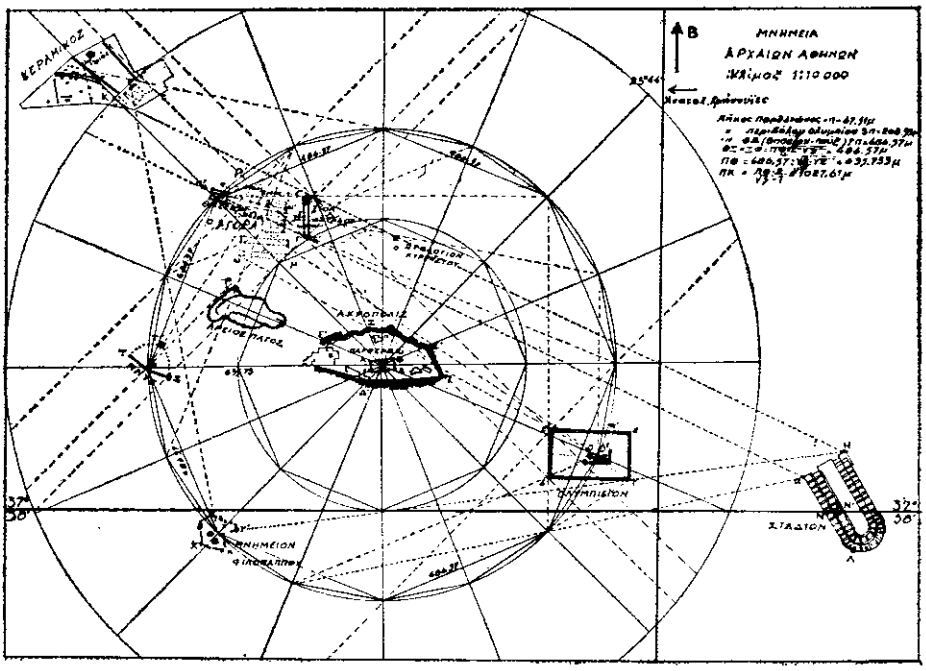

'Απὸ τὸ σχέδιον περιοχῆς 'Αθηνῶν - 'Ακροπόλεως

Τρεῖς ὁμόκεντροι κύκλοι, μὲ κέντρον τὴν τομὴν τῶν διαγωνίων τοῦ Παρθενῶνος καὶ μὲ ἀκτῖνας εἰς σχέσεις χρυσῆς τομῆς.

'Ο ἐσωτερικὸς (κύκλος τοῦ Σωκράτους), ὁ μεσαῖος (κύκλος Περικλέους) καὶ ὁ ἐξωτερικὸς (κύκλος Πραξιτέλους).

'Η ..εριφέρεια τοῦ κύκλου Σωκράτους ἐφάπτεται τῆς Στοᾶς 'Αττάλου καὶ ἔχει ἀκτῖνα 1272 πόδας ἢ 300Φ^3.

'Η περιφέρεια τοῦ κύκλου Περικλέους ἔχει ἀκτῖνα 2058 πόδας ἢ 300Φ^4 καὶ διέρχεται ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ 'Ηφαιστείου (Θησείου), τὸ κέντρον τοῦ βήματος τῶν ρητόρων τῆς Πνυκός, τὸ κέντρον τῆς βάσεως τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου καὶ τὸ κέντρον τοῦ Σηκοῦ τοῦ Ναοῦ τοῦ 'Ολυμπίου Διός. 'Η ἀκτὶς τοῦ κύκλου αὐτοῦ εἶναι τὸ δεκάκις χιλιοστὸν τῆς πολικῆς ἀκτῖνος τῆς γῆς, ὅπως ὑπολογίζεται αὖτη σήμερον καὶ τὸ ἐμβαδὸν τοῦ ἰδίου κύκλου, ἐφ' ὅσον πολλαπλασιασθῆ ἐπὶ 400 ἑκατομμύρια, δίδει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς μὲ μεγάλην προσέγγισιν.

'Εὰν ἐγγράψωμεν εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον τοῦ Περικλέους κανονικὸν ὀκτάγωνον μὲ πρώτην ἀκτῖνα διερχομένην ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ Θησείου, ἡ δευτέρα ἀκτὶς διέρχεται ἐκ τῆς Πνυκός, ἡ τρίτη ἐκ τοῦ Φιλοπάππου. Αἱ πλευραὶ τοῦ ὀκταγώνου τούτου, ὑπολογίζονται ἑκάστη, ἴση πρὸς τὸ ἑπταπλάσιον τοῦ μήκους τοῦ Παρθενῶνος, ἤτοι 7Χ225=1575 πόδας ἢ 486,72 μ. 'Αξιοσημείωτον ὅτι 1575=ΑΘΗΝΑ+ΑΣΠΙΣ+ΔΟΡΥ+ΚΡΑΝΟΣ, ἐφ' ὅσον ἀντικατασταθοῦν τὰ γράμματα τῶν λέξεων διὰ τῶν ἀντιστοίχων ἀριθμῶν καὶ προστεθοῦν. Πάνοπλος ὅθεν ἡ 'Αθηνᾶ προστατεύει τὴν 'Ιερὰν Πόλιν.

'Ο τρίτος κύκλος, ὁ μεγαλύτερος, διέρχεται ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ.

Προσεκτικὴ μελέτη τοῦ σχεδιαγράμματος, παρουσιάζει τὰς σχέσεις τοῦ Παρθενῶνος μὲ τὰ λοιπὰ μνημεῖα.

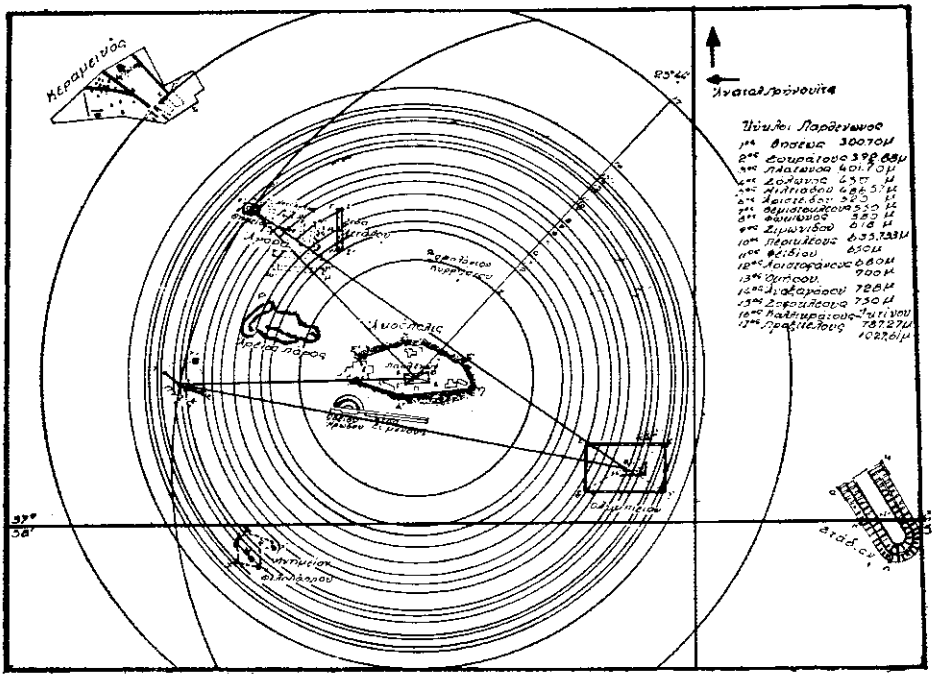

'Απὸ τὸ σχέδιον τῆς περιοχῆς 'Αθηνῶν - 'Ακροπόλεως

'Ομόκεντροι κύκλοι μὲ κέντρον τὴν τομὴν τῶν διαγωνίων τοῦ Παρθενῶνος.

'Η περιφέρεια τοῦ πρώτου κύκλου τοῦ Θησέως, διέρχεται ἐκ τοῦ ὡρολογίου τοῦ Κυρρήστου καὶ ἔχει ἀκτῖνα 971 ποδῶν.

'Ακτὶς τοῦ δευτέρου κύκλου τοῦ Σωκράτους, εὑρίσκεται εἰς σχέσιν χρυσῆς τομῆς μὲ τὴν ἀκτῖνα τοῦ κύκλου τοῦ Θησέως (Φ2:2).

Γενικῶς αἱ περιφέρειαι τῶν κύκλων τῶν ἐμφαινομένων εἰς τὸ σχέδιον διέρχονται ἐκ χαρακτηριστικῶν ἀρχιτεκτονικῶν σημείων τῶν ἀρχαίων μνημείων (συνήθως ἐκ γωνιῶν), αἱ ἀκτῖνες δὲ αὐτῶν εὑρίσκονται εἰς σχέσεις ἀναλογιῶν.

'Αξιοσημείωτον ὅτι τὸ κέντρον τοῦ Ναοῦ τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ 'Ηφαιστείου καὶ ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Βήματος τῆς Πνυκός.

ΑΘΗΝΑΙ

«Ἔτι δ' ἀγῶνας ἰδεῖν μὴ μόνον τάχους καὶ ῥώμης ἀλλὰ καὶ λόγων καὶ γνώμης καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἁπάντων, καὶ τούτων ἆθλα μέγιστα».

'Ισοκράτης Παννγ. 45 - 46 49e

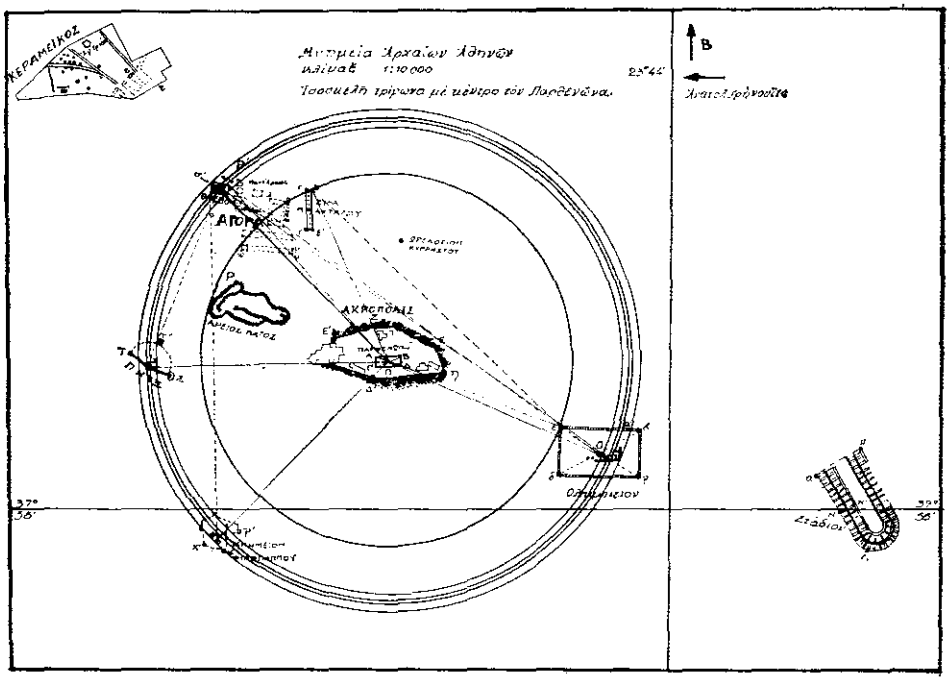

Τρίγωνα περὶ τὸν Παρθενῶνα μὲ πλευρὰς εἰς σχέσεις χρυσῆς τομῆς.

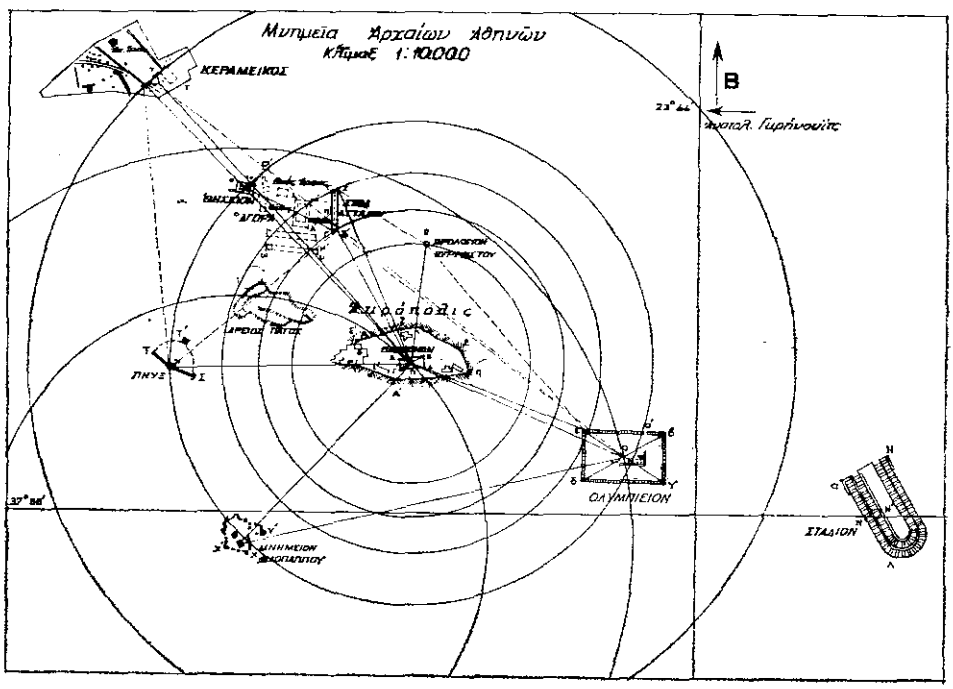

Σχ. Τρίγωνα Ἀθηνῶν μὲ σχέσεις χρυσῆς τομῆς.

Ἰσοσκελῆ τρίγωνα μὲ κέντρον τὴν τομὴν τῶν διαγωνίων Παρθενῶνος.

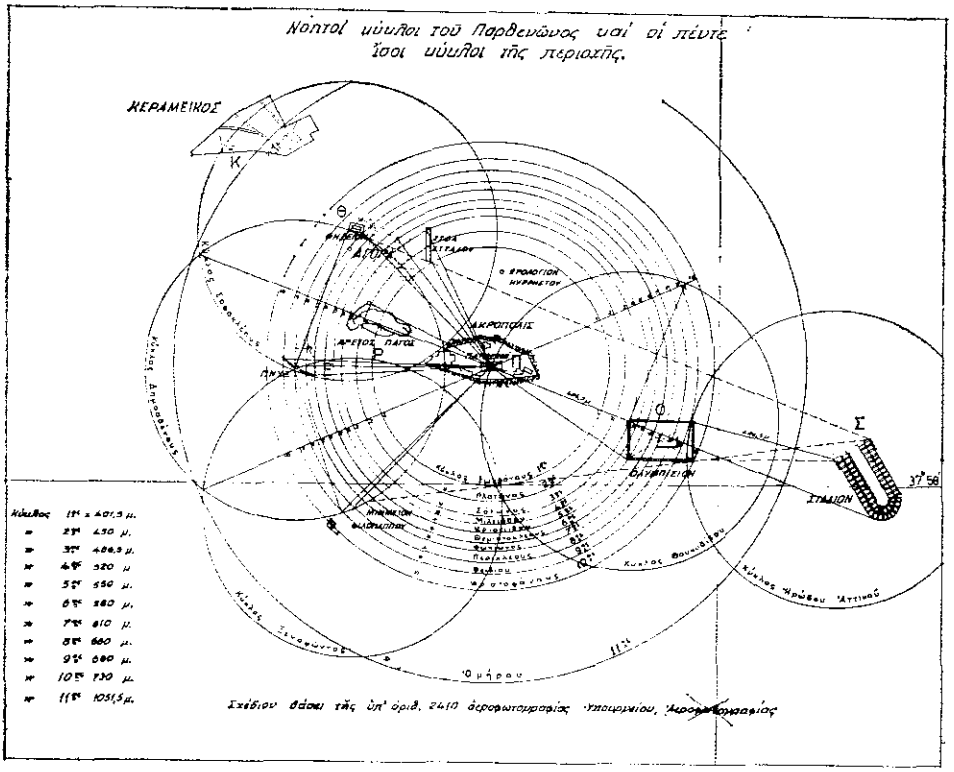

Νοητοὶ κύκλοι περὶ τὸν Παρθενῶνα καὶ πέντε ἴσοι κύκλοι τῆς περιοχῆς.

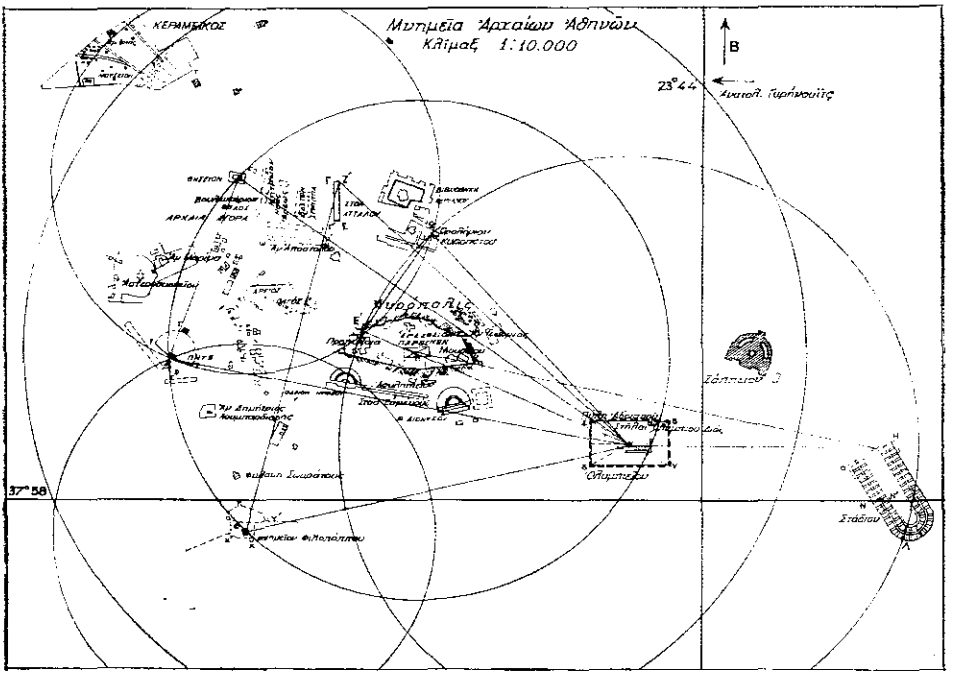

Ἀπὸ τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν

Ἰσοσκελῆ τρίγωνα μὲ κέντρον τὴν τομὴν τῶν διαγωνίων τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

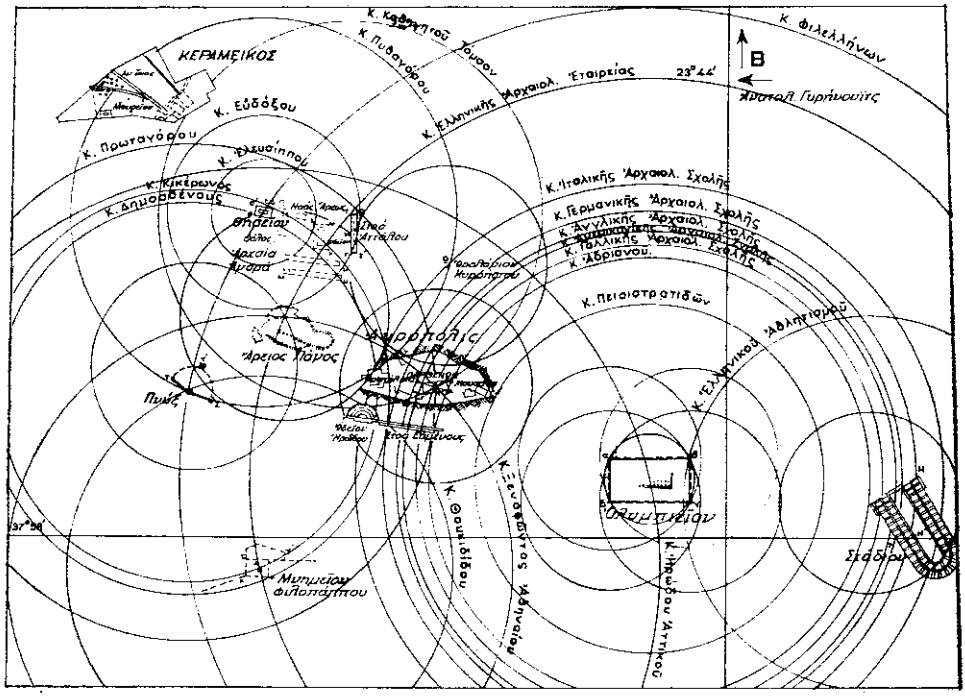

Κύκλοι: Ἡφαιστείου - Πνυκός - Φιλοπάππου - Ὀλυμπιείου

Σχέδιον ἀπὸ τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν

Κύκλοι: Ἡφαιστείου - Πνυκὸς - Φιλοπάππου - Ὀλυμπιείου.

1) Ὀλυμπιείου: Κύκλος Πεισιστρατιδῶν, Ἀδριανοῦ, Γαλλικῆς, Ἀμερικανικῆς, Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς, Ἰταλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, Φιλελλήνων.

2) Μνημείου Φιλοπάππου: κύκλος Θουκιδίδου, Ξενοφῶντος, Ἡρώδου Ἀττικοῦ.

3) Πνυκός: Δημοσθένους, Κικέρωνος, Πρωταγόρου.

4) Ἡφαιστείου: Ἐλευσίππου, Εὐδόξου, Πυθαγόρου.

5) Στοᾶς Ἀττάλου: Καθηγητοῦ Ὀμ. Τόμσον.

6) Σταδίου: κύκλος Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ.

ΠΑΡΟΣ

«Ἐν δὲ τῇ Πάρῳ ἡ Παρία λίθος λεγομένη, ἀρίστη πρὸς τὴν μαρμαρογλυφίαν».

Στράβων Χ 487

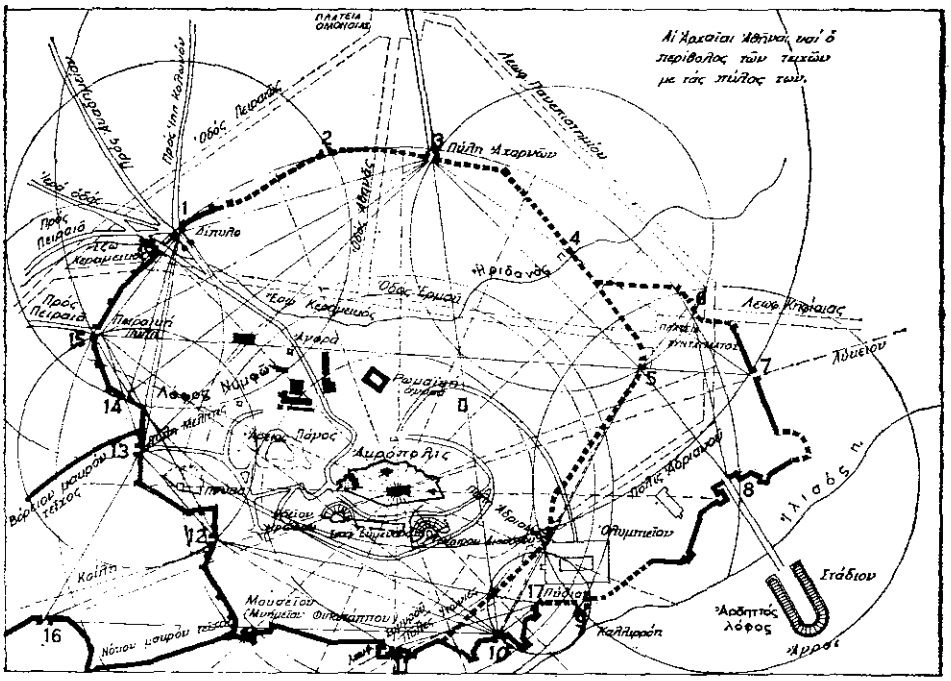

Σχ. Γεωμετρικαὶ σχέσεις τῶν πυλῶν τοῦ Ἀρχαίου τείχους τῶν Ἀθηνῶν.

Γεωμετρικαὶ σχέσεις τῶν Πυλῶν τοῦ Ἀρχαίου τείχους τῶν Ἀθηνῶν

Ἡ μελέτη ἐγένετο ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ Γκάρντνερ (ΑΡΧΑΙΑΙ ΑΘΗΝΑΙ).

Διὰ τῶν ἀριθμῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17 σημειοῦνται αἱ πύλαι. Αἱ περιφέρειαι τῶν κύκλων δείχνουν τὰς ἴσας ἀποστάσεις τῶν πυλῶν.

Μεταξὺ τῶν ἀποστάσεων τῶν πυλῶν ὑπάρχουν 20 περιπτώσεις ἴσων ἀποστάσεων **καὶ** 21 περιπτώσεις χρυσῆς τομῆς.

ΑΘΗΝΑΙ

«Γῆ μὲν ἔαρ κόσμος πολυδένδρεον, αἰθέρι δ' ἄστρα, Ἑλλάδι δ' ἥδε **χθών,** οἵδε δὲ τῇ πόλει».

Ἀδέσποτον: Ἀνθολ. IX 65

Ὁ Παρθενὼν καὶ ἡ Πυραμὶς διηγοῦνται Δόξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

Τὸ ὅλον αὐτὸ μεγαλειῶδες σχέδιον τῆς ἀφανοῦς ἁρμονίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος μὲ τὰ ἀπαραμίλλου κάλλους μνημεῖα της ἔχει στενοτάτας σχέσεις καὶ μὲ τὴν Αἴγυπτον.

Τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικὰ στοιχεῖα τῶν Πυραμίδων εἶναι ἀνάλογα ἢ καὶ ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὰ τοιαῦτα τῆς μυθικῆς ἢ καὶ ἱστορικῆς Ἑλλάδος.

Κατωτέρω θὰ ἀναφέρωμεν στοιχεῖα τινὰ τῶν Πυραμίδων, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνονται εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας τῶν προαναφερθέντων ἐπιστημόνων καὶ τὰ ὁποῖα σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως σχετίζονται μὲ ἀνάλογα στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου. Ὅλαι αἱ σχέσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἀναφέρωμεν, προέκυψαν ἀπὸ παρατηρήσεις καὶ μετρήσεις τῶν Μνημείων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν γεωγραφικῶν ἀποστάσεων αὐτῶν, διὰ μακρᾶς δὲ καὶ ἐπιπόνου ἀναλύσεως καὶ συγκρίσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ἐφθάσαμεν εἰς σχετικὰ συμπεράσματα καὶ διὰ τὰς πυραμίδας.

Τὰ ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ ἀναφερόμενα παραδείγματα ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ σχεδίου εἶναι ἐλάχιστα, διότι τὸ ὅλον σχέδιον τοῦτο περιγράφεται εἰς ἰδιαίτερον ὑπὸ ἔκδοσιν βιβλίον. Ἐπίσης αἱ σχετικαὶ μὲ τὰς Πυραμίδας παρατηρήσεις εἶναι ἐλάχισται μέν, ἀλλὰ λίαν χαρακτηριστικαί, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ὀρθότητα τῶν συμπερασμάτων τῶν Πυραμιδολόγων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ἀναμφισβήτητον ὕπαρξιν τοῦ παναρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῶν σχέσεών του μὲ τὸν Αἰγυπτιακὸν Πολιτισμόν. Τὰ τελικὰ συμπεράσματα ἐπαφίενται εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

— Εἰς Γαλλικὰ μέτρα κατὰ Moreux: 148,208 μ.

Μὲ τιμὴν ποδὸς 0,30909... τὸ ὕψος τοῦτο τῆς Πυραμίδος ὑπολογίζεται:

— Πόδες: 479,4979.

— Στάδια: 0,799163 ἢ 799:1.000, περίπου.

ΣΧΕΣΙΣ ΤΟΥ ΥΨΟΥΣ ΤΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν καὶ διὰ καθαρῶς μαθηματικῶν μεθόδων, αἱ ὁποῖαι καταδεικνύουν τὴν σχέσιν τοῦ μεγέθους αὐτοῦ μὲ τοὺς ἀριθμούς.

Α' ΜΕΘΟΔΟΣ *

Λαμβάνομεν τὰς κάτωθι δύο σειρὰς ἀριθμῶν:

— 1,2,3,5,8,13,21,34,55 (Ἄθροισμα: 142 καὶ γινόμενον 122522400).

— 1,2,3,5,7,11,13,17 (Ἄθροισμα: 59 καὶ γινόμενον 510510).

Ἡ πρώτη σειρὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς λεγομένους ἀριθμοὺς Fibonazzi. Κάθε ἀριθμὸς ταύτης ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν δύο προηγουμένων (ἐκτὸς τοῦ 1 καὶ τοῦ 2). Οἱ λόγοι 55:34, 34:21 καὶ 21:13 εἶναι ἴσοι μὲ μεγάλην προσέγγισιν μὲ τὸν «χρυσοῦν ἀριθμὸν» 1,618. Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἡ σειρὰ αὐτὴ ὀνομάζεται «χρυσῆ σειρά», ἢ «χρυσῆ κλίμαξ» τοῦ Γιαρολίμεκ (Τσέχου Μηχανικοῦ).

Οἱ ἀριθμοὶ ταύτης εὑρίσκονται εἰς τὰ ἀρχιτεκτονικὰ στοιχεῖα τῶν Μνημείων τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Χώρου. Ὡς προανεφέρθη, τὸ διάσημον ἀνὰ τὸν κόσμον θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου, ἔχει 55 σειρὰς καθισμάτων εἰς δύο ζώνας μὲ 34 σειρὰς εἰς τὴν κάτω ζώνην καὶ 21 εἰς τὴν ἄνω καὶ 34 κερκίδας μὲ λόγον 34:21≃ 1,618, ἤτοι τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν (Βλ. Θ. Μανιᾶ: «Ἡ σημασία τῶν ἀριθμῶν εἰς τὴν Ἀρχαίαν Τεχνικήν». Ἔκδοσις Εὐγενιδείου Ἱδρύματος Ἀθηνῶν 1971).

Ἡ δευτέρα σειρὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς μέχρι τοῦ 17 (ἀριθμοί, ἕκαστος τῶν ὁποίων διαιρεῖται μόνον μὲ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν Μονάδα).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο σειρῶν λαμβάνομεν τὸ διπλάσιον πηλίκον τῶν γινομένων τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν, ἐπὶ τὸν λόγον $\frac{1.000}{1.001}$ καὶ ἔχομεν:

$$\frac{2X\,(1X2X3X5X8X13X21X34X55)\ X\ \frac{1.000}{1.001}}{1X2X3X5X7X11X13X17}=479{,}520 \text{ ἢ } 2X240X\frac{1.000}{1.001}=$$

$$=\frac{480.000}{1.001}=479{,}520.$$

Συνήθως οἱ Ἀρχαῖοι ἐλάμβανον τὸ διπλάσιον τῶν μεγεθῶν ἢ τὸ ἥμισυ διὰ λόγους ἁρμονίας. Θεωροῦντες ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει πόδας μὲ τιμὴν ποδὸς 0,30909 μ., ἔχομεν τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἰς Ἑλληνικοὺς πόδας καὶ εἰς μέτρα, μὲ πολὺ μεγάλην προσέγγισιν (479,520 πόδες καὶ 148,2154 μ.). (Διαφορὰ μὲ τὴν μέτρησιν Moreux 7 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου).

Εἰς στάδια ὁ ὡς ἄνω ὑπολογισμὸς εἶναι ἴσος μὲ $\frac{800}{1.001}=0{,}7991.$

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ λόγος τῶν γινομένων τῶν προαναφερθεισῶν σειρῶν, ἤτοι

ὁ 240 διαιρούμενος διὰ 10 δίδει τὸν ἀριθμὸν τῶν ὡρῶν τοῦ 24ώρου ἢ τὸ 4 παραγοντικὸν (4!).

ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ *

Ὁ λόγος $\frac{800}{1.001}$ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐγράφετο μὲ γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου ὡς ἑξῆς: $\frac{\alpha',\alpha}{\omega}$

διότι ω=800, 1=α′ καὶ 1.000=,α

Παρατηροῦμεν ὅτι ὁ λόγος εἰς Ἑλληνικὰ στάδια τοῦ ὕψους τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, παριστάνεται μὲ τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (α καὶ ω). Μήπως ἔχει σημασίαν τὸ γεγονὸς αὐτὸ διὰ τὴν προέλευσιν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Πολιτισμοῦ; Ἐρώτημα.

Ὁ λόγος $\frac{1.000}{1.001}$ ἢ $\frac{1.001}{1.000}$,

ἐγράφετο ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους ὡς $\frac{\alpha',\alpha}{\alpha}$ ἢ $\frac{,\alpha}{,\alpha',\alpha}$

Ὁ αὐτὸς λόγος $\frac{1.001}{1.000}$ ἦτο εἷς λόγος, ὅστις μετέτρεπε τὸ στατικὸν Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, εἰς κινητικόν, δηλ. μετέτρεπε τοὺς «ἐν ἐνεργείᾳ» ἀριθμούς, τοὺς ἀριθμοὺς δηλαδὴ «ἰδέας» (ἀριθμοὺς ἐν τοῖς νοητοῖς) εἰς ἀριθμοὺς «δυνάμει» ἢ «μεγέθη», (ἀριθμοὺς ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, δηλ. κατὰ τὰς μετρήσεις).

Οὕτω λ.χ. ὁ λόγος 81:50=1,62 παριστάνει τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν «ἐν τοῖς νοητοῖς ὡς «ἰδέαν». Διὰ νὰ γίνῃ «μέγεθος» ἢ νὰ γίνῃ «ἀριθμὸς δυνάμει» διαιρεῖται διὰ τοῦ λόγου (1.001:1.000), ὅτε εὑρίσκομεν τὸ μέγεθος τοῦ χρυσοῦ ἀρισμοῦ μὲ μεγάλην προσέγγισιν:

$$(81:50) : (1.001:1.000) = 1,618.$$

Οὕτω διὰ νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς «ἰδέας» (ποὺ κατὰ τὸν Πλάτωνα εὑρίσκονται εἰς ὑπερουράνιον τόπον) εἰς ὑλικὰ μεγέθη, χρησιμοποιοῦμεν τὸν λόγον (1.001:1.000) διὰ πολλαπλασιασμοῦ ἢ διαιρέσεως.

Ἀντιστρόφως ἐπίσης διὰ νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἐκφράζουν ὑλικὰ μεγέθη, ὅπως ὁ 89:55=1,618, χρησιμοποιοῦμεν ὁμοίως διὰ πολ-

λαπλασιασμοῦ τὸν αὐτὸν λόγον (1.001:1.000).

$$(89:55)\,X\,(1.001:1.000) = 81:50 = (1{,}62).$$

Τὸν λόγον 1.001:1.000 παριστάνομεν πρὸς εὐκολίαν μὲ τὸ γράμμα Κ, ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν τῆς λέξεως «Κίνησις», διότι θέτει εἰς κίνησιν τοὺς «ἐν ἐνεργείᾳ» ἀριθμούς.

Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει ὅτι ὁ ἀριθμὸς 1.001 τοῦ λόγου «Κ» προκύπτει ἀπὸ τὸν λόγον 510510:510, ὅπερ εἶναι ἴσον μέ: 1X2X3X5X7X11X13X17:510.

Ὁ ἀριθμὸς 510 εἶναι, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γραφήν, ἡ λέξις «δυνάμει», ἐφ' ὅσον τὰ γράμματα θεωρηθοῦν ἀριθμοί, ὅτι ἔχομεν δ΄=4, υ΄=400, ν΄=50, α΄=1, μ΄=40, ε΄=5, ι΄=10 καὶ 4+400+50+1+40+5+10=510.

Κατὰ πόσον ἡ λέξις «δυνάμει» ὡς ἀριθμὸς 510 ἐπηρέασε καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ἀριθμῶν, ποὺ παριστάνουν ἀποτελέσματα μετρήσεων «ὡς ἀριθμῶν δυνάμει», εἶναι ἄλλο θέμα χρῆζον διερευνήσεως.

Ὁ ἀριθμὸς 1.001 ἀποτελεῖ ἐπίσης τὸ ἄθροισμα 11 μαθηματικῶν σειρῶν, προκυπτουσῶν ἀπὸ 11 ἀκολουθίας τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης ἐνδεκάδος, 1,2,3,...11.

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ἐγράφετο καὶ μὲ τὴν λέξιν: «ΑΠΟΛΥΤΟΝ» Α=1, π=80, ο=70, λ=30, υ=400, τ=300, ο=70, ν=50,=

$$1+80+70+30+400+300+70+50=1.001$$

Ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς 1,618 παριστάνεται μὲ τὸ γράμμα Φ=1,618, εἶναι δὲ ἡ ρίζα τῆς ἐξισώσεως, ὡς προελέχθη: $X^{\nu}+X^{\nu+1}=X^{\nu+2}$ Ἔνθα $\nu\in R$

Πάντως, ἐκ δύο γνωστῶν καὶ σπουδαίων ἀπὸ μαθηματικῆς ἀπόψεως ἀριθμητικῶν σειρῶν προκύπτει δι' ἁπλῶν ὑπολογισμῶν τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ἢ Πυραμίδος τοῦ Χέοπος, τῆς Αἰγύπτου, ὡς ὑπελογίσθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐρευνητῶν.

Ἡ περίπτωσις ὅμως αὕτη δὲν εἶναι μοναδική, ὅπως θὰ διαπιστώσωμεν κατωτέρω.

Β΄ ΜΕΘΟΔΟΣ *

Ἔχοντες μόνην τὴν σειρὰν τῶν ἀριθμῶν 1,2,3,5,8,13,21,34,55, δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν τὰς ἑξῆς ἐννέα σειράς:

1
1, 2
1, 2, 3
1, 2, 3, 5
1, 2, 3, 5, 8
1, 2, 3, 5, 8, 13
1, 2, 3, 5, 8, 13, 21
1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34
1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55

Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῶν νέων αὐτῶν σειρῶν, ἰσοῦται μὲ 354, ὅπερ πολλοπλασιαζόμενον ἐπὶ 100π (π=3,141) δίδει: 354X100π=111156, ἤτοι μὲ μεγάλην προσέγγισιν τὴν τιμὴν τῆς μοίρας τοῦ μεσημβρινοῦ εἰς μέτρα. Ἐκ ταύτης ἔχομεν:

$$111156X360=40.016.160 \text{ καὶ}$$

$$40016160:1296000=30,87666=1''$$

Θεωροῦντες τοῦτο ὡς τὸ ἔκτον τοῦ σταδίου εἰς μέτρα ἔχομεν τιμὴν σταδίου

$30,87666X6=185,26$ καὶ $\dfrac{185,26X800}{1.000}=148,208$ μ.

Καὶ εἰς πόδας 479,4979.

Εἰς στάδια $\simeq \dfrac{800}{1.001}$

Ἤτοι εὑρίσκομεν τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἰς μέτρα ἀκριβῶς ὅσον τὴν ὑπελόγισεν ὁ Moreux.

Γ' ΜΕΘΟΔΟΣ *

Λαμβάνομεν μόνον τὴν σειρὰν τῶν ἀριθμῶν 1, 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17.
Τὸ ἄθροισμα αὐτῶν ἐπὶ τὸν «τέλειον» ἀριθμὸν 6 μᾶς δίδει:

$$(1+2+3+5+7+11+13+17)X6=354.$$

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ, ὡς προηγουμένως, προκύπτει τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἰς μέτρα 148,208, εἰς πόδας 479,4979 καὶ εἰς στάδια $\dfrac{800}{1.001}$

Δ' ΜΕΘΟΔΟΣ *

Λαμβάνομεν μόνην τὴν σειράν:

1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55.

Ἔχομεν τὴν σχέσιν:

$$\frac{(1X2X3X5X8X13X21X34X55)\ X\ 2X2X2X3X5X5}{(1000K)^2X(1!+2!+3!+4!+5!)}=479,520.$$

Ἤτοι, ἐὰν τὸ γινόμενον τῶν ἀριθμῶν τῆς «χρυσῆς σειρᾶς θεωρηθῇ ὡς ἀριθμὸς

σταδίων καὶ πολλαπλασιαστῆ ἐπὶ 600 ἢ (2X2X2X3X5X5) διὰ νὰ μετατραπῆ εἰς πόδας, ὁ νέος αὐτὸς ἀριθμὸς τῶν ποδῶν, ἐὰν δαιρεθῆ διὰ τοῦ γινομένου $(1000K^2)$ $X(1!+2!+3!+4!+5!)$ ἢ τοῦ ἴσου αὐτοῦ $(7X11X13)^2X153$ μᾶς δίδει τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἰς πόδας 479,520 ἢ 148,2154 μ. ἢ $\frac{800}{1001}$ στάδια.

Ε΄ ΜΕΘΟΔΟΣ *

Ἔχομεν τὰς σειράς:

— 1, 2, 3.
— 1, 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17.

Καὶ τὸν λόγον $\frac{1}{\Phi}=\frac{50}{81}$

Ἐκτελοῦμεν τὰς κατωτέρω πράξεις:

$$\frac{(1X2X3)^4 X \frac{50}{81} X2X3X5X17}{1X2X3X5X7X11X13X17}=\frac{800}{1001}$$

ἤτοι τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὕψους τῆς Πυραμίδος εἰς στάδια.

Πολλαπλασιάζοντες αὐτὸν ἐπὶ 600 πόδας εὑρίσκομεν:

$$\frac{800X600}{1001}=479,520 \text{ πόδας καὶ εἰς μέτρα } 479,520X0,30909=148,2154 \text{ μ.}$$

ΣΤ΄ ΜΕΘΟΔΟΣ *

Ἑτέρα μέθοδος, πολὺ σπουδαία, μὲ συμβολικὴν σημασίαν, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Λαμβάνοντες τὸ γινόμενον τῶν 12 πρώτων ἀριθμῶν κατὰ σειρὰν (12!) καὶ διαιροῦντες τοῦτο διὰ τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἔχομεν:

$$\frac{1X2X3X4X5X6X7X8X9X10X11X12}{1.000.000}=\frac{12!}{10^6} \text{ καὶ } \frac{12!}{10^6} K=479,480.$$

Ὅθεν 479,480X0,30909 μ.=148,202 μ.

Εὑρίσκομεν οὕτω τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἰς πόδας πάλιν μὲ μεγάλην προσέγγισιν. Τὸ γινόμενον τῶν 12 ἀριθμῶν, ὅπερ δίδει τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος εἰς ἑλληνικοὺς πόδας, μᾶς φέρει εἰς τὴν σκέψιν τοὺς 12 Θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου.

Ὑπάρχει ἄραγε σχέσις; Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἀριθμοὶ Θ (ε) ΟΙ+Θ (ε) ΩΝ+Θ (ε) ΟΙΣ+Θ (ε) ΟΥΣ=1916. Διαιρούμενος ὅμως ὁ ἀριθμὸς 1916 διὰ τοῦ 4 δίδει 479 (1916:4=479). Ὅθεν οἱ 12 ἀριθμοὶ παριστάνουν τοὺς 12 Θεούς.

Ζ' ΜΕΘΟΔΟΣ *

Δοθέντος ὅτι: (1X2X3X5X8X13X21X34X55) :(1X2X3X7X11X13X17) =240.

καὶ 240π=753,9816 (π=3,14159)
ἐξ οὗ 753,9816X0,30909= 233,0417

καὶ 233,0417: $\frac{1001}{1000}$= 232,8152.

Εὑρίσκομεν οὕτω μὲ μεγάλην προσέγγισιν τὸ μῆκος τῆς πλευρᾶς τῆς βάσεως τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ἥτις κατὰ τὸν Moreux εἶναι 232,805 μ.

Ἄρα πλευρὰ βάσεως Β=240π=753,9816 πόδας ἢ 232,8152 μ.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος (Υ) ὑπολογίζεται διὰ τῶν μέχρι τοῦδε Α., Β,Δ, μεθόδων εἰς: $\frac{480.000}{1001}$=479,520 πόδας.

καὶ $\frac{480.000}{1001}=\frac{240X2000}{1001}$=479,520 πόδας.

Ὁ λόγος τῆς πλευρᾶς τῆς βάσεως (Β) πρὸς τὸ ὕψος (Υ) εἶναι:

$$\frac{B}{Y}=\frac{240\pi}{\frac{240X2000}{1001}}=\frac{1001\pi}{2000}$$

Κατὰ συνέπειαν, μαθηματικῶς, ὁ λόγος τῆς πλευρᾶς τῆς βάσεως πρὸς τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος εἶναι:

$\frac{1001\pi}{2000}$ καὶ οὐχὶ $\frac{\pi}{2}$ ὡς προέκυψεν ἀπὸ τὰς μετρήσεις τῶν Πυραμιδολόγων (διαφορὰ ἀσήμαντος).

Μὲ πλευρὰν 240π ἡ περίμετρος τῆς βάσεως εἶναι 4X240π=960π.

Ἀλλὰ 960≃π^6, ὅθεν 960π ≃ π^7 ≃3016 πόδες καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν τιμῶν ἡ πλευρὰ $\frac{\pi^7}{4}$≃754 πόδες, τὸ δὲ ὕψος $\frac{240X2000}{1001}\simeq\frac{500\pi^6}{1001}$ πόδας.

$$\text{Ὅθεν } \frac{B}{\Gamma} \simeq \frac{\frac{\pi^7}{4}}{\frac{500\pi^6}{1001}} \simeq \frac{1001\pi}{2000}$$

Ἄρα: Περίμετρος βάσεως $\pi^7 \simeq 3015{,}92 \simeq 3016$ πόδες.

Πλευρὰ βάσεως $\pi^7 : 4 \simeq 754$ πόδες.

Ὕψος Πυραμίδος: $\frac{240 \times 2000}{1001} \simeq \frac{500\pi^6}{1001} \simeq 479{,}520$ πόδες.

Μέτρα: 148,2154

Στάδια: $\frac{800}{1001}$

Τιμὴ: $\pi = 3{,}14159$.

Πάντως, διὰ τῶν ὡς ἄνω καθαρῶς μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, οἱ ὁποῖοι περιέχουν τὰς ἐννοίας διαφόρων ἁπλῶν καὶ γνωστῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀριθμητικῆς προόδου, τῆς ἀκολουθίας, συναρτήσεως, σειρᾶς καὶ ὁλοκληρώματος, εὑρίσκομεν τοὺς κάτωθι ἀριθμούς:

479,520 (Α)
479,498 (Β)
479,498 (Γ)
479,520 (Δ)
479,520 (Ε)
479,480 (ΣΤ)
479,519 (Ζ)

Προσθέτοντες τούτους καὶ διαιροῦντες διὰ 7 εὑρίσκομεν μέσον ὅρον 479,508, ἤτοι τὸν ἀριθμὸν τῶν ποδῶν τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, μὲ διαφορὰν ἀπὸ τὴν μέτρησιν τοῦ Moreux: 479,508

479,498

0,010, ἤτοι 10 χιλιοστὰ τοῦ ποδὸς ἢ 3 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου.

Εἰς δύο περιπτώσεις εὑρίσκομεν ἀκριβῶς τὴν μέτρησιν τοῦ Moreux εἰς 148,208 μ. ἢ 479,4979 πόδας. Ἡ διαφορὰ τῆς μεγίστης ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην τιμὴν εἶναι 40 χιλιοστὰ τοῦ μ.

Ἀναλύοντες εἰς πρώτους παράγοντας τὰ ἀποτελέσματα τῶν προαναφερθέντων ὑπολογισμῶν, δυνάμεθα νὰ παραστήσωμεν τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ὑπὸ μορφὴν λόγων, ὡς κάτωθι:

ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΥΨΟΥΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ *

Ἀπὸ τὰς (Α), (Δ) καὶ (Ε) περιπτώσεις:

Ὕψος Πυραμίδος: Εἰς στάδια: $800:1001=(2^5X5^2):(7X11X13)=(\alpha'.\ \alpha):\omega=0,7992\simeq(2^4\Phi\pi^3):1001$.

Ὕψος Πυραμίδος: Εἰς πόδας: $(800X600):1001=(2^8X3X5^4):(7X11X13)=479,520$.

Ὕψος Πυραμίδος: Εἰς μέτρα: $(2^8X3X5^3X17):(7X11^2X13)=148,2154$ μ.

Ἀπὸ τὰς (Β) καὶ (Γ) περιπτώσεις:

Ὕψος Πυραμίδος εἰς στάδια: $(11X59\pi):(2X3X5^2X17)\simeq0,7991$.
Ὕψος Πυραμίδος εἰς πόδας: $(2^2X11X59\pi):17\simeq479,498$.
Ὕψος Πυραμίδος εἰς μέτρα: $(2^2X59\pi):5\simeq148,208$
ἢ $(2X2(1+2+3+5+7+11+13+17)\pi):5\simeq148,208$.

Ἀπὸ τὴν (ΣΤ) περίπτωσιν:

Ὕψος Πυραμίδος εἰς στάδια: $((2X3^4X7X11):5^6).K=(3^4X7^2X11^2X13):(2^2X5^9)=0,799134$.
Ὕψος εἰς πόδας: $((2^4X3^5X7X11):5^4)XK=((12!):10^6)XK=479,480$.
Ὕψος εἰς μέτρα: $((12!):10^6)XKX(17:55)=148,203$ μὲ $K=1001:1000$.

Ἀπὸ τὴν Ζ'. περίπτωσιν:

Ὕψος εἰς πόδας: $500\pi^6:1001=479,520$, εἰς μέτρα 148,2154, εἰς στάδια 800:1001.

Αἱ ἀνωτέρω μαθηματικαὶ σχέσεις τοῦ Ὕψους τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου, δὲν θὰ εἶχον ὅλως ἐξαιρετικὴν σημασίαν, ἐὰν ἐνδιέφερον μόνον τὴν Πυραμίδα ταύτην, αὐτὴν καθ' ἑαυτήν. Θὰ προσετίθεντο μόνον ὡρισμένα μαθηματικὰ στοιχεῖα εἰς τὰ τόσα Γεωμετρικὰ καὶ Ἀστρονομικὰ στοιχεῖα ἤδη ἐπισημανθέντα ὑπὸ διαπρεπῶν ἐπιστημόνων.

Ἐκεῖνο ὅπερ, ὅμως, ἔχει ἰδιάζουσαν σπουδαιότητα εἶναι ὅτι ἀνάλογα στοιχεῖα εὑρίσκομεν εἰς τὰς ἀποστάσεις τῶν πλέον περιωνύμων καὶ παναρχαίων Ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα Ἱερὰ οὐδεὶς εἰδικὸς τῆς ἀρχαιολογίας γνωρίζει μέχρι σήμερον πότε καθιερώθησαν ὡς τόποι λατρείας ἢ πότε ἀνηγέρθησαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς θέσεις των.

Ἡ χρονολογία τῆς ἀνεγέρσεως πολλῶν διασήμων Πόλεων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ περιωνύμων Ἱερῶν χάνεται εἰς τὰ ἐρέβη τῆς Μυθολογίας.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΤΗΣ ΜΥΘΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ *

Πάντα τὰ προαναφερθέντα ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, δὲν προέκυ-

ψαν ἀπὸ μελέτην αὐτῆς ταύτης τῆς Πυραμίδος, ὡς προελέχθη, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν Γεωγραφικῶν ἀποστάσεων τῶν Πόλεων καὶ Ἱερῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος τῶν διαστάσεων τῶν Μνημείων της καὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τῶν ἰδίων Μνημείων.

Οἱ ἀριθμοὶ οἱ ἐκφράζοντες τὰς ἀποστάσεις ἢ τὰς διαστάσεις εἰς στάδια τῶν Ἱερῶν καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων αὐτῶν, ὅπως οἱ ἀριθμοὶ τῶν κιόνων, τῶν σπογδύλων τῶν κιόνων, τῶν ἐδωλίων τῶν θεάτρων κλπ. προέρχονται ἀπὸ τὰς προαναφερθείσας διὰ τὰς Πυραμίδας σειρὰς ἀριθμῶν ἢ καὶ ἄλλας σειράς, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν π=3,1415, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν Φ=1,618, ἀπὸ ἀριθμητικάς, γεωμετρικὰς καὶ ἁρμονικὰς ἢ καὶ ἄλλας ἀναλογίας, ἀπὸ ἀριθμητικάς, γεωμετρικάς, καὶ ἁρμονικὰς προόδους, ἀπὸ μαθηματικὰς ἀκολουθίας, καὶ σειρὰς μὲ τὰς ἐννοίας τῆς συναρτήσεως καὶ τοῦ ὁλοκληρώματος κλπ.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΔΟΣ *

Τὰ μεγέθη ἐμετρήθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς Γαλλικὰ μέτρα, ἐν συνεχείᾳ ὅμως ὑπελογίσθησαν εἰς στάδια καὶ εἰς πόδας.

Ἡ τιμὴ τοῦ σταδίου ὑπελογίσθη εἰς 185,4545 μ. ἢ $(2^3X3X5X17):11$ μ.

Ἡ τιμὴ αὐτὴ εἰς Γαλλικὰ μέτρα προκύπτει ἀπὸ μαθηματικὰς σειράς:

α) $((1X2X3X5X7X11X13X17)X(34:55)):(KX1700)=185,4545...$

(Ὁ ἀριθμὸς 1700 ἀντιπροσωπεύει εἰς στάδια τὴν ἀπόστασιν Δωδώνης - Ἀθηνῶν ἢ Δωδώνης - Σπάρτης 315.272 μ.).

Ἡ ἀπόστασις αὕτη ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ δεδομένα τῆς μετρήσεως τῶν συγχρόνων γεωγραφικῶν - γνωμονικῶν χαρτῶν.

β) $(1X2X3X5X8X13X21X34X55):(1000KX660)=185,4545.$

Ὁ ἀριθμὸς 660 ἐκφράζει τὴν ἀπόστασιν Δελφῶν - Ἀθηνῶν εἰς στάδια (122.400 μ.) καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς τοὺς συγχρόνους γεωγραφικοὺς - γνωμονικοὺς χάρτας.

Ἐπίσης ἡ ἰδία τιμὴ προκύπτει, ἐὰν ληφθῇ τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τοῦ 300=3X100

$$3X100X(34:55)=185,4545 \text{ μ.}$$

Τὸ Ἑλληνικὸν στάδιον ὑπελογίσθη μὲ 600 πόδας, ἡ τιμὴ δὲ τοῦ ἑνὸς ποδὸς μὲ 17:55=0.30909 μ. Κατὰ συνέπειαν τὸ Γαλλικὸν μέτρον ὑπελογίσθη εἰς 55:17≃3,2353 Ἑλληνικοὺς πόδας. Αἱ τιμαὶ αὐταὶ τοῦ σταδίου καὶ τοῦ ποδὸς προέκυψαν ἀπὸ ἀκριβεῖς μετρήσεις τοῦ πλάτους τοῦ Παρθενῶνος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων μνημείων ἐν συνδυασμῷ μὲ μαθηματικὰς μεθόδους ἀπορρεούσας ἐκ τῆς ἀρχαίας κοσμοθεωρίας τῶν ἀριθμῶν.

ΜΕΤΡΗΣΕΙΣ *

Ἐκ τῶν μετρήσεων τῶν Μνημείων μὲ ἀκρίβειαν καὶ ὡρισμένων ἀποστάσεων

ὑπὸ τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ, εἴτε Γεωδαιτικῶς, εἴτε ἐπὶ τοπογραφικῶν χαρτῶν καὶ ταχυμετρικῶν διαγραμμάτων, καὶ διὰ μετρήσεων ἐπὶ ἀεροφωτογραφιῶν, ἐλήφθησαν στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπεξεργασθέντα διὰ πολλῶν ὑπολογισμῶν, μᾶς ἤγαγον εἰς ὡρισμένα συμπεράσματα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ὑπολογισμῶν τῶν ἀποστάσεων εἰς στάδια.

Αἱ δυσκολίαι τῶν ὑπολογισμῶν τῶν ἀποστάσεων ὑπῆρξαν συχνάκις τεράστιαι, διότι ὁ χρόνος ἠφάνισε τὰ ἴχνη πολλῶν Πόλεων καὶ Ἱερῶν.

Ἐπίσης, κατ' ἀρχάς, δὲν ἦσαν γνωστὰ ποῖα σημεῖα τῶν ἀρχαίων πόλεων ἦσαν αἱ ἀφετηρίαι μετρήσεων κλπ. Τελικῶς ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μέσοι ὅροι πολλῶν μετρήσεων, πολλῶν σημαντικῶν γεωμετρικῶν - γεωδαιτικῶν γεγονότων καὶ πολλῶν ἀριθμητικῶν δεδομένων σχέσιν ἐχόντων μὲ τὴν ἀρχαίαν κοσμοθεωρίαν τῶν ἀριθμῶν καὶ μὲ τοὺς κωδικοὺς ἀριθμοὺς καὶ ἀπεκρυσταλλώθησαν ὁριστικῶς οἱ ὑπολογισμοὶ τῶν ἀποστάσεων εἰς στάδια. Συγκριτικὴ μελέτη τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν διαστάσεων τῶν μνημείων καὶ μὲ τὰ δεδομένα τῶν γνωμονικῶν ἢ τοπογραφικῶν χαρτῶν ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὑπολογισμῶν.

Ἐξ ἄλλου οἱ ἀριθμοὶ σταδίων ἢ μέτρων τῶν ἀποστάσεων εἶναι ἀριθμοὶ πάντοτε σημαντικοί, δηλ. εἴτε ἁπλᾶ πολλαπλάσια τοῦ «χρυσοῦ ἀριθμοῦ» Φ=1,62, ὅπως 162, 262, 1620 κλπ., εἴτε ἁπλᾶ πολλαπλάσια τοῦ π=3,14, δηλ. 314, 628 κλπ., εἴτε λόγοι πολλαπλασίων αὐτῶν, ὅπως ὁ (3:2)Χ100Φ κλπ. Ἐπίσης εἶναι πολλαπλάσια ἁπλᾶ τοῦ 55 ἢ λόγοι τῶν πολλαπλασίων αὐτῶν (110, 220, 385 κλπ.). Ἄλλοι ἀριθμοὶ σημαντικοί, οἱ ὁποῖοι ἀπαντῶνται εἰς τὰς ἀποστάσεις, εἶναι ὁ ἀριθμὸς 100 καὶ τὰ πολλαπλάσια αὐτοῦ 200, 300, 400, 500 κλπ., ἀριθμοὶ προερχόμενοι ἀπὸ τὰς ἀριθμητικὰς σειρὰς τὰς προαναφερθείσας εἰς τὰς Πυραμίδας, ὅπως οἱ ἀριθμοὶ 210, 220, 660, 800, 1296, 1700, 2200 κλπ. Οὕτω ἀπὸ τὰς ἀποστάσεις εἰς στάδια τῶν Μνημείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου δύναταί τις εὐκόλως νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου ἀφοῦ χρησιμοποιήσῃ εἴτε τὰς προαναφερθείσας μαθηματικὰς σειρὰς μὲ τὰς ὁποίας ἔχει σχέσεις τὸ Ὕψος τοῦτο, εἴτε τοὺς λόγους π=3,14 ἢ Φ=1,618, εἴτε ἀφοῦ χρησιμοποιήσῃ ἄλλους γνωστοὺς λόγους, ὅπως τὸ 3:2,9:8, 2:1, 2,72, 1,59 κλπ. Χρησιμοποιεῖται ἐπίσης καὶ ὁ λόγος 1001:1000=Κ, διὰ τὴν μετατροπὴν τῶν καθαρῶν λόγων, ἢ ἀριθμῶν ἐν τοῖς νοητοῖς εἰς μεγέθη καὶ ἀντιστρόφως.

Κατωτέρω ἀναφέρονται ὡρισμένα παραδείγματα δι' ὧν ἀπὸ τὰς ἀποστάσεις περιωνύμων Ἱερῶν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Χώρου ὑπολογίζεται τὸ Ὕψος τῆς Πυραμίδος. Ὁμοίως, ἐν συνεχείᾳ, ἀπὸ τὰς διαστάσεις ὡρισμένων Μνημείων.

α) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΔΕΛΦΩΝ - ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΔΕΛΦΩΝ - ΟΛΥΜΠΙΑΣ 660 ΣΤΑΔΙΩΝ (122.400 μ.)

$(2X3X11X\Phi\pi^3) : 5 \simeq 660 = \Phi\Lambda O\Xi$ καὶ $2X660 = 1320 = I\Delta AIOΣ\ \Delta AKTΥΛΟΣ$

$$([660X(34:55)]:2)X600 = 122.400.$$

$$122.400X1001 = 122.522.400 = 1X2X3X5X8X13X21X34X55$$

Ἤτοι, λαμβάνοντες τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς «χρυσῆς τομῆς» τῶν 660 σταδίων διὰ τοῦ λόγου (34:55) καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ ἥμισυ ταύτης, μετατρέπομεν τὰ στάδια εἰς πόδας καὶ διὰ πολλαπλασιασμοῦ ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν 1000 Κ ἢ 1001 εὑρί-

σκομεν τὸ γινόμενον τῆς «χρυσῆς σειρᾶς», ἐξ ἧς προκύπτει τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος, ὅπως κατὰ τὴν περίπτωσιν (Δ), ἤτοι 479,520 πόδας ἢ 148,2154 μ. (800:1001 στάδια).

β) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΔΗΛΟΥ Ἡ ΑΘΗΝΩΝ - ΣΠΑΡΤΗΣ 800=2^4ΧΦπ^3 ΣΤΑΔΙΩΝ (Ω ΣΤΑΔΙΩΝ) 148,363 μ. 800=ΚΥΡΙΟΣ=ΠΙΣΤΙΣ *

Ὕψος Πυραμίδος εἰς στάδια: 800:1001.
» » » πόδας: (800Χ600) :1001=479,520.
» » » μέτρα: 479,520Χ0,30909=148,2154.

Ὁ λόγος 800:1001 εἶναι τῆς περιπτώσεως (Ε) τῶν σειρῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν Πυραμίδα.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι 800=2^5Χ5^2 καὶ π^5ΧΦ$^2\simeq 2^5$Χ5^2.

γ) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΣΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΔΩΔΩΝΗΣ - ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΙ ΔΩΔΩΝΗΣ - ΑΘΗΝΩΝ 1700 ΣΤΑΔΙΩΝ (315.400 μ.) *

(2Χ17ΦΧ$\pi^3\simeq$1700)

Ὁ ἀριθμὸς 1700 προκύπτει ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν ἀριθμῶν 1,2,3,5,7,11,13,17 ὡς κάτωθι:

([(1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17):Κ]Χ(34:55)):((2^{3}Χ3Χ5Χ17):11)= ΑΣΤΡΑΠΗ ΑΚΤΙΣ Θ (ε) ΟΥ.

Τὴν ἀπόστασιν τῶν 1700 σταδίων εὑρίσκομεν καὶ εἰς τὰς ἀποστάσεις Κνωσοῦ - Ἐπιδαύρου, Κνωσοῦ - Σπάρτης, Ἀθηνῶν - Ἰλίου, Ἀθηνῶν - Ἰδαίου Ἄντρου Κρήτης, Ἀθηνῶν - Ἐφέσου, Ἐλευσῖνος - Ἀρχαίας Σμύρνης, Ἐλευσῖνος - Πέλλας κ.λ.π.

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 1700 τῶν σταδίων τῆς ἀποστάσεως Δωδώνης - Ἀθηνῶν ἢ Δωδώνης - Σπάρτης κλπ. ἔχομεν τὴν σχέσιν:

(1700Χ[(2^{3}Χ3Χ5Χ17):11]Χ(55:34)Κ240Χ600):((7Χ11Χ13)^{2}Χ(1!+2!+3!+4!+5!))=479,520 πόδες.

Ἐξ οὗ πάλιν τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος εἰς 800:1001 στάδια καὶ εἰς 148,2154 μ.

Ὁ λόγος (2^{3}Χ3Χ5Χ17):11 εἶναι ὁ λόγος τοῦ ἑνὸς σταδίου εἰς μέτρα, ὁ ἀριθμὸς 240 εἶναι ὁ λόγος: (1Χ2Χ3Χ5Χ8Χ13Χ21Χ34Χ55):(1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17) = 240 καὶ ὁ ἀριθμὸς 1!+2!+3+!4!+5!=153.

δ) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΚΝΩΣΟΥ - ΔΩΔΩΝΗΣ 3300 ΣΤΑΔΙΩΝ (612.000 μ.) (3300≃1050π= 2Χ3Χ11Φπ³) . *

Διαιροῦντες τὸν ἀριθμὸν διὰ 10 καὶ διπλασιάζοντες τὸ πηλίκον εὑρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν 660, ἐξ οὗ ὑπολογίζεται, ὡς προανεφέρθη, τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος (3300: 10) Χ2=660, ἐξ οὗ ὕψος: Στάδια: 800:1001. Πόδες 479,520. Μέτρα 148,2154.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ((ΙΔΑΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ)Φπ³): (20) =3300 ἢ (1320Χ 50):20=3300.

ε) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΙΛΙΟΥ - ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΝΕΣΤΟΡΟΣ 2750 ΣΤΑΔΙΩΝ (510.000 μ.) (2750≃55Φπ³) . *

Πολλαπλασιάζοντες τὸ 2750 ἐπὶ (34:55), δηλ. λαμβάνοντες τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς «χρυσῆς τομῆς», εὑρίσκομεν 1700, ἐξ οὗ ὑπολογίζεται ὡς προηγουμένως τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος.

— Στάδια: 800:1001.
— Πόδες: 479,520.
— Μέτρα: 148,2154.

στ) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΔΕΛΦΩΝ - ΔΩΔΩΝΗΣ Ἡ ΔΩΔΩΝΗΣ - ΙΩΛΚΟΥ 1050,909 (21Φπ³≃1050,909) .

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς τῶν σταδίων προκύπτει ἀπὸ τὴν σχέσιν 1700Χ(34:55) ἀποτελεῖ δηλονότι τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τοῦ ἀριθμοῦ 1700. Καὶ 1050,909Χ(55:34) ≃1700, ἐξ οὗ ὡς ἐν τῇ περιπτώσει (γ) εὑρίσκεται τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος.

Σημείωσις: Ἐὰν ἡ ἀπόστασις Ἀθηνῶν - Δωδώνης ὑπολογισθῇ εἰς 1701 ἢ 3^5Χ7 στάδια καὶ πολλαπλασιασθῇ ἐπὶ (21:34), εὑρίσκομεν ἀπόστασιν Δωδώνης Δελφῶν 1050,617647 στάδια. Ἐὰν λάβωμεν τὸν λόγον (660:1050,617647) εὑρίσκομεν 0,62822, ὅπερ πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ 10 καὶ διαιρούμενον διὰ 2 ἔχομεν: ((660Χ1050,617647):2)Χ10=3,1411, ἤτοι τὸν ἀριθμὸν π μὲ ἀκρίβειαν μέχρι τὸ τρίτον δεκαδικὸν ψηφίον. Ὁ Ἀρχιμήδης εἶχε καθωρίσει τὸ π=22:7. (Βλ. Ε. Σταμάτη: Ἀρχιμήδους Ἅπαντα/τόμος Α΄ μέρος Α΄ σ. 75).

Ἐκ τῶν σχέσεων αὐτῶν ὁ π ὡς λόγος εἶναι: (π=2^3Χ5^2Χ11Χ17) : (3^5Χ7^2) = 3,1411.

Τὸ 100πλάσιον εἰς στάδια τοῦ π, ἤτοι τὰ 314 στάδια, εὑρίσκομεν εἰς τὰς ἀποστάσεις Χαλκίδος - Ἀθηνῶν, Χαλκίδος - Μεγάρων, Ἐπιδαύρου - Πειραιῶς, Κορίνθου - Τροφωνίου Μαντείου καὶ εἰς 13 ἑτέρας ἀποστάσεις Πόλεων καὶ Ἱερῶν ἐν τῇ Ἀττικοβοιωτίᾳ (314=ΒΙΒΛΟΣ). Ὁ ἀριθμὸς 314 γεωμετρικῶς ἀντιπροσωπεύει περιφέρειαν κύκλου, ὅστις ἔχει διάμετρον 100 ἢ ἀκτίνα 50 (100π≃2Φπ⁴). Ἡ ἀπό-

στασις αὕτη ἐφέρετο πιθανώτατα ὑπὸ τὸ ὄνομα «ΒΙΒΛΟΣ», διότι Β=2, Ι=10, Λ=30, Ο=70, Σ=200 καὶ 2+10+2+30+70+200=314 (100π).

Τὴν ἀπόστασιν τῶν 1050,909 σταδίων εὑρίσκομεν καὶ εἰς τὰς ἀποστάσεις:

Ἀνάκτορα Νέστορος - Ἐλευσίς.

» » - Φάβρα (Φλέβες).

Ἰδαῖον Ἄντρον (Κρήτης) - Κάσος.

» » » - Κύθηρα.

» » » - Μινῶα Ἀμοργοῦ κλπ.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἀριθμὸς 1050,909 διαιρούμενος διὰ 10 δίδει 105,09 μ. ἢ 340 πόδας ὅσον τὸ μῆκος τοῦ διαδρόμου τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ὅπερ προκύπτει ἀπὸ τὴν σχέσιν: (1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17):((1001Χ15):10)=340.

(Τὸ 15 κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐγράφετο ὡς ΕΙ καὶ μᾶς ἐνθυμίζει τὸ «Ἀπολλώνιον ΕΙ»).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι εἰς περιοχὴν Κρήτης ἡ ἀπόστασις ΙΔΑΙΟΥ - ΚΑΣΟΥ καὶ ΙΔΑΙΟΥ - ΚΥΘΗΡΩΝ, ἥτις ὑπολογίζεται εἰς 1050,90 στάδια, εἶναι ἴση μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν μαθηματικῶν λέξεων: ΙΔΗ+ΚΑΣΟΣ+ΚΥΘΗΡΑ=1051.

ζ) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓ. ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΔΕΛΦΩΝ - ΣΠΑΡΤΗΣ 850 ΣΤΑΔΙΩΝ (850≃17Φπ³=Ε΄Λ΄Ε΄Υ΄Σ΄Ι΄Σ΄) ἢ 850=ΣΟΥΝΙΟΝ.

α) Ὁ ἀριθμὸς οὗτος προκύπτει ἀπὸ τὰς σχέσεις: (1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17):600Κ=850.

β) Προκύπτει ἐπίσης ἀπὸ τόν: 1700:2=850.

Διπλασιάζοντες ἑπομένως τὸν ἀριθμὸν 850 εὑρίσκομεν 850Χ2=1700, ἐξ οὗ εὑρίσκεται:

Ὕψος εἰς στάδια: 800:1001.

» » πόδας: 479,520.

» » μέτρα: 148,2154.

Σημείωσις: Ὁ ἀρχαῖος ἀριθμὸς Ε΄Λ΄Ε΄Υ΄Σ΄Ι΄Σ΄=5+30+5+400+200+10+200=850.

η) Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΙΕΡΩΝ ΔΕΛΦΩΝ - ΔΗΛΟΥ (1460 - 1461 Ἑλληνικῶν Σταδίων). *

Οἱ Δελφοὶ καὶ ἡ Δῆλος ὑπῆρξαν τὰ δύο κορυφαῖα Ἱερὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὅθεν, ἡ ἀπόστασις τούτων, κατὰ τὰ κρατοῦντα ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἔδει νὰ εἶναι ὑψίστης σπουδαιότητος καὶ ἐξόχως ἱερᾶς σημασίας.

Πράγματι ἐπὶ τῆς εὐθείας Δήλου - Δελφῶν εὑρίσκονται μέγιστα ἐπίσης κέντρα λατρείας, ὅπως ἡ Ἐλευσὶς καὶ αἱ Ἀθῆναι. Ἡ Ἐλευσὶς ὡς θρησκευτικὴ Ἀκρόπολις τῆς Ἀρχαιότητος. Αἱ Ἀθῆναι ὡς πνευματικὴ πρωτεύουσα τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου.

Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπιπόνους καὶ

δυσχερεῖς ὑπολογισμοὺς καὶ τοῦτο διότι, ἐντὸς τῆς ἀποστάσεως αὐτῶν, εὑρίσκονται καὶ τὰ πλάτη τῶν πόλεων Ἀθηνῶν καὶ Ἐλευσῖνος.

Τελικῶς ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἀπόστασις Δελφῶν - Δήλου ἐφέρετο μὲ δύο πιθανὰς τιμάς, ἤτοι τῶν 1460 σταδίων, ὡς ἄθροισμα τῶν ἀποστάσεων Δελφῶν - Ἀθηνῶν 660 καὶ Ἀθηνῶν - Δήλου (800), ἤτοι 660+800=1460 καὶ τῶν 1461 σταδίων, ἥτις προκύπτει ἀπὸ τὴν σχέσιν:

800ΚΧ (9:8) ΧΚΧ1,618ΧΚ=1460,94 ἢ περίπου 1461.

Ἡ ἀπόστασις δηλαδὴ Δήλου - Ἀθηνῶν, πολλαπλασιαζομένη ἐπὶ τὸν Μουσικὸν φθόγγον τοῦ Πυθαγόρα (9:8), μᾶς δίδει τὴν ἀπόστασιν Δήλου - Ἐλευσῖνος. Ἡ ἀπόστασις Δήλου - Ἐλευσῖνος ἰσοῦται μὲ τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς τῆς ἀποστάσεως Δήλου - Δελφῶν δι' ὃ καὶ πολλαπλασιαζομένη ἐπὶ 1,618 μᾶς δίδει τὴν ἀπόστασιν ταύτην. Εἰς τοὺς πολλαπλασιασμοὺς ὑπεισέρχεται ὅμως 3 φορὲς ὁ λόγος Κ= (1001:1000).

Σχετικῶς μὲ τὰς τιμὰς αὐτὰς τῆς ἀποστάσεως Δήλου - Δελφῶν τῶν 1460 καὶ 1461 σταδίων, παρατηροῦμεν ὅτι:

α) Η ΣΩΘΙΑΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Κατ' ἀρχὴν ὁ ἀριθμὸς 1460 συμπίπτει μὲ τὴν Σωθιακὴν περίοδον ἢ μέγα ἔτος τῶν Αἰγυπτίων, τῆς περιόδου δηλ. τῶν 1460 ἐτῶν, ἥτις συνδέεται πρὸς τὴν καλουμένην ἑώαν ἡλιακὴν ἐπιτολὴν τοῦ Σειρίου, ἤτοι τὴν σύγχρονον ἀνατολὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἡλίου. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ἀνὰ 1460 ἔτη, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ ἔτους. Κατὰ τὸν Ἄγγλον Duncan Magnaughton, αἱ σχετικαὶ παρατηρήσεις διησφαλίσθησαν ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τῆς μεγάλης στοᾶς τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, ἥτις ἔβλεπε πρὸς τὸν Σείριον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν τῆς περιόδου ταύτης φαίνεται ὑπάρχων εἰς τὴν ἀπόστασιν τῶν δύο κορυφαίων Ἱερῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου. (Βλ. Κ. Χασάπη: Τὸ Μυστικὸν τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος).

β) ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ *

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἀποστάσεως Δελφῶν - Δήλου ὑπάρχουν 4 διάσημα κέντρα λατρείας (Δελφῶν - Ἐλευσῖνος, Ἀθηνῶν - Δήλου) καὶ ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ ἀριθμὸς 4 ἦτο σημαντικῆς σπουδαιότητος καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπειδὴ οἱ Ἀρχαῖοι δὲν ἐδημιούργουν τίποτε εἰς τὴν τύχην, ἢ χωρὶς ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον, ἐὰν διαιρέσωμεν τὸν ἀριθμὸν 1460 διὰ τοῦ 4 εὑρίσκομεν 1460:4=365, ἤτοι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους.

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ ὅθεν τῶν 365 ἡμερῶν τοῦ ἔτους, δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν εὐχερῶς τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους εἶχε κωδικοποιηθῆ, λόγῳ τῶν ἐτησίων πλημμυρῶν τοῦ Νείλου εἰς τὸν λεξάριθμον: (ΝΕΙΛΟΣ=365). Εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ λέξις ΝΕΙΛΟΣ εἶναι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

γ) Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΠΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΣ ΜΕΣΑΣ ΗΛΙΑΚΑΣ ΗΜΕΡΑΣ. *

Λαμβάνοντες τὴν τιμὴν 1460,94 σταδίων τῆς ἀποστάσεως Δελφῶν - Δήλου καὶ διαιροῦντες ταύτην διὰ 4 εὑρίσκομεν 365,235, ἀριθμὸν ἐλάχιστα διαφέροντα ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 365,242, ὅστις, κατὰ τοὺς ἀστρονόμους, εὑρίσκεται εἰς τὴν Πυραμίδα τοῦ Χέοπος καὶ παριστάνει τὴν διάρκειαν τοῦ τροπικοῦ ἔτους εἰς μέσας ἡλιακὰς ἡμέρας.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΝ ΔΕΛΦΩΝ - ΔΗΛΟΥ 1460 ΣΤΑΔΙΩΝ (Χ Ι Ω Ν) *

Ἡ ἀπόστασις Δελφῶν - Δήλου εἶναι: $(1X2X3)^4X(50:81)+2^2X3X5X11=1460$.

Ἀφαιροῦντες κατὰ συνέπειαν τὸν ἀριθμὸν 660 ἀπὸ τὸν 1460 ἔχομεν 800 ἢ $(1X2X3)^4X(50:81)=800$.

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 800 προκύπτει εὐχερῶς τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος μὲ τὰς τιμάς:

Εἰς στάδια: 800:1001.
Εἰς πόδας: 479,520.
Εἰς μέτρα: 148,2154.

θ) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΔΗΛΟΥ - ΙΔΑΙΟΥ ΑΝΤΡΟΥ ΚΡΗΤΗΣ Ἢ ΔΗΛΟΥ - ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ ΜΑΝΤΕΙΟΥ 1296 ΣΤΑΔΙΩΝ ($1296\simeq 16\Phi^2\pi^3$) (ἢ $1296=$ ΩΔΗ ΘΕΟΥ) *

Δοθέντος ὅτι $1296=(1+2+3)^4$ καὶ ὅτι ἐπίσης $1296X(50:81)=800$ δυνάμεθα εὐχερέστατα, ὅπως καὶ ἐν τῇ προηγουμένῃ περιπτώσει, νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος.

ι) ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΚΝΩΣΟΥ - ΔΗΛΟΥ $400\pi=1256,4$ ΣΤΑΔΙΑ *

$$(400\pi X185,4545):(7X11X13)=(2^7X3X5^3X17\pi):(7X11^2X13)=232,772.$$

Ἐὰν $\pi=(2^3X5^2X11X17):(3^5X7^2)$ τότε ἡ προηγουμένη σχέσις γίνεται:

$$(2^{10}X5^5X17^2):(3^4X7^3X11X13)=(924.800.000):(3972969)=232,77301.$$

Ὁ ἀριθμὸς ὅμως αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει τὴν πλευρὰν τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος εἰς μέτρα, διότι ὁ Moreux τὴν ὑπολογίζει εἰς 232,805 μ. Κατὰ τοὺς Πυραμιδολόγους, ἡ βάσις (Β) πρὸς τὸ (Υ) ὕψος, ἔχει σχέσιν π:2. Πράγματι:

Ὁ λόγος τῆς βάσεως, ὡς προέκυψεν ἀπὸ τοὺς ὡς ἄνω ὑπολογισμοὺς πρὸς τὸ ὕψος εἰς μέτρα ὡς ὑπολογίζεται εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην (Α,Δ,Ε,) περιπτώσεις, εἶναι ὡς κάτωθι:

$$((2^{10}X5^5X17^2):(3^4X7^3X11X13)):((2^8X5^3X3X17):(7X11^2X13))=$$
$$(2^2X5^2X11X17):(3^5X7^2)=1{,}570504=\pi:2.$$

Διότι $1{,}570504X2=3{,}141008$.

Κατὰ συνέπειαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος, ὡς ὑπελογίσθη ἐκ τῆς ἀποστάσεως Κνωσοῦ - Δήλου, δύναται νὰ ὑπολογισθῇ εὐχερῶς τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος διὰ τῆς σχέσεως:

$$B:\Upsilon=\pi:2 \text{ ὅθεν } \Upsilon=2B:\pi$$

$$\text{ἤτοι } \Upsilon=(2^8X3X5^3X17):(7X11^2X13)=148{,}2154$$

καὶ εἰς στάδια $\Upsilon=800:1001$.
καὶ εἰς πόδας $\Upsilon=479{,}520$.

Σημείωσις: Κατὰ τοὺς Ἀρχαιολόγους, ἡ Στοὰ τοῦ Ἀττάλου ἐν Ἀθήναις ἔχει μῆκος 116,50 μ. Τοῦτο προκύπτει καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος, ὡς ὑπελογίσθη παρ' ἡμῶν, μὲ διαφορὰν μόνον 2 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου, ὡς κάτωθι:

Ἔστω (Β) τὸ μῆκος τῆς πλευρᾶς τῆς βάσεως τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. Ἔχομεν $(BX1001):(2X1000)=(2^7X3X5^3X17X\pi):(7X11^2X13)$. Ἐὰν $\pi=(2^3X5^2X11X17):3^5X7^2$. Τότε ἔχομεν Μῆκος Στοᾶς Ἀττάλου: $(2^6X5^2X17^2):(3^4X7^2)=116{,}502$ μ.

Ὅπως βλέπομεν, ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς ἀποστάσεις τῶν Μνημείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς διαστάσεις αὐτῶν δυνάμεθα εὐκόλως νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου.

Κατωτέρω θὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγα χαρακτηριστικὰ παραδείγματα:

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ 30,904 Μ. ΓΑΛΛΙΚΑ *

Μαθηματικῶς τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος εἶναι:

$$(1X2X3X5X8X13X21X34X55):(7X11X13)X12X55X6=(2^2X5X17):11=30{,}909$$

Πολλαπλασιάζοντες τοῦτο ἐπὶ 6 εὑρίσκομεν τὴν τιμὴν τοῦ Σταδίου καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ γινόμενον ἐπὶ 800 εὑρίσκομεν εἰς μέτρα τὴν τιμὴν τῶν 800 σταδίων:

$$((2^2X5X17):11)X6X800=148.363{,}636$$

Διαιροῦντες τοῦτο διὰ 1001 εὑρίσκομεν 148,2154 μ. ὕψος Πυραμίδος. Ὑπολογίζοντες τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος εἰς 100 πόδας τότε ἔχομεν $(100X6X800):1001=479{,}520$ πόδας ἢ 800:1001 στάδια.

Λαμβάνοντες τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος 30,904 μ. (ὡς ἐμετρήθη τοῦτο ὑπὸ τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ) καὶ θεωροῦντες τοῦτο ὡς τὸ ἕκτον τοῦ σταδίου, τότε ἔχομεν: $(30{,}904X6X800):1001=148{,}191$.

Τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος οὕτω παρουσιάζεται κατὰ 17 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου μικρότερον τῆς τιμῆς τοῦ Γάλλου Moreux, ὑπολογισθείσης εἰς 148,208 μ.

Ἡ διαφορὰ αὐτὴ προκύπτει ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῶν 5 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς θεωρητικῆς τιμῆς τοῦ πλάτους τοῦ Παρθενῶνος 30,909 καὶ τῆς μετρήσεως εἰς Γαλλικὰ μέτρα 30,904.

Ἡ διαφορὰ αὕτη πιθανὸν ὀφείλεται:

1) Εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ Παρθενῶνος, ἥτις δυνατὸν νὰ εἶναι κατὰ 5 χιλιοστὰ μικροτέρα τῆς ὑπολογισθείσης.

2) Εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ χρόνου, ἢ τῶν σεισμῶν, ἢ τῆς ἐκρήξεως Μοροζίνη.

3) Εἰς τὸ ὅτι τὸ Γαλλικὸν μέτρον ὑπελογίσθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας μὲ βάσιν τὸ μῆκος τοῦ μεσημβρινοῦ εἰς 40.000.000 μ., ἐνῶ οἱ Ἀρχαῖοι μαθηματικῶς εἶχον ὑπολογίσει αὐτὸν —ἢ πιθανώτερον τὸν Ἰσημερινὸν— εἰς 40.058.000 μ. Οὕτω τὸ Γαλλικὸν μέτρον εἶναι μεγαλύτερον τοῦ ἀρχαίου θεωρητικοῦ ὑπολογισμοῦ κατὰ 0,000164 τοῦ μέτρου. Ἐὰν τὸ Γαλλικὸν μέτρον ἦτο βραχύτερον κατὰ 164 ἑκατομμυριοστά, τότε τὸ πλάτος τοῦ Παρσενῶνος θὰ εὑρίσκετο ἴσον πρὸς 30,909 μ., ὅσον δηλ. ὁ λόγος 185,4545:6.

Ὅπως καὶ ἐὰν ἔχῃ ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἡ διαφορὰ τῶν 5 χιλιοστῶν εἰς ἕνα μέγεθος 31 περίπου μέτρων εἶναι ἀμελητέα, δι' ὃ καὶ τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος θὰ ὑπολογίζεται εἰς 30,909 μ., διότι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ ἀρχαῖα μαθηματικὰ δεδομένα καὶ δι' αὐτοῦ οἱ ἡμέτεροι ὑπολογισμοὶ εἶναι ἀκριβέστεροι.

Τὸ ὕψος οὕτω τῆς Πυραμίδος ἐκ τοῦ πλάτους τοῦ Παρθενῶνος εὑρίσκεται ἴσον μὲ 148,2154 μ.

Ὑπολογίζοντες τὸ αὐτὸ πλάτος εἰς 100 πόδας εὑρίσκομεν τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος ἴσον πρός: (100X6X800):1001=479,520 πόδας ἢ 800:1001 στάδια.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΜΗΚΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ 69,532 μ. *

Δοθέντος ὅτι τὸ μῆκος τοῦ Παρθενῶνος εἶναι τὰ 9:4 τοῦ πλάτους αὐτοῦ εὐχερέστατα καὶ ἐκ τοῦ μήκους τοῦ Παρθενῶνος ὑπολογίζεται τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος.

Θεωρητικῶς τὸ μῆκος τοῦ Παρθενῶνος εἶναι 69,5454...μ. (διαφορὰ 13 χιλιοστῶν) ἢ $(3^2X5X17):11$. Πολλαπλασιάζοντες αὐτὸ ἐπὶ 4:9, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐπὶ 6 καὶ ἐπὶ 800 καὶ διαιροῦντες τὸ τελευταῖον γινόμενον διὰ 1001 ἔχομεν:

$$([(3^2X5X17):11]X\,(4:9)X6X800):1001=148,2154.$$

Δοθέντος ὅτι τὸ αὐτὸ μῆκος εἶναι 225 πόδες εὑρίσκομεν ἀναλόγως τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος 479,520 πόδας ἢ 800:1001 στάδια.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ (ΘΗΣΕΙΟΥ) *

Τὸ πλάτος τοῦ Θησείου εἶναι τὰ (4:9) τοῦ πλάτους τοῦ Παρθενῶνος ἢ 2:27

τοῦ σταδίου, ἢ 44,444 πόδας. Καὶ κατὰ τοὺς μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς $(2^4X5X17) : 3^2X11=13,7373$.

Κατὰ τὴν μέτρησιν τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ εὑρέθη 13,728 μ. Γαλλικὰ καὶ κατὰ τοὺς Ἀρχαιολόγους 13,71 μ.

Ἐφ' ὅσον, μὲ τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος εὑρίσκεται ἡ σχέσις λόγου 4:9, δυνάμεθα νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ πλάτος τοῦ Θησείου ἐπὶ 9:4 καὶ εὑρίσκομεν τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος ἐξ οὗ, ὡς προηγουμένως, δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν εὐκόλως τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΗΚΟΣ ΤΟ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΗΡΑΣ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΑ 50 μ. ΓΑΛΛΙΚΑ *

$50 \simeq \Phi\pi^3$.

Τὸ μῆκος τοῦ Ναοῦ τούτου εἶναι ἴσον πρὸς τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος ἐπὶ τὸν χρυσοῦν ἀριθμόν: ἤτοι: 30,904ΧΦ μὲ Φ=55:34.

Εἰς στάδια ὑπολογίζεται: $17 : (3^2X7)$.

Εἰς πόδας: $(2^3X5^2X17) : (3X7) = 161,9 \simeq 162$ πόδας.

Κατὰ συνέπειαν πολλαπλασιάζοντες τὸ μῆκος τοῦ Ναοῦ τῆς Ἥρας ἐπὶ 34:55 εὑρίσκομεν τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος, ἐξ οὗ ἐν συνεχείᾳ τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος.

Κατ' ἀνάλογον τρόπον, γνωρίζοντες τὰς διαστάσεις τῶν διαφόρων Μνημείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου καὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος ἢ πρὸς τὰ ἄλλα Μαθηματικὰ ἢ Ἀστρονομικὰ δεδομένα, δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος καὶ ἐκ τούτου τὴν βάσιν ταύτης.

Ἀπὸ τὸ μῆκος τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου λ.χ. προκύπτει ὡς κάτωθι:

Μῆκος Στοᾶς 116,5 μ. $(116,5X2X1000) : 1001 = 232,767$ (Βάσις Πυραμίδος).

$(232,767X2) : \pi = 148,216$.

Ἀντιστρόφως ἐκ τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος, ὑπολογισθείσης ὑπὸ τοῦ Moreux εἰς 232,805, τὸ μῆκος τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου ὑπολογίζεται, ὡς προανεφέρθη, εἰς 116,502 μ.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΙΘΟΝ ΤΟΥ ΥΠΕΡΘΥΡΟΥ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΤΟΥ ΑΤΡΕΩΣ ΕΙΣ ΜΥΚΗΝΑΣ *

Αἱ διαστάσεις τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ λίθου τοῦ ὑπερθύρου τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως εἰς Μυκήνας, ὅστις ζυγίζει 122 χιλιάδας χιλιόγραμμα περίπου καὶ ἔχει τοποθετηθῆ εἰς ὕψος 5,40 μ. ἔχει διαστάσεις, κατὰ τοὺς ἀρχαιολόγους:

Μῆκος: 8 μέτρων
Πλάτος: 5 μέτρων
Πάχος: 1,2 μέτρων

Ἀποτελεῖ «τεχνικὸν ἐπίτευγμα» τῆς Ἀρχαιότητος, κατά τινας δὲ διαπρεπεῖς

Ἀρχαιολόγους, ἔχει τοποθετηθῆ κατὰ τὸ 1350 π.Χ., ἤτοι πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ Πολέμου. Θὰ ἦτο παράτολμον νὰ ὑποθέση τις (ὅταν ἔχη κατανοήσει τὴν νοοτροπίαν τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου), ὅτι ὁ λίθος οὗτος ἐτέθη εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην διὰ λόγους «Βασιλικῆς ματαιοδοξίας», ἢ διὰ λόγους «ἀσφαλείας» καὶ ὅτι δὲν ἔχουν οὐδεμίαν σημασίαν αἱ διαστάσεις αὐτοῦ.

Κατ' ἀρχὴν ἔχομεν τοὺς ἀριθμοὺς 5 καὶ 8 τῆς «χρυσῆς σειρᾶς» μὲ λόγον 8:5≃Φ. Ἐξ ἄλλου τὸ πάχος εἰς μέτρα 1,20 εἶναι ὁ λόγος 6:5 ἢ π:Φ², ὅσον ἀκριβῶς καὶ ὁ λόγος 3300:2750 τῶν ἀποστάσεων εἰς στάδια Δωδώνης - Μυκηνῶν - Κνωσοῦ (3300) καὶ Ἰλίου - Μυκηνῶν - Ἀνακτόρων Νέστορος (2750), αἱ ὁποῖαι ἀποστάσεις εἶναι κάθετοι πρὸς ἀλλήλας καὶ τέμνονται εἰς Μυκήνας (πιθανὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Θησαυροῦ).

Τὸ ἐμβαδὸν τῶν 6 ἑδρῶν τοῦ λίθου εἶναι:

$$8X5X2+8X1,20X2+5X1,20X2=111,2.$$

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐπὶ 100 δίδει 111.200, ἤτοι τὴν μοίραν μεσημβρινοῦ μὲ μεγίστην προσέγγισιν. Ἄρα 111.200X360°=40.032.000.

Διαιρούμενος ὁ ἀριθμὸς οὗτος διὰ 1.296.000 δίδει μέγεθος ἴσον περίπου μὲ τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος 30,888.

Τὸ πλάτος τοῦτο τοῦ Παρθενῶνος ὡς ἀριθμὸς 30,888 μ. προκύπτει ἐπίσης:

α) Ἀπὸ τὸ «Μηδὲν ἄγαν» τῶν Δελφῶν ἐφ' ὅσον τὰ γράμματα τοῦ ρητοῦ ἀντικατασταθοῦν δι' ἀριθμῶν τῆς ἀρχαιότητος Μ=40, Η=8, Δ=4, Ε=5, Ν=50, Α=1, Γ=3, Α=Ι, Ν=50.

$$40+8+4+5+50+1+3+1+50=162.$$

Ἤτοι ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς εἰς 100πλάσιον καὶ ((162X3Κ):7)X(4:9)=30,888.

β) Ἀπὸ τὸ πλάτος τοῦ Θησείου 13,728 (κατὰ τὴν μέτρησιν τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας), διότι: 13,728X(9:4)=30,888.

Ἐξ ἄλλου ὁ ὄγκος τοῦ λίθου εἶναι: (5X8Xπ):Φ²=48 κ.μ.

Ἀλλὰ (48X10.000):1001=479,520, ἤτοι τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἰς πόδας.

ΜΙΑ ΛΙΑΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΙΘΟΥ, ΑΠΟΤΕΛΟΥΣΑ ΕΞΟΧΩΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ *

Ὑπολογίζοντες τὰς διαστάσεις τοῦ λίθου εἰς ἀρχαίους πόδας μὲ τιμὴν ἑκάστου μέτρου 3,2353 πόδας (55:17), εὑρίσκομεν ὄγκον τοῦ λίθου 1624,49 πόδας, ἤτοι τὸ χιλιαπλάσιον τοῦ «χρυσοῦ ἀριθμοῦ» 1,62 μὲ μεγάλην προσέγγισιν (διαφορὰ 2,5 ἐπὶ τοῖς χιλίοις).

Διαιροῦντες τὸ χιλιαπλάσιον τοῦ «χρυσοῦ ἀριθμοῦ» 1,62 διὰ τοῦ λόγου $(3:2)^3$ καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ λόγου Κ=1001:1000, εὑρίσκομεν τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος εἰς πόδας: (1620X2³X1000):(3³X1001)=479,520 πόδες.

Ἤτοι, ὡς προκύπτει καὶ μαθηματικῶς διὰ τῶν (Α), (Δ) καὶ (Ε) μεθόδων. (Ὁ ἡμιόλιος λόγος 3:2 ὑπεισέρχεται εἰς τὸν κῦβον, διότι πρόκειται περὶ ὄγκου).

ΧΡΥΣΗ ΒΙΒΛΟΣ

Ἐπειδὴ εἶναι πιθανώτατον νὰ ἔχῃ ὑπολογισθῇ ὁ ὄγκος τοῦ λίθου ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς $(2\Phi^3 X\pi^6) : 5 = 1622$ κυβικοὺς πόδας, διότι βάσις τῶν ὑπολογισμῶν ἦτο ὁ ἀριθμὸς π^3, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν ἀριθμὸν Φ, καὶ ἐπειδὴ αἱ διαστάσεις τοῦ λίθου ὑλοποιοῦν τὰς θρησκευτικάς, φιλοσοφικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς ἀρχὰς καὶ γνώσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ δοθέντος ἐπίσης ὅτι 1622=ΧΡΥΣΗ ΒΙΒΛΟΣ, δὲν νομίζομεν ὅτι εὑρίσκεταί τις εἰς τὰ πλαίσια τοῦ φανταστικοῦ δράματος, ἐὰν ὑποθέσῃ, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ λίθου ἦτο «ΧΡΥΣΗ ΒΙΒΛΟΣ». Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς λέξεως «ΧΡΥΣΗ» διαλαμβάνει τὴν ἔννοιαν τοῦ αἰωνίου καὶ τοῦ ἀφθάρτου, δοθέντος ὅτι καὶ ἡ λέξις «χρυσὸς» εἶναι ἴση μὲ $500\pi = 1570$, $\pi = 3{,}14$. Ἐξ ἄλλου ἡ λέξις ΒΙΒΛΟΣ=314 εἶναι ἴση μὲ 100π.

Σχετικῶς μὲ τὸν τρόπον τοποθετήσεως τοῦ τεραστίου αὐτοῦ λίθου εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος μία γνωμάτευσις τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ μὴ ἀκούωμεν ἀπαραδέκτους ἢ καὶ κωμικὰς διηγήσεις, περὶ κεκλημένων ἐπιπέδων, δοκῶν ξυλίνων, δούλων κ.λ.π., τὰ ὁποῖα προσβάλλουν τὴν νοημοσύνην τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ *

α) Ὁ λόγος εἰς στάδια τοῦ ὕψους τῆς Μεγάλης Πυραμίδος 800:1001 ἐφ' ὅσον γραφῆ δι' Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀριθμῶν εἶναι (α΄.α) :ω στάδια.

Ὅθεν, ὑπάρχει τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Ἐὰν ὑπῆρχον τυχαῖα Ἑλληνικὰ γράμματα Κ,Λ, κλπ. δὲν θὰ εἶχεν οὐδεμίαν σημασίαν.

β) Ὁ ἀριθμὸς ω=800, συμβολίζει καὶ σήμερον ἔτι τὸ «ἀνώτερον», τὸ «τελειότερον», τὸ «κορυφαῖον».

Αἱ κορυφαῖαι δὲ πόλεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἤτοι αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Σπάρτη, ἀπέχουν κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν 800 στάδια ἀρχαῖα ἢ 148.400 μ. περίπου.

Ἐὰν ἡ ἀπόστασις αὕτη δὲν ἀντεπροσώπευε τὴν ἀπόστασιν τῶν κορυφαίων Πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ἴσως, δὲν θὰ εἶχε σημασίαν.

γ) Ὁ ἀριθμὸς α΄.α εἶναι ἴσος μὲ 1+1000=1001.

Ἐν πρώτοις τὸ ἕν (1) παρίστανε, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, τὸ «Θεῖον».

Ὁ ἀριθμὸς 1001 εἶναι ἴσος μὲ τὸ γινόμενον 7X11X13 ἢ μὲ τὸ ἄθροισμα 11 μαθηματικῶν «σειρῶν» προκυπτουσῶν ἀπὸ 11 ἀκολουθίας τῶν ἀριθμῶν 1 ἕως 11.

Ὁ ἴδιος ἀριθμὸς προκύπτει ἐκ τοῦ λόγου: (1X2X3X5X7X11X13X17) :510= 1001 καὶ ὁ ἀριθμὸς 510 εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν 4+400+50+1+40+5+10= 510 ἢ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γραφὴν 510=δ΄υ΄ν΄α΄μ΄ε΄ι΄.

Ὁ ἀριθμὸς ὅμως 1001 ἐνέχει κυρίως Ἑλληνικότητα, διότι θέτει εἰς κίνησιν τὸ στατικὸν ἑλληνικὸν Πνεῦμα καὶ τὸ μετατρέπει εἰς κινητικόν, δηλ. τοὺς ἀριθμοὺς «ἐν ἐνεργείᾳ» μετατρέπει εἰς ἀριθμοὺς «δυνάμει».

δ) Ὁ λόγος 800:1001 εἶναι ἴσος πρὸς τὸν λόγον τῶν ἑλληνικῶν ἀποστάσεων εἰς στάδια Ἀθηνῶν - Δήλου καὶ Ἀθηνῶν - Ὀλυμπίας.

Αἱ Ἀθῆναι ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Δήλου. Εἰς τὸ πανάρχαιον Ἱερὸν τῆς Δήλου ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων ἢ Θεὸς - Ἥλιος. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ Νῆσος Δῆλος παριστάνει τὴν θέσιν τοῦ Ἡλίου καὶ αἱ Ἀθῆναι τὴν θέσιν τῆς Γῆς, τότε τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἶναι τὸ χιλιοστὸν περίπου τῆς συμβολικῆς ἀποστάσεως Γῆς - Ἡλίου ἢ τὸ δισεκατομμυριοστὸν τῆς «ἀστρονομικῆς μονάδος», δηλ. τῆς πραγματικῆς ἀποστάσεως Γῆς - Ἡλίου, ὅπως μὲ μεγάλην εὐστοχίαν παρετήρησεν ὁ Moreux.

Ἡ ἀπόστασις Δήλου - Ἀθηνῶν τῶν 800 σταδίων ἢ 148.400 μ. ἐπαληθεύει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Moreux, μὲ Ἑλληνικὰ στοιχεῖα, ὅτι δηλ. τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος συμβολίζει τὸ δισεκατομμυριοστὸν τῆς ἀποστάσεως Γῆς - Ἡλίου μὲ μεγάλην προσέγγισιν.

Ἐὰν ἡ ἀπόστασις τῶν 800 σταδίων εὑρίσκετο μεταξὺ ἀσημάντων Ἱερῶν ἢ Πόλεων τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ εἶχε σημασίαν.

ε) Ἡ σχέσις τῆς πλευρᾶς τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος πρὸς τὸ ὕψος αὐτῆς, κατὰ τοὺς Πυραμιδολόγους, εἶναι π:2 (π=3,141). (Κατὰ τοὺς ἡμετέρους μαθηματικοὺς ὑπολογισμοὺς πρέπει νὰ εἶναι: 1001π:2000 (διαφορὰ ἀσήμαντος) καὶ π:2=(Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΖΕΥΣ) =961:612.

Καὶ ἡ ἀπόστασις ὅμως Δήλου - Κνωσσοῦ Κρήτης, ὑπολογιζομένη εἰς 400π στάδια (233.004 μ.) πρὸς τὴν ἀπόστασιν Δήλου - Ἀθηνῶν (800 στάδια) εἶναι π:2, διότι: 400π:800=π:2 (2Χ(Ο ΟΥΡΑΝΟΣ):(ΖΕΥΣ))=π, Ο ΟΥΡΑΝΟΣ=961, ΖΕΥΣ=612.

Καὶ ἡ ἀπόστασις Κνωσσοῦ - Δήλου, ἐθεωρεῖτο λίαν σημαντικῆς σπουδαιότητος, διότι:

1) Πολλαπλασιαζομένη ἐπὶ τὸν «χρυσὸν ἀριθμὸν» 1,618 δίδει τὴν ἀπόστασιν Κνωσσοῦ - Χαλκίδος, εἰς ἣν τὸ φαινόμενον τῆς παλλινδρομικῆς κινήσεως τῶν ὑδάτων τοῦ Εὐρίπου, ἥτις κίνησις ἐντυπωσιάζει τὸν ἄνθρωπον καὶ σήμερον ἀκόμη. Εἶναι λογικὸν ὅτι ἐντυπωσίαζε πολὺ περισσότερον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον.

2) Πολλαπλασιαζομένη ἐπὶ τὸ τετράγωνον τοῦ «χρυσοῦ ἀριθμοῦ» 2,618 δίδει τὴν ἀπόστασιν Κνωσσοῦ - Δωδώνης (3300 στάδια ἢ 612.000 μέτρα).

3) Διαιρουμένη διὰ 2000 δίδει τὸ μῆκος τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου 116,502 μ. ἤτοι μὲ διαφορὰν 2 χιλιοστῶν τοῦ Γαλλικοῦ μέτρου.

Μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἀπόστασιν, λοιπόν, ταύτην τῆς Δήλου - Κνωσσοῦ (ἤτοι τῆς πρωτευούσης τῆς Κρήτης καὶ τοῦ μεγαλυτέρου Ἱεροῦ τοῦ Αἰγαίου) συνδέεται ἡ πλευρὰ τῆς βάσεως τῆς Μεγάλης Πυραμίδος.

στ) Ἡ Σωθιακὴ περίοδος ἢ μέγα ἔτος τῶν Αἰγυπτίων τῶν 1460 ἐτῶν, ἥτις σημειοῦται εἰς τὴν Μεγάλην Πυραμίδα, εὑρίσκεται εἰς τὴν κατ' εὐθεῖαν ἀπόστασιν εἰς στάδια τῶν δύο κορυφαίων Ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος, δηλ. τῆς Δήλου - Δελφῶν. (Ἀπόστασις 1460 σταδίων καὶ 1460=ΧΙΩΝ).

ζ) Ἡ διάρκεια τοῦ τροπικοῦ ἔτους εἰς μέσας ἡλιακὰς ἡμέρας τῶν 365,25 ἡμερῶν, ἥτις σημειοῦται εἰς τὴν Πυραμίδα, κατὰ τοὺς Πυραμιδολόγους, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀπόστασιν 1461 σταδίων τῶν αὐτῶν Ἱερῶν Δήλου - Δελφῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόστασις αὕτη διαιρεθῇ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 4 περιωνύμων Ἱερῶν τῶν εὑρισκομένων εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν. Ἐὰν ἡ ἰδία ἀπόστασις τῶν 1461 σταδίων ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Σωθιακὴν Περίοδον ἢ Μέγαν Ἐνιαυτόν, διαιρεθῇ διὰ τοῦ 3 εὑρίσκομεν:

1461:3=487 (ΑΠΤΕΡΑ)

Ὁ Δ. Φ. Ἀντωνιάδης εἰς τὸ βιβλίον του «Αἱ Πυραμίδες καὶ οἱ ἱδρυταί των» (ἔκδ. Ἀθηνῶν 1960 σελ. 26), γράφει σχετικῶς μὲ τὸν ἀριθμὸν 487:

«Ὡς ἐκ τῆς ἀνακριβείας τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἔτους αἱ Αἰγυπτιακαὶ ἐποχιακαὶ ἑορταὶ δὲν ἦσαν σταθεραί, μεταπίπτουσαι ἀπὸ ἐποχῆς εἰς τὴν προηγουμένην τῶν τριῶν ἐποχῶν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἔτους, κατὰ τοὺς Αἰγυπτιακοὺς ὑπολογισμούς, ἀνὰ 487 ἔτη:

1461:3=487.

Οἱ Αἰγύπτιοι, ἵνα μὴ ἐκφύγωσιν αἱ ἑορταὶ αὗται τῶν ἐποχῶν των, τὰς ἐξήρτησαν ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, μεταθέτοντες ἡμερολογιακῶς αὐτὰς ἐπὶ τὰ πρόσω ἀνὰ ὡρισμένα ἔτη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποκαθίσταται ἡ ἐν τῷ μεταξὺ διαταραχθεῖσα πρὸς τὰς τροπὰς καὶ τὰς ἰσημερίας σχέσεις αὐτῶν· ἡ ἡμερολογιακὴ προχώρησις τῶν ἑορτῶν τούτων, ἄγνωστον ἀνὰ πόσα ἀκριβῶς ἔτη λαμβάνουσα χώραν, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἀναλογίας τῆς μιᾶς ἡμέρας διὰ τέσσερα ἔτη, διότι ἑκάστη τῶν Αἰγυπτιακῶν ἐποχῶν ἀπετελεῖτο περίπου ἐξ 121,66 ἡμερῶν:

$$487:121{,}66=4{,}003.$$

Τοῦτο ἀκριβῶς ἔδωσε λαβὴν εἰς τὴν ἐπινόησιν ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος ἀστρονόμου Σωσιγένους τοῦ Ἀλεξανδρείας τῷ 46 π.Χ., τῆς ἀνὰ τετραετίαν ἐμβολίμου ἡμέρας, δι' ἧς ἐξισοῦται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τὸ πολιτικὸν ἔτος, πρὸς τὸ ἡλιακόν, ἥτις δ' ἀποτελεῖ τὴν μεγάλην καινοτομίαν τοῦ ὑπὸ τούτου ἐφευρεθέντος Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Εἶναι φανερόν, κατόπιν τούτου, ὅτι ἡ ἀπόστασις τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ κορυφαίων Ἑλληνικῶν Ἱερῶν Δελφῶν - Δήλου περιλαμβάνει καὶ τὴν περίοδον αὐτὴν τῶν 487 ἐτῶν τῶν Αἰγυπτιακῶν ὑπολογισμῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 487 προκύπτει ὡς ἄθροισμα 5 μαθηματικῶν σειρῶν (βλ. κατωτέρω τὴν ἀνάλυσιν τοῦ λεξαρίθμου ΘΕΟΣ).

Ἐὰν ἡ ἀπόστασις αὕτη τῶν 1461 σταδίων εὑρίσκετο μεταξὺ δύο ἀσημάντων Ἑλληνικῶν Ἱερῶν, δὲν θὰ εἶχεν ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα. Τὸ νὰ προκύπτῃ ὅμως ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Δήλου - Δελφῶν καὶ νὰ συνδυάζεται καὶ μὲ τὴν Σωθιακὴν περίοδον καὶ τὴν διάρκειαν τοῦ τροπικοῦ ἔτους εἰς μέσας ἡλιακὰς ἡμέρας καὶ μὲ τὰ 487 ἔτη τῶν Αἰγυπτίων, τοῦτο σημαίνει στενὴν Ἑλληνοαιγυπτικὴν θρησκευτικήν, πνευματικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἀλληλοεξάρτησιν.

η) Τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ὑπολογίζεται μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν (μὲ ἀκρίβειαν χιλιοστῶν τοῦ μέτρου), ἐκ πάσης ἀποστάσεως Ἱερῶν ἢ κέντρων λατρείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου καὶ ἐκ πάσης διαστάσεως Ἑλληνικοῦ Μνημείου βάσει τῶν γνωστῶν λόγων καὶ ἀναλογιῶν.

θ) Θεωροῦντες τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ὅτι κατὰ μέσον ὅρον εἶναι 479,5 πόδες Ἑλληνικοί, παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

1) Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὸν ἀριθμὸν 479,5 ἐξεφώνουν διὰ τῶν λέξεων ἐννέα καὶ πέντε δέκατα καὶ ἑβδομήκοντα καὶ τετρακόσια.

Ἔγραφον δὲ διὰ τῆς παραθέσεως γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν ὡς κάτωθι:

$$\frac{\text{Ι}}{\Theta\text{ΕΟΥ}}$$

Ὡς εἶναι φανερόν, σχηματίζεται ἡ λέξις «ΘΕΟΥ».

2) Εἰς τὰ «Κείμενα τῶν Πυραμίδων», εἰς τὴν συλλογὴν δηλονότι τῶν ἐξορκισμῶν τῶν ἀναγεγραμμένων εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους τῶν Πυραμίδων, ἡ «Πυραμὶς» συμβολίζει «ΚΛΙΜΑΚΑ ΘΕΟΥ», διότι γράφει:

«Τῷ κατεσκευάσθη κλῖμαξ πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἵνα ἀνέλθη πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐπὶ τοῦ καπνοῦ τῆς μεγάλης θυμιάσεως».

Ἐκ τῶν πολυαρίθμων ἀναλόγων ἐξορκισμῶν ,πολλοὶ Πυραμιδολόγοι συμπεραίνουν, ὅτι ἡ «Πυραμὶς» ὡς ἀρχιτεκτονικὸν ἔργον ἦτο, συμβολικῶς, «Κλῖμαξ Θεοῦ».

Ἐὰν τὰ γράμματα τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων «Κλῖμαξ Θεοῦ» ἀντικαταστήσωμεν διὰ τῶν ἀντιστοίχων Ἑλληνικῶν ἀριθμῶν καὶ προσθέσωμεν αὐτούς, εὑρίσκομεν τοὺς ἀριθμοὺς 161 καὶ 479,5 ἐφ' ὅσον τὸ ε=5, θεωρηθῇ παριστᾶνον πέντε δέκατα.

Ὁ ἀριθμὸς 161 μὲ μεγάλην προσέγγισιν εἶναι ὁ ἀριθμὸς 100Φ (ἑκατονταπλάσιον τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ 1,618Χ100=161,8). Ἐὰν δὲ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸν 479,5 τὸν 161 εὑρίσκομεν 479,5—161=318,5. Ὁ ἀριθμὸς δὲ 318,5 εἶναι μὲ μεγάλην προσέγγισιν ἴσος μὲ 1000:π≃318,47 (π=3,14). (318=ΗΛΙΟΣ).

Ὅθεν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γραφὴν ἔχομεν: π:α καὶ κ'λ'ἰμ'α' ξ' ἴσον ΘΕΟΥ, ὅπερ κατὰ τὴν σύγχρονον γραφὴν σημαίνει: (1000:π)+161=479,5.

ι) Ἀξιοσημείωτον, ὅτι ἡ λέξις ΚΛΙΜΑΞ, ὡς ἀριθμός, περιέχει τὴν πρόοδον 10, 20, 30, 40, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ δεκαπλάσιον τῆς Ἱερᾶς Τετρακτύος, διότι Κ=20, Λ=30, Ι=10, Μ=40, Α=1 καὶ Ξ=60. Τὸ γινόμενον τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν εἶναι ἴσον μὲ 144Χ100.000 καὶ 144=Θ'Ε'Ι'Ο'Ν', ἐξ οὗ καὶ πιθανώτατα θεῖα κλίμαξ. Ἐξ ἄλλου (1000:π)+161=479,47.

Ἀλλὰ 479=(12!):10^6. Ἤτοι, τὸ γινόμενον τῶν 12 πρώτων ἀριθμῶν διαιρούμενον διὰ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δίδει τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος εἰς πόδας μὲ μεγίστην προσέγγισιν καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος 479=Θ(ε)ΟΥ.

Ἀλλὰ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον πολλοὺς Θεούς. Πῶς λοιπὸν ὑπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ ἑνὸς Θεοῦ; Ὅπως ὅμως ἀποδεικνύεται, οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τακτοποιήσει τὸ θέμα.

Τὸ Θ(ε)ΟΥ=479 εἶναι ἴσον μὲ τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν Θεῶν ἐφ' ὅσον τοῦτο διαιρεθῇ διὰ τοῦ 4. Ἔχομεν οὕτω:

Θ(ε)ΟΙ+Θ(ε)ΩΝ+Θ(ε)ΟΙΣ+Θ(ε)ΟΥΣ=1916 καὶ 1916:4=479.

Ὅθεν τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, εἰς πόδας, ἐφ' ὅσον ὑπολογισθῇ εἰς 479, ἀντιπροσωπεύει τὸ τέταρτον τοῦ συνόλου τῶν ἀριθμῶν Θεῶν, καὶ δὴ τῶν Θεῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν Ἑλληνικῶν μέτρων καὶ δι' Ἑλληνικῶν λέξεων - ἀριθμῶν.

Δὲν εἶναι εὔκολον βεβαίως νὰ συλλάβῃ τις τὴν γοητροπίαν, τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς δοξασίας ἀνθρώπων, ποὺ ἔζησαν πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον μίαν φιλοσοφίαν μὲ ὑψηλὰς βεβαίως συλλήψεις, καὶ μίαν θρησκείαν - ἐπιστήμην μὲ σπουδαῖα ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ καὶ μὲ προλήψεις καὶ δυσειδαιμονίας. Ἀγνοοῦμεν ἐξ ἄλλου τὴν Ἱστορίαν τῆς ἐξελίξεως τῶν συμβολισμῶν. Ἀγνοοῦμεν ἐὰν τὰ σύμβολα τῶν γραμμάτων ἀνεκαλύφθησαν σποραδικῶς καὶ βαθμιαίως ἢ ἀνεκαλύφθησαν ὅλα μαζί. Ἀγνοοῦμεν τὸν βέβαιον ἀρχικὸν συμβολισμὸν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἀριθμῶν κλπ. Γεγονὸς ὅμως ἀναντίρρητον εἶναι ὅτι τὸ ὕψος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ἐκφραζόμενον εἰς πόδας τοῦ Ἑλληνικοῦ Σταδίου, ὡς ἀριθμὸς παριστάνεται διὰ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως «ΘΕΟΥ», ἥτις περιλαμβάνει τὸ τέταρτον ὅλων τῶν Θεῶν εἰς Ἑλλή-

νικὰς λέξεις - ἀριθμοὺς καὶ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν λέξιν «ΚΛΙΜΑΞ», ἑρμηνεύει τὴν «ΘΕΙΑΝ ΚΛΙΜΑΚΑ» τῶν Αἰγυπτίων. Ἐπὶ πλέον ἔχει τὸ μαθηματικὸν ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον τῶν λόγων π=3.14 καὶ Φ=1,618, οἵτινες παρουσιάζονται ὡς μαθηματικὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς κατασκευῆς τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. (Βλ. Ἀντωνιάδου: Αἱ Πυραμίδες καὶ οἱ Ἱδρυταί των σελ. 31).

ια) Ἡ περίμετρος τῆς βάσεως τῆς Μεγάλης Πυραμίδος εἶναι π^7 ἑλληνικοὺς πόδας. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος παριστάνει καὶ ἐμβαδὸν κύκλου μὲ ἀκτῖνα ἴσην πρὸς π^3. ($\pi^3 X \pi^3 X \pi = \pi^7$). Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας τοῦ π καὶ τοῦ ἀριθμοῦ 7, ἐὰν τὸ μέτρον αὐτὸ ἦτο Αἰγυπτιακόν, δὲν θὰ εἶχε σημασίαν, ὡς μέτρον ὅμως ἑλληνικὸν ἔχει ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα. Ἀξιοσημείωτον ἐπίσης ὅτι $\pi^6 = 31 X 31 = 961 =$ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ.

Πάντα τ' ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομικὰ στοιχεῖα σημαντικῆς σπουδαιότητος τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, τὰ ὁποῖα συναντῶμεν καὶ ἐν Ἑλλάδι, καὶ δὴ εἰς τὰ ὀλίγα κορυφαῖα κέντρα λατρείας ταύτης, συνεκτιμώμενα καταδεικνύουν ὅτι ἡ Μεγάλη Πυραμὶς ἀνταναklᾶ συμβολικῶς θρησκευτικὴν πίστιν, φιλοσοφικὸν πνεῦμα, ἐπιστήμην καὶ πολιτισμὸν ἐν γένει, ἀκριβῶς ὅμοιον μὲ ἐκεῖνον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ διατυπώνονται δύο ὑποθέσεις:

1) Κατά τινας, οἵτινες ἔλαβον γνῶσιν τῶν πορισμάτων τῆς παρούσης μελέτης - ἐρεύνης, οἱ Ἕλληνες, ἠμιβάρβαροι καὶ ἀμαθεῖς, χωρὶς Θεοὺς καὶ θρησκείαν εἰς μίαν ἀπωτάτην προϊστορικὴν ἐποχήν, διαπλέοντες τὴν Μεσόγειον, κατήρχοντο εἰς μίαν πολιτισμένην Αἴγυπτον, ὅπου ἐσπούδαζον Γεωμετρίαν, Ἀριθμητικήν, Γεωδαισίαν, Ἀστρονομίαν κλπ. Συγχρόνως παρελάμβανον καὶ τὰ Μαθηματικὰ καὶ συμβολικὰ στοιχεῖα τῆς Πυραμίδος. Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν Πατρίδα των, ἐφήρμοζον τὰς κτηθείσας γνώσεις των εἰς τὴν οἰκιστικήν, εἰς Πανελλήνιον ἐπίπεδον.

Οὕτω προσδιώρισαν τὴν Γεωγραφικὴν θέσιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, εἰς μίαν ἀπόστασιν περίπου χιλιαπλασίαν τοῦ ὕψους τῆς Πυραμίδος εἰς στάδια.

Ἐν συνεχείᾳ τὴν θέσιν τῆς Δήλου, τῆς Δωδώνης κλπ. καὶ πάντοτε ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διαστάσεις τῆς Πυραμίδος καὶ τὰς σχετικὰς μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς γνώσεις, ποὺ ἀπέκτησαν εἰς Αἴγυπτον.

Ἐξ ἄλλου παρέλαβον ἐξ Αἰγύπτου καὶ τὰς λέξεις κλῖμαξ, Θεός, Ἥλιος, Οὐρανός, Ζεὺς κλπ. ,ὅπως ἐπίσης τὸ α καὶ ω ᾗ καὶ τὰ γράμματα - ἀριθμούς, καὶ οὕτω ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς διαστάσεις τῆς Πυραμίδος.

2) Δευτέρα ὑπόθεσις ὑποστηριζομένη ἀπὸ περισσοτέρους εἶναι ὅτι:

Εἰς μίαν ἀρχαιοτάτην προϊστορικὴν ἐποχήν, ἐν Ἑλλάδι, λόγῳ τοῦ γλυκέος κλίματος, καὶ ἰδίᾳ λόγῳ τῆς ποικίλης διαμορφώσεως τῆς χώρας (νησῖδες, λιμένες, ὅρμοι κλπ.) ἀνεπτύχθη ἐμπόριον μὲ βάσιν τοὺς ὅρμους καὶ τοὺς λιμένας καὶ ἐκ τοῦ ἐμπορίου πολιτισμὸς εἰς τούτους.

Εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, τὰς Ἀθήνας, τὴν Χαλκίδα, τὴν Ἰωλκόν, τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν Κνωσόν, τὴν Σμύρνην, τὰς Κυκλάδας, ἀνεπτύχθησαν κέντρα πολιτισμοῦ μὲ ἀνάπτυξιν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπιστημῶν, θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος. Ὁ Πολιτισμὸς ἐκεῖνος βαθμιαίως ὠργάνωσε τὴν Ἑλληνικὴν Οἰκιστικήν, τῶν Πόλεων

καὶ Ἱερῶν μὲ βάσιν τὴν θρησκευτικήν του πίστιν καὶ τὰς φιλοσοφικάς του δοξασίας, καθ' ἃς ὁ οὐρανὸς καὶ γενικῶς τὸ σύμπαν ἀποτελεῖ ἓν ἁρμονικὸν σύνολον, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἀποτελῇ καὶ ἡ ἐν γένει ὀργάνωσις τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Οὕτω, μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν καὶ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν χιλιετιῶν, διεμορφώθη βαθμιαίως ἐν Ἑλλάδι τὸ γεωμετρικόν, γεωδαιτικὸν σχέδιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου, μὲ ἀστρονομικὰς κυρίως παρατηρήσεις τῶν ἱερέων Ἀστρονόμων, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἐπαγγελματίας γεωμέτρας καὶ μαθηματικοὺς καὶ κατὰ συνέπειαν σύμφωνα μὲ τὰς ἐπιταγὰς τῶν Οὐρανῶν. Ὁ Πολιτισμὸς αὐτὸς βαθμιαίως μετεδόθη καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὡς θρησκεία καί, βασικῆς σημασίας στοιχεῖα τούτου, συμβολικοῦ καὶ μυσταγωγικοῦ χαρακτῆρος, ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου.

Διὰ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν, νὰ τοποθετοῦνται δηλονότι πόλεις καὶ ἱερὰ ἐν Ἑλλάδι εἰς Γεωγραφικὰς θέσεις καὶ ἀποστάσεις ἀνταποκρινομένας εἰς τὰς διαστάσεις τῆς Μεγάλης Πυραμίδος, πολλοὶ λέγουν ὅτι εἶναι ὅλως ἀπίθανος.

Τὴν δευτέραν ὅμως ὑπόθεσιν ὑποστηρίζουν οἱ περισσότεροι ὡς πλέον λογικὴν καὶ φυσιολογικὴν καὶ ἀνταποκρινομένην ἐπίσης εἰς τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸν «Τίμαιον» καὶ «Κριτίαν». Τὸ ὅλον πνεῦμα τοῦ «Τιμαίου» καὶ «Κριτίου», λέγουν, εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν δευτέραν αὐτὴν περίπτωσιν.

Ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν ἔχομεν σοβαροὺς λόγους νὰ μὴ πιστεύσωμεν τὸν Πλάτωνα. Πολιτισμός, κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἀνεπτύχθη ἐν Ἑλλάδι τὸ 9.000 π.Χ. καὶ ἀργότερον μετὰ 1.000 ἔτη μετεδόθη ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ἀναμφισβήτητα δὲ καὶ ἄφθονα στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τούτου, γεωδαιτικοῦ, μαθηματικοῦ, γεωγραφικοῦ, ἀστρονομικοῦ, φιλοσοφικοῦ, γλωσσολογικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος, στοιχεῖα ἀληθῆ καὶ σπουδαῖα, καταδεικνύοντα σοβαρὰν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπιστημῶν κατὰ τὴν μυθολογικὴν ἐποχήν, ἀνέσυρεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ ἀποκαλυφθεὶς γεωμετρικός, γεωδαιτικὸς τριγωνισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Χώρου καὶ ἡ μέτρησις παλαιοτάτων μνημείων.

Πάντα τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ὑποστηρίζουν, εἶναι πνευματικοῦ χαρακτῆρος καὶ οὐχὶ ὑλικοῦ, δι' ὃ καὶ «οὐ ὑπὸ τοῦ παντὸς κατανοητά».

Διὰ τοὺς κατανοοῦντας ὅμως ταῦτα, ἀποδεικνύουν πολιτισμὸν μεγάλου ὕψους πρὸ ἀπροσδιορίστου ἀριθμοῦ χιλιετιῶν καί, μὲ μεγίστην πιθανότητα, παρουσιάζουν τὸν πολιτισμὸν τὸν ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Στοιχεῖα τοῦ ἰδίου πολιτισμοῦ, Ἑλληνικῆς προελεύσεως, εὑρίσκονται εἰς τὰς Πυραμίδας, ὡς ἀντανάκλασις αὐτοῦ.

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος, ὁ πανάρχαιος, κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἐξηφανίσθη ὑπὸ σεισμῶν, κατακλυσμῶν καὶ πολέμου, ἐνῷ παρέμεινεν ἄθικτος ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἐκ τοῦ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς πολιτισμοῦ τῆς Αἰγύπτου, οἱ Ἕλληνες ἀργότερον παρέλαβον ἐκ νέου φῶτα διὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ πολιτισμοῦ των, τῆς προκλασσικῆς καὶ κλασσικῆς περιόδου.

Εἰς τὰ Μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν τῆς κλασσικῆς καὶ μετακλασσικῆς περιόδου, ὑπάρχουν στοιχεῖα αἰγυπτιακῆς ἐμπνεύσεως καὶ προελεύσεως, ὅπως π.χ. τὰ κάτωθι:

1) Ὁ ὄγκος τῆς ἰδανικῆς Πυραμίδος τοῦ Παρθενῶνος, τῆς σχηματιζομένης διὰ τῆς προεκτάσεως πρὸς τὰ ἄνω τῶν κιόνων του, οἱ ὁποῖοι συναντῶνται εἰς τὰ 1852

μ., εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ὄγκου τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. (Ὄγκος ἰδανικῆς Πυραμίδος τοῦ Παρθενῶνος 45.000.000 Ἑλληνικ. κυδ. πόδες ἢ 1.282.441 κ.μ. καὶ ὄγκος Μεγ. Πυραμίδος 90.000.000 Ἑλληνικοὶ κυδ. πόδες, ἢ 2.564.833 κυδ. μέτρα).

2) Αἱ ἴσαι ἀποστάσεις: ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ Παρθενῶνος μέχρι τὸ κέντρον τοῦ Ἡφαιστείου· ἐκ τοῦ ἰδίου κέντρου τοῦ Παρθενῶνος μέχρι τὸ βάθρον τῶν ρητόρων τῆς Πνυκὸς καὶ ὡσαύτως μέχρι τὸ κέντρον τῆς βάσεως τοῦ Μνημείου τοῦ Φιλοπάππου. Ὁμοίως δὲ ἡ ἀπόστασις ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ Παρθενῶνος μέχρι τοῦ Σηκοῦ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἴσαι ἀποστάσεις ἀποτελοῦν ἀκτῖνας κανονικοῦ ὀκταγώνου. Ἑκάστη τούτων ἰσοῦται πρὸς χιλίους ἱεροὺς πυραμιδικοὺς πήχεις. (Ἐὰν αἱ ἀκτῖνες αὐταὶ ἀντεπροσώπευον 1000 πόδας τοῦ Ἑλλην. Σταδίου, ἢ ἄλλο ἑλληνικὸν μέτρον, τοῦτο δὲν θὰ εἶχε σημασίαν. Ὡς 1000 πυραμιδικοὶ πήχεις, παρουσιάζονται Αἰγυπτιακῆς ἐμπνεύσεως ἢ προελεύσεως).

3) Τὸ μῆκος τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου εἶναι ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς πλευρᾶς τῆς βάσεως τῆς Μεγάλης Πυραμίδος μὲ προσέγγισιν 2 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου.

Καὶ ὁ πολιτισμὸς ὅμως αὐτὸς τῆς κλασσικῆς Ἑλλάδος ἀργότερον κατεστράφη.

ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Σήμερον δέ, ὅταν ἀναγιγνώσκη τις τὸν Παυσανίαν, διερωτᾶται τί ἔγιναν τόσα ἔνδοξα ἔργα, τόσαι «χρυσαῖ πόλεις» καὶ τόσοι ἀμύθητοι θησαυροὶ καὶ πολλάκις δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἴχνη τούτων.

Εἶναι γνωστὸν ὅμως, ὅτι ἔξοχα ἔργα, ἔργα πίστεως καὶ εὐγενοῦς ἁμίλλης, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τοῦ ἀπολύτου κάλλους καὶ τῆς παγκοσμίου ἁρμονίας, ἔργα ἀτελευτήτου σειρᾶς αἰώνων, διηρπάγησαν ἢ κατεστράφησαν ἀπὸ πολέμους καὶ ἀπὸ λεηλασίας θλιβερῶν καὶ ρυπαρῶν βαρβάρων λαῶν καὶ ἡμιαγρίων ληστρικῶν ὁρδῶν, μὲ κτηνώδη πανθραυστικὴν μανίαν.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Πρὸ τῆς καταστροφῆς του, ἐν τούτοις, ὁ ὑψηλὸς αὐτὸς πολιτισμός, εἶναι γνωστόν, ὅτι μετεδόθη εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν.

Καὶ διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὴν Ἱστορίαν των, οἱ Ἕλληνες τὸ γένος μεταβαίνουν ἐκ νέου εἰς τὴν φωτισμένην Δύσιν, διὰ νὰ σπουδάσουν τὴν Ἑλληνικὴν Φιλοσοφίαν ἢ καὶ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν των ἀκόμη.

Ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται!...

Αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις, ὑπάρχουν σχετικῶς, καὶ περίπου αὐτὰ ὑποστηρίζουν αἱ δύο παρατάξεις.

Ἐναπόκειται εἰς τοὺς ἀναγνώστας νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην παράταξιν.

Ο ΓΗΙΝΟΣ ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἡ παρουσία πάντως εἰς τὴν Μεγάλην Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου, τῶν Ἑλληνικῶν μέτρων, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἐν γένει, τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, Ἑλληνικῶν λέξεων, τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης καὶ ἄλλων πολιτιστικῶν στοιχείων, δὲν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφιβολιῶν, ἰδίᾳ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν, ὅτι ἡ Μυθικὴ Ἑλλὰς ἦτο ἓν ἀπέραντον βιβλίον Γεωμετρίας, καὶ ἁρμονίας τῶν ἀριθμῶν, εἷς σωστὸς χάρτης τοῦ Οὐρανοῦ, εἷς γιγαντιαῖος καὶ καταπληκτικὸς κῶδιξ, θρησκευτικοῦ, φιλοσοφικοῦ, ἐπιστημονικοῦ, τεχνικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ χαρακτῆρος, γήϊνος Ὕμνος τῶν Αἰώνων πρὸς τὸν «ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΓΕΝΗ ΟΥΡΑΝΟΝ».

ΠΛΗΡΗΣ ΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Ἀνακοίνωσις εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας ἐπὶ τῶν τελευταίων πορισμάτων τῆς Ἐρεύνης τὴν 30-3-1972.

Εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας καὶ ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Δημοσιολόγων καὶ ἄλλων προσκεκλημένων, ἐγένετο ἐπισήμως ἀνακοίνωσις τὴν 30-3-1972, τῆς ὁποίας ἐκτενὴς περίληψις ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων «ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ» 9-4-72, «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» 18-4-1972 καὶ «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» 1-4-72 καὶ ὑπὸ τοῦ «ΔΕΛΤΙΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ» τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν. (Τεῦχος 8—12 Αὐγούστου - Δεκεμβρίου 1971).

Τὸ θέμα τῆς ἀνακοινώσεως ἦτο: «Ὁ ρόλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ δημιουργίᾳ καὶ ἐξελίξει τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης» καὶ εἰδικώτερον «ἡ χρησιμοποίησις μαθηματικῶν μεθόδων εἰς τὴν δημιουργίαν λέξεων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ἡ ἁρμονία τῶν λέξεων - ἀριθμῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ φιλολογίᾳ, ἐπιστήμῃ, φιλοσοφίᾳ καὶ τέχνῃ».

Κατὰ ταύτην ἀνεκοινώθησαν τὰ κάτωθι:

«Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγα τελευταῖα πορίσματα τῆς ἡμετέρας ἐρεύνης, τὰ ὁποῖα ἤδη ἔχουν κατατεθῆ διὰ λόγους τυπικοὺς καὶ λόγους τάξεως εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον Ἀθηνῶν τοῦ κ. Χρήστου Μπένου, μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 3599 πρᾶξιν καταθέσεως ἐγγράφου.

Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρχαίων Θεῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τοῦ Διός, Ἀπόλλωνος, Ἀρτέμιδος, ΕΣΤΙΑΣ κλπ., τὰ ὀνόματα τῶν Ἀστερισμῶν, πολλῶν ἀρχαίων ἀξιωμάτων, ὅπως τοῦ Βασιλέως, Ἄνακτος, Ἱερέως κλπ., πολλῶν πόλεων καὶ τοπωνυμίων, διαφόρων ἀστρονομικῶν φαινομένων, ἐπιστημονικῶν καὶ ἀστρονομικῶν ὅρων καὶ ἄλλαι τριακόσιαι (300) περίπου λέξεις, κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε δεδομένα τῆς ἐρεύνης, ἔχουν δημιουργηθῆ ἢ τελειοποιηθῆ διὰ μαθηματικῆς γλωσσοπλαστικῆς μεθόδου, καὶ τὸ ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον αὐτῶν εἶναι θρησκευτικῆς, φιλοσοφικῆς καὶ μαθηματικῆς σπουδαιότητος.

Ἡ δημιουργία τῶν λέξεων αὐτῶν ἐστηρίχθη:

α) Εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἀριθμοὶ ἐγράφοντο διὰ γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου πλὴν τοῦ 90 καὶ τοῦ 900.

β) Εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλαι αἱ Ἀρχαῖαι Ἑλληνικαὶ λέξεις παρίστανον καὶ ἀθροίσματα ἀκεραίων ἀριθμῶν, δι' ὃ καὶ πολλοὶ ἀριθμοὶ εἰδικῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος εὑρίσκοντο ἐν συσχετισμῷ πρὸς ἀρχαίας λέξεις.

γ) Εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἀρχάς, καθ' ἃς οἱ ἀριθμοὶ ἀπετέλουν τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου, εἰς τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας, καθ' ἃς ὁ Θεὸς εἶχε σχέσιν μὲ τὸ ἀπόλυτον

κάλλος καὶ εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς πεποιθήσεις, ὅτι τὸ σύμπαν διέπεται ἀπὸ μαθηματικὰς σχέσεις, ἀναλογίας, συμμετρίας καὶ ἄλλους μαθηματικοὺς Νόμους.

Ἡ πολύπλευρος αὕτη νομοτέλεια, θρησκευτικοῦ, φιλοσοφικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ χαρακτῆρος, ἐφηρμόζετο εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον, ἤτοι:

ΤΡΙΓΩΝΑ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΙ

1) Εἰς τὰς ἀποστάσεις τῶν πόλεων καὶ Ἱερῶν ὑπὸ μορφὴν γεωμετρικοῦ - γεωδαιτικοῦ τριγωνισμοῦ, μὲ ἀναλογίας καὶ συμμετρίας καὶ μὲ ἀριθμοὺς σταδίων εἰς τὰς ἀποστάσεις, εἰδικῆς σημασίας, δηλ. γεωμετρικοὺς ἀριθμούς.

2) Εἰς τὰς διαστάσεις τῶν μνημείων καὶ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν κιόνων, τῶν σπονδύλων τῶν κιόνων, τῶν ἐδωλίων τῶν θεάτρων, τῶν κερκίδων κλπ. Εἰς τὰς διαστάσεις ὡρισμένων μνημειώδους σημασίας λίθων (ὅπως τοῦ λίθου τοῦ ὑπερθύρου τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως εἰς Μυκήνας) ἢ μνημειώδους σημασίας ἔργων, ὅπως ὁ Παρθενὼν ἢ αἱ Πυραμίδες κλπ. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τῶν μνημείων καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν διαστάσεων αὐτῶν εἰς ἀρχαῖα μέτρα, εἶναι εἰδικοὶ ἀριθμοί.

3) Εἰς τὴν γλωσσοπλαστικήν, ἤτοι εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν λέξεων καὶ πτώσεων αὐτῶν. Αἱ πτώσεις τῶν λέξεων δηλονότι, αἱ ἐξαιρέσεις καὶ αἱ ἀνωμαλίαι εἶναι μαθηματικῆς προελεύσεως καὶ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας τῶν ἀριθμῶν.

Λέξεις καὶ φράσεις ὑπὸ μορφὴν ἀριθμῶν, εὑρίσκονται καὶ εἰς τὰ μνημεῖα τῆς Ἀρχαιότητος, τυγχάνουν δὲ σχετικαὶ πρὸς τὰ μνημεῖα ταῦτα, πρὸς τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ τὸ λατρευτικόν των ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον.

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΟΜΙΛΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Τὸ ἄθροισμα π.χ. τοῦ συγόλου τῶν κιόνων τοῦ Παρθενῶνος, μαζὶ μὲ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, εἶναι 84, καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι ἴσος μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν ἀρχαίων ἀριθμῶν ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, οἵτινες εἰς τὸ ἄθροισμα αὐτῶν φανερώνουν καὶ τὸ ὄνομα τῆς λατρευομένης Θεᾶς. Τὸ γινόμενον τῶν ἰδίων ἀρχαίων ἀριθμῶν Θ=9, Ε=5, Η=8, Ν=50, εἶναι ἴσον πρὸς 162.000, ἤτοι τὸ ἑκατοντάκις χιλιαπλάσιον τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ 1,62.

Τὸ γινόμενον τῶν ἐξωτερικῶν κιόνων τοῦ Παρθενῶνος 17Χ8 εἰς τὸ διπλάσιον ἰσοῦται μὲ 272, ἤτοι εἶναι ἴσον πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ἀρχαίων ἀριθμῶν ΑΡΜΟΝΙΑ. Ὁ λόγος τῶν ἀρχαίων ἀριθμῶν - λέξεων (ΑΠΟΛΛΩΝ) : (ΑΡΤΕΜΙΣ) εἶναι ἴσος πρὸς τὸν λόγον 55:34 ἢ τὸν χρυσοῦν ἀριθμόν. Ὁ λόγος τῶν ἀρχαίων Θεῶν ἀριθμῶν ΕΣΤΙΑ:ΗΛΙΟΣ καὶ ΑΦΡΟΔΙΤΗ:ΖΕΥΣ εἶναι ἕκαστος ἴσος μὲ τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν 1,62.

Αἱ λέξεις ΘΕΟΣ, ΑΓΙΟΣ, ΑΓΑΘΟΣ, ΔΙΟΣ εἶναι εἰς ἀριθμοὺς ἑκάστη ἴση πρὸς τὸ διπλάσιον ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς χρυσῆς σειρᾶς 1,2,3,5,8,13,21,34, 55, ἤτοι ἴση πρὸς 284.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑ ΑΡΙΘΜΩΝ

Αἱ λέξεις ΜΑΚΑΡ καὶ ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ εἶναι ὡς ἀριθμοὶ ἴσοι πρὸς 162, ἤτοι ἴσοι μὲ τὸ ἑκατονταπλάσιον τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ. Ὁμοίως ἡ λέξις ΜΑΚΡΑ (ΜΑΚΡΑ ΣΤΟΑ, ΜΑΚΡΑ ΤΕΙΧΗ).

Αἱ λέξεις ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ εἶναι εἰς ἄθροισμα ἐν συνόλῳ ἴσαι πρὸς 1620, ἤτοι τὸ χιλιαπλάσιον τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ 1,62, ἢ τὸ γινόμενον τῶν ἀρχαίων ἀριθμῶν ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, ἐφ' ὅσον διαιρεθῇ διὰ τοῦ 100.

Ἡ λέξεις ΒΙΒΛΟΣ εἶναι ἴση πρὸς 314, ἤτοι τὸ ἑκατονταπλάσιον τοῦ ἀσυμμέτρου ἀριθμοῦ $\pi=3,14$ κ.ο.κ.

Ὡς μαθηματικαὶ μέθοδοι διὰ τὴν δημιουργίαν νέων λέξεων, τῶν πτώσεων αὐτῶν κλπ., ἐχρησιμοποιήθησαν αἱ Διοφαντικαὶ ἐξισώσεις, ἡ θεωρία τῶν συνόλων, αἱ μαθηματικαὶ «ἀκολουθίαι» καὶ «σειραὶ» μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς συναρτήσεως καὶ τοῦ ὁλοκληρώματος καὶ ἄλλαι ἄγνωστοι μαθηματικαὶ μέθοδοι γνωστῶν ἢ ἀγνώστων μαθηματικῶν κλάδων. Οὕτω ἐδημιουργήθη ἐξελικτικῶς ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀπὸ τῆς Μυθολογικῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς κλασσικῆς περιόδου, ὅτε ἔφθασε προοδευτικῶς ἐπὶ τὰ βελτίω, διὰ φιλοσοφικομαθηματικῶν μεθόδων, εἰς μεγίστην τελειοποίησιν, δι' ὃ καὶ ἐθεωρήθη γλῶσσα Ἱερὰ καὶ ἀξία νὰ ὁμιλῆται ὑπὸ τῶν Θεῶν.

Διὰ μαθηματικοὺς καὶ ἀρχιτεκτονικοὺς λόγους λ.χ. ἡ Ὁμηρικὴ λέξις ΑΘΗΝΗ ἐγένετο ΑΘΗΝΑ κατὰ τὴν κλασσικὴν περίοδον. Διότι ὁ Παρθενὼν εἶναι ἀρχιτεκτονικὴ ὑλοποίησις τοῦ ὀνόματος ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ. Ὁμοίως ἡ Στοὰ τοῦ Ἀττάλου ἐν Ἀθήναις, εἶναι ἀρχιτεκτονικὴ ὑλοποίησις τοῦ ὀνόματος Ο ΑΤΤΑΛΟΣ. (Βλ. εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος βιβλίου).

Μὲ βάσιν τὴν γλῶσσαν ταύτην, ἥτις εἶναι ἀληθὲς ταμεῖον ἀρχαίων ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ φιλοσοφίας, ἐδημιουργήθησαν καὶ τὰ ἀπαράμιλλα μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὁποῖα μαθηματικῶς περιέχουν λέξεις καὶ φράσεις θρησκευτικῆς, μαθηματικῆς καὶ φιλοσοφικῆς σημασίας, ὅπως λ.χ.: Ὁ Παρθενὼν παρουσιάζει τὰς λέξεις ΑΡΜΟΝΙΑ, Ο ΩΝ, ΟΛΥΜΠΙΟΣ, ΔΗΛΟΝ, ΘΕΙΟΝ καὶ τὰς φράσεις ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, ΘΕΑ ΝΙΚΑ, ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ, ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ, ΑΣΤΡΑΠΗ ΑΚΤΙΣ ΘΕΟΥ, ΟΙΚΟΣ ΘΕΑΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ, Η ΝΙΚΗ, ΑΘΗΝΑ ΣΟΦΙΑ, ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ κ.ο.κ.

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν περίοδον, ὑπέστη φθορὰν (διαφοροποίησιν ἐπὶ τὰ χείρω), μεγίστην δὲ φθοράν, σχεδὸν καταστροφὴν ἀνάλογον μὲ ἐκείνην τῶν μαρμαρίνων μνημείων καὶ τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων, ὑπέστη κατὰ τὴν τουρκικὴν περίοδον.

ΑΝΑΓΚΗ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ

Ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, φιλολογικοῦ, φιλοσοφικοῦ, γλωσσολογικοῦ καὶ γενικῶς ἀρχαιογνωσικοῦ χαρακτῆρος, διὰ συγχρόνων μέσων καὶ μεθόδων, θὰ ἀποκαλύψῃ καὶ θὰ ἀξιολογήσῃ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Ἱστορίας, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς γλώσσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τὸ μέγιστον μνημεῖον τῆς Ἀρχαιότητος, ὅπερ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἥτις κατὰ μέγα ποσοστὸν ἔχει διασωθῆ. Ἡ Ἱστορία, ἡ ἀληθής, τῶν

ἐπιστημῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ εὑρίσκεται κατὰ σημαντικὸν ποσοστὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Τὸ παρὸν ἔγγραφον κατατίθεται ἐν συνεχείᾳ καὶ κατόπιν:

1) Τῆς ἀπὸ 19ης Ἰουνίου 1967 ὑπ' ἀριθ. 20833 πράξεως τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Νικολάου Κανάβαρη, δι' ἧς κατετέθη εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦτο πρόδρομος μελέτη ἐπὶ τοῦ Γεωμετρικοῦ - Γεωδαιτικοῦ τριγωνισμοῦ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ χώρου μὲ ἀναλογίας καὶ συμμετρίας ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Μανιᾶ.

2) Τῆς ὑπ' ἀριθ. 21800/2-3-1968 πράξεως τοῦ αὐτοῦ Συμβολαιογράφου, δι' ἧς κατετέθησαν φωτογραφίαι χαρτῶν καὶ σχεδιαγραμμάτων τοῦ Γεωδαιτικοῦ Τριγωνισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου δεόντως χαρτοσημασμένα παρὰ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας Ἀθηνῶν.

3) Τῶν ὑπ' ἀριθμ. 18140/23-4-68 Κ.Φ. 292, Α58475/18-6-1968 Κ.Φ. 299. ΑΠ/59189/24-10-1968 Κ.Φ./305 καὶ 59620/27-12-68 φακέλλων μετὰ ἑβδομήκοντα ἑπτὰ (77) σχετικῶν διαγραμμάτων καὶ σχετικῶν αἰτήσεων κατατεθεισῶν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

4) Τῶν ἀπὸ 15-9-1967 καὶ 2-4-1968 ἡμετέρων ἐπιστολῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «ΒΗΜΑ» τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ

5) Τῆς ἀπὸ 12-6-1970 ἀνακοινώσεως εἰς Εὐγενίδειον Ἵδρυμα Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς ἀφανοῦς ἁρμονίας τοῦ Ἀρχαίου κόσμου καὶ τῆς ἀποκρύφου Γεωμετρίας τῶν Ἑλλήνων, μεταφρασθείσης καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἱδρύματος καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεφράσθη εὐμενῶς ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Etien Souriau.

6) Τῆς ἀπὸ 4-6-1971 ἀνακοινώσεως εἰς Εὐγενίδειον Ἵδρυμα Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς σημασίας τῶν ἀριθμῶν εἰς τὴν Ἀρχαίαν Τεχνικήν, δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἱδρύματος.

7) Τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ» δημοσιευθείσης ἀπὸ τοῦ 1969 συνόψεως ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Γεωμετρικὸς - Γεωδαιτικὸς Τριγωνισμὸς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ χώρου».

8) Τῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ» μεταφρασθείσης εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ δημοσιευθείσης μελέτης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀφανὴς ἁρμονία τοῦ Ἀρχαίου κόσμου καὶ ἡ ἀπόκρυφος Γεωμετρία τῶν Ἑλλήνων».

Εἰς τὴν αὐτὴν μελέτην ὡς τελευταῖα πορίσματα τῆς ἐρεύνης ἀνεκοινώθησαν:

Η ΑΚΡΙΒΗΣ ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ ΩΣ ΜΕΤΡΟΥ ΜΕΤΡΗΣΕΩΣ

α) Ἡ ἀκριβὴς τιμὴ τοῦ Ἀρχαίου πανελληνίου σταδίου, ἥτις ὑπελογίσθη μαθηματικῶς εἰς 185,4545 μ. καὶ πρακτικῶς εἰς 185,424 Γαλλικὰ μέτρα. Ὁ μαθηματικὸς ὑπολογισμὸς ἐγένετο ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀκριβεῖς μετρήσεις τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἄλλων μνημείων. Ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν βασικῶς τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος, ὡς τὸ 1/6 τοῦ Σταδίου.

ΚΩΔΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

β) Ὅτι αἱ ἀποστάσεις τῶν Ἀρχαίων πόλεων καὶ Ἱερῶν ἀντιπροσωπεύονται ὑπὸ ἀκεραίων καὶ εἰδικῆς σημασίας μαθηματικῶν ἀριθμῶν. Ὅπως λ.χ. οἱ ἀριθμοὶ 314=3,14X100, 162=1,62X100, 1620=1,62X1000 κλπ. (Κωδικοὶ ἀριθμοί).

ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

γ) Ὅτι τὰ μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομικὰ στοιχεῖα τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου, ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ἀποστάσεις καὶ τὰς διαστάσεις τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Ἱερῶν μὲ μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ ὡς ἀριθμοὶ εἰς ἀρχαίας Ἑλληνικὰς λέξεις.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

δ) Ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῶν κιόνων, τῶν σπονδύλων τῶν κιόνων καὶ λοιπῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τῶν Ἑλληνικῶν μνημείων, δὲν εἶναι τυχαῖοι, ἀλλ' ὅτι καθωρίσθησαν ὑπὸ Διοφαντικῶν ἐξισώσεων καὶ τυγχάνει ἐφηρμοσμένη ἡ θεωρία τῶν μαθηματικῶν συνόλων καὶ τῶν μαθηματικῶν ἀκολουθιῶν καὶ σειρῶν μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς συναρτήσεως καὶ τοῦ ὁλοκληρώματος καὶ ἔχουν συμβολικὴν σημασίαν.

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ὅτι αἱ θέσεις τῶν Ἀρχαίων πόλεων καὶ Ἱερῶν ἀνταποκρίνονται πολλάκις εἰς τὸ σχῆμα ἀστερισμῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Παρθένου, εἰς περιοχὴν Ἐλευσῖνος καὶ τοῦ Σκορπιοῦ εἰς περιοχὴν Μαραθῶνος κλπ.

Η ΚΡΗΤΗ ΠΡΩΤΗ ΚΟΙΤΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ;

ε) Ὅτι ὁ ἀρχαῖος γεωδαιτικὸς Τριγωνισμὸς φαίνεται ἀναχωρῶν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε δεδομένα τῆς ἐρεύνης.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΝ

9) Τῆς, ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ» μεταφρασθείσης εἰς τὴν Γερμανικήν, μελέτης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΣ ΓΕΩΔΑΙΤΙΚΟΣ ΤΡΙΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΚΗΝ

10) Τῆς ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Περιοδικοῦ «ZOOTECHNIA», ὀργάνου τῆς Διεθνοῦς Κτηνιατρικῆς Ὁμοσπονδίας διὰ τὴν διατροφήν, δημοσιευθείσης μελέτης εἰς τὴν Ἱσπανικὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΣ ΓΕΩΔΑΙΤΙΚΟΣ ΤΡΙΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ. ΤΟ ΜΕΓΑ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ». (ΤΟΜ. XX/11-12-71).

Εἰς τὴν μελέτην ταύτην ἐδημοσιεύθησαν καὶ τὰ κάτωθι συμπληρωματικῶς:

α) Πέντε χάρται συμμετριῶν εἰς τὰς θέσεις Ἱερῶν τῆς Ἀττικοβοιωτίας.

β) Χάρτης τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰς ἀναλογίας ἀποστάσεων τοῦ Μαντείου τῆς Δωδώνης ἐκ τῶν λοιπῶν Ἱερῶν καὶ τῶν περιφερειῶν, αἱ ὁποῖαι ὡς σμῆνος τέμνονται εἰς τοῦτο.

ΤΟ ΣΤΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

γ) Τὸ ὅτι μαθηματικῶς τὸ Στατικὸν Ἑλληνικὸν πνεῦμα μετατρέπεται εἰς κινητικὸν καὶ ὅτι οἱ ἀριθμοὶ «ἐν ἐνεργείᾳ» μετατρέπονται εἰς ἀριθμοὺς «δυνάμει», διὰ τοῦ λόγου 1001:1000.

ΑΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

δ) Ὅτι αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου ἀνταναικλοῦν παναρχαιον ἐξαφανισθέντα Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ ὅτι διὰ τῶν ἀριθμῶν των ὁμιλοῦν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΝΕΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΚΛΑΔΩΝ

11) Τῆς ἀπὸ 13-10-1971 ἀνακοινώσεως εἰς Ἰνστιτοῦτον Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας καὶ τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Δημοσιολόγων ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς Ἀρχαιογνωσίας καὶ τῆς ἀνάγκης δημιουργίας νέων ἐπιστημονικῶν κλάδων, ὅπως τῆς μαθηματικῆς ἀρχαιογνωσίας, τῆς ἀστρονομικῆς ἀρχαιογνωσίας, μαθηματικῆς ἱστορίας, μαθηματικῆς γλωσσολογίας κλπ. καὶ τῆς δημοσίας ἐπιδείξεως 124 χαρτῶν καὶ σχεδιαγραμμάτων (Ἐγκαίνια ΙΕΡΑ).

12) Τῆς ἀπὸ 15-12-71 κατατεθείσης εἰς Ἐθνικὸν Ἵδρυμα «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΥΛΟΣ» μελέτης ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὰς Πυραμίδας». Αἱ

Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, ἀντανάκλασις παναραχαίου ἐξαφανισθέντος πολιτισμοῦ». Σχετ. πρακτ. Ε.Ι/ΒΠ/ὑπ' ἀριθμ. 768/2-2-72.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

Εἰς τὴν μελέτην - ἔρευναν αὐτὴν ἀποδεικνύεται ἡ ὕπαρξις Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς τὰς Πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου, ἤτοι τῶν Ἑλληνικῶν μέτρων τοῦ σταδίου καὶ τοῦ ποδὸς τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων ΗΛΙΟΣ, ΚΑΙΜΑΞ, ΘΕΟΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΟΥΡΑΝΟΣ, ΖΕΥΣ κλπ. Καὶ ἡ μαθηματικὴ σχέσις τῶν διαστάσεων τῶν Πυραμίδων μὲ τὰς ἀποστάσεις τῶν ἀρχαιοτάτων Ἱερῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου καὶ τῶν διαστάσεων τῶν παναρχαίων Ἑλληνικῶν μνημείων.

Οὕτω, αἱ διαστάσεις τῆς μεγάλης Πυραμίδος τοῦ Χέοπος, ὧν ἀνεκαλύφθησαν οἱ μαθηματικοὶ τύποι εἰς ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ μέτρα, δύνανται νὰ ὑπολογισθοῦν μὲ μεγίστην προσέγγισιν ἐκ πάσης ἀποστάσεως μνημείων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ χώρου καὶ ἐκ πάσης διαστάσεως μνημείων, ὅπως λ.χ. τῶν διαστάσεων τοῦ λίθου τοῦ ὑπερθύρου τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως εἰς Μυκήνας, τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ Θησείου κλπ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΕΙΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΥΠΟΝ

13) Σχετικῶν δημοσιευμάτων εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν Τύπον ὡς κάτωθι:

Ἐφημερὶς «ΒΗΜΑ» 15-9-67, 2-4-68, 30-5-71, «ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ» 638, 1968. Δελτίον Ρ.Ο.Α. 39-30/4-68 «ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ» 4 Δεκ. 1968, ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ 5, Ἐφημ. «Ἐθνικὴ Φωνὴ Χανίων» 17-6-69, «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» 26-6-69 ὑπὸ Εὐαγγέλου Σταμάτη, ὁμοίως «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» 13-7-69. Δελτίον «ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ» τεῦχος 535, 5-7-69, Ἑβδομαδιαῖον Παράρτημα Ἀτλαντίδος Ν. Ὑόρκης 13-7-1969, Τεχνικὰ Χρονικὰ Ἀθηνῶν Αὔγουστος 1969, Ἐφημ. «ΕΘΝΙΚΗ ΦΩΝΗ ΧΑΝΙΩΝ» 12-8-1969, Δελτίον Ρ.Ο.Α. ὑπ' ἀριθ. 13, 30-9-69, Ἐφημ. ΑΤΛΑΝΤΙΣ Ν. Ὑόρκης 14-11-69, Ἐφημ. «ΚΑΛΛΙΘΕΑ» Ἀττικῆς 25-10-69 καὶ 8-11-69, περιοδικὸν «ΔΑΦΝΟΣ» Δεκέμβριος 1969, Δεκέμβριος 1970 καὶ Ἰούνιος 1971. Ἐφημ. «Ν. ΠΟΛΙΤΕΙΑ» 14-12-69 καὶ 14-4-1970.

Ἐφημερὶς «ΕΘΝΙΚΗ ΦΩΝΗ ΧΑΝΙΩΝ» 24-3-1969 καὶ 24-4-1969 ΕΥΓΕΝΙΔΕΙΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ἀριθμὸς 24/16-1-1970. Ἐφημερὶς «ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ» Ἀθηνῶν 24-2-1970.

Ἐφημερὶς «ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΦΩΝΗ» 25-4-1970, Περιοδικὸν «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ» τεῦχος 3 Ἰουλίου 1970, Ἐπιμορφωτικὸν «ΒΗΜΑ» τεῦχος 80-81-82 Ὀκτώβριος 1970.

Περιοδικὸν «ΘΕΣΕΙΣ καὶ ΙΔΕΑΙ» Ἰανουάριος 1970 σελὶς 46—47. «ΕΠΙ-

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ» Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1970. ΕΥΓΕΝΙΔΕΙΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ὑπ' ἀριθμ. 58/12-6-1970.

Ἐφημερὶς «ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ» 4-2-70, Περιοδικὸν «ΒΩΜΟΙ» τεῦχος 1, Ἀπρίλιος - Μάϊος 1971, ΕΥΓΕΝΙΔΕΙΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ὑπ' ἀριθμ. 59/4-6-71, Περιοδικὸν «ΦΑΝΤΑΖΙΟ» 124, 13-7-71, ἐφημερὶς «ΒΗΜΑ» 20-7-71, Περιοδικὸν «ΠΑΝΘΕΟΝ» τεῦχος 472 1-9-1971, Περιοδικὸν «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ» Νοέμβριος 1971. Διεθνὲς Περιοδικὸν «ZOOTECHNIA» VOL XX, 11-12-1971, Μαδρίτη. «ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ» 18-1-72 καὶ 11-3-72. Περιοδικὸν «ΜΟΡΦΕΣ».

Ἐκτὸς τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν ἐγένοντο περίπου καὶ 90 διαλέξεις ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ θεμάτων τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὐτή, περιέλαβεν ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ, τὰ σχετικὰ στοιχεῖα μὲ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐλαχίστους Κωδικοὺς ἀριθμούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχαίων Θεῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὀλίγων ἄλλων ὀνομάτων.

Ἡ ὅλη μελέτη ἐπὶ τῆς γλώσσης, θὰ δημοσιευθῇ εἰς εἰδικὸν βιβλίον. Καὶ τὰ ὀλίγα πάντως αὐτὰ στοιχεῖα, νομίζομεν ὅτι εἶναι ἐπαρκῆ ὡς συμπληρωματικὸν ἐπιχείρημα, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ἡ προτεραιότης τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἔναντι τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Πυραμίδων.

Τὸ ἐξαιρετικῶς σημαντικὸν ὅμως αὐτὸ γλωσσολογικὸν στοιχεῖον, ἔχει ὅλως σπουδαίαν σημασίαν καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ γενικώτερον.

ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν ἐπισημαίνεται ἡ χρησιμοποίησις τῶν μαθηματικῶν εἰς τὴν διάπλασιν, τὸν ἐμπλουτισμὸν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης.

Διὰ πρώτην φορὰν διαπιστοῦται ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει ἐπιστημονικὸν καὶ μνημειακὸν χαρακτῆρα.

Ἡ διαπίστωσις δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχαίων Θεῶν, τὰ ὁποῖα, κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα, εἶναι πολὺ ἀρχαιότερα τῆς χρονολογίας ἀνεγέρσεως τῶν ἀρχαίων Ἱερῶν, εἶναι ἀριθμοὶ γεωμετρικοῦ, μαθηματικοῦ, φιλοσοφικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ χαρακτῆρος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσῃ ἀπαθεῖς τοὺς μελετητὰς τῆς Ἱστορίας.

ΟΙ ΛΑΤΡΕΙΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Οἱ λάτρεις τῆς τύχης καὶ τῆς συμπτώσεως πρέπει νὰ ρίψουν καὶ ἓν βλέμμα εἰς τοὺς νόμους τῶν πιθανοτήτων.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας παντελῶς τὰ μαθηματικά, ἡ στοιχειώδης λογικὴ σκέψις ἀποκλείει τὴν περίπτωσιν τῆς συμπτώσεως καὶ τῆς τύχης εἰς τὸ σύνολον τοῦ θέματος.

ΚΩΔΙΚΟΙ ΛΕΞΑΡΙΘΜΟΙ ΤΗ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

α) Σύμβολα.

ι) Σύμβολα Ἀρχαίων Ἀριθμῶν.

α′=1	ι′=10	ρ′=100	,α=1000
β′=2	κ′=20	σ′=200	,β=2000
γ′=3	λ′=30	τ′=300	
δ′=4	μ′=40	υ′=400	
ε′=5	ν′=50	φ′=500	
ζ′=7	ξ′=60	χ′=600	
η′=8	ο′=70	ψ′=700	
θ′=9	π′=80	ω′=800	

Δὲν ἀναφέρομεν τὸ «σαμπὶ» καὶ τὸ «κόππα», διότι ταῦτα δὲν χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἁπλῆ παράθεσις τῶν γραμμάτων - ἀριθμῶν αὐτῶν σημαίνει πρόσθεσιν, λ.χ. α′-γ′ α′ θ′ ο′ ς′ = 1+3+1+9+70+200=284.

Προκύπτει ὅθεν, ὅτι ὅλαι αἱ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης παριστάνουν, ἐφ' ὅσον τονισθοῦν, αὐτομάτως, ἀθροίσματα ἀκεραίων ἀριθμῶν.

Δὲν ἀναφέρομεν τὰ ἀρχαῖα σύμβολα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, τῶν δυνάμεων κλπ., διότι θὰ περιπλέξωμεν τὰ πράγματα καὶ θὰ γίνῃ λίαν ἀνιαρὰ ἡ ὅλη μελέτη.

Θὰ χρησιμοποιοῦμεν τὰ ἀρχαῖα γράμματα ὡς ἀριθμούς, ἀλλὰ μὲ σύγχρονα σύμβολα διὰ τὰς λοιπὰς μαθηματικὰς πράξεις. Τὸ γινόμενον τῶν ἀρχαίων ἀριθμῶν γ καὶ δ θὰ σημειώνωμεν ὡς γΧδ.

Ἐὰν ἔχωμεν τὰ ἀθροίσματα λ.χ. λ′ε′υ′κ′ο′σ′=725 καὶ μ′ε′λ′α′σ′=276, τὸ μὲν ἄθροισμα αὐτῶν θὰ τὸ γράφωμεν ὡς (λευκὸς+μέλας), τὸ γινόμενον ὡς (λευκὸς) Χ (μέλας) καὶ τὸ πηλίκον ὡς (λευκός) : (μέλας).

Ἐὰν γράφωμεν ἁπλῶς τὸ λεξάριθμον ΛΕΥΚΟΣ, θὰ ἐννοοῦμεν τὸ ἄθροισμα 30+5+400+20+70+200=725.

Ἐὰν ἔχωμεν τὸ γινόμενον τῶν ἀριθμῶν ΛΧΕΧΥΧΚΧΟΧΣ, θὰ τὸ γράφωμεν μὲ ἓν Χ ἔμπροσθεν καὶ ἄνωθεν, ὅπως $^{\chi}$ΛΕΥΚΟΣ=ΛΧΕΧΥΧΚΧΟΧΣ=1.780.000.000.

ιι) Σύμβολα λόγων.

Ὁ λόγος π=3,14.

Εἶναι κατὰ προσέγγισιν ὁ λόγος τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον κύκλου. Ὁ $\pi^3 \simeq 31$. Σπουδαῖος ἀριθμὸς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, διότι παριστάνει συγχρόνως ἐμβαδὸν κύκλου μὲ ἀκτῖνα π καὶ ὄγκον κύβου μὲ ἀκμὴν π. Ὁ π^2=9,8596. Φαίνεται ὅτι, κατὰ τὰς μετρήσεις, ὁ π ὑπελογίζετο εἰς 3,14: (1001:1000) =3,138 καὶ ὁ π^3=30,888.

Πολλαὶ μετρήσεις μεγάλης ἀκριβείας εἰς μνημεῖα, ποὺ δὲν ἔχουν μεγάλας φθορὰς καὶ συγκριτικὴ μελέτη τῶν ἀποτελεσμάτων, ἀφοῦ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ συντελεσταὶ θερμικῆς διαστολῆς, πιστεύομεν ὅτι θὰ λύσῃ τὸ ἄκρως λεπτὸν τοῦτο **θέμα.**

Ὁ ἀριθμὸς 100π=314 ἠδύνατο νὰ γραφῇ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ μὲ τὴν λέξιν ΒΙΒΛΟΣ=314 ἢ καὶ μὲ ἄλλας ἴσως λέξεις.

Ὁ ἀριθμὸς 200π=628 ἠδύνατο νὰ γραφῇ καὶ μὲ τὸ ὄνομα τῆς νήσου ΤΗΝΟΥ, διότι ΤΗΝΟΣ=628.

Ὁ Χρυσοῦς Ἀριθμὸς Φ=1,618.

Εἶναι κατὰ προσέγγισιν ὁ λόγος τοῦ μεγαλυτέρου τμήματος πρὸς τὸ μικρότερον τῆς χρυσῆς τομῆς. $2:(\sqrt{5}-1)$ ἢ $(1+\sqrt{5}):2$.

Εἰς τὸ τετράγωνον δηλ. $\Phi^2=2,618$ ἢ $1+(2:(\sqrt{5}-1))$, δηλ. ὁ ἑαυτός του καὶ ἡ Μονάς.

Οἱ Ἀρχαῖοι κατὰ τὴν μέτρησιν τῶν μεγεθῶν ἐχρησιμοποίουν τὸν ἀριθμὸν αὐτόν. Εἰς τοὺς θεωρητικοὺς ἀριθμοὺς ἐχρησιμοποίουν τὴν τιμὴν Φ=1,62, τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν «οὐράνιον τιμὴν» ἢ ἀριθμὸν «ἐν τοῖς νοητοῖς». Προέρχεται ἀπὸ τὸν λόγον 81:50=1,62.

Ὡς τετράγωνον τοῦ 1,62 ὑπελόγιζον τὸ 2,62=Φ^2 καὶ ὡς κῦβον $\Phi^3=4,244$. Τὸ διπλάσιον αὐτοῦ 2Φ=3,24.

Πολλαπλασιάζοντες ἐπὶ 100 ἢ ἐπὶ 1000 τὰς τιμὰς αὐτὰς ἔχομεν 100Φ=162, ὁ ἀριθμὸς 162 ἠδύνατο νὰ γραφῇ καὶ μὲ τὸ ρητὸν ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ=162. (Ρητὸν τῶν Δελφῶν).

Ἐπίσης μὲ τὰς λέξεις ΜΑΚΑΡ ἢ ΜΑΚΡΑ ἢ ΘΕΡΜΗ κλπ.

Εἶναι γνωστὰ τὰ ΜΑΚΡΑ ΤΕΙΧΗ, ἡ ΜΑΚΡΑ ΣΤΟΑ καὶ ἡ ἀρχαία Θεσσαλονίκη, ἡ ΘΕΡΜΗ.

Πολλαπλασιάζοντες ἐπὶ 1000 τὸν 1,62 ἔχομεν:

1620=ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ.

Εἰς τὴν γενικὴν τὸ γλαυκώπις, ΓΛΑΥΚΩΠΙΔΟΣ=1618. Νομίζομεν, ὅτι ἡ πτῶσις ΓΛΑΥΚΩΠΙΔΟΣ, παριστάνει τὴν κίνησιν τοῦ Στατικοῦ ἀριθμοῦ 1620 πρὸς τὰ κάτω καὶ μᾶς παρουσιάζει τὸν λόγον 1001:1000, διότι 1620:(1001:1000)=1618. Ὁ ἀριθμὸς $100\Phi^3\simeq424$ ἰσοῦται μὲ τοὺς λεξαρίθμους:

424=ΘΕΡΜΟΣ ἢ ΑΜΒΡΟΣΙΑ ἢ ΑΒΑΤΟΝ.

Ὁ ἀριθμὸς 200Φ=324=ΑΓΝΟΣ.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς Γαληνίου Ἁρμονίας e'=2,72.

Ὁ ἀριθμὸς 2,72 εἶναι περίπου ἴσος μὲ τὸν ἀριθμὸν τοῦ Neper:

$e=\text{ορ}\,(1+(1:\mu))^{\mu}=2,71828$.

Σήμερον δὲν ὑπάρχει γεωμετρικὸς ὁρισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ. (Βλ. Κ. Χα-

σάπη: Τὸ μυστικὸν τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος 1962). Τὸν ἀριθμὸν é=2,72, οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ὅτι ὑπελόγιζον κατὰ προσέγγισιν, ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς πλευρᾶς ἰσοπλεύρου τριγώνου ἐγγεγραμμένου εἰς κύκλον ἀκτῖνος (π) ἤτοι é=2,72≃ (πX√3) :2.

Τὸ ἑκατονταπλάσιον τοῦ 2,72 εἶναι ἴσον μὲ 272=ΑΡΜΟΝΙΑ καὶ ὁ 2,72= (ΑΡΜΟΝΙΑ) : (ΓΑΛΗΝΗ), ἐξ οὗ καὶ ὀνομάζομεν τοῦτον ἀριθμὸν τῆς Γαληνίου ἁρμονίας.

Ἕτεροι ἀριθμοὶ καὶ σύμβολα.

Ὁ ἀριθμὸς 365 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους.

365ΧΦ=59Χ10= 590.
365Χ2,72=993=ΑΦΡΟΔΙΤΗ.
365Χ3,14=1146=ΩΚΕΑΝΟΣ.
365Χ(4:3) =468,6≃3Χ162Κ≃487.
365:5=73.
73Χ8=584 (Ἔτος Ἀφροδίτης).
73Χ15=1095=ΠΑΡΘΕΝΩΝ.
73Χ20=1460=ΧΙΩΝ.

Ὁ ἀριθμὸς 59=1+2+3+5+7+11+13+17. Εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι τοῦ 17. Εἶναι τὰ θεμελιώδη ἀριθμητικὰ στοιχεῖα τῆς Γεωμετρικῆς «μακέττας» τοῦ Σύμπαντος.

Ὁ ἀριθμὸς 142=1+2+3+5+8+13+21+34+55. Ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς χρυσῆς σειρᾶς. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι παριστάνουν τὰς εἰς ἁρμονικὰς σχέσεις ἀκτίνας τῶν 8 ὁμοκέντρων σφαιρῶν τοῦ Σύμπαντος (πλὴν τοῦ 1), ἐξ ὧν τὰ θεμελιώδη ἀριθμητικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι πρῶτοι παράγοντες τῆς χρυσῆς σειρᾶς.

Ὁ ἀριθμὸς Η=1,59 (ΗΛΙΟΣ) :2 (ΓΑΛΗΝΗ) =318:200.

Ὁ ἀριθμὸς 153=1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17.

Εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν 17 πρώτων ἀριθμῶν καὶ παριστάνεται συμβολικῶς μὲ

$\sum_{\kappa=1}^{17} \kappa = 153$. (Παριστάνει τὸ ἀριθμητικὸν σύμπαν ἐν τῷ συνόλῳ).

Ὁ ἀριθμὸς 240 εἶναι ὁ λόγος τῶν γινομένων:

(1Χ2Χ3Χ5Χ8Χ13Χ21Χ34Χ55) : (1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17) =240.

Ἤτοι, ὁ λόγος τοῦ γινομένου τῶν ἀριθμῶν τῆς χρυσῆς σειρᾶς πρὸς τὸ γινόμενον τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι τοῦ 17. Εἶναι ὁ λόγος τῶν γινομένων τῶν μαθηματικῶν στοιχείων τῆς Ἁρμονίας πρὸς ἐκεῖνα τοῦ Χάους. Ἴσως, ἐκ τοῦ λόγου τούτου νὰ προέρχεται ὁ ἀριθμὸς τῶν 24 ὡρῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 12!=1Χ2Χ3Χ4Χ5Χ6Χ7Χ8Χ9Χ10Χ11Χ12.

Ἤτοι, τὸ γινόμενον τῶν 12 πρώτων ἀριθμῶν ὀνομάζεται 12 παραγοντικόν.

Ὁ ἀριθμὸς 12!:10^6=479 εἶναι ἰσοδύναμος μὲ τὸν ἀρχαῖον Θ(ε)ΟΥ, ἤτοι μὲ τὴν λέξιν - ἀριθμὸν ΘΕΟΥ, ἐφ' ὅσον ἀφαιρεθῇ τὸ (ε) ΘΟΥ=479.

Ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς 479=ΟΙ ΠΕΛΑΣΓΟΙ.

Ὁ ἀριθμὸς 584 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους τοῦ πλανήτου Ἀφροδίτης, συμφώνως πρὸς μίαν ἀνακαλυφθεῖσαν ἐξίσωσιν εἰς τὰ μνημεῖα τοῦ Ἀρχαίου Λαοῦ τῶν Μάγια τοῦ Μεξικοῦ.

Ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι ἴσος μὲ 73Χ8=584. Τὸ ἔτος τῆς γῆς εἶναι 73Χ5=365.

Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀριθμοῦ 73. Εἰς τὸ πενταπλάσιον δίδει τὰς 365 ἡμέρας τοῦ γηΐνου ἔτους. Εἰς τὸ ὀκταπλάσιον τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους τοῦ πλανήτου Ἀφροδίτη. Εἰς τὸ 15πλάσιον τὴν λέξιν «Παρθενὼν» καὶ εἰς τὸ 20πλάσιον τὸν ἀριθμὸν τῶν σταδίων Δήλου - Δελφῶν 1460. Νομίζομεν ὅτι χρήζει εἰδικῆς διερευνήσεως, κυρίως τὸ πρόβλημα, διατί διαιροῦν τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 5 καὶ λαμβάνουν ὡς σπουδαῖον τὸν ἀριθμὸν 73. Μήπως ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπελογίζοντο εἰς πέντε (5) αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους;

Ἐρώτημα!

Ο ΘΕΟΣ

Ἡ λέξις ΘΕΟΣ, μετὰ τοῦ ἄρθρου της Ο ΘΕΟΣ, ὡς ἔκφρασις τοῦ ΑΕΙ ΟΝΤΟΣ ἢ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΚΑΛΛΟΥΣ, ἔχει κατασκευασθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν καὶ εὐλάβειαν.

Ἔχει θρησκευτικὴν προέλευσιν καὶ περιέχει μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς γνώσεις καὶ φιλοσοφικὰς δοξασίας τῆς ἀρχαιότητος.

Μαθηματικῶς στηρίζεται εἰς τὰς κάτωθι 5 σειρὰς ἀριθμῶν:

α) 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Εἶναι ἡ βάσις τοῦ δεκαδικοῦ συστήματος, ἐξ ἧς προήρχοντο, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, οἱ ἄπειροι ἀριθμοὶ τοῦ σύμπαντος. Τὸ ἄθροισμα αὐτῶν εἶναι 55. (Βλ. Ἰαμβλίχου Τὰ Θεολογούμενα ἀριθμητικά: περὶ δεκάδος 64—15,20).

β) 1, 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποτελοῦν τὰ θεμελιώδη ἀριθμητικὰ στοιχεῖα τῆς μαθηματικῆς παραστάσεως τοῦ σύμπαντος. Εἶναι ἀριθμοὶ «πρῶτοι».

Τὸ ἄθροισμα αὐτῶν εἶναι 59 καὶ τὸ γινόμενον 510510. (Βλ. Πλάτωνος Νόμοι).

γ) 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55.

Εἶναι ἡ λεγομένη «χρυσῆ σειρὰ» μὲ ἀριθμοὺς εἰς ἁρμονικὰς σχέσεις καὶ σχέσεις χρυσῆς τομῆς καὶ ἀποτελοῦν τὴν μαθηματικὴν ἔκφρασιν τοῦ κάλλους καὶ τῆς τάξεως.

Ἕκαστος ἀριθμὸς (πλὴν τῶν δύο πρώτων) ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν δύο προηγουμένων.

Ἔχουν ἄθροισμα 142 καὶ γινόμενον 122.522.400.

Τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων τελευταίων 13, 21, 34, 55 εἶναι $123 \simeq \Phi^{10}$ καὶ τὸ γινόμενον 510510, ἤτοι, ὅσον καὶ τὸ γινόμενον τῆς (β) σειρᾶς.

δ) 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12.

Εἶναι οἱ ἀριθμοὶ τῆς πρώτης δωδεκάδος, οἵτινες φαίνεται ὅτι παριστάνουν τοὺς 12 Θεούς. Ἔχουν ἄθροισμα 78 καὶ γινόμενον 479.016.000.

Τὸ γινόμενον αὐτῶν, ἐφ' ὅσον διαιρεθῇ διὰ ἑνὸς ἑκατομμυρίου, δίδει τὸν ἀριθμὸν 479. (Θ(ε)ΟΥ=479). Ὁμοίως οἱ ΠΕΛΑΣΓΟΙ=479.

ε) 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17.

Εἶναι οἱ ἀριθμοὶ τῆς πρώτης δεκαεπτάδος, μὲ ἄθροισμα 153.

Λαμβάνοντες τὰ ἀθροίσματα τῶν σειρῶν αὐτῶν ἔχομεν:

— 1+2+3+4+5+6+7+8+9+10= $55 = \sum_{\kappa=1}^{10} \kappa$

— 1+2+3+5+7+11+13+17= 59

— 1+2+3+5+8+13+21+34+55= 142

— 1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12= $78 = \sum_{\kappa=1}^{12} \kappa$

— 1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17=153 $= \sum_{\kappa=1}^{17} \kappa$

Σύνολον 487

Ἔχομεν οὕτω, τὸν ἀριθμὸν 487 ἐτῶν τῶν Αἰγυπτιακῶν ὑπολογισμῶν, διὰ τὰς ἐποχιακὰς ἑορτάς των, ἢ μὲ τὸ τρίτον τῆς ἀποστάσεως Δήλου - Δελφῶν εἰς στάδια (1461:3=487).

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἀπὸ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως ἡ δημιουργία τῆς λέξεως Θεός, στηρίζεται: Εἰς τὰς πεποιθήσεις ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Τέλειος, Ἅγιος, Ἀγαθός, Γαλήνιος, Παντοδύναμος, δημιουργὸς τῆς τάξεως καὶ ἁρμονίας τοῦ κόσμου, χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος, ὅπως ἡ περιφέρεια τοῦ κύκλου ἢ ὅπως ὁ Ἱερὸς κι' ἀπέραντος Οὐρανός.

Τὸ χιλιαπλάσιον τοῦ ἀθροίσματος τῆς «εὐρυστέρνου Γαίας» τῆς «Σελήνης» καὶ τοῦ «φωστῆρος Ἡλίου», δίδει μίαν εἰκόνα τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ. 1000Χ(ΓΗ+ΗΛΙΟΣ+ΣΕΛΗΝΗ) =630.000=ΧΘΕΟΣ.

Συμβολικῶς καὶ μαθηματικῶς δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ τοῦ ὡραίου κύκλου, ὅστις περιλαμβάνει τὴν τριάδα: κέντρον, ἀκτίς, περιφέρεια.

Ἐπίσης εἰς τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ σύμπαν εἶναι κυκλικὸν καὶ σφαιρικόν, δηλ. ὅτι ἔχει τὸ ὡραιότερον σχῆμα καὶ ἀποτελεῖ ἁρμονίαν ἀπείρων ἀριθμῶν.

Ἐὰν ἀντικαταστήσωμεν τὰ γράμματα τῆς λέξεως ΘΕΟΣ δι' ἀρχαίων ἀριθμῶν, μετὰ τοῦ ἄρθρου του, ἔχομεν:

— ΘΕΟΣ=284=2Χ142 (Διπλάσιον ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς χρυσῆς σειρᾶς).
— Ο ΘΕΟΣ=354=6Χ(1+2+3+5+7+11+13+17)=6Χ59.

Ἐὰν σχηματίσωμεν τὰς ἀκολουθίας τῶν ἀριθμῶν τῆς χρυσῆς σειρᾶς, ἔχομεν ἐπίσης ἄθροισμα αὐτῶν 354=Ο ΘΕΟΣ.

— Ο ΘΕΟΣ=3.540:10=(ΚΥΚΛΟΣ+ΚΥΚΛΟΥ+ΚΥΚΛΩ+ΚΥΚΛΟΝ):10=(60Χ59):10=354.
(ΘΕΟΣ)Χ(9:4)=639=Η ΟΛΥΜΠΙΑ.
— ΘΕΟΣ=ΑΓΙΟΣ=ΑΓΑΘΟΣ=ΔΙΟΣ=284.
— ˣΘΕΟΣ=630.000=1000Χ630=1000Χ(ΗΛΙΟΣ+ΓΗ+ΣΕΛΗΝΗ), διότι ΗΛΙΟΣ+ΓΗ+ΣΕΛΗΝΗ=318+11+301=630.
— ˣΘΕΟΣ=(3:2)Χ(ˣΑΓΙΟΣ).
— ΘΕΟΥ=484=2Χ2Χ11Χ11.

Ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὸ (Ε)=5 ἔχομεν:

— Θ(ε)ΟΥ=479=(1Χ2Χ3Χ4Χ5Χ6Χ7Χ8Χ9Χ10Χ11Χ12):10^6=(12!):10^6.

Ὅθεν ἔχομεν τὸ 12 παραγοντικόν, μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ (Ε), ὅπερ ὑπενθυμίζει τοὺς 12 Θεούς. Καὶ τοῦτο φαίνεται ὀρθόν, διότι ἔχομεν:

— Θ(ε)ΟΥ=479=(Θ(ε)ΟΙ+Θ(ε)ΩΝ+Θ(ε)ΟΙΣ+Θ(ε)ΟΥΣ):4=1916:4.

Ἄρα τὸ Θ(ε)ΟΥ=479, ὅπερ ἰσοῦται καὶ μὲ τὸ ὕψος εἰς πόδας τῆς Μεγάλης Πυραμίδος ἐν Αἰγύπτῳ, ἔχει σχέσιν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Δωδεκάθεον. Ἀλλὰ ἔχομεν ἐπίσης, ὡς προανεφέρθη εἰς τὰς Πυραμίδας.

— Θ(ε)ΟΥ=479=318+161=ΗΛΙΟΣ+ΚΑΙΜΑΞ.

Ὁμοίως εἰς γινόμενον:
ˣΘ(ε)ΟΥ=252.000. Ὅσα στάδια ὑπελόγισεν ὁ Ἐρατοσθένης τὸν μεσημβρινόν.
ΘΕΟΥ ΩΔΗ=1.296 (χιλιοστὸν δευτέρων λεπτῶν περιφερείας κύκλου).
ΘΕΟΥ ΝΑΟΣ=800 (Ὅσα στάδια ἡ ἀπόστασις Ἀθηνῶν - Σπάρτης) ἢ 800=ΚΥΡΙΟΣ=ΠΙΣΤΙΣ.
ˣΘ(ε)Ω=360Χ20 (360=ἀριθμὸς μοιρῶν περιφερείας κύκλου).
ˣΘΕΩ=ˣΩΘ(ε)Ε=360Χ100.
Θ(ε)Ω ΑΓΑΛΜΑ=885=ΕΙΚΩΝ.
ˣΘ(ε)ΟΝ=(ˣΘΕΟΣ):200=630.000:200.

Ἀξιοσημείωτα ἐπίσης τὰ κάτωθι:
Θ(ε)ΟΣ+Θ(ε)ΟΥ+Θ(ε)Ω+Θ(ε)ΟΝ=1696 καὶ 1696:4=424=100Φ^3.
Ο ΟΙΚΟΣ Θ(ε)ΟΥ+1=440+479+1=920=Ο ΩΝ.
Τὸ «ἓν» συμβολίζει τὸ Θεῖον.

— Ο Θ(ε)ΟΣ+ΤΟΥ Θ(ε)ΟΥ+ΤΩ Θ(ε)Ω+ΤΟΝ Θ(ε)ΟΝ+Ω Θ(ε)Ε=4.870=487Χ10.

ΟΙ Θ (ε) ΟΙ+ΤΩΝ Θ (ε) ΩΝ+ΤΟΙΣ Θ (ε) ΟΙΣ+ΤΟΥΣ Θ (ε) ΟΥΣ+Ω Θ (ε) ΟΙ =5.585.

Καὶ 4.870+5.585=10.455=85Χ123≃85ΧΦ^{10}.

Ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου προκύπτει:

α) Τὸ σύνολον τῶν πτώσεων τοῦ ἑνικοῦ ἀριθμοῦ περιλαμβάνει τὸ 10πλάσιον τῆς ἀστρονομικῆς περιόδου τῶν 487 ἐτῶν, ὡς ἀνεφέρθη ἤδη εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν Πυραμίδων.

β) Τὸ σύνολον τῶν πτώσεων τοῦ ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ περιλαμβάνει τὸν ἀριθμὸν 123 ἢ τὸν Φ^{10}, 85 φορὰς ἢ 100—15=85.

γ) Εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων, δὲν ὑπολογίζεται τὸ (ε) τῆς λέξεως - ἀριθμοῦ ΘΕΟΣ, ὅπερ ἀφαιρεῖται. Ἀφαιρεῖται ἐπίσης εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν τοῦ συνόλου τῶν πτώσεων ὁ ἀριθμὸς 15 ἀπὸ τὸν 100 ἢ τὸ ΕΙ καὶ ἔχομεν 85Χ123= 10.455.

Εἰς ἄλλας περιπτώσεις τὸ ΕΙ ἢ 15 προστίθεται, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ΓΝΩΘΙ ΕΙ ΣΑΥΤΟΝ=6Χ (ΗΛΙΟΣ) ἢ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ συνόλου τῶν πτώσεων εἰς τὸν ἑνικὸν καὶ πληθυντικὸν τῆς λέξεως κύκλος, ὅπερ εἶναι 12.705 καὶ ἐφ' ὅσον προστεθῇ τὸ ΕΙ γίνεται γεωμετρικὸς ἀριθμός, ἤτοι:

12.705+15=12.720 καὶ 12.720=3Χ1000Φ^3.

Ἄλλωστε τὸ ΕΙ=ΘΕΑ, ἐφ' ὅσον προστεθῇ εἰς τὰ ὀνόματα τῶν Θεῶν ΑΘΗΝΑΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΗΡΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΑΣ κλπ. δίδει εἰδικοὺς ἀριθμούς:

ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=69+15=84.
ΘΕΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗ=993+15=1008= (7!) :5.
ΘΕΑ ΔΗΜΗΤΗΡ=483=3Χ161=3Χ (100Φ—1).
ΘΕΑ ΕΣΤΙΑ=531=9Χ59.
ΘΕΑ ΗΡΑ=124=2Χ62=200 (Φ—1).
ΘΕΑ ΑΡΤΕΜΙΣ=671= (33πΦ) :25.

Ὁμοίως ΕΙΧ10Χ1,618Χ2,72≃210π≃660 ἤτοι: (ΙΔΑΙΟΣ+ΔΑΚΤΥΛΟΣ) :2 = (1320:2).

Ἀρχίζει, ὅθεν, νὰ διαφαίνεται πληρέστερον ἡ ἀπόκρυφος σημασία τοῦ (Ε) καὶ (ΕΙ). Τὸ (Ε) μόνον ἔχει εὑρεθῇ εἰς νομίσματα τῶν Δελφῶν. Τὸ (ΕΙ) εἶναι τὸ περίφημον Ἀπολλώνιον «ΕΙ», ὅπερ προστιθέμενον εἰς ἀριθμοὺς ἢ ἀφαιρούμενον ἢ χρησιμοποιούμενον ὡς παράγων (πολλαπλασιαζόμενον), δίδει εἰδικῆς σημασίας ἀριθμούς. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον μελετήσει τὸ θέμα καὶ εἶχον συνδέσει τὸ (ΕΙ) ὡς 15 μὲ μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς σταθερὰς καὶ εἶχον καταλήξει, ὡς φαίνεται, εἰς σπουδαῖα συμπεράσματα. Οἱ σύγχρονοι μαθηματικοὶ καὶ ἀστρονόμοι δύνανται νὰ ἐπαναλάβουν τὴν μελέτην.

Συμπερασματικῶς αἱ λέξεις:

ΘΕΟΣ=284, Ο ΘΕΟΣ=354, ΘΕΑ=15, Θ (ε) ΟΥ=479 ἢ (12!) :10^6.
ΘΕΟΣ=ΑΓΙΟΣ=ΑΓΑΘΟΣ καὶ αἱ πτώσεις αὐτῶν μὲ τὰ σύνολά των, ἀπο-

δεικνύουν ὅτι ἡ λέξις ΘΕΟΣ εἶναι κωδικὸς ἀριθμὸς τῆς ἀρχαίας θρησκείας - φιλοσοφίας, ἐπιστήμης καὶ ὅτι ἀποτελεῖ πνευματικὸν ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρώπου τῆς μυθολογικῆς ἐποχῆς, καὶ εἰδικώτερον τοῦ «ΕΛΛΗΝΟΣ» τῆς προϊστορικῆς περιόδου. Εἶναι δὲ ἄξιον θαυμασμοῦ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ λέξις αὐτή, εὑρίσκεται εἰς τὰ χείλη ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ σήμερον ἀκόμη, ζωντανή, καὶ ἀμετάβλητος. Ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, κατὰ ἓν ποσοστόν, εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

ΖΕΥΣ=612

Ὁ Ζεύς, πατὴρ θεῶν τε ἀνδρῶν τε, κυβερνήτης τοῦ Σύμπαντος, ὅπερ παραστατικῶς περιελάμβανε τοὺς 17 πρώτους ἀριθμούς:

α) $612=4\text{X}153 \quad (153=\sum_{\kappa=1}^{17}\kappa)$ καὶ

$$1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17=\sum_{\kappa=1}^{17}\kappa.$$

β) $612=2\text{X}306$ $306=$ΓΑΛΑΞΙΑΣ.

γ) $612=(365\text{é}):\Phi$.

365 ἡμέραι ἔτους γῆς, $\text{é}=2{,}72\simeq\pi\sqrt{3}:2$.
Ὁμοίως τὸ é $\simeq$ μὲ 2,718 ὅσον ὁ Νεπέριος ἀριθμός.
$\Phi=1{,}62$ καὶ $272=$ΑΡΜΟΝΙΑ.
Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἔχομεν:

$$\text{ΖΕΥΣ}=612=4.\sum_{\kappa=1}^{17}\kappa=2^{\text{X}}\,(\text{ΓΑΛΑΞΙΑΣ})\simeq(365\,\text{é}):\Phi.$$

(ΖΕΥΣ) $\pi=2$ (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ).

Ὅθεν ὁ Ζεὺς εἶναι διπλάσιος τοῦ Γαλαξίου καὶ ἐφ' ὅσον πολλαπλασιασθῇ μὲ τὸν ὑπερβατικὸν ἀριθμὸν π, ἰσοῦται μὲ τὸ διπλάσιον τοῦ οὐρανοῦ, ἤτοι μὲ ὁλόκληρον τὴν οὐράνιον σφαῖραν, (Δεσπότης τοῦ οὐρανοῦ).

Ο ΖΕΥΣ εἰς τὰς πτώσεις ΔΙΟΣ, ΔΙΙ, ΔΙΑ

— ΔΙΟΣ=284.
284=2X142 καὶ 142=1+2+3+5+8+13+21+34+55 (χρυσῆ σειρά).
284=ΑΓΙΟΣ.
284=ΘΕΟΣ.
284=ΑΓΑΘΟΣ.
Ὅθεν ΔΙΟΣ=284=ΘΕΟΣ=ΑΓΙΟΣ=ΑΓΑΘΟΣ.
— ΔΙΙ=24 (ὧραι 24ώρου—Ἡμέρα καὶ Νύξ).
— ΔΙΑ=15=ΕΙ=ΘΕΑ=ΑΓΙΑ=ΓΑΙΑ.
15X100=1.500=ΦΩΣ καὶ ΦΩΣ:ΓΑΛΗΝΗ=15.

Ὁμοίως ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ+ΕΙ=1.908=ΦΩΣΤΗΡ.
Καὶ ΦΩΣΤΗΡ=6Χ318=6Χ(ΗΛΙΟΣ).
Ἄρα τὸ ΔΙΑ=15=ΕΙ περιέχει τὴν σημασίαν τοῦ Ἀπολλωνίου ΕΙ.
—.ΖΕΥΣ+ΔΙΟΣ+ΔΙΙ=Ο ΩΝ=920.
ˣΟ ΩΝ=2.800.000.
Καὶ ˣΖΕΥΣ=2.800.000.
Ἄρα ˣΖΕΥΣ=ˣΟ ΩΝ.

Συνοπτικῶς: ˣΖΕΥΣ=ˣΟ ΩΝ.
ΔΙΟΣ=ΘΕΟΣ.
ΖΕΥΣ+ΔΙΟΣ+ΔΙΙ=Ο ΩΝ.
ΑΓΙΟΣ=ΘΕΟΣ.
ΑΓΙΟΣ=ΑΓΑΘΟΣ.

Ἐπειδὴ ὁ Ο ΩΝ=920.
Καὶ 920=ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ+ΘΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ+ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ+ΘΕΑΝ ΑΘΗΝΑΝ+ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ.
84+484+84+184+84=920.

Εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Διὸς περιέχει τὴν ἔννοιαν τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς, δι' ὃ καὶ ἐγεννήθη ἡ Θεὰ ἐκ τοῦ Διός.

Παλαιότερον ὁ ΖΕΥΣ ἐκλείνετο κατὰ τὸ ΑΤΡΕΥΣ, ΑΤΡΕΩΣ, ὡς, Ο ΖΕΥΣ, ΤΟΥ ΖΕΩΣ, ΤΩ ΖΕΙ, ΤΟΝ ΖΕΑ, Ω ΖΕΥ μὲ ἄθροισμα τῶν πτώσεων 5.231. Καὶ τοῦτο διότι, ἡ ΔΩΔΩΝΗ=1.666 καὶ 1666Χ3,14=5231,24 ἢ
5231,24:1666=3,14=π.

Πάντως ὁ Ζεύς, μαθηματικῶς παρουσιάζετο Κυβερνήτης τοῦ Σύμπαντος, Δεσπότης τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τῆς γῆς, ρυθμιστὴς τῆς ὡραίας ἁρμονίας τοῦ ἔτους, τῆς Ἡμέρας καὶ τῆς Νυκτός, Θεός, Ἅγιος, Ἀγαθός, ὁ ΩΝ, φωστὴρ (ἔκφρασις τοῦ γαληνίου Φωτὸς) καὶ γεννήτωρ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς.

ΗΡΑ=109.

109≃(400Φ³−365é):4Φ (Φ=1,62 καὶ é=2,72).
ΘΕΑ ΗΡΑ=200(Φ-1).
ΖΕΥΣ+ΗΡΑ=612+109=721.
721≃5ΦΧ55Φ καὶ 55Φ≃89=ΚΑΛΛΗ (Τὰ κάλλη).

Ἀλλὰ ἔχομεν καί:

((ΖΕΥΣ):4)+ΗΡΑ=((365é):4Φ)+((400Φ³−365é):4Φ)=100Φ².

Καὶ αἱ κατὰ 25% σχέσεις τοῦ ἐρωτύλου Διὸς μετὰ τῆς Ἥρας εἶχον ἐξόχως θεῖον χαρακτῆρα, διότι εἶναι τὸ ἑκατονταπλάσιον τοῦ τετραγώνου τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ. Ἐκ τῆς μαθηματικῆς παραστάσεως προκύπτει, ὅτι ἡ ΗΡΑ, ὡς γυναῖκα, ἐπλάσθη δι' ἀφαιρέσεως ἐξ ἑνὸς ἄρρενος (400Φ³). Ἀφηρέθη δὲ ἡ ἁρμονία τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους καὶ τὸ ὑπόλοιπον διαιρεῖται διὰ τοῦ τετραπλασίου τοῦ χρυσοῦ ἀ-

ριθμοῦ, διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ΗΡΑΝ καὶ ὡς ὡραίαν. (Οὕτω ἄλλωστε χαρακτηρίζεται καὶ ὑπὸ τῆς Μυθολογίας).

ΑΠΟΛΛΩΝ=1061.

$1061 \simeq 250\Phi^3$ $(\Phi^3=4{,}244)$.

Ἐπειδὴ $250 \simeq 1000:4 \simeq$ (ΗΛΙΟΣΧπ) :4.

Ἔχομεν ΑΠΟΛΛΩΝ$\simeq$ (ΗΛΙΟΣΧπΦ^3) :4.

Χαρακτηριστικὸν τὸ Φ^3, ὅπερ συμβολίζει, ὡς φαίνεται, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ **ἀνδρικὸν κάλλος** καὶ τοῦτο εἶναι ἀκριβές, διότι:

ΑΝΗΡ+ΑΝΔΡΟΣ+ΑΝΔΡΙ+ΑΝΔΡΑ+ΑΝΕΡ=1061=ΑΠΟΛΛΩΝ.

159+425+125+156+156=1061.

Ἐξηγεῖται οὕτω, διατί ἔχομεν ἀνὴρ - ἀνδρὸς καὶ οὐχὶ ἀνὴρ - ἀνῆρος, κατὰ τὸ σωτὴρ - σωτῆρος.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι καὶ ΙΑΣΩΝ=1061. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας ἐθεωρεῖτο ὡραιότατος ὡς τὸν Ἀπόλλωνα.

ΑΡΤΕΜΙΣ=656.

$656 \simeq 250\Phi^2 \simeq$ (ΗΛΙΟΣπΦ^2) :4 $(\Phi^2=2{,}624)$.

(ΑΠΟΛΛΩΝ) : (ΑΡΤΕΜΙΣ) =1061:656=Φ.

Ὅθεν ὁ λόγος τῶν διδύμων ἀδελφῶν εἶναι ὁ χρυσοῦς ἀριθμός. Εἶναι αἱ ὡραιότεραι ἀδελφικαὶ σχέσεις ἀντάξιαι Θεῶν διδύμων ἀδελφῶν. Ὁ Ἀπόλλων εἶναι τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς, προφανῶς ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

ΛΗΤΩ=1138.

Ἡ θεὰ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀξιοσημείωτος, ἡ ἀνωμαλία εἰς τὰς πτώσεις της, ἥτις εἶναι μαθηματικο - θρησκευτικῆς προελεύσεως.

ΛΗΤΩ= 1.138.
ΛΗΤΟΥΣ=1.008.
ΛΗΤΟΙ= 418.
ΛΗΤΩ= 1.138.
ΛΗΤΟΙ= 418.

$4.120=500\pi\Phi^2$ (μὲ Φ^2,=2,624 καὶ π=3,14).

Ἀλλὰ (ΛΗΤΩ+ΛΗΤΟΥΣ+ΛΗΤΟΙ+ΛΗΤΩ+ΛΗΤΟΙ) : (ΑΡΤΕΜΙΣ) =2π.

Καὶ (ΛΗΤΩ+ΛΗΤΟΥΣ+ΛΗΤΟΙ+ΛΗΤΩ+ΛΗΤΟΙ) : (ΑΠΟΛΛΩΝ) = $(500\Phi^2\pi) : (250\Phi^3) = 2\pi:\Phi$.

Ἐὰν ἡ κτητικὴ ἦτο, ὦ ΛΗΤΩ, δὲν θὰ ὑπῆρχον οἱ ὡς ἄνω λόγοι $2\pi:\Phi$ καὶ 2π. Ὅθεν ἱεραὶ καὶ ὡραιόταται σχέσεις μητρὸς καὶ τέκνων.

ΗΛΙΟΣ=318.

318≃1000:π καὶ ΗΛΙΟΣ+ΚΛΙΜΑΞ=Θ(ε)ΟΥ=479.

Ὅθεν ὁ μαθηματικὸς ἀριθμὸς ΗΛΙΟΣ περιέχει τὸν λόγον τοῦ 1000 διὰ τοῦ π, λόγῳ τοῦ κυκλικοῦ σχήματός του.

ΚΛΙΜΑΞ=1+10+20+30+40+60, διότι Κ=20, Λ=30, Ι=10, Μ=40, Ξ=60, Α=1.

318+301=ΗΛΙΟΣ+ΣΕΛΗΝΗ=619 καὶ 619=ΔΕΛΦΟΙ.

Ἐπίσης 1000Χ(ΗΛΙΟΣ+ΓΗ+ΣΕΛΗΝΗ)=630.000=ˣΘΕΟΣ.

Ὅθεν χιλιάκις τὸ ἄθροισμα ΗΛΙΟΣ+ΓΗ+ΣΕΛΗΝΗ εἶναι ὁ Θεός!

Καὶ 6Χ(ΗΛΙΟΣ)=1908=ΦΩΣΤΗΡ. (1908 στάδια εἶναι ἡ ἀπόστασις Πέλλας - Ὀλυμπίας καὶ Πέλλας - Ἐπιδαύρου).

Ὁμοίως: ΗΛΙΟΣ≃(ΓΗ+ΑΗΡ+ΥΔΩΡ+ΠΥΡ):2π≃2.004:2π=1.002:π=318,95 (π=3,1415).

Καὶ ΗΛΙΟΣ≃144.000:144π=(ˣΘΑΥΜΑ):(ΘΕΙΟΝ)π≃318.

ΕΣΤΙΑ=516.

516≃(1000Φ):π≃318Φ≃ΗΛΙΟΣΧΦ.

(ΕΣΤΙΑ):(ΗΛΙΟΣ)=516:318=1,622≃Φ.

Ὁμοίως: Φ=1,622=(ΑΦΡΟΔΙΤΗ):(ΖΕΥΣ)=993:612.

Ἄρα δημιουργὸς τῆς ΕΣΤΙΑΣ ὁ «πάγκαλος» ΗΛΙΟΣ.

ΔΗΜΗΤΗΡ=468.

468=17²Φ ἢ 468=2Χ2Χ3Χ3Χ13.

ΔΗΜΗΤΡΑ=461 καὶ ΔΗΜΗΤΡΑ+ΚΟΡΗ=659≃210π.

ΔΗΜΗΤΗΡ+ΚΟΡΗ=666.

(ΔΗΜΗΤΗΡ)ˣ(ΚΟΡΗ)=92.664.

92.664:3.000=30,888 (πιθανῶς π³ μὲ εἰδικὴν τιμὴν τοῦ π).

Ὁ ἀριθμὸς 30,888 παρουσιάζεται εἰς πολλὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς μετρήσεις μνημείων.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ=1219.

1219=240πΦ καὶ 240=(1Χ2Χ3Χ5Χ8Χ13Χ21Χ34Χ55):(1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17).

Ὅθεν (ΠΟΣΕΙΔΩΝ):Φ≃1219:Φ=753,6 (Ἀριθμὸς ποδῶν πλευρᾶς βάσεως Μ. Πυραμίδος).

Καὶ ΠΟΣΕΙΔΩΝ=(Υπ Φ):2=Βφ=1.219 (Β=Βάσις Πυραμίδος Χέοπος καὶ Υ=Ὕψος αὐτῆς).

Ἐξ ἄλλου ΠΟΣΕΙΔΩΝ=ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΗΣ (Ἐπίθετον γνωστὸν διὰ τὸν Δία) (Νεφεληγερέτης Ζεύς).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ=1289.

$1289 \simeq 4\Phi^{12}$ μὲ $\Phi=1{,}618$ (ΓΛΑΥΚΩΠΙΔΟΣ=1618).

Εἰς τὴν τεχνικὴν ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν μέτρησιν τῶν μεγεθῶν ὁ ἀριθμὸς $\Phi=1{,}618$ καὶ ὄχι ὁ $\Phi=1{,}62$.

ΕΡΜΗΣ=353.

$353=354-1$ καὶ $353 \simeq (400\Phi^3-365\acute{e}):2$.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ 354 ἀφαιρεῖται τὸ ἓν (1), διὰ τοῦτο ἴσως ὁ Ἑρμῆς δὲν ἐθεωρεῖτο σπουδαῖος Θεός.

Ὅθεν (ΕΡΜΗΣ) : (ΗΡΑ) $\simeq 2\Phi$.

(Ὁ Ἑρμῆς ἦτο οἰκεῖος θεὸς τῆς οἰκογενείας τοῦ Διὸς μὲ ἁγνὰς σχέσεις: (2ΦΧ100=324=ΑΓΝΟΣ).

Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους ἦτο ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ὀλυμπίᾳ.

ΑΡΗΣ=309.

$309 \simeq 500\text{X}(\Phi - 1)$, διότι $2\text{X}309=618$.

309=ΓΕΡΑΣ (Σχετικὸν μὲ τὸ γέρας τῆς Νίκης κατὰ τὸν πόλεμον).

Καὶ (1000Χ(ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ)):ΑΡΗΣ$\simeq$272 $\longrightarrow$ ΑΡΜΟΝΙΑ

Διότι ΕΡΙΣ+ΠΟΛΕΜΟΣ $\longleftrightarrow$ 1.620 $\longleftrightarrow$ ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ.

(Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν πόλεμον ἐπέβαλλε τὴν Νίκην καὶ συνεπῶς τὴν εἰρήνην καὶ ἁρμονίαν).

(Κατὰ τὸν Πλάτωνα «ἡ Θεὸς» ἦτο φιλοπόλεμος καὶ φιλόσοφος. Βλ. Τίμαιος). Ὁ φόβος ὁμοίως ἔναντι τοῦ Ἄρεως, εὐνοεῖ τὴν εἰρήνην. (Ἐὰν θέλῃς εἰρήνην, ἑτοιμάσου διὰ πόλεμον).

(100Χ(ΦΟΒΟΣ)):(ΑΡΗΣ)$\simeq$272 $\longleftrightarrow$ ΑΡΜΟΝΙΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ=993.

$993 \simeq 365\acute{e}$.

$993 \simeq 584\text{X}((\sqrt{2}+1):\sqrt{2})$ καὶ $(\sqrt{2}+1):\sqrt{2} \simeq 1{,}7$ καὶ $\acute{e}=2{,}72$.

Ἄρα: $365\acute{e}=584\text{X}1{,}7=992{,}8 \simeq 993$.

365=ἡμέραι ἔτους γῆς καὶ 584 ἡμέραι ἔτους Ἀφροδίτης.

Ὅθεν, ἡ Ἑλληνικὴ ἐξίσωσις τῆς Ἀφροδίτης ἡ προκύπτουσα ἀπὸ τὸν λεξάριθμον Ἀφροδίτη εἶναι $365\acute{e}=584\text{X}1{,}7$.

Λίαν σημαντικὸν εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἀριθμὸς 584 ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ ΕΡΙΧ ΦΟΝ ΝΤΕΝΙΚΕΝ εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ μέλλον» (Ἔκδοσις ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ: Ἀθῆναι 1968 σελ. 686), ὡς ἀριθμὸς ἡμερῶν τοῦ ἔτους τοῦ πλανήτου Ἀφροδίτη, ὅστις ὑπελογίσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Λαοῦ τοῦ Μεξικοῦ, τῶν Μάγια.

Ἡ συγκριτικὴ μελέτη τῆς ἐξισώσεως τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μάγια καὶ τῆς ἡμετέρας ἐξισώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἀφροδίτης, δύναται νὰ προσπορίση σπουδαῖα συμπεράσματα, διὰ τὰς σχέσεις τῶν δύο πολιτισμῶν, ἐκείνου τῶν Μάγια καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ.

ΑΘΗΝΑ=69.

Κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν περίοδον: ΑΘΗΝΗ=76.

Καὶ 76=8+13+21+34≃Φ⁹.

ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ=1.620≃1000 Φ.

ΒΟΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ=1.238=2Χ (619) =2Χ (ΔΕΛΦΟΙ).

619=ΗΛΙΟΣ+ΣΕΛΗΝΗ. (Ἀξιοσημείωτον ὅτι ΑΝΗΡ+ΓΥΝΗ=620, ὅτε αἱ σχέσεις Ἡλίου - Σελήνης παρουσιάζονται, περίπου, ὡς σχέσεις ἀνδρὸς - γυναικός).

ΘΕΑ ΑΘΗΝΗ=91 καὶ 91Χ11=1001.

Κατὰ τὴν κλασσικὴν περίοδον:

ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=84 καὶ 84=7Χ12 καὶ 84≃π³é=31Χ2,72 καὶ 84Χ100.000=ˣΚΑΛΟΣ.

Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Ε.Μ.Π. κ. Σῶκος παρετήρησεν ὅτι αἱ λέξεις ΚΑΛΟΣ καὶ ΚΑΚΟΣ διαφέρουν μόνον κατὰ ἓν γράμμα, ἀλλ' ἔχουν ὅλως ἀντιθέτους ἐννοίας. Ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης διερευνήθη ἡ λέξις ΚΑΛΟΣ καὶ εὑρέθη ἡ σχέσις ταύτης μὲ τὸν ἀριθμὸν 84.

ˣΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=162.000 (1,62Χ100.000 ἢ 100.000Φ).

ΑΘΗΝΑ=69=22π καὶ Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=92 (ὅσαι αἱ μετῶπαι τοῦ Παρθενῶνος).

Ὁμοίως ΑΘΗΝΑ+ΔΟΡΥ+ΑΣΠΙΣ+ΚΡΑΝΟΣ=1.575.

Ὡς προανεφέρθη δέ:

1000Χ (ΑΘΗΝΑ+ΔΟΡΥ+ΑΣΠΙΣ+ΚΡΑΝΟΣ) =ˣΘΕΙΟΝ=1000Χ1.575=1.575.000.

Καὶ ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ+ΘΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ+ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ+ΘΕΑΝ ΑΘΗΝΑΝ+ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=Ο ΩΝ καὶ

10Χ (Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ) =920=Ο ΩΝ.

Ἐπειδὴ δὲ ˣΖΕΥΣ=ˣΟ ΩΝ καὶ ΖΕΥΣ+ΔΙΟΣ+ΔΙΙ=Ο ΩΝ, εἶναι φανερὸν διατί ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός.

Ἡ μετατροπὴ τῆς ΘΕΑΣ ΑΘΗΝΗΣ εἰς ΘΕΑΝ ΑΘΗΝΑΝ, φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε πρόβλημα δυσχερέστατον νὰ λυθῇ γεωμετρικῶς. (Κεφαλόπονος τοῦ Διός, ἤτοι τοῦ Ἱερατείου).

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Ἡφαίστου κατὰ τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅστις ἐκτύπησε τὸν Δία διὰ πελέκεως εἰς τὴν κεφαλήν, κατὰ τὸν μῦθον, ὑποδηλοῖ τὴν χρησιμοποίησιν ἴσως τεχνικῶν μεθόδων (κινητικῆς γεωμετρίας;) διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Ἐπεδιώχθη δὲ καὶ ἐπετεύχθη ἡ μετατροπὴ τῆς λέξεως ΑΘΗΝΗΣ εἰς ΑΘΗΝΑΝ, διότι αἱ λέξεις - ἀριθμοὶ ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, ὡς κωδικοὶ Γεωμετρικοὶ ἀριθμοί, ὑλοποιήθησαν ἀρχιτεκτονικῶς εἰς τὸν Παρθενῶνα μὲ μεγίστην ἐπιτυχίαν.

ΛΟΓΟΙ ΚΩΔΙΚΩΝ ΛΕΞΑΡΙΘΜΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΘΕΩΝ ΤΙΝΩΝ

Κατόπιν τῶν ὅσων ἐξετέθησαν ἀνωτέρω, παραθέτομεν ὡρισμένους λόγους τῶν Κωδικῶν ἀριθμῶν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀρχαίων Θεῶν, πρὸς συναγωγὴν συμπερασμάτων.

Τὸ σπουδαιότερον συμπέρασμα εἶναι ὅτι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δημιουργίας τῶν ὀνομάτων τῶν Θεῶν, ἦτο γνωστὴ ἡ ἀναλογία τοῦ ἄκρου καὶ μέσου λόγου, δηλ. τὸ θεώρημα τῆς χρυσῆς τομῆς, ἦτο γνωστὸς ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς 1,62, ἦτο γνωστὸς ὁ λόγος π τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον κύκλου, κ.λ.π.

1) (ΑΠΟΛΛΩΝ) : (ΑΡΤΕΜΙΣ) =1061:656=1,617≃Φ.
2) (ΑΦΡΟΔΙΤΗ) : (ΖΕΥΣ) =993:612=1,622≃Φ.
3) (ΕΣΤΙΑ) : (ΗΛΙΟΣ) =516:318=1,622≃Φ.
4) (ΕΡΜΗΣ) : (ΗΡΑ) =353:109=3,238≃2Φ.
5) (ΛΗΤΩ ἐν.) : (ΑΠΟΛΛΩΝ) =4120:1061=2π:Φ.
6) (ΛΗΤΩ ἐν.) : (ΑΡΤΕΜΙΣ) =4120:656=6,28=2π.

(Τὸ (ΛΗΤΩ ἐν.) σημαίνει τὸ ἄθροισμα τῶν πτώσεων τοῦ ὀνόματος **ΛΗΤΩ**, ἤτοι: (ΛΗΤΩ+ΛΗΤΟΥΣ+ΛΗΤΟΙ+ΛΗΤΩ+ΛΗΤΟΙ).

7) (ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ) : (ΗΛΙΟΣ) ≃Φπ.
8) (ΑΠΟΛΛΩΝ) : (ΕΣΤΙΑ) ≃$Φ^2$π:4 κ.ο.κ.

Εἶναι φανερόν, κατόπιν τούτων, ὅτι ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης ἐκτείνεται εἰς τὸν πυθμένα τῆς γνωστῆς μυθολογίας,

ΕΤΕΡΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΟΙ ΛΕΞΑΡΙΘΜΟΙ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Παραθέτομεν, ὡς παράδειγμα, ἐλαχίστους Κωδικοὺς λεξαρίθμους τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ἐκτὸς ἐκείνων τῶν Θεῶν, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀποτελεῖ μέγιστον καὶ σπουδαιότατον μνημεῖον τοῦ Ἀρχαίου κόσμου.

ΝΕΙΛΟΣ=365.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ποταμὸς Νεῖλος ἔχει τὰς ἐτησίας πλημμύρας, αἱ ὁποῖαι grosso modo, καθορίζουν τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν, ὅτι τὸ ἔτος ἔχει 365 ἡμέρας, τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ ποταμοῦ φανερώνει καὶ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους εἰς ἡμέρας:

ΝΕΙΛΟΣ=50+5+10+30+70+200=365.

ΩΚΕΑΝΟΣ=1146.

Ὁ Ὠκεανὸς κατὰ τοὺς Ἀρχαίους ἐθεωρεῖτο μέγιστος ποταμός, ὅστις περιέβαλλε δίκην κυκλικῆς ταινίας τὴν γῆν. (Βλ. Α. Σώκου. ΓΕΩΜΕΤΡΟΓΡΑΦΙΑ, σελ. 153).

Ἐθεωρεῖτο ἓν εἶδος «ποταμίου περιφερείας», τῆς ὁποίας ἡ διάμετρος θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο, ὁ μέγιστος τῶν γνωστῶν ποταμῶν, ὁ Νεῖλος.

Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ διάμετρος ἐπὶ τὸν ὑπερβατικὸν ἀριθμὸν π=3,14 δίδει τὴν περιφέρειαν κύκλου, ἀναλόγως ἔπρεπε νὰ συμβαίνῃ καὶ μὲ τὸν ΝΕΙΛΟΝ.

Ἔχομεν οὕτω: (ΝΕΙΛΟΣ) Χ3,14=ΩΚΕΑΝΟΣ.

Διότι 365Χ3,14≃1146—ΩΚΕΑΝΟΣ.

Μεταφορικῶς, ΩΚΕΑΝΟΣ, εἶναι μέγιστος περιφερειακὸς ΝΕΙΛΟΣ χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἀνεφέρθη ἤδη ὅτι: Ο ΘΕΟΣ=354. (Ἄθροισμα ἀκολουθιῶν τῆς χρυσῆς σειρᾶς). Εἶναι γνωστὸν ἐπίσης, ὅτι ὁ κύκλος ἐσυμβόλιζε τὸν θεὸν λόγῳ τῆς τριάδος: κέντρον - ἀκτὶς - περιφέρεια. Ὁ κύκλος ὅμως, ὡς τὸ ὡραιότερον ἐπίπεδον σχῆμα, ἐσυμβόλιζε καὶ διὰ λεξαρίθμων καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν Θεόν, διότι:

ΚΥΚΛΟΣ+ΚΥΚΛΟΥ+ΚΥΚΛΩ+ΚΥΚΛΟΝ=3.540.

740+940+1270+590=3540.

Ἀλλὰ 3.540=354Χ10=10Χ(Ο ΘΕΟΣ).

ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΑΡΚΤΟΣ=691≃3Χ(1+2+3+5+8+13+21+34+55) ΧΦ= (142ΧΦ) Χ3.

ΤΟΞΟΤΗΣ=1008=(7!) : 5=5040 : 5=ΗΝΙΟΧΟΣ=ΗΩΣ= (1Χ2Χ3Χ4Χ5Χ6Χ7) :5.

ΩΡΙΩΝ=1.760=32Χ(1+2+3+4+5+6+7+8+9+10) =32Χ55.

ΚΡΙΟΣ=400≃8Φπ³ (2Φπ³≃100).

ΚΑΡΚΙΝΟΣ=471=ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ= (25:27) Χ100πΦ.

ΛΕΩΝ=885=15Χ(1+2+3+5+7+11+13+17) =15Χ59.

ΔΡΑΚΩΝ=975=3Χ13Χ5².

ΙΧΘΥΣ=1219=240πΦ=((1Χ2Χ3Χ5Χ8Χ13Χ21Χ55):(1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17))ΧπΦ.

ΠΟΛΙΚΟΣ=480=2Χ240 (240 λόγος γινομένων σειρῶν ὡς προηγουμένως).

ΑΝΤΑΡΗΣ=660≃210π≃3(35π+68Φ) ≃2Χ3Χ5Χ7Χπ≃2³Χ3Χ17Φ.

ΑΣΤΡΟΝ=721=5Χ55Φ² (ΜΟΥΣΑΙ) ἢ 5ΦΧ(Θ(ε) ΟΙ).

ΣΚΟΡΠΙΟΣ=750≃15Φπ³.

ΚΡΟΝΟΣ=510=(1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17) : (7Χ11Χ13).

ΓΑΛΑΞΙΑΣ=306=2Χ153 $(153=\sum_{\kappa=1}^{17}\kappa)$.

306Χπ=961=Ο ΟΥΡΑΝΟΣ.

ΟΥΡΑΝΟΣ=891=284π=(ΘΕΟΣ)Χπ. Ὅθεν ΘΕΟΣ=(ΟΥΡΑΝΟΣ):π, ἄρα ὁ Θεὸς εἶναι οὐράνιος.

Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὁ Οὐρανὸς ἐγεννήθη ἐκ τῆς Γῆς.

Πράγματι ΓΗΧΖΕΝΙΘ=11Χ81=891=ΟΥΡΑΝΟΣ=ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ.

Καὶ (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ):(ΖΕΥΣ)=π:2.

Καὶ (ΓΑΛΑΞΙΑΣ)Χπ=Ο ΟΥΡΑΝΟΣ=961.

ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΑΞ=112=7Χ2^4.

Καὶ ΑΝΑΞ+ΑΝΑΚΤΟΣ+ΑΝΑΚΤΙ=1136=4Χ(ΘΕΟΣ).

ΒΑΣΙΛΕΥΣ=848=200Φ^3 (Φ^3=4,24).

848=4Χ(153+59).

ΒΑΣΙΛΕΥΣ=ΚΕΦΑΛΗ ΔΙΟΣ.

ΙΕΡΟΣ=385=7Χ55 (βλ. Ἰαμβλίχου. Θεολογούμενα Ἀριθμητικῆς: περὶ δεκάδος).

ΙΕΡΕΙΑ=131≃50Φ^2 ≃$\Phi^3\pi^3$.

ΙΕΡΕΥΣ=720=2Χ360.

ΟΣΙΟΣ=550=10Χ55.

ΠΥΘΙΑ=500≃(ΗΛΙΟΣΧπ):2.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ=867=3Χ17Χ17.

ΙΕΡΑ

ΔΕΛΦΟΙ=619=1620—1001=1000Φ—1001=ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ=ΑΙΓΕΥΣ.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ=870=2Χ3Χ5Χ(3+5+8+13) ἢ 30Χ29.

ΔΗΛΟΣ=312=24Χ13=$4\sum_{\kappa=1}^{12}\kappa$=4Χ78 (τετράκις τὸ δωδεκάθεον).

ΔΩΔΩΝΗ=1666=2Χ7^2Χ17=ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ≃(Ο ΖΕΥΣ+ΤΟΥ ΖΕΩΣ+ΤΩ ΖΕΙ+ΤΟΝ ΖΕΑ+Ω ΖΕΥ):π.

ΟΛΥΜΠΙΑ=30Χ13Φ=531 καὶ (ΘΕΟΣ)Χ(9:4)=Η ΟΛΥΜΠΙΑ=639.

ΕΛΕΥΣΙΣ=850. Ὁ Θ(ε)ΟΣ εἰς ὅλας τὰς πτώσεις τοῦ ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἐκτὸς τοῦ (ε), δίδει ἄθροισμα 10.455, τοῦ ὁποίου τὸ δεκαπλάσιον διαιρούμενον διὰ 123≃Φ^{10} δίδει 850.

104550:123=850=ΕΛΕΥΣΙΣ=ΣΟΥΝΙΟΝ, τὸ δὲ εἰκοσαπλάσιον διὰ 123 δίδει 1.700.

Ἄξιον λόγου ὅτι ἡ ἀπόστασις Ἰωλκοῦ - Ἐλευσῖνος, εἶναι 850 στάδια καὶ 850=ΕΛΕΥΣΙΣ. Ὁμοίως ἡ ἀπόστασις ΣΠΑΡΤΗΣ - ΣΟΥΝΙΟΥ=850 στάδια καὶ ΣΟΥΝΙΟΝ=850, ὁμοίως δὲ 850=ΑΘΗΝΑ - ΣΟΦΙΑ.

Προκύπτει ὅθεν, ὅτι εἰς τὸ Σούνιον, πρέπει νὰ ὑπῆρχε Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς. Διότι

Σούνιον=Ἀθηνᾶ Σοφία=850. Καὶ ὁ Παυσανίας ἄλλωστε, Ναὸν Ἀθηνᾶς Σουνιάδος, ἀναφέρει, ἐπὶ κορυφῇ τῆς Ἄκρας τοῦ Σουνίου.

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ

ΤΗΝΟΣ=628≃200π.

ΘΗΡΑ=118=2X59=2X(1+2+3+5+7+11+13+17) ≃500(√5 - 2).

Παλαιότερον ἐλέγετο ΚΑΛΛΙΣΤΗ= 599. Τὸ 599 οὐδὲν ἀντιπροσωπεύει μαθηματικῶς. Ἐπειδὴ ὅμως ΚΑΛΗ=59, τὸ ΚΑΛΛΙΣΤΗ ἐθεωρήθη ἐκφράζον τὸ δὶς ΚΑΛΗ, ὅτε δὶς - ΚΑΛΗ=2X59=118.

Τὸ 118 ἐγένετο διὰ λόγους θρησκευτικοὺς - μαθηματικοὺς ΘΗΡΑ καὶ ἀντεκατεστάθη τὸ ΚΑΛΛΙΣΤΗ, ὅπερ δὲν ἦτο γεωμετρικὸς λεξάριθμος

118=500(√5 - 2) (√5=2,236).

ΘΕΡΜΗ=162≃100Φ. Ἀξιοσημείωτον ὅτι ἡ ἀπόστασις Θέρμης (Θεσσαλονίκης) - Ἀθηνῶν εἶναι 1.620 στάδια καὶ 1.620=ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ.

ΡΟΔΟΣ=444=(1000X4) :9.

ΘΑΣΟΣ=480=240X2.

ΘΕΡΜΟΣ=424≃100Φ³ (Φ³≃4,24).

ΙΩΛΚΟΣ=1130≃360π.

Ἐπιστημονικοὶ καὶ ἀστρονομικοὶ ὅροι.

ΖΕΝΙΘ=81=9X9. Ἐὰν λάβωμεν τὰς ἀκολουθίας τῶν ἀριθμῶν ἀπὸ τοῦ ἕνα ἕως τὸ 17, τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς ἑνάτης στήλης εἶναι 81 καὶ τυγχάνει τὸ μέγιστον τῶν ἀθροισμάτων τῶν στηλῶν.

Τὸ διπλάσιον τοῦ 81 εἶναι 162≃100Φ. Ἡ λέξις ΖΕΝΙΘ ὅθεν, παρουσιάζεται Ἑλληνικὴ καὶ οὐχὶ ἀραβική.

ΝΑΔΙΡ=165=3X55. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας τοῦ 55 εἰς τὴν Ἀρχαίαν παραστατικὴν Φιλοσοφίαν (βλ. Ἰαμβλίχου: Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς: Περὶ δεκάδος), δικαιούμεθα νὰ ὑποθέσωμεν καὶ διὰ τὴν λέξιν ταύτην, ὅτι εἶναι Ἑλληνική.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

— ΑΝΗΡ+ΓΥΝΗ=620=100(Φ - 1). Ὡραῖος συνδυασμὸς ἴσος μὲ τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τῆς χρυσῆς τομῆς.
— ΑΝΗΡ+ΓΥΝΗ=ΤΕΛΕΙΟΣ (Δεσμὸς τέλειος ὁ γάμος;)
— ΑΝΗΡ+ΓΥΝΗ=ΦΙΛΟΙ (Ἀγάπη;)
— ΑΝΗΡ+ΓΥΝΗ=ΘΥΣΙΑ (Θυσία πρὸς τὰ παιδιά;)
— ΑΝΗΡ=159 (τὸ ἥμισυ τοῦ ΗΛΙΟΣ).
— 2X(ΑΝΗΡ)=318 ΗΛΙΟΣ.
— 12X(ΑΝΗΡ)=1908=6X(ΗΛΙΟΣ)=ΦΩΣΤΗΡ=ΓΝΩΘΙ ΕΙ ΣΑΥΤΟΝ.
— Ὁ ΑΝΗΡ+ΑΝΔΡΟΣ+ΑΝΔΡΙ+ΑΝΔΡΑ+ΑΝΕΡ=1061=ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ὁ Ἀνὴρ εἰς ὅλας τὰς πτώσεις ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ, δίδει τὸν ἀριθμὸν 3408 =12Χ(ΑΓΙΟΣ) ἢ 12Χ(ΘΕΟΣ) ἢ 12Χ(ΑΓΑΘΟΣ).

Ἐναπόκειται εἰς τοὺς ἀναγνώστας νὰ κρίνουν ἐπὶ τῆς Θεοποιήσεως καὶ Ἁγιοποιήσεως ταύτης τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου.

ΤΕΛΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΣΧΕΤΙΚΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

Ἡ μαθηματικὴ - γεωμετρικὴ κατασκευὴ τῶν λέξεων Θεὸς καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν Ἀρχαίων Θεῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι «Κωδικοὶ λεξάριθμοι» καὶ οἱ λόγοι αὐτῶν, μὲ τὸ ἐννοιολογικὸν περιεχόμενόν των· ἡ μαθηματικὴ κατασκευὴ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀστερισμῶν, τῶν ἀξιωμάτων, τῶν τοπωνυμίων κλπ.

Καὶ γενικῶς ἡ παρουσία τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν φιλοσοφικῶν πεποιθήσεων, θρησκευτικῶν δοξασιῶν, ἐπιστημονικῶν γνώσεων κλπ. εἰς αὐτὰς ταύτας τὰς ἀρχαιοτάτας λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, δίδει λαβὴν εἰς πολλὰς σκέψεις σχετικὰς μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ γενικῶς.

Τὰ ὀνόματα τῶν Θεῶν, εἶναι ἀρχαιότερα τῆς χρονολογίας τῆς ἀνεγέρσεως τῶν Ἱερῶν.

Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἀσφαλῶς ἀρχαιοτέρα τοῦ Γεωμετρικοῦ Τριγωνισμοῦ. Οὕτω, ὁ πολιτισμὸς τῶν Πυραμίδων, δὲν φαίνεται σήμερον μετέωρος εἰς τὴν Ἱστορίαν. Ἔχει τὴν προέλευσίν του, ἥτις εἶναι σαφὴς καὶ ἀναμφισβήτητος.

Τὸ τοῦ Ἡροδότου, ὅστις ἀναφερόμενος εἰς τὴν Αἴγυπτον, γράφει: «Δοκέει δέ μοι ἐντεῦθεν γεωμετρίη εὑρεθεῖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν» καὶ δι' ὃ ὁ Καθηγητὴς Α. Σῶκος διατυπώνει ὀρθοτάτην παρατήρησιν, περιέχει ἐν ὀρθῇ μεταφράσει, τὴν ἀλήθειαν. Ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ Γεωμετρία ἀνεκαλύφθη ἐν Ἑλλάδι, μετεδόθη εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπανῆλθεν ἐν Ἑλλάδι.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ
Ε Λ Λ Η Ν = 123

Κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν περίοδον συνήθως ἀποκαλοῦνται οἱ Ἕλληνες Ἀργεῖοι ἢ Ἀχαιοί. Μεταγενεστέρως ἐπεκράτησεν ἡ λέξις ΕΛΛΗΝ διὰ γεωμετρικοὺς καὶ φιλοσοφικοὺς - θρησκευτικοὺς λόγους, καὶ διότι ἐξύψωνε τὴν Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν. Τοῦτο ἐγένετο κατόπιν τῆς ἀνακαλύψεως ὅτι ὁ Ἕλλην ὡς ἀριθμὸς ἦτο γεωμετρικός, ἰσοδύναμος μὲ τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν εἰς τὴν δεκάτην δύναμιν. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐγένετο ἢ ἐπεκράτησε, προφανῶς, μετὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους.

Οὕτω ὁ Ἕλλην κατὰ τοὺς Ἀρχαίους, καὶ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ ἀπεδείχθη, εὑρισκόμενος εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σύμπαντος κόσμου, ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τῆς οὐρανίου σφαίρας, εἰς τὸ μέσον τοῦ ἄξονος τοῦ συνδέοντος τὸ Ζενὶθ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὸ Ναδὶρ τῆς Ἀβύσσου.

Προσέτι εἰς τὸ μέσον μεταξὺ ψυχρῶν καὶ θερμῶν χωρῶν.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποστηρίζεται καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους (Πολιτικὰ

V1—30). «Τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους».

Μαθηματικῶς ΕΛΛΗΝ=123=(ΖΕΝΙΘ+ΝΑΔΙΡ):2.

Ὁ Ἕλλην ὡς ἀνὴρ εἶναι ὡραιότατος ὡς ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἑλληνὶς ὡραιοτάτη ὡς ἡ Θεὰ Ἄρτεμις.

Ὁ Πλάτων (Τίμαιος: 3-23-C) ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ὡραιότερον καὶ ἄριστον γένος τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων.

«Ἔτι δὲ κάλλιστον καὶ ἄριστον γένος ἐπ' ἀνθρώποις ἐν τῇ χώρᾳ τῇ παρ' ὑμῖν», λέγει εἷς Αἰγύπτιος Ἱερεὺς εἰς τὸν Σόλωνα καὶ ὅτι τὸ σπέρμα τῶν Ἑλλήνων εἶναι θείας προελεύσεως, τὸ παρέλαβε δὲ ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς Θεᾶς Γῆς καὶ ἐκ τοῦ Θεοῦ Ἡφαίστου.

«Ἐκ Γῆς τε καὶ Ἡφαίστου τὸ σπέρμα παραλαβοῦσα (ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ) Ὑμῶν» (Τίμαιος 3-23-E).

Ὁ Ἡρακλείδης γράφει ὅτι εἰς τὰς Θήβας αἱ γυναῖκες γεννοῦν Θεούς.

«Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστόμους οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ Θνηταὶ Θεούς».

Μαθηματικῶς τὸ κάλλος τοῦ Ἕλληνος εἶναι ἰσοδύναμον μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα εἰς τὴν δεκάτην δύναμιν:

$$ΕΛΛΗΝ=123=((ΑΠΟΛΛΩΝ):(ΑΡΤΕΜΙΣ))^{10}.$$

Ὁ Ἕλλην γενικῶς, εἰς ὅλας του τὰς ἐκδηλώσεις, εἶναι ὁ αἰθὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μὲ ἀξίαν ἴσην πρὸς τὸ ἑπταπλάσιον αὐτοῦ τούτου τοῦ αἰθέρος.

Μαθηματικῶς: ΕΛΛΗΝ+ΕΛΛΗΝΟΣ+ΕΛΛΗΝΙ+ΕΛΛΗΝΑ=896=7Χ2^7 καὶ 2^7=128=ΑΙΘΗΡ.

Εἶναι δὲ ὁ Ἕλλην πάντοτε νέος καὶ ἔφηβος.

Ὁ Πλάτων ἀναφέρει τὸ περίφημον τοῦ Αἰγυπτίου Ἱερέως πρὸς τὸν Σόλωνα:

«Ὦ Σόλων, Σόλων, Ἕλληνες ἀεὶ παῖδες ἐστέ, γέρων δὲ Ἕλλην οὐκ ἔστιν».

Μαθηματικῶς τὸ ἄθροισμα:

ΕΛΛΗΝ+ΕΛΛΗΝΟΣ+ΕΛΛΗΝΙ+ΕΛΛΗΝΑ=896=7Χ(ˣΗΒΗ)=7Χ128.

Ἄρα εἶναι τὸ ἑπταπλάσιον τοῦ γινομένου τῆς Θεᾶς τῆς νεότητος.

Τὸ ΕΛΛΗΝ ὅμως εἰς γινόμενον ˣΕΛΛΗΝ=18Χ100.000 καὶ 18=ΗΒΗ.

Ἄρα, εἰς γινόμενον, εἶναι ὁ Ἕλλην ἰσοδύναμος μὲ ἑκατὸν χιλιάδας φορὰς τὴν θεὰν τῆς νεότητος ΗΒΗΝ (εἰς ἄθροισμα).

Ὁ Ἀριστοτέλης χαρακτηρίζει τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων μὲ ἔντονον θυμικὸν καὶ διανοητικὸν δι' ὅ, γράφει, τυγχάνει καὶ ἐλεύθερον καὶ πολιτεύεται ἄριστα. Προσθέτει δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι, ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἐτύγχανον ἑνιαίου πολιτικοῦ βίου —ἐὰν δηλ. εἶχον ὁμόνοιαν εἰς ἓν Κράτος— θὰ ἠδύναντο νὰ ἄρχουν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους (Πολιτικά: V1 - 30).

«Τὸ δὲ γένος τῶν Ἑλλήνων ἔνθυμον καὶ διανοητικὸν ἐστιν, διόπερ ἐλεύθερόν τε διατελεῖ καὶ βέλτιστα πολιτευόμενον καὶ δυνάμενον ἄρχειν πάντων, μιᾶς τυγχάνον πολιτείας».

Εἰς ἀριθμοὺς οἱ Ἕλληνες εἶναι συνετοὶ καὶ φρόνιμοι, ἔχοντες τὸ γνῶθι σαὐτὸν καὶ ὡς λαὸς εἶναι φωτοδότης, ἰσάξιος μὲ τὸ ἐξαπλάσιον τοῦ φωστῆρος Ἡλίου.

«ΕΛΛΗΝΕΣ+ΕΛΛΗΝΩΝ+ΕΛΛΗΣΙ+ΕΛΛΗΝΑΣ=1908= ΓΝΩΘΙ ΕΙ ΣΑΥΤΟΝ=6ΧΗΛΙΟΣ».

Ἡ ἔννοια τῆς σχέσεως ταύτης περιλαμβάνεται καὶ εἰς τὸν πανηγυρικὸν τοῦ Ἰσοκράτους, διὰ τοὺς Ἀθηναίους.

«Οἱ τῆς πόλεως ἡμῶν —τῶν Ἀθηνῶν— μαθηταὶ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι, καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας». Παηγηγυρ. 50 (50 ε).

Ἡ Ἑλληνικὴ ἐκπαίδευσις εἶχεν ὡς βάσιν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἥτις ἐθεωρεῖτο γλῶσσα πολιτισμοῦ καὶ Ἱερά, ἀξία, κατὰ τὸν Κικέρωνα, νὰ ὁμιλῆται ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς «βαρβάρους» γλώσσας, θεωρουμένας, κατὰ τὸν Στράβωνα, ὡς «σκληρὰς καὶ τραχείας» Στράβ. ΙΔ2,28.

Διὰ τὴν γλῶσσαν των οἱ Ἕλληνες ἦσαν πολὺ ὑπερήφανοι καὶ ὅστις προσέβαλλε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπέπιπτεν εἰς ἀδίκημα.

Ὁ Πλούταρχος διηγεῖται (βλ. Πλουτάρχου Θεμιστοκλῆς) ὅτι, ὅταν οἱ Πέρσαι ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐζήτησαν «γῆν καὶ ὕδωρ», ὑπῆρχε καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἷς διερμηνεὺς (δίγλωσσος), ὅστις μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὰς θρασείας καὶ ἀνιέρους ἀξιώσεις τῶν Μήδων.

Ὁ διερμηνεὺς οὗτος συνελήφθη καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπέτυχε νὰ προκαλέσῃ τὴν θανατικὴν καταδίκην του, διὰ ψηφίσματος, διότι «Φωνὴν Ἑλληνίδα βαρβάροις προστάγμασιν ἐτόλμησε χρῆσθαι».

Εἶναι λογικὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τοῦτο ἦτο πρόσχημα διὰ τὴν καταδίκην εἰς θάνατον ἑνὸς πράκτορος τῶν Περσῶν, πλὴν ὅμως καταδεικνύει καὶ τὴν ἀξίαν ἣν εἶχεν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἀρχαίων. Ἡ γλῶσσα εἶχε θρησκευτικὸν περιεχόμενον καὶ τὸ θρησκευτικὸν αὐτὸ περιεχόμενον ἦτο ἀριθμητικοῦ - γεωμετρικοῦ χαρακτῆρος.

Κατὰ συνέπειαν ὁ θίγων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔθιγεν αὐτὴν ταύτην τὴν θρησκείαν, ἥτις ἐδέσποζε τῶν πάντων καὶ εἶχε διεισδύσει καὶ εἰς τὸ τελευταῖον κύτταρον τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Ἕλληνες ἐθεωροῦντο πάντοτε καὶ μετὰ θάνατον, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ΑΓΙΟΙ καὶ ΦΩΣΤΗΡΕΣ.

ΕΛΛΗΝΕΣ+ΕΛΛΗΝΩΝ+ΕΛΛΗΣΙ+ΕΛΛΗΝΑΣ+ΕΛΛΗΝΕΣ»=«ΑΓΙΟΙ+ +ΦΩΣΤΗΡΕΣ+ΑΔΗ+ΑΕΙ

Εἶναι πιθανόν, ἡ ἀντίληψις αὕτη νὰ παρώτρυνε τοὺς Ἕλληνας νὰ ῥίπτωνται μὲ θάρρος εἰς τὸν θάνατον κατὰ τὰς μάχας, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Πατρίδος των.

Ἄλλωστε καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σιμωνίδου διὰ τοὺς 300 πεσόντας μετὰ τοῦ Λεωνίδου κατὰ τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν, ἐγένετο διάσημον, ὡς ποιητικὴ ἔκφρασις τῆς ὑπερτάτης θυσίας εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ καθήκοντος. Ἐκτὸς τούτου ὅμως τὸ ἴδιον ἐπίγραμμα δύναται νὰ παρασταθῇ καὶ μαθηματικῶς.

Μαθηματικὴ παράστασις τοῦ ἐπιγράμματος τοῦ Σιμωνίδου διὰ τοὺς 300 πεσόντας μετὰ τοῦ Λεωνίδου εἰς τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν.

Ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις $=1583\simeq 600\pi-(1+300)$ (α).

Ὅτι τῇδε κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι $=3010=10X(1+300)$ (β).

Εὐχερῶς ἀντιλαμβάνεταί τις τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς τῶν τριακοσίων μετὰ τοῦ Λεωνίδου (1+300) ἀπὸ τὸν κόσμον (600=ΚΟΣΜΟΣ) (βλ. Ἰαμβλίχου περὶ ἑξάδος 37 - 20) ἢ ἀπὸ τὴν αἰωνίαν ζωὴν (600π) καὶ τὴν ἐπαναφοράν των εἰς τὴν αἰωνιότητα $10X(1+300)$.

Προσθέτοντες κατὰ μέλη τὰς (α) καὶ (β) ἔχομεν τὴν γενικὴν μαθητικὴν παράστασιν τοῦ ἐπιγράμματος:

$$3X(200\pi+3(1+300))=3X(10\sum_{\kappa=1}^{17}\kappa+1).$$

Ὅθεν, ἡ μαθηματικὴ ἀνάγνωσις τοῦ ἐπιγράμματος, προσδιορίζει καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν πεσόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδου Σπαρτιατῶν καὶ τὸ σύνολον περίπου τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν μάχην Ἑλλήνων. (Ἕκαστον μέλος τῆς παραστάσεως ἰσοῦται μὲ 4593).

Ἡ διασημότης, ὅθεν, τοῦ ἐπιγράμματος τοῦ Σιμωνίδου, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὠφείλετο ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ποιητικὴν ἀπόδοσιν τῆς ὑπερτάτης θυσίας εἰς τὸ ἰδεῶδες τοῦ καθήκοντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸ ὅτι, μαθηματικῶς, ἐξέφραζε τὴν οὐσίαν τοῦ ἐνδόξου γεγονότος.

Ὁμολογουμένως ἡ τοιαύτη σύνταξις τοῦ ἐπιγράμματος, εἶναι ἀξιοθαύμαστος.

Τὸ μῆκος τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ ὄνομα Ο ΑΤΤΑΛΟΣ.

Σχέσεις καὶ μὲ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σιμωνίδου.

Ἀπεδείχθη εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν Πυραμίδων, ὅτι τὸ μῆκος τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου ἐν Ἀθήναις, εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ μήκους τῆς πλευρᾶς τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος ἐν Αἰγύπτῳ, ἤτοι 754:2=377 πόδας (116,5 μ.). Τὸ μῆκος τοῦτο τῆς Στοᾶς, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ πλάτος τῆς ἰδίας Στοᾶς, ὅπερ εἶναι τὸ ἓν ἕκτον αὐτοῦ, εἶναι ὑπερβολικόν.

Διερωτᾶται τις εὐλόγως, διατί ἐλήφθη τὸ ἥμισυ τῆς βάσεως τῆς Πυραμίδος καὶ δὲν ἐλήφθη λ.χ. τὸ ἥμισυ τοῦ ὕψους ταύτης.

Ἀπὸ τὴν σχετικὴν ἔρευναν διὰ τὴν ἀπάντησιν, ἀποδεικνύεται σχέσις τοῦ μήκους τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου, πρὸς τὸ ὄνομα Ο ΑΤΤΑΛΟΣ, διότι Ο ΑΤΤΑΛΟΣ συναριθμούμενος, εἶναι 972, ἤτοι ἑξαμάκαρ, ἀλλὰ καὶ 6Χ(ΜΑΚΡΑ). Ἴσως ἡ λέ-

ξις - ἀριθμὸς ΜΑΚΡΑ νὰ ἔδωκε ἀφορμὴν εἰς τὸ μῆκος τῆς στοᾶς καὶ εἰς τὴν σχέσιν 6:1, τοῦ μήκους διὰ τοῦ πλάτους.

Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει ὅτι: (972Χ100π):(5Χ(ΜΑΚΡΑ)) = =305.208:810=376,8. Ἡ σχέσις αὕτη δύναται νὰ γραφῆ καὶ ὡς ἑξῆς:

((Ο ΑΤΤΑΛΟΣ)Χ(ΒΙΒΛΟΣ)):(5Χ(ΜΑΚΡΑ))=376,8.

Καὶ 376,8Χ2=753,6, ἤτοι, ὅσοι οἱ πόδες τῆς βάσεως τῆς πλευρᾶς τῆς Μ. Πυραμίδος Αἰγύπτου. Ἔχομεν ὅμως καὶ 240Χ3,14=753,6.

Διαιροῦντες διὰ δύο, ἔχομεν 753,6:2=376,8.

Ἐπίσης 376,8Χ5=1.884=600π (π=3,14).

Ἐὰν ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 1884 τὸν (1+300) ἔχομεν:

1884—(1+300="Ω ξεῖν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις=1583 καὶ ἀντιστρόφως «"Ω ξεῖν ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις»=1583 καὶ 1583+(1+300)=1884. Ἐξ οὗ 1884:5=376,8=

=((Ο ΑΤΤΑΛΟΣ)Χ(ΒΙΒΛΟΣ)):(5Χ(ΜΑΚΡΑ)). Ὁ π, ὑπολογίζεται πάντοτε ἴσος πρὸς 3,14.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ Ἤ ΛΕΞΕΙΣ

ΑΓΑΛΜΑ=76≃Φ^9= (8+13+21+34).
ΑΓΑΠΗ=93=3π^3.
ΑΓΗ=12.
ΑΓΓΕΛΟΣ=312=ΔΗΛΟΣ=4Χ78.
ΑΓΙΑ=15.
ΑΔΗΣ=213=3Χ (142:2).
ΑΘΗΝΑΙ=79≃$7^2\Phi\simeq 5^2\pi$.
ΑΗΡ=109, ΑΗΡ (ἐν.-πλ.) =3018= (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) Χπ.
ΑΘΗΝΑΙ+ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ=660≃210π=ΦΛΟΞ.
ΑΛΗΘΕΙΑ, Η=72 καὶ 2Χ (Η ΑΛΗΘΕΙΑ) =144=ΘΕΙΟΝ.
ΑΠΑΞ=ΑΡΜΑ=142= (1+2+3+5+8+13+21+34+55).
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ+ΠΑΡΘΕΝΩΝ+ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ=2448=4Χ (ΖΕΥΣ) =4Χ612.
ΑΜΒΡΟΣΙΑ=424≃100Φ^3.
ΑΠΤΕΡΑ=487=1461:3.
ΑΚΤΙΣ=531=354Χ (3:2) (354=ἄθροισμα ἀκολουθιῶν ἀριθμῶν χρυσῆς σειρᾶς).
ΑΘΗΝΑΣ ΝΑΟΣ=590=59Χ10 (59=1+2+3+5+7+11+13+17) καὶ (365Χ1,618) =590.
ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ=619= (1000:Φ) = (ΗΛΙΟΣ) π:Φ (Μτφ.=τέκνον τοῦ ἡλίου).
ΑΙΓΕΥΣ=619= (1000:Φ).
ΑΣΤΡΟΝ=ΖΕΥΣ+ΗΡΑ=ΜΟΥΣΑΙ=721.
ΑΓΕΛΑΣ=240.
ΑΓΝΟΣ=324=200Φ.
ΑΛΚΗ=59= (1+2+3+5+7+11+13+17).
ΑΒΑΤΟΝ=424≃ (100Φ^3).
ΑΝΘΡΩΠΟΣ=1310≃500Φ^2=ΦΥΣΙΣ.
ΑΝΑΤΟΛΗ=460=ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ= (2:3) Χ69Χ10.
ΑΝΤΑΡΗΣ=660≃210π (210=ἄθροισμα σειρῶν ἀκολουθιῶν πρώτης ἑπτάδος).
ΑΙΞ=71=142:2.
ΑΙΞ ΑΜΑΛΘΕΙΑ=168=2Χ84.
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ=144Χ10=1440=10Χ (ΘΕΙΟΝ).
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ=581≃185π.
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ=1224=2Χ (ΖΕΥΣ).
ΑΡΤΟΣ=671= (100Φ^8) :7= (ΣΙΤΟΣ) — (ΗΡΑ).

ΒΡΟΧΗ=780=ΣΙΤΟΣ.
ΓΡΑΦΗ=612=ΖΕΥΣ.
ΓΑΛΗΝΗ=100=ΚΑΛΑΜΗ (ΓΑΛΗΝΗ=θεῖον ἀδιατάρακτον φῶς, καλάμη=
=μέτρον) $100 \simeq 2\Phi\pi^3$.
ΓΑΜΗΛΙΩΝ=$942 \simeq 300\pi \simeq 6\pi^4\Phi$.
ΔΗΛΟΣ=4Χ78 (78="Αθροισμα ἀριθμῶν πρώτης δωδεκάδος) Τετράκις
12θεον.
ΓΑ=4.
ΓΗ=11 (ΓΗ) Χ (ΖΕΝΙΘ) =11Χ81=891=ΟΥΡΑΝΟΣ=ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ, Ο
ΟΥΡΑΝΟΣ=961.
ΓΑΙΑ=15 (ΘΕΑ=ΑΓΙΑ=ΔΙΑ=ΓΑΙΑ).
ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ=1908=ΦΩΣΤΗΡ=6Χ (ΗΛΙΟΣ).
ΔΡΑΧΜΗ=$753 \simeq 240\pi$.
ΔΕΣΠΟΙΝΑ=420=2Χ (210).
ΔΙΠΥΓΟΝ=644=4Χ161 (161=ΚΛΙΜΑΞ).
ΔΗΛΟΝ+ΔΗΛΟΥ+ΔΗΛΩ+ΔΗΛΟΝ=1678=2Χ839.
839=ἄθροισμα «σειρῶν» προκυπτουσῶν ἀπὸ «ἀκολουθίας» τῶν ἀριθμῶν χρυσῆς σειρᾶς.
ΔΩΔΩΝΗ= (Ο ΖΕΥΣ+ΤΟΥ ΖΕΩΣ+ΤΩ ΖΕΙ+ΤΟΝ ΖΕΑ+Ω ΖΕΥ) :$\pi \simeq 1666$=
= (ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ).
ΔΩΔΩΝΗ—ΔΕΛΦΟΙ=1047=1666—619.
ΕΝ=55 (Βλ. Ἰαμβλίχου: Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς: περὶ δεκάδος).
ΕΑΡ=$106 \simeq 100\Phi^3 : 4$.
ΕΡΩΣ, Ο =1175=47Χ25.
ΕΔΡΑ=110=2Χ55 (Βλ. Ἰαμβλίχου ὡς προηγουμένως).
ΕΛΑΙΑ=47=5+8+13+21=Φ^8.
ΕΣΤΙΑ=516= (1000Φ) :π= (ΗΛΙΟΣ) ΧΦ.
ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ=870=2Χ3Χ5Χ (3+5+8+13).
ΕΥΑΝΘΙΑ, Η=2Χ238+8=484=2Χ (ΑΣΜΑ), ΕΥΑΝΘΙΑ=476=ΝΕΚΤΑΡ
ΕΙΔΩΛΟΝ=969= ("Αθροισμα ἀκολουθιῶν 17 πρώτων ἀριθμῶν).
ΕΙ=ΘΕΑ=ΓΑΙΑ=ΑΓΙΑ=15, (ΕΙ) Χ 2,72=408=660:Φ, (ΕΙ) Χ16,2=
=243=3^5, (ΕΙ) Χ3,14=47=Φ^3.
ΖΕΝΙΘ=$81 \simeq 50\Phi$, (ΖΕΝΙΘ) Χ2=162=ΜΑΚΑΡ.
ΖΕΝΙΘ= (ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΓΗ) =891:11=81.
ΗΒΗ=18.
ΘΗΒΑΙ=30.
ΘΗΒΑΙ=1440=10Χ (ΘΕΙΟΝ).
ΘΗΡΑ=118 (59=ΚΑΛΗ καὶ Δὶς ΚΑΛΗ=118).
ΘΕΙΟΝ=144=12Χ12.
ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=84 καὶ 8Χ (ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ) =672=Ο ΘΕΟΣ ΗΛΙΟΣ.
(Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ) $\pi \simeq 289 = 17^2$.
ΘΕΡΜΟΣ=$424 \simeq 100\Phi^3$.

ΘΑΣΟΣ=480=2Χ240.
ΘΥΡΑ=510 (1Χ2Χ3Χ5Χ7Χ11Χ13Χ17) : (7Χ11Χ13).
ˣΘΑΥΜΑ=1000Χ (ΘΕΙΟΝ) =144.000.
ΘΗΚΗ=45=5Χ9=360:8.
ΘΕΟΛΟΓΙΑ=198=ΚΟΡΗ= (2Χ99).
ˣΘΕΙΟΝ=1.575.000=1000Χ (ΑΘΗΝΑ+ΑΣΠΙΣ+ΔΟΡΥ+ΚΡΑΝΟΣ).
ΘΥΣΙΑ=620.
ΙΤΑΛΙΑ, Η=360.
ΙΔΕΑ=20.
ΙΚΤΙΝΟΣ=660.
ΙΔΗ=22 (ΙΔΗ+ΚΑΣΟΣ+ΚΥΘΗΡΑ=1051) (1051 στάδια ἀπόστασις Ἴδης - Κάσου καὶ Ἴδης - Κυθήρων).
ΙΘΑΚΗ=48= (2Χ240) :10.
ΙΚΑΡΙΑ=142.
ΙΛΙΟΝ=170=10Χ17.
ΙΠΠΟΣ=440=8Χ55.
ΙΕΡΟΝ=235=5Χ (5+8+13+21) ≃5ΧΦ⁸.
ΙΕΡΗ=123=Φ¹⁰.
ΙΕΡΟΣ=385=7Χ55 (Βλ. Ἰαμβλίχου: Θεολογούμενα ἀριθμητικά: περὶ δεκάδος).
ΙΕΡΕΥΣ=720=2Χ360.
ΙΕΡΕΙΑ=131≃50Φ².
ΙΔΑΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ=1320=2Χ660.
ΙΩΛΚΟΣ=1130≃360π=3,14Χ360.
ΚΑΛΑΜΗ=100≃2Φπ³.
(ΚΑΛΑΜΗ+ΚΑΛΑΜΗΣ+ΚΑΛΑΜΗ+ΚΑΛΑΜΗΝ) :4=162,5.
ΚΑΛΗ=59.
ΚΙΜΩΝ=920=Ο ΩΝ.
ΚΑΛΛΗ=89=55Φ (τὰ κάλλη).
ΚΑΡΔΙΑ=136= (272:2) ἢ (ΑΡΜΟΝΙΑ) :2=ΚΑΡΔΙΑ.=ΑΕΙΟΝ.
ΚΛΙΜΑΞ=161= (ΗΛΙΟΣ+ΚΛΙΜΑΞ=Θ (ε) ΟΥ) =318+161=479.
ˣΚΛΙΜΑΞ=14.400.000= (ΘΕΙΟΝ) Χ10⁵.
ΚΑΡΑ+ΚΟΡΜΟΣ+ΑΚΡΑ=744=12Χ62≃24π³ (σῶμα ἀνθρώπου).
ΚΑΡΚΙΝΟΣ=471=ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ.
ΚΟΣΜΟΣ=600 (Βλ. Ἰαμβλίχου. Θεολ. ἀριθμ. περὶ ἑξάδος).
ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ=534≃ (210πΦ) :2.
ΚΙΩΝ=880=16Χ55.
ΚΑΛΧΑΣ=852=3Χ284.
ΚΡΙΟΣ=400.
ΚΝΩΣΣΟΣ=1540=28Χ55 Η ΚΝΩΣΣΟΣ=1548= (3000Φ) :π (Φ=1,62 καὶ π=3,14). Η ΚΝΩΣΣΟΣ=3Χ (ΕΣΤΙΑ).
ΛΥΡΑ=531= (3:2) Χ354=9Χ59.
ΛΕΜΕΣΟΣ=550=10Χ55.

ΛΕΩΝ=885=15Χ59.
ΛΙΣ=240 (Λὶς σημαίνει λέων).
ΛΑΙΛΑΨ, Η=780=10Χ78 (78=ἄθροισμα πρώτης δωδεκάδος).
ΜΑΛΑΚΗ=100.
ΜΕΓΑΡΑ=150.
ΜΟΥΣΑΙ=721≃275Φ²≃ (29+47+76+123) ΧΦ²=ΖΕΥΣ+ΗΡΑ=ΑΣΤΡΟΝ =721.
ΜΙΝΩΣ=1100=20Χ55.
ΜΟΝΑΣ=361 (Βλ. Ἰαμβλίχου: Θεολ. ἀριθμ. περὶ Μονάδος).
ΜΕΓΑΣ (ἑν.) =1825=5Χ365 ΜΕΓΑΛΟΙ (πληθ.) =2.355=15Χ157≃750π.
Ο ΜΕΓΑΣ+Ο ΜΕΙΖΩΝ+Ο ΜΕΓΙΣΤΟΣ=2199=700π (π=3,1415).
ΜΟΥΣΕΙΟΝ=5Χ13²=845.
ΝΥΝ=500≃10Φπ³.
ΝΑΟΣ ΑΘΗΝΑΣ=590=10Χ59≃ (ΝΕΙΛΟΣ) ΧΦ.
ΝΑΟΣ Θ (ε) ΟΥ=800≃16Φπ³.
ΝΕΙΛΟΣ=365 (365Χπ≃1146=ΩΚΕΑΝΟΣ).
ΝΕΚΡΟΣ=445=5Χ55Φ.
ΝΑΔΙΡ=165=3Χ55.
ΝΟΥΣ=720=2Χ360.
ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΗΣ=1219≃240πΦ.
ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΗΣ ΖΕΥΣ=1831≃360πΦ (π=3,141, Φ=1,618).
ΞΕΝΟΣ=385=7Χ55.
ΞΕΝΗ=123= (13+21+34+55).
ΞΕΝΟΣ+ΞΕΝΗ=508≃100πΦ.
(Ο ΘΕΟΣ ΗΛΙΟΣ) :8=84=ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ=1479=10π² (ΕΙ) =μεταφ. Ἱερόν, αἰώνιον καὶ Θεῖον Γαλήνιον φῶς (περιφέρεια κύκλου μὲ ἀκτῖνα 5π (ΕΙ).
ΟΜΗΡΟΣ=488=((ΧΡΥΣΗ ΒΙΒΛΟΣ) Χ (ΛΑΟΣ)) :1000.
ΟΝΟΜΑ=231=3Χ7Χ11.
Ο ΩΝ=920= (Θεὰ Ἀθηνᾶ+Θεᾶς Ἀθηνᾶς+Θεᾷ Ἀθηνᾷ+Θεὰν Ἀθηνᾶν+Θεὰ Ἀθηνᾶ) =ΟΘΦΑΛΜΟΣ.
ΟΠΛΟΝ=300=6Φπ³.
ΟΣΙΟΣ=550=10Χ55.
ΟΛΥΜΠΙΟΣ=900.
ΟΦΘΑΛΜΟΣ=920=Ο ΩΝ.
ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΘΟΛΟΣ=1280=5Χ2⁸.
ΟΥΡΑΝΟΣ=891= (ΓΗ) Χ (ΖΕΝΙΘ) =ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ.
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ=961≃π⁶ καὶ (2Χ (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) :π≃612=ΖΕΥΣ.
(Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) Χπ=3018= (ΑΗΡ) εἰς ὅλας τὰς πτώσεις ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ.
ΟΙΩΝΟΣ=1200≃24Φπ³.
ΟΥΡΙΟΣ=850=ΕΛΕΥΣΙΣ=ΣΟΥΝΙΟΝ.
ΟΙΝΟΣ=400=ΚΡΙΟΣ.

Ο+ΤΟΥ+ΤΩ+ΤΟΝ+Ω=3.160 καὶ ΟΙ+ΤΩΝ+ΤΟΙΣ+ΤΟΥΣ+ΟΙ=2.860.
Ο ΑΕΩΝΙΔΑΣ ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ=2.198=700π=7Χ100Χ3,14 (Ἑπτάκις αἰωνία Γαλήνη).

π=3,14.
π≃ (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΓΑΛΑΞΙΑΣ) = (961:306) ≃3,14.
π≃ (ΩΚΕΑΝΟΣ) : (ΝΕΙΛΟΣ) =1146:365≃3,14.
π≃ (ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΘΕΟΣ) = (891:284) ≃3,14.
π≃2 (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΖΕΥΣ) = (1922:612) ≃3,14.
π≃ (ΧΡΥΣΟΣ) : (ΠΥΘΙΑ) =3,14=3Χ (ΧΡΥΣΗ ΒΙΒΛΟΣ) : (Η ΚΝΩΣΟΣ).
π≃2Χ (ΗΩΣ) :ΘΑΛΑΤΤΑ=3,14.
π:2= (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΖΕΥΣ) ≃1,57.

ΠΛΑΤΩΝ=1261= (5040:4) +1, ἐξ οὗ καὶ ἐκ τοῦ μαθηματικοῦ ὀνόματος ὁ Πλάτων εἶναι «Θεῖος Πλάτων». Ἐξ ἄλλου:
1260=ΣΟΦΙΑ Θ (ε) ΟΥ, ἄρα 1261=ΣΟΦΙΑ Θ (ε) ΟΥ+1=ΠΛΑΤΩΝ.
ΠΝΥΞ=590=59Χ10, ΠΝΥΞ (ἑν.) =5000 (Φ-1) =3091.
ΠΟΛΙΚΟΣ=480=2Χ240.
ΠΗΓΗ=99=9Χ11.
ΠΕΛΛΑ=146= (365Χ2) :5.
ΠΑΙΣ=948 (ἑνικὸς ἄνευ ἄρθρου) ΠΑΙΣ=2.142 (πληθ. ἄνευ ἄρθρου).
ΠΑΙΣ (ἑνικὸς καὶ πληθυντικὸς) =3.090=309Χ10= (618:2) Χ10=
5.000 (Φ-1) (Φ=1,618).
5000 (Φ-1) ≃5 (ΗΛΙΟΣ) ΧπΧ (Φ-1).
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ=772= (284Χ2,72) = (ΘΕΟΣ) Χ (ΑΡΜΟΝΙΑ) : (ΓΑΛΗΝΗ) (μτφ. θεία γαλήνιος ἁρμονία).
ΠΑΡΘΕΝΩΝ=1095= (3Χ365) =15Χ73.
ΠΟΥΣ=750.
ΠΟΥΣ (ἑνικὸς καὶ πληθ. ἄνευ ἄρθρου) =4.680=13Χ360.
4680:600=7,8 Στάδια, ἤτοι 78:10 (78=Ἄθροισμα ἀριθμῶν πρώτης δωδεκάδος).
Πυραμίδος βάσις=Β, Πυραμίδος Ὕψος=Υ.
Β:Υ=π:2= (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) :ΖΕΥΣ).
ΠΟΝΤΟΣ, Ο=840.
ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ, Ο=876=12Χ73.
ΡΟΔΟΣ=444=Η ΚΡΗΤΗ= (969 - 81) :2.
ΡΙΖΑ=118=ΘΗΡΑ.
ΣΤΑΧΥΣ=1701=7Χ3^5.
ΣΜΥΡΝΗ=798.
ΣΜΥΡΝΗ+ΣΜΥΡΝΗΣ+ΣΜΥΡΝΗ+ΣΜΥΡΝΗΝ+ΣΜΥΡΝΗ=4240≃1000Φ^3.
ΣΕΛΗΝΗ=301, ΣΕΛΗΝΗ+ΗΛΙΟΣ=619=ΔΕΛΦΟΙ.
ΣΚΗΠΤΡΟΝ=828=12Χ (ΑΘΗΝΑ).
ΣΟΥΝΙΟΝ=850.

ΣΕΛΑΣ=436=4Χ109.
ΣΕΒΑΣ=408≃660:Φ≃150έ.
ΣΠΑΡΤΗ=689≃5²Χ17ΧΦ.
ΣΠΑΡΤΗ+ΑΘΗΝΑΙ=768=3Χ2⁸. ΣΠΑΡΤΗ+ΔΗΛΟΣ=1001.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ=1629=1000Φ+3².
ΣΙΤΟΣ=780=ΒΡΟΧΗ.
ΤΙΡΥΝΣ+ΤΙΡΥΝΘΟΣ+ΤΙΡΥΝΘΙ+ΤΙΡΥΝΘΑ=1.060+1139+879+870=
=3.948 καὶ 3.948≃400π² (π=3,14159).
ΤΡΟΦΟΣ=1240=2Χ620≃40π³.
ΤΥΧΗ=1.308≃500Φ² ≃10Φ³π³ ≃ΧΡΥΣΗ=ΡΗΤΩΡ.
ΥΜΝΟΣ=760, ΥΜΝΟΣ+ΑΘΗΝΑΙ=760+79=839.
ΥΔΩΡ=1304=8Χ(100Φ+1), ΤΟ ΥΔΩΡ=1674=2Χ(3π)³.
ΦΩΣ=1.500≃30Φπ³.
ΦΛΟΞ=660=ΑΘΗΝΑΙ+ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ=(ΙΔΑΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ):2=
=210π=(ΕΙ)Χ(1,618)Χ(2,72)Χ10.
ΦΕΙΔΙΑΣ=730=365Χ2.
ΦΙΛΟΣ=810=Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.
ΦΥΣΙΣ=1310=500Φ²=ΑΝΘΡΩΠΟΣ.
ΦΩΣΤΗΡ=1908=ΓΝΩΘΙ ΕΙ ΣΑΥΤΟΝ=6Χ(ΗΛΙΟΣ).
Φ=1,622=(ΕΣΤΙΑ):(ΗΛΙΟΣ)=516:318.
Φ=1,617=(ΑΠΟΛΛΩΝ):(ΑΡΤΕΜΙΣ)=1061:656.
Φ=1,622=(ΑΦΡΟΔΙΤΗ):(ΖΕΥΣ)=993:612.
ΦΟΒΟΣ=842.
((ΦΟΒΟΣ)Χ(ΓΑΛΗΝΗ)):(ΑΡΗΣ)≃ΑΡΜΟΝΙΑ.
Ἐὰν θέλῃς εἰρήνην —ἁρμονίαν— ἔχε γαλήνιον φόβον διὰ πόλεμον, ἤτοι ἑτοιμάσου μὲ φρόνησιν διὰ πόλεμον.
ΧΡΥΣΟΣ=1570=(100π)Χ5.
ΧΡΥΣΟΣ=ΠΥΘΙΑπ≃500π ≃969Φ.
ΧΑΟΗ=708=12Χ59.
ΧΡΟΝΟΣ=1090=10Χ109.
ΧΡΥΣΗ=1308≅(500Φ²)=ΤΥΧΗ.
ΧΡΥΣΟΝ=1420 (10Χ142).
ΧΙΩΝ=1460· (ΧΙΩΝ):4=1460:4=365=ΝΕΙΛΟΣ.
ΧΡΥΣΗ ΒΙΒΛΟΣ=1622 (1622 κυβικοὺς πόδας, εἶναι ὁ ὄγκος τοῦ λίθου τοῦ ὑπερθύρου τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως εἰς Μυκήνας).
ΧΑΟΣ=871=ΘΕΟΣ ΑΕΙ ΤΑΞΙΣ=(284+16+571) (Ὁ Θεὸς ἐτακτοποίησεν τὸ χάος;).
ΧΑΡΑ=702=9Χ78.

Ἀναφέρομεν τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις ὡς παράδειγμα.

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὅμως, περιέχει περίπου 100.000 λέξεις, ἀντιστοιχούσας εἰς 3.000 καὶ πλέον ἀκεραίους ἀριθμούς. Ἐὰν καταγραφοῦν αἱ λέξεις καὶ μετὰ τῶν

ἄρθρων των, ἔχομεν νέους ἀριθμούς, πολὺ περισσοτέρους.

Ἐὰν δὲ ὑπολογισθοῦν καὶ τὰ γινόμενα τῶν ἀριθμῶν, οἵτινες συγκροτοῦν τὰς λέξεις, ὅπερ φαίνεται ἀπαραίτητον, οἱ ἀριθμοὶ τῶν πτώσεων καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀθροισμάτων τοῦ Ἑνικοῦ καὶ Πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, τότε δημιουργεῖται μία σοβαρὰ ἐργασία, ἥτις δύναται νὰ ἐπιτελεσθῇ μόνον μηχανογραφικῶς ἢ διὰ κατανομῆς ταύτης εἰς τὰ Γυμνάσια τοῦ Κράτους.

Ἐν συνεχείᾳ, πρέπει νὰ γίνῃ ταξινόμησις τῶν συγγενῶν ἐννοιῶν. Ἀντιστρόφως πρέπει νὰ γίνουν ἀριθμητικοὶ κατάλογοι, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἀναγράφωνται οἱ ἀριθμοὶ μὲ τὰς ἀντιστοίχους λέξεις.

Τέλος δέον νὰ ἀναγνωσθῶσι καὶ μελετηθῶσι μαθηματικῶς τὰ ἐπιγράμματα, ἢ ἄλλαι διάσημοι φράσεις ἢ στίχοι τῆς ποιήσεως τῆς ἀρχαιότητος ἢ καὶ ὡρισμέναι φιλοσοφικαὶ ἀπόψεις.

Ἐὰν λ.χ. ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 5040, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ γινόμενον τῶν ἀριθμῶν τῆς ἑπτάδος (7!) καὶ ὅστις ἐθεωρεῖτο σπουδαῖος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, τὸ ἄθροισμα τῶν κάτωθι ἑπτὰ λεξαρίθμων Η ΘΑΛΑΤΤΑ=650, Ο ΠΟΝΤΟΣ=840, Ο ΩΚΕΑΝΟΣ=1216, Η ΓΗ=19, Ο ΑΗΡ=179, Ο ΟΥΡΑΝΟΣ=961, ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ=891, ἔχομεν: 5040—(650+840+1216+19+179+961+891)=5040—4756=284=ΘΕΟΣ.

Ὅθεν προκύπτει ὅτι ἡ μαθηματικὴ θεώρησις τῆς ἀρχαίας θρησκείας - φιλοσοφίας - ἐπιστήμης τυγχάνει ὅλως ἀπαραίτητος, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ὡρισμέναι ἀπόψεις τῶν ἀρχαίων εἶναι παιδαριώδεις.

Ἀριθμοὶ καὶ ἀντιστοιχία αὐτῶν ὡς λέξεις.

Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν ἀντιστοιχίαν τῶν ἀριθμῶν εἰς λέξεις, ὡς ἕπεται:

Παραθέτομεν ὡρισμένους ἀριθμοὺς μὲ τὰς ἀντιστοίχους εἰς ταύτας λέξεις, προκειμένου νὰ διευκολύνωμεν ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν ἀποκρυπτογράφησιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν ἀριθμῶν:

4=ΓΑ (ΓΗ).
11=ΓΗ (ΓΗ) Χ (ΖΕΝΙΘ) =ΟΥΡΑΝΟΣ.
12=ΑΓΗ (θαυμασμός), ΑΙΑ
13=ΑΔΗ.
14=ΑΒΙΑ.
15=ΕΙ, ΓΑΙΑ, ΑΓΙΑ, ΔΙΑ, ΘΕΑ.
16=ΑΕΙ.
17=ΓΙΓΑ.
18=ΗΒΗ.
19=ΘΕΕ=Η ΓΗ.
20=ΙΔΕΑ.
22=ΙΔΗ.
23=ΑΙΑΙΑ (νῆσος Κίρκης).
3Χ23=69=ΑΘΗΝΑ, 7Χ23=161=ΚΛΙΜΑΞ
24=ˣΓΗ=ΔΙΙ.
25=ΑΙΓΑΙ.
26=ΚΕΑ (2+5+7+11).
30=ΘΗΒΑΙ.
36=ΕΚΑΒΗ.
45=ΘΗΚΗ, ΘΕΙΑ ΙΔΕΑ.
47=ΕΛΑΙΑ.
48=ΙΘΑΚΗ, ΘΗΚΑΙ (μνημεῖα ἢ φέρετρα).
50= (ΖΕΝΙΘ) :Φ=ˣΑΕΙ.
52=ΑΙΓΑΗ.
55=ΕΝ=ΑΓΑΝ.
57=ΘΕΑ ΔΙΚΗ.
59=ΚΑΛΗ=ΑΛΚΗ.
61=ΝΑΙ.
63=ΑΔΗΝ.
64=ΑΛΗΘΕΙΑ, Η ΑΛΗΘΕΙΑ=144:2=72.

69=ΑΘΗΝΑ.
71=ΑΙΞ.
72=ΑΞΙΑ (2Χ(ΑΞΙΑ)=ΘΕΙΟΝ) ΑΞΙΑ=Η ΑΛΗΘΕΙΑ.
75=ΑΙΓΙΝΑ (2ΧΑΙΓΙΝΑ=ΜΕΓΑΡΑ).
76=ΑΓΑΛΜΑ=ΑΘΗΝΗ.
79=ΑΘΗΝΑΙ.
80=ΟΙ.
81=ΖΕΝΙΘ.
84=ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, 84Χ100.000=8.400.000=ˣΚΑΛΟΣ.
88=ΝΙΚΗ.
89=ΚΑΛΛΗ=Θ(ε)ΟΙ=ΑΘΛΗΜΑ.
91=ΘΕΑ ΑΘΗΝΗ.
93=ΑΓΑΠΗ.
96=Η ΝΙΚΗ=ΘΕΑ ΝΙΚΑ.
97=ΑΜΑΛΘΕΙΑ.
99=ΠΗΓΗ.
100=ΚΑΛΑΜΗ=ΓΑΛΗΝΗ=ΜΑΛΑΚΗ=ΕΠΕΙ.
103=ΘΕΑ ΝΙΚΗ.
105=ΑΓΡΑ.
106=ΕΑΡ.
107=ΜΕΝΔΗ.
109=ΗΡΑ=ΑΗΡ.
110=ΑΝΑΘΗΜΑ=ΕΔΡΑ.
112=ΑΝΑΞ.
118=ΘΗΡΑ, ΡΙΖΑ.
120=ΗΡΑΙΑ.
123=ΕΛΛΗΝ, ΙΕΡΗ, ΞΕΝΗ.
123=ΑΕΙ ΑΓΙΟΙ ΑΔΗ, (ΖΕΝΙΘ+ΝΑΔΙΡ):2.
124=ΘΕΑ ΗΡΑ (2Χ62).
128=ΑΙΘΗΡ=2^7,=ˣΗΒΗ.
131=ΠΑΝ, ΙΕΡΕΙΑ, ΑΜΟΙΒΗ, 50Φ².
136=ΚΑΡΔΙΑ.
140=(ˣΑΡΜΟΝΙΑ):10^6.
141=ΑΚΡΙΒΗ (3Φ⁸)=3Χ(5+8+13+21).
142=ΑΠΑΞ, ΠΑΙΑΝ, ΑΡΜΑ, ΗΔΙΟΝ.
144=ΘΕΙΟΝ.
144Χ1000=ˣΘΑΥΜΑ.
144Χ4=ΠΝΕΥΜΑ=576.
146=ΜΝΗΜΗ=2Χ73.
150=ΜΕΓΑΡΑ=ˣΑΓΑΝ.
153=(ΖΕΥΣ):4
156=ΑΝΔΡΑ, ΑΝΕΡ.
159=ΑΝΗΡ.

161=ΚΛΙΜΑΞ, $^{\times}$ΚΛΙΜΑΞ=14,400,000.
162=ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ, ΜΑΚΑΡ, ΜΑΚΡΑ,
ΚΡΑΜΑ, ΘΕΡΜΗ, ΔΗΛΟΝ.
165=ΝΑΔΙΡ.
168=ΑΙΞ ΑΜΑΛΘΕΙΑ.
168X10=1680=ΟΙΚΟΣ ΘΕΑΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.
170=ΙΛΙΟΝ.
175=ΑΓΟΡΑ.
179=Ο ΑΗΡ.
183=Η ΑΓΟΡΑ=3X(100(Φ-1)—1).
185=ΓΡΑΜΜΑ.
194=ΑΝΑΘΗΜΑ ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ.
198=ΘΕΟΛΟΓΙΑ, ΚΟΡΗ.
200=$^{\times}$ΙΔΕΑ.
210=(ΦΛΟΞ):π, (ΑΝΤΑΡΗΣ):π.
212=ΑΙΑΣ.
235=ΙΕΡΟΝ.
240=ΑΓΕΛΑΣ, ΛΙΣ, ΑΡΙΘΜΟΙ.
242=ΑΣΜΑ.
246=ΖΕΝΙΘ+ΝΑΔΙΡ.
248=ΘΑΛΗΣ.
256=ΑΡΡΕΝ=2^8=ΕΝΑΣ.
262=((ΖΕΥΣ):4)+ΗΡΑ.
272=ΑΡΜΟΝΙΑ.
282=ΒΙΟΣ.
284=ΘΕΟΣ,=ΑΓΙΟΣ=ΑΓΑΘΟΣ=ΔΙΟΣ.
288=ΞΗΡΟΝ.
300=ΟΠΛΟΝ=ΑΕΙ ΘΕΟΣ.
301=ΛΑΟΣ=ΣΕΛΗΝΗ=ΚΡΑΝΙΟΝ.
304=ΑΛΓΟΣ.
306=ΓΑΛΑΞΙΑΣ=2X153.
309=ΑΡΗΣ=ΓΕΡΑΣ (2ΧΑΡΗΣ=1000(Φ-1))
310=ΑΘΛΟΣ=ΠΛΟΙΟΝ=10π^3.
312=ΔΗΛΟΣ=ΑΓΓΕΛΟΣ=4X78.
314=ΒΙΒΛΟΣ=100π.
318=ΗΛΙΟΣ=1000:π.
324=ΑΓΝΟΣ=200Φ.
325=ΚΛΕΟΣ.
353=ΕΡΜΗΣ=(3+6+11+19+32+53+87+142)
354=Ο ΘΕΟΣ=ΠΑΓΟΣ=Η ΓΑΛΑΤΙΑ.
Ο ΠΑΓΟΣ=424=100Φ^3.
Ο ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ=810=500Φ.
500Φ=10$\Phi^2\pi^3$.

(3:2) Χ354=531=ΛΥΡΑ.
360=ΑΓΑΛΜΑ ΔΙΟΣ, Η ΙΤΑΛΙΑ.
361=ΜΟΝΑΣ (Βλ. Ἰαμβλίχου περὶ Μονάδος).
363=ΟΓΚΟΣ.
365=ΝΕΙΛΟΣ, 365Φ=ΝΑΟΣ ΑΘΗΝΑΣ (Φ=
=1,618). 365Χ2,72=993=ΑΦΡΟΔΙΤΗ.
374=ΑΡΓΟΣ, ΤΟ ΑΡΓΟΣ=744.
385=ΙΕΡΟΣ=ΞΕΝΟΣ.
390=ΠΟΛΙΣ.
400=ΜΑΘΗΜΑΤΑ=ΟΙΝΟΣ=ΚΡΙΟΣ.
400π=479,5Φ^2 (Φ^2=2,62 καὶ π=3,14).
408=ΣΕΒΑΣ= (ΦΛΟΞ) :Φ= (3:2) (ΑΡΜΟΝΙΑ).
412=ΣΠΟΝΔΗ.
420=ΔΕΣΠΟΙΝΑ.
424=Ο ΠΑΓΟΣ=ΑΜΒΡΟΣΙΑ=ΑΒΑΤΟΝ.
424=ΘΕΡΜΟΣ=100Φ^3.
425=ΕΜΠΟΡΙΟΝ.
436=ΣΕΛΑΣ=4Χ109.
440=ΟΡΟΣ=ΜΙΚΡΟΣ≃ (ΑΡΜΟΝΙΑ) ΧΦ.
440=ΙΠΠΟΣ.
444=Η ΚΡΗΤΗ=ΡΟΔΟΣ.
445=ΝΕΚΡΟΣ.
459=ΑΓΑΘΟΝ ΚΛΕΟΣ=3Χ153.
460=ΑΝΑΤΟΛΗ.
471=ΚΑΡΚΙΝΟΣ=ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ.
476=ΝΕΚΤΑΡ, ΕΥΑΝΘΙΑ.
479=Θ (ε) ΟΥ.
479= (Θ(ε)ΟΙ+Θ (ε)ΩΝ+Θ(ε)ΟΙΣ+Θ(ε)ΟΥΣ) :4.
479= (12!) :10^6.
479≃ (400π) :Φ^2.
486=ΓΡΑΜΜΑΤΑ=3 (100Φ).
487=ΑΠΤΕΡΑ.
488=ΟΜΗΡΟΣ.
489=ΠΑΤΗΡ.
492=ΠΑΤΡΑΙ=4Χ (ΕΛΛΗΝ).
494=ΓΛΑΥΞ.
495=ΠΟΛΕΜΟΣ (9Χ55).
500=ΠΥΘΙΑ=ΝΥΝ.
508=ΞΕΝΗ+ΞΕΝΟΣ.
510=ΚΡΟΝΟΣ=ΒΟΥΛΗ=ΔΥΝΑΜΕΙ=ΝΥΞ=
=ΘΥΡΑ= (ΤΡΙΧΘΑ) :2.
512=Ο ΟΒΟΛΟΣ
516=ΕΣΤΙΑ=ΕΝ ΓΥΝΗ.

518=ΠΥΛΗ.
525=ΑΓΚΥΡΑ.
531=ΘΕΑ ΕΣΤΙΑ=ΑΚΤΙΣ=ΑΥΡΑ= (3:2) Χ (Ο ΘΕΟΣ).
534=ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ=330Φ.
550=ΟΣΙΟΣ=ΛΕΜΕΣΟΣ.
558=ΜΗΤΙΣ=9Χ62.
564=ΚΕΦΑΛΗ. ΚΕΦΑΛΗ ΔΙΟΣ=ΒΑΣΙΛΕΥΣ=848.
568=Ο ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ (2Χ284) =Ο ΝΕΚΡΟΣ+Η ΘΗΚΗ.
576=ΠΝΕΥΜΑ=4Χ (ΘΕΙΟΝ) =ΑΕΤΟΣ.
580=ΠΥΡ.
581=ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ≃ (185π).
590=ΝΑΟΣ ΑΘΗΝΑΣ=10Χ59=365Χ1,618=ΠΝΥΞ.
600=ΚΟΣΜΟΣ (Βλ. Ἰαμβλίχου «περὶ ἐξάδος»).
612=ΖΕΥΣ=ΓΡΑΦΗ.
616=ΚΡΟΝΟΣ ΡΕΑ.
619=ΔΕΛΦΟΙ=ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ=ΑΙΓΕΥΣ=ΣΕΛΗΝΗ+ΗΛΙΟΣ.
620=ΘΥΣΙΑ=ΤΕΛΕΙΟΣ=ΑΝΗΡ+ΓΥΝΗ=ΦΙΛΟΙ.
621=ΤΑΝΟΣ (Κρήτης) = (ΚΟΡΗ) Χπ.
623=ΥΓΡΟΝ, ΤΟ ΥΓΡΟΝ=993.
630=ΓΗ+ΗΛΙΟΣ+ΣΕΛΗΝΗ.
644=ΔΙΠΥΛΟΝ.
650=Η ΘΑΛΑΤΤΑ.
660=210π=15Χ2,72Χ1,618Χ10=ΦΛΟΞ=ΑΝΤΑΡΗΣ=
=ΘΥΑΜΙΣ=ΙΚΤΙΝΟΣ.
666=ΔΗΜΗΤΗΡ+ΚΟΡΗ.
671=ΑΡΤΟΣ.
672=8Χ84= (ΑΖΙΜΟΥΘΕΙΟΝ:)
680=ΖΥΓΟΣ=ΥΙΟΣ=2^3Χ5Χ17.
690=ΑΣΤΡΑΠΗ=4Χ55π=ΤΟΝΟΣ
4Χ55π=4Χ (1+2+3+4+5+6+7+8+9+10) π.
691=ΑΡΚΤΟΣ=3Χ142Φ=426Φ.
702=ΧΑΡΑ=9Χ78.
705=ΔΥΝΑΜΙΣ=3Χ5Χ (5+8+13+21).
ΥΕΛΟΣ=3Χ5Χ47.
706=ΑΣΠΙΣ ΘΕΑΣ=2Χ353.
708=ΧΑΟΗ=2Χ6Χ59=2Χ354=12Χ59.
720=ΙΕΡΕΥΣ=ΝΟΥΣ=ΚΟΤΙΝΟΣ=ΤΟΠΟΣ=2Χ3Χ4Χ5Χ6.
721=ΑΣΤΡΟΝ=ΜΟΥΣΑΙ= (ΖΕΥΣ+ΗΡΑ) =5Χ55$Φ^2$=
=5ΦΧ55Φ=5ΦΧ (ΚΑΛΛΗ) =5Φ (Θ(ε)ΟΙ).
725=ΛΕΥΚΟΣ.
730=ΦΕΙΔΙΑΣ.
740=ΚΥΚΛΟΣ=ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ=386+354.
ΚΥΚΛΟΣ+ΚΥΚΛΟΥ+ΚΥΚΛΩ+ΚΥΚΛΟΝ=3540=

=3540=10X354=60X59.

750=ΠΟΥΣ, ΣΚΟΡΠΙΟΣ=50X (ΘΕΑ) ≃$\Phi\pi^3$X (ΘΕΑ).

753=ΔΡΑΧΜΗ≃240π.

760=ΥΜΝΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ+ΥΜΝΟΣ=839 (ὁλοκλ. χρυσ. σειρᾶς).

772=ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ=284X2,72=((ΘΕΟΣ)X(ΑΡΜΟ-ΝΙΑ)):(ΓΑΛΗΝΗ).

780=ΣΙΤΟΣ=ΒΡΟΧΗ=ΕΔΑΦΟΣ.

800=ΚΥΡΙΟΣ=ΠΙΣΤΙΣ=ΝΑΟΣ (Θ(ε)ΟΥ)=16$\Phi\pi^3$.

808=ΗΩ.

810=ΦΙΛΟΣ.

816=3X (ΑΡΜΟΝΙΑ).

825=ΑΔΥΤΟΝ=15X55= (ΕΝ) X (ΕΙ).

828=ΣΚΗΠΤΡΟΝ=12X (ΑΘΗΝΑ).

839= (Δῆλον+Δήλου+Δήλῳ+Δῆλον) :2=1678:2.

840=Ο ΠΟΝΤΟΣ.

845=ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

848=ΒΑΣΙΛΕΥΣ=2X424=2.100Φ^3 καὶ 100Φ^3=100X4,24

848=4X (153+59) =ΚΕΦΑΛΗ ΔΙΟΣ.

848= (Θ (ε) ΟΣ+Θ (ε) ΟΥ+Θ (ε) Ω+Θ (ε) ΟΝ) :2= (279+479+809+129) :2.

850=ΕΛΕΥΣΙΣ=Σούνιον (Ἀπόστασις Ἐλευσῖνος—Ἰωλκοῦ καὶ Δελφῶν—Σπάρτης εἰς Στάδια).

850=ΣΟΥΝΙΟΝ=ΟΥΡΙΟΣ=ΑΘΗΝΑ ΣΟΦΙΑ=ΕΛΕΥΣΙΣ

852=6X142=ΚΑΛΧΑΣ.

854=ΑΓΩΝ.

867=ΔΕΣΠΟΤΗΣ=3X17^2.

870=ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ=2X3X5X (3+5+8+13)

871=ΧΑΟΣ= (ΘΕΟΣ+ΑΕΙ+ΤΑΞΙΣ)

880=ΚΙΩΝ=16X55=ΧΙΟΣ

885=ΛΕΩΝ=15X59=ΕΙΚΩΝ=885=15X59=ΑΓΑΛΜΑ
Θ (ε) Ω

891=284Xπ=2X142π=ΟΥΡΑΝΟΣ.
=ΘΕΟΣXπ=ΟΥΡΑΝΟΣ=ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ.
= (ΓΗ) X (ΖΕΝΙΘ) =ΟΥΡΑΝΟΣ.
=ΓΑΛΑΞΙΑΣXπ=Ο ΟΥΡΑΝΟΣ.

896=ΕΛΛΗΝ+ΕΛΛΗΝΟΣ+ΕΛΛΗΝΙ+ΕΛΛΗΝΑ+ΕΛΛΗΝ=
=2^7X7.

900=ΟΛΥΜΠΙΟΣ.

ΑΜΒΡΟΣΙΑ+ΝΕΚΤΑΡ=424+476=900.

905=ΔΑΙΜΩΝ.

911=ΑΞΩΝ=ΧΑΡΙΣ.

917=ΤΗΘΥΣ=2Χ284Φ, Φ=1,614.
920=Ο ΩΝ=ΖΕΥΣ+ΔΙΟΣ+ΔΙΙ=ΟΦΘΑΛΜΟΣ.
920=ΚΙΜΩΝ.
925=ΘΕΩΡΙΑ=5Χ185.
927=ΖΩΟΝ=3Χ309= (3Χ618) :2.
972=ΚΟΣΜΟΣΧΦ=Ο ΑΤΤΑΛΟΣ.
975=ΔΡΑΚΩΝ=310π= (620Χπ) :2.
990=ΣΚΥΡΟΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
993=ΑΦΡΟΔΙΤΗ=365é=584Χ1,7.
1000=((Η ΚΝΩΣΣΟΣ)Χπ):3ΧΦ.
1001=ΑΠΟΛΥΤΟΝ, ΝΥΜΦΑΙ, Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ.
1004=ΔΙΟΝΥΣΟΣ=620Χ1,62=1004,4.
1008=ΤΟΞΟΤΗΣ, ΗΩΣ, ΗΝΙΟΧΟΣ= (7!) :5.
1010=ΛΥΡΑ Θ (ε) ΟΥ ἡ ΑΚΤΙΣ Θ (ε) ΟΥ.
1020=ΤΡΙΧΘΑ=2Χ510=ΚΩΣ.
1040=ΣΟΦΟΣ.
1060=ΖΕΥ ΒΑΣΙΛΕΥ=412+648.
1060=ΤΙΡΥΝΣ=2Χ10Χ53.
1061=ΑΠΟΛΛΩΝ=250Φ³=ΙΑΣΩΝ.
1061=ΑΝΗΡ+ΑΝΔΡΟΣ+ΑΝΔΡΙ+ΑΝΔΡΑ+ΑΝΕΡ.
1080=ΦΥΛΛΟΝ.
1090=ΧΡΟΝΟΣ.
1095=ΠΑΡΘΕΝΩΝ=3Χ365=73Χ (ΕΙ).
ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΟΙΚΟΣ ΘΕΑΣ=84Χ2Χ10=1680.
1100=ΜΙΝΩΣ≃22Φπ³.
1136=ΑΝΑΞ+ΑΝΑΚΤΟΣ+ΑΝΑΚΤΙ=8Χ142=4Χ (ΘΕΟΣ).
1146≃365π=ΩΚΕΑΝΟΣ.
ΝΕΙΛΟΣΧπ=ΩΚΕΑΝΟΣ.
1170=ΥΦΟΣ=90Χ13.
1209=ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.
1181=ΩΡΑΙΟΣ=2³Χ47π=2³Χ (5+8+13+21) π=2³ΧΦ⁸Χπ.
1219=ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΙΧΘΥΣ, ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΗΣ, ΤΡΑΓΩΔΙΑ=240πΦ καὶ (240πΦ) :Φ=240π=753,6 καὶ ἔχομεν 753,6ΧΦ=ΙΧΘΥΣ=ΠΟΣΕΙΔΩΝ (753,6 πόδες πλευρὰ βάσεως Μ. Πυραμίδος).
1224=ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ=2Χ612.
1240=ΤΡΟΦΟΣ=2Χ620.
1260=781+479=ΣΟΦΙΑ Θ (ε) ΟΥ.
1260Χ4=5040=7!=4κις Θ (ε) ΟΥ ΣΟΦΙΑ.
1261=ΠΛΑΤΩΝ.
1280=ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΘΟΛΟΣ=2⁸Χ5.
ΟΥΡΑΝΙΟΣ=901, ΘΟΛΟΣ=379.
1289=ΗΦΑΙΣΤΟΣ=4Φ¹².

1296=ΩΔΗ ΘΕΟΥ, ΩΔΗ ΑΓΙΟΥ.
1301=ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΞΟΝ.
1304=ΥΔΩΡ.
1308=ΡΗΤΩΡ=ΤΥΧΗ=ΧΡΥΣΗ.
1320=ΙΔΑΙΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΣ=2Χ660.
1340=ΤΡΟΧΟΣ.
1360=5Χ(ΑΡΜΟΝΙΑ).
1408=ΣΩΤΗΡ=2^7Χ11.
1412=ΕΡΩΣ+ΒΕΛΟΣ.
1420=ΧΡΥΣΟΝ=142Χ10.
1460=ΧΙΩΝ=20Χ(365:5).
1500=ΦΩΣ=(ΕΙ)Χ(ΓΑΛΗΝΗ).
1504=479π.
1512=ΖΕΥΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ=612+900=
=2Χ(1+2+3+4+5+6+7)Χ3^3.
1570=ΧΡΥΣΟΣ=500π=5ΧΒΙΒΛΟΣ.
ΧΡΥΣΟΣ=ΠΥΘΙΑΧπ.
1570=969Φ.
(ΗΛΙΟΣΧ$(3,141)^2$):2=1570=ΧΡΥΣΟΣ.
1618=ΓΛΑΥΚΩΠΙΔΟΣ.
1620=ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ=1000Φ καὶ (1000Φ):π=
=ΕΣΤΙΑ.
1622=ΒΙΒΛΟΣ ΧΡΥΣΗ=1,62Χ1000(ΧΡΥΣΗ ΒΙΒΛΟΣ)ΧΚ=
=1623,622 καὶ 1620ΧK^2=2623,241.
Λίθος Ἀτρέως Μυκηνῶν εἰς πόδας=16,1765Χ25,8824Χ
Χ3,88236=1.623,472 πόδας κυβικούς.
1666=ΔΩΔΩΝΗ=ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ=(Ο ΖΕΥΣ+ΤΟΥ ΖΕΩΣ+
+ΤΩ ΖΕΙ+ΤΟΝ ΖΕΑ+Ω ΖΕΥ):π.
1666=(1+2+3+5+8+13+21)Χ10π (π=3,143396).
1668=(ΑΚΤΙΣ)Χπ.
1678=Δῆλον+Δήλου+Δήλῳ+Δῆλον.
1680=84Χ2Χ10=Παρθενὼν Οἶκος Θεᾶς.
1095+370+215=1680.
1680:10=168, 168:2=84=ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ.
1700=ΑΚΤΙΣ Θ(ε)ΟΥ ΑΣΤΡΑΠΗ.
1701=ΣΤΑΧΥΣ.
1708=ΨΥΧΗ.
1726=Θεὸς+Θεοῦ+Θεῷ+Θεὸν=(550π):Κ.
1760=ΩΡΙΩΝ=ΧΙΤΩΝ=32Χ55=2^5Χ55.
1831=ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΗΣ ΖΕΥΣ=360πΦ.
1908=ΓΝΩΘΙ ΕΙ ΣΑΥΤΟΝ=ΦΩΣΤΗΡ=6Χ(ΗΛΙΟΣ)=
=12Χ(ΑΝΗΡ).
1908=ΕΛΑΗΝΕΣ+ΕΛΑΗΝΩΝ+ΕΛΑΗΣΙ+ΕΛΑΗΝΑΣ.

1916=Θ (ε) ΟΙ+Θ (ε) ΩΝ+Θ (ε) ΟΙΣ+Θ (ε) ΟΥΣ.
1920=ΨΥΧΡΟΝ.
1950=ΦΩΣ ΔΙΟΣ ΛΑΜΠΕΙ.
2100=ΤΡΟΦΩΝΙΟΣ.
4870=Ο Θ (ε) ΟΣ (ἑν.).
4756=Η ΘΑΛΑΤΤΑ+Ο ΠΟΝΤΟΣ+Ο ΩΚΕΑΝΟΣ+Η ΓΗ+Ο ΑΗΡ+Ο ΟΥΡΑΝΟΣ+ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ.
5040= (7!) =Η ΘΑΛΑΤΤΑ+Ο ΠΟΝΤΟΣ+Ο ΩΚΕΑΝΟΣ+Η ΓΗ+ΑΗΡ+Ο ΟΥΡΑΝΟΣ+ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ+Ο ΘΕΟΣ.
5040—4756=284=ΘΕΟΣ.
5585=ΟΙ Θ (ε) ΟΙ (πληθ.).
10455=Ο Θ (ε) ΟΣ (ἑν.-πληθ.).

Συνοπτικοὶ Πίνακες Ἀριθμῶν καὶ Γεωμετρικῶν παραστάσεων τῆς παρούσης μελέτης-ἐρεύνης

Παραθέτομεν περαιτέρω συνοπτικῶς τὰς μαθηματικὰς παραστάσεις τὰς περιλαμβανομένας ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ-ἐρεύνῃ.

Ἐν πρώτοις ὑπάρχουν τὰ σύμβολα τῶν ἀρχαίων ἀριθμῶν. Ἀκολουθοῦν αἱ πρόοδοι καὶ οἱ λόγοι τοῦ Πλάτωνος (Τίμαιος), ἡ ἱερὰ τετρακτὺς τῶν Πυθαγορίων, αἱ σπουδαιότεραι μαθηματικαὶ σειραί, ἡ γεωμετρικὴ παράστασις τοῦ Σύμπαντος, ἐξισώσεις ἀποστάσεων κλπ. Σπουδαῖος πίναξ τυγχάνει τῶν τοπωνυμίων, τὰ ὁποῖα ὡς ἀριθμοὶ ὑποδεικνύουν τὰς ἀποστάσεις. Ἀκολουθοῦν οἱ ἀριθμοὶ-λέξεις τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῆς Στοᾶς τοῦ Ἀττάλου. Ἐν συνεχείᾳ ὑπάρχουν τὰ μαθηματικὰ στοιχεῖα τῶν Πυραμίδων καὶ τέλος οἱ Κωδικοὶ ἀριθμοὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὸ Ἐπίγραμμα τοῦ Σιμωνίδου εἰς μαθηματικὴν παράστασιν, ἡ ἐξίσωσις τοῦ πλανήτου Ἀφροδίτη καὶ τέλος ὡρισμέναι γεωμετρικαὶ σχέσεις μαθηματικῶν ὀνομάτων.

Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει ὅτι πολλοὶ τῶν σημαντικῶν ἀριθμῶν εἶναι ἀστρονομικῆς προελεύσεως. Ὁ ἀριθμὸς 28 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τοῦ Σεληνιακοῦ μηνός, ὁ ἀριθμὸς 4 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰ 4 τέταρτα τῶν φάσεων τῆς σελήνης, ὁ ἀριθμὸς 7 εἶναι αἱ 7 ἡμέραι τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ Σεληνιακοῦ μηνός, ὁ ἀριθμὸς 354 εἶναι αἱ ἡμέραι τοῦ Σεληνιακοῦ ἔτους, ὅπερ εἶχεν 6 μῆνας τῶν 29 ἡμερῶν καὶ 6 μῆνας τῶν 30 ἡμερῶν (6Χ29=174 καὶ 6Χ30=180 καὶ 180+174=354).

Τὰς ἀστρονομικὰς αὐτὰς σταθερὰς τὰς συνέδεσαν οἱ ἀρχαῖοι μὲ τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν γεωμετρίαν, μὲ τὰς δοξασίας καὶ τὰ «πιστεύω» των καὶ τὰς ὑλοποίησαν καὶ εἰς τὰ μνημεῖα, τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν, εἰς τὴν γλῶσσαν των κλπ.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

α' = 1	ι' = 10	ρ' = 100
β' = 2	κ' = 20	σ' = 200
γ' = 3	λ' = 30	τ' = 300
δ' = 4	μ' = 40	υ' = 400
ε' = 5	ν' = 50	φ' = 500
ϛ' = 7	ξ' = 60	χ' = 600
ζ' = 7	ο' = 70	ψ' = 700
η' = 8	π' = 80	ω' = 800
θ' = 9	ϟ' = 90	ϡ' = 900

,α = 1000
,β = 2000

ΤΡΟΠΟΙ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ ΠΛΑΤΩΝΟΣ (ΤΙΜΑΙΟΣ)

1 2 3
1^2 2^2 3^2
1^3 2^3 3^3

1, 2, 4, 8 → 1, 2, 3, 4, 9, 8, 27 (πρόοδος μὲ λόγον 2)
1, 3, 9, 27 ,, ,, ,, 3)

Αρμονία ἢ διὰ πασῶν
2:1 = πρόλογος 1:2 = ὑπόλογος

3:2 } → ἡμιόλιος λόγος 4:3 } → Σπίτριτος λόγος
2:3 } 3:4 }

9:8 } → ἐπόγδοος λόγος (μουσικὸς φθόγγος Πυθαγόρου)
8:9 }

256:243 } ἡμιτόνιον πλάτωνος
243:256 }

ΙΕΡΑ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

$1 + 2 + 3 + 4 = 10$

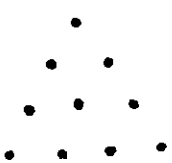

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΤΑΣ

1 2 3 4 5 6 7
1+2+3+4+5+6+7 = 28
1×2×3×4×5×6×7 = 5040 = 7!

1	= 1	1
1 2	= 3	1 3
1 2 3	= 6	1 3 6
1 2 3 4	= 10	1 3 6 10
1 2 3 4 5	= 15	1 3 6 10 15
1 2 3 4 5 6	= 21	1 3 6 10 15 21
1 2 3 4 5 6 7	= 28	1 3 6 10 15 21 28

(ἔνν. ὅλουλήρ. 210)

Β4 = Κίσσις Παρθενέως
(Σύνοψις συναρτήσεως) Β4 · ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ

5040 (Πλάτωνος Νόμοι)
1×2×3×4×5×6×7 = 71 = 5040 = 60 × 84

Η ΓΗ + ΑΗΡ	=	128
Η ΘΑΛΑΤΤΑ	=	650
Ο ΠΟΝΤΟΣ	=	840
Ο ΩΚΕΑΝΟΣ	=	1216
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ	=	951
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ	=	891
Ο ΘΕΟΣ	=	354
		5040
5040 − 354	=	4686

4686 = Ὑπιτὸς ὑσμὸς
+ 354 = Ο ΘΕΟΣ
5040 (θρύμπ. παράστασις Συμπαντος)

β) Η ΠΡΩΤΗ ΔΕΚΑΣ

1+2+3+4+5+6+7+8+9+10 = 55
55 34 21 13 8 5 3 2 1

55 = 34 + 21
34 = 21 + 13 (Ἀναλύσεως γενομένη εἰς
21 = 13 + 8 Πλαυτάρχου τὴν 12·6·1970
13 = 8 + 5 ΕΝ = ΑΓΑΝ = 55
8 = 5 + 3
5 = 3 + 2
3 = 2 + 1

γ)

ΧΡΥΣΗ ΣΕΙΡΑ

1+2+3+5+8+13+21+34+55 = 142
1×2×3×5×8×13×21×34×55 = 122522400
1+2+3+5 = 11 = ΓΗ
13+21+34+55 = 123 = $\Phi^{\Pi\Sigma}$ = ΕΛΛΗΝ
142×2 = 284 = ΘΕΟΣ = ΑΓΙΟΣ = ΑΓΑΘΟΣ = ΔΙΟΣ
(ΓΗ)·(ΖΕΝΙΘ) = 11×81 = 891 = ΟΥΡΑΝΟΣ
ΖΕΝΙΘ + ΝΑΔΙΡ = 81 + 165 = 246 246 : 2 = 123 = ΕΛΛΗΝ

δ) ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΧΡΥΣΗΣ ΣΕΙΡΑΣ

1	1
1 2	3
1 2 3	6
1 2 3 5	11
1 2 3 5 8	19
1 2 3 5 8 13	32
1 2 3 5 8 13 21	53
1 2 3 5 8 13 21 34	87
1 2 3 5 8 13 21 34 55	142
354 = Ο ΘΕΟΣ	354

(παρμένει τὴν ἔννοιαν τῆς Συναρτήσεως)

ΤΟΜΗ ΤΩΝ Β ΣΦΑΙΡΩΝ ΤΗΣ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

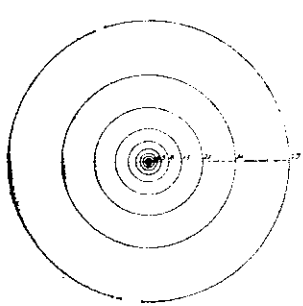

Εἰς τὸ κέντρον παριστάνεται ἡ ΓΗ

Ἄθροισμα: 55+34+21+13+8+5+3+2+1+1+2+3+5+8+13+21+34+55 = 284 = ΘΕΟΣ

ΧΡΥΣΗ ΤΟΜΗ

$\Phi = 1,618$

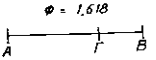

$$\frac{A\Gamma + \Gamma B}{A\Gamma} = \frac{A\Gamma}{\Gamma B} = \Phi = 1,618 = \frac{2}{\sqrt{5}-1}$$

$\Phi = 1,618$

$$\frac{X^{\nu} + X^{\nu+1} = X^{\nu+2}}{\text{Λύσις: } X^{\nu}(1+X) = X^{\nu}\cdot X^{2} \text{ Οθεν } 1+X = X^{2}}$$

X = Χρυσοῦς ἀριθμός
1,618 = Φ

ΣΕΙΡΑΙ ΧΡΥΣΗΣ ΣΕΙΡΑΣ

1 ——— 1
1 3 ——— 4
1 3 6 ——— 10
1 3 6 11 ——— 21
1 3 6 11 19 ——— 40
1 3 6 11 19 32 ——— 72
1 3 6 11 19 32 53 ——— 125
1 3 6 11 19 32 53 87 ——— 212
1 3 6 11 19 32 53 87 142 = 354
839 = 0 ΘΕΟΣ Ο ΠΑΝΑΓΑΘΟΣ 839
(περιέχει τὴν ἑνιαίαν ὁλοκληρώματος)

Η ΧΡΥΣΗ ΣΕΙΡΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΑΡΙΘΜ. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

1 2 3 5 8 13 21 34 55
1 2 3 5 2^3 13 3×7 2×17 5×11
Πρῶτοι παράγοντες
1 2 3 5 7 11 13 17
1 × 2 × 3 × 5 × 7 × 11 × 13 × 17 = 59
1 × 2 × 3 × 5 × 7 × 11 × 13 × 17 = 510 510
59 = ΚΑΛΗ = ΑΛΚΗ
55 = ΕΝ=ΑΓΑΝ (Βλ. Ἰαμβλίχου θεολ. Ἀριθμ.)

1 2 3 5 7 11 13 17
1 ——— 1
1 2 ——— 3
1 2 3 ——— 6
1 2 3 5 ——— 11
1 2 3 5 7 ——— 18
1 2 3 5 7 11 ——— 29
1 2 3 5 7 11 13 ——— 42
1 2 3 5 7 11 13 17 ——— 59
8 · 14 · 18 · 25 · 28 · 33 · 26 · 17 · 169 = 13^2
Ἀναλουδίαι τῆς σειρᾶς τῶν δεμελιωδῶν ἀριθμητικῶν στοιχείων τῆς μαθηματικῆς παραστάσεως τοῦ Συμπάντος.

ΛΟΓΟΣ ΓΙΝΟΜΕΝΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

$$\frac{1\times2\times3\times5\times8\times13\times21\times34\times55}{1\times2\times3\times5\times7\times11\times13\times17} = 240$$

240 × π = 753,6 ≃ 754 = πόδες πλευρᾶς πυραμίδος
240 × Φ = 388,32 ≃ (200 π) : Φ.
240 × (π+6) = 1000 + 142 = 1142
– (240 : 2) × (π+Φ) = 376,8 = πόδες μήκους στοᾶς Ἀττάλου
– (240 × π) : 2 = 376,8 » » » »
376,8 πόδ = 114,80 μ.

Η ΠΡΩΤΗ ΔΩΔΕΚΑΣ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
1 × 2 × 3 × 4 × 5 × 6 × 7 × 8 × 9 × 10 × 11 × 12 = 78
1 × 2 × 3 × 4 × 5 × 6 × 7 × 8 × 9 × 10 × 11 × 12 = 479.016.000
379.016.000 : 10^6 = 4,79 = Θεσιον
400 π Φ^2 ≃ 479 πόδες Ὕψους Μ. Πυραμίδος
400 π = 1256,6 στάδια Κυκλώσεως - Δήλος

Η ΠΡΩΤΗ ΔΕΚΑΕΠΤΑΣ ΕΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

Η λέξις ΖΕΝΙΘ βι εἶναι ΕΛΛΗΝΙΚΗ

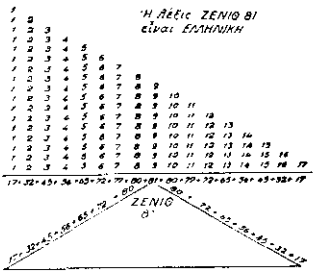

Ἄθροισμα ἀναλουδιῶν : 969 = ΕΙΔΩΛΟΝ
Ἄθροισμα τελευταίας ἀμοιβῆ 153
Ἀριστερόν ἄθροισμα μεσαίας στηλῆς βι ΖΕΝΙΘ
(ἀνάπτυγμα εἰς ΓΕΡΑ του 36 [illegible])

Ἀξιοσημείωσι Σειραί Ἀριθμῶν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = 55
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 = 78
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 = 153
1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55 = 142
1, 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17 = 59
487 × 3 = 1461 = Ἀπ. Διῶνος ἀελιῶν 487

487 = 0 ΘΕΟΣ (ἑνιακ.) = 4870 = 487 × 10

487 = ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ

ΜΕΤΡΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΠΟΥΣ ΑΠΟ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

$$\alpha)\ \frac{1\times2\times3\times5\times7\times11\times\overset{153}{17}\times(34:55)}{\kappa\times1700} = 185,4545$$

κ = 1001 : 1000 καὶ 1700 = Ἀπόστασις Ἀδηνῶν - Δωδώνης εἰς στάδια.

$$\beta)\ \frac{1\times2\times3\times5\times8\times13\times21\times34\times55}{1000\kappa\times660} = 185,4545\ldots$$

$$\gamma)\ 3\times100\times(34:55) = 185,4545\ldots$$
$$3\times100 = 300 = \sum_{u=1}^{60} u$$

δ) 59 π = 185,3528 ἢ π = 3,14 59 π κ = 185,448

1 Στάδιον = 600 πόδες
Τιμὴ ποδὸς : Φ 59 = 0,309039 μ
1 Γαλλικὸν μέτρον = 55 Φ = 3,2353 πόδες
(Ὑπολογισμοὶ βάσει μετρήσεως διαμέτρου τοῦ Περιφερείας καὶ Θησείου ἀπὸ τὴν διωκόσης Ὑπηρεσίας Στρατοῦ καὶ τῶν δεδομένων Ἱστορικῶν Γνωμονικῶν κανόνων π 7 π.)

π = 3,14159

$\pi^3 = 31$

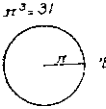

Ἐμβ = π^3

$2\Phi\pi^3 = 102$

Πλάτος Παρδ εἰς πόδας

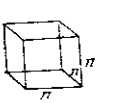

Ὄγκ. = π^3

Ὁ π^3 παριστάνει συμμετρικῶς καὶ κυβικῶν καὶ ὄγκου

Ἀποστασις Χαλκίδος Ὀπβῶν καὶ Χαλκίδος - Αὐλιδος

εἶναι τὸ 100πλάσιον εἰς στάδια τῆς ῥίζης τῆς ρεντικῆς ἐξισώσεως :

$X^{\nu} \cdot X^{\nu+1} = X^{\nu+2}$ (Ἀρχαία ἰδιοκτησία ἦτις ἦλθεν εἰς τὴν ὑπηρέσιαν διὰ τῆς παροῦσης ἐρεύνης)

$X = 1,618$

καὶ $100\,X = 161,8$ στάδ. $\simeq 162$

162 = ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ

Ἡ Ἐξίσωσις

Ἴσων ἀποστάσεων Ἀθηνῶν - Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν - Δήλου

$$y^3 \cdot \phi^2 = x^3 \cdot \omega^2$$

$$\phi < x < y < \omega \to \varepsilon R$$

Λύσις

$y = 3,1415\ldots$
$\phi = 1,618\ldots$
$x = 2$
$\omega = 3$

Ὅθεν $\pi^3 \cdot \phi^2 = 2^3 \cdot 5^2 = 800$ στάδια

$(3,1415)^3 \cdot (1,618)^2 = 2^3 \cdot 5^2 = 800$

Τοπωνύμια καὶ ἀποστάσεις εἰς «στάδια»

1.- ΙΔΗ - ΚΑΣΟΣ = ΙΔΗ - ΥΘΗΡΑ = 1051 στοιχ. (1700 : φ)

ΙΔΗ + ΚΑΣΟΣ + ΚΥΘΗΡΑ
2π + 491 + 538 = 1051

2.- ΛΕΥΚΩΣΙΑ - ΚΝΙΔΟΣ = ΛΕΥΚΩΣΙΑ - ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ = 3896 εἰς. (722.500 γ)

ΛΕΥΚΩΣΙΑ + ΚΝΙΔΟΣ + ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ
1466 + 1540 + 890 = 3896

3.- ΑΘΗΝΑΙ - ΚΝΙΔΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΛΛΑ = 1765 στ. (327.500 μ)

ΑΘΗΝΑΙ + ΚΝΙΔΟΣ + ΠΕΛΛΑ
79 + 1540 + 146 = 1765

4.- Ἀπ. Σπάρτης - Σουνίου = Σουνίου εἰδ. ὑψ. (850)
» Ἰωάννου - Ἐλευσῖνος = Ἐλευσῖνος » (850)
» Δήλου - Κῶ = Κῶ » (1090)
» Σμύρνης - Δελφῶν = Σμύρνης - παντείων ἐν ἀεροφ. (2198) 1700 στάδια

5.- Ἀπ. Δωδώνης - Δελφῶν = 104½ στάδια
Δωδώνη — Δελφοί
1666 — 619

Ὁ Παρθενὼν ἀμιλεῖ διὰ τῶν ἀριθμῶν

ΜΟΥΣΕΣ ἐν ἄλῳ = 84 < ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ
Μετῶπαι 92 < Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ

Κατὰ μῆκος 17
» πλάτος 8 $8 \times 17 = 136 = ΑΕΙ\ ΟΝ$

$2 \times 136 = 272 = ΑΡΜΟΝΙΑ$

Περίπτερος 45 καὶ $46 \times (3:2) = 69 = ΑΕΗΝΑ$

$8 \times 12 = 96 = ΘΕΑ\ ΝΙΚΑ$

$47 + 48 + 42 + 13 = ΘΕΙΟΝ$

$92 \times 10 = 920 = Ο\ ΟΝ$

$0\ ΟΝ = ΘΕΑ\ ΑΘΗΝΑ + ΘΕΑΣ\ ΑΘΗΝΑΣ + ΘΕΑ\ ΑΘΗΝΑ + ΘΕΑΝ\ ΑΘΗΝΑΝ + ΘΕΑ\ ΑΘΗΝΑ =$
$ΘΕΑ\ ΑΘΗΝΑ \qquad 920$

$9 \times 5 \times 1 \times 1 \times 0 \times 8 \times 5 \times 1 = 162.000 = 162 \times 1000$

$162.000 : 100 = 1620 = ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ\ ΑΘΗΝΗ$

$ΓΛΑΥΚΩΠΙΔΟΣ = 1618$

$84 \times 2 \times 10 = 1680 - ΟΙΚΟΣ\ ΘΕΑΣ\ ΠΑΡΘΕΝΩΝ$

(Ἀνασυνίστησις εἰς ΙΕΡΑ την 30/3/72)

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΥΠΟΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Ὁ ΑΤΤΑΛΟΣ

Ὁ ΑΤΤΑΛΟΣ = 972 6 × ΜΑΚΡΑ = 972

$\frac{972 \times 100\pi}{5 \times ΜΑΚΡΑ} = \frac{305208}{810} = 376,8$ μῆκος Στοᾶς Ἀττάλου εἰς πόδας

$376,8 \times 2 = 753,6$ (πόδες Βάσεως Μ. Πυραμίδος)
$240 \times 3,16 = 753,6$
$753,6 : 2 = 376,8$
$(376,8 \times 5 = 1884 = 600\pi)$.
καὶ $600\pi - (1+300) = 29$ ἔξειν ἀρχέλεων Λακεδαιμονίους
Καὶ ἀνιστρόφως $1583 - (1+300) = 1884$ καὶ $1884 : 5 = 376,8$).

Ὕψος καὶ πλευρὰ Μεγάλης Πυραμίδος

Αἰρύπτου

Κατὰ τὸν ἱππέα Μαθηματικὸν καὶ Ἀστρονόμον Theoph. Moreux.

Ὕψος : 148,208 μ.
μὲ τιμὴν πόδος 0,30909 μ. εἶναι 479,4979 πόδας
Βάσις 232,805 μ.
μὲ τιμὴν πόδος 0,30909 μ. εἶναι 753,9816 πόδας

Α' ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ Μ. ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ

$$\frac{2 \times (1 \times 2 \times 3 \times 5 \times 8 \times 13 \times 21 \times 34 \times 55) \times \frac{1000}{1001}}{1 \times 2 \times 3 \times 5 \times 7 \times 11 \times 13 \times 17} =$$

$= 479,520$ πόδες Ἑλληνικοί

$\frac{800}{1001}$ Στάδια Ἑλληνικά

$= 148,2154\ \mu = \frac{2^8 \times 3 \times 5^3 \times 17}{7 \times 11^2 \times 13}$

Β' ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

$$\frac{1 \times 2 \times 3 \times 4 \times 5 \times 6 \times 7 \times 8 \times 9 \times 10 \times 11 \times 12}{} = 121$$

καὶ $\frac{121}{10^6} \times \kappa = 479,480$ πόδες
ἤ $148,202\ \mu$.

Γ' ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

354 = Ἄθροισμα διωλουδῶν χρυσῆς σειρᾶς
$354 = 6 \times (1 + 2 + 3 + 5 + 7 + 11 + 13 + 17)$
$354 \times 100\pi = 111,156$ καὶ $111.156 : 360 = 40.016.160$
$40.016.160 : 1.296.000 = 30,876666 = 1''$
$30,876666 \times 6 = 185,26$ καὶ
$\frac{185,26 \times 800}{1000} = 148,208\mu$ (Μιριάδες ὅσον ἡ μέτρησις (Moreux).
$= 479,4979$ πόδας
$\frac{800}{1001}$ στάδια.

Δ' ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

$\frac{1 \times 2 \times 3 \times 5 \times 8 \times 13 \times 21 \times 34 \times 55}{1 \times 2 \times 3 \times 5 \times 7 \times 11 \times 13 \times 17} = 240$

$240 \times \pi = 753,9816 \qquad (\pi = 3,14159)$
$753,9816 \times 0,30909 = 233,0417$ καὶ
$233,0417 : \frac{1001}{1000} = 232,8152$ ἤτοι ἡ πλευρὰ βάσεως τῆς Μ. Πυραμίδος (Κατὰ Moreux 232,805μ)

Ἐπειδὴ $\frac{B}{Y} = \frac{\pi}{2}$ κατὰ Πυραμιδολόγους,
προϋπτει $Y = 479,520$ πόδες
$= 148,2154\ \mu$
$= \frac{800}{1001}$ στάδια.

Ὕψος Μ. Πυραμίδος
ἀπό Ἀποστ. Ἀθηνῶν - Σπάρτης 800 στάδια

$\frac{800}{1001}$ = στάδια

$\frac{800 \times 600}{1001}$ = 479,520 πόδες

479,520 × 0,30909 = 148,2154

Ὕψος Μ. Πυραμίδος ἀπό τήν ἀπόστασιν
Δελφῶν - Ἀθηνῶν 660 στάδιοι

$\frac{660 \times (34:55)}{2} \times 600 = 122.400$

122.400 × 1001 = 122 522 400

122.522.400 = 1×2×3×5×8×13×21×34×55

Ὕψος Μ. Πυραμίδος ἀπό ἀποστασιν
Ἀθηνῶν - Δωδώνης 1700 στάδια (315,400)

$\frac{1700 \times \frac{2^3 \times 3 \times 5 \times 17}{11} \times \frac{55}{34} \times 600 \times 240}{(7 \times 11 \times 13)^2 \times (11+21+31+41+51)} = 479,520$ πόδες

Ὕψος Μ. Πυραμίδος
ἀπό ἀπόστασιν Δελφῶν - Σπάρτης
850 στάδιων

$850 = \frac{1 \times 2 \times 3 \times 5 \times 7 \times 11 \times 13 \times 17}{600 \times K}$

850 × 2 = 1700 ἐξ οὗ ὡς
προηγουμένως

Ὕψος Μ. Πυραμίδος ἀπό ἀποστασιν
Δελφῶν - Δωδώνης ἤ Δωδώνης - Ἡλίου
1050,909 στάδια
1700 × (34 : 55) = 1050,909
1050,909 × (55 : 34) = 1700 ἐξ οὗ ὁμοίως

Ὕψος Μ. Πυραμίδος ἐκ τῆς ἀποστάσεως
Κνωσσοῦ - Δωδώνης 3300 στάδια (612.000) μ.

$\frac{3300}{10} \times 2 = 660$ ἐξ οὗ ὕψος $\frac{800}{1001}$ στάδια

479,520 πόδες
148,2154 μ.

Ἡ Σωδιακή περίοδος ἤ μέρα ἔτος
τῶν Αἰγυπτίων εἰς τήν ἀπόστασιν Δελφῶν - Δήλου
1460 σταδίων

Ἔτος 1460 = Μέρα ἔτος (ἐνα ἐπιταλή Σειρίου).

1460 : 4 = 365 = ΝΕΙΛΟΣ

Διάρκεια τροπικοῦ ἔτους εἰς μέσας ἡλιακάς
ἡμέρας

1460,94 : 4 = 365,235 (Διάρκ. Τροπ. ἔτους 365,242).

Ὕψος Μ. Πυραμίδος
Ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἡλίου - Ἀναιτάρων Νέστορος
2750 στάδια (510.000 μ)
2750 × (34 : 55) = 1700 ἐξ οὗ
Στάδια $\frac{800}{1001}$
Πόδες 479,50
Μέτρα 148,2154

Ὕψος Μ. Πυραμίδος
Ἀπό λίθου Ὑπερῴου δπαυρού Ἀτρέως
εἰς Μυκήνας
Διαστάσεις λίθου:
μῆκος 8 μ.
πλάτος 5 μ.
πάχος 1,20
Εἰς Ἑλλην. μυδ. πόδας: Ὄγκος 1620 πόδες

$\frac{1620 \times 2^3 \times 1000}{3^3 \times 1001} = 479,520$ πόδες

Ὕψος Μ. Πυραμίδος ἀπό πλάτος Παρθενῶνος
30,904 μ. ἤ 100 πόδες

$\frac{100 \times 6 \times 800}{1001} = 479,520$ ἤ $\frac{800}{1001}$ στάδια

Ὕψος Μ. Πυραμίδος ἀπό:
1) Μῆκος Παρθενῶνος = πλάτος Παρθ. ἐπί $\frac{3}{4}$
2) Πλάτος Θησείου = πλάτος Παρθ. ἐπί $\frac{4}{9}$
3) Μῆκος Ναοῦ Ἥρας ἐν Ὀλυμπίᾳ = πλ. παρθ. $\frac{2}{3}$

Ἑλληνικόν πνεῦμα εἰς Πυραμίδας

ε) 479 = 1915 : 4 καί
1915 = Θ(Ε)Ο + Θ(Ε)ΟΝ + Θ(Ε)ΟΙΣ + Θ(Ε)ΟΥΣ

στ) πλευρά βάσεως πρός Ὕψος Πυραμίδος

$\frac{\pi}{2} = \frac{\text{Ο ΟΥΡΑΝΟΣ}}{\text{ΣΕΥΣ}}$

ζ) 479 = ΗΛΙΟΣ + ΚΑΛΜΑΞ = Θ(Ε)ΟΥ.
ΚΑΛΜΑΞ = 20 + 30 + 10 + 40 + 60 = 161
20×30×10×40×60 = 144 000 = 100.000 × (ΘΕΙΟΝ)

η) π = 3,14 = (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΓΑΛΑΞΙΑΣ) = 961 : 306
= (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΘΕΟΣ) = 891 : 284

Ἑλληνικά στοιχεῖα καί Ἑλλην. Πνεῦμα
εἰς Μ. Πυραμίδα

α) Ὕψος: Εἰς στάδια $\frac{800}{1001} = \frac{\omega}{\mu\alpha}$

β) ω = 800 στάδια Ἀποστασις Κορυφαίων πόλεων
Ἀθηνῶν - Σπάρτης

1001 = στάδια Ἀπ. Ἀθηνῶν - Ὀλυμπίας

μ) 1460 στάδια Ἀποστασις Δήλου - Δελφῶν (ΧΙΩΝ)
δίδει Σωδ. περιόδον ἤ μέσας ἡλιακάς ἡμέρας

δ) $\frac{121}{10^5} = 479,0016 = Θ(Ε)ΟΥ.$

ε) 1001 = ΣΠΑΡΤΗ + ΔΗΛΟΣ (689 : 312)

ΚΩΔΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΘΕΟΣ = 284 = 2 = 142
Ο ΘΕΟΣ = 354 = Ἀφ. Ἀν. Χρυσῆς Σειρᾶς
Θ(Ε)ΟΥ = 479
Ο ΘΕΟΣ ΗΛΙΟΣ = 672 = 8 = 84
Ο ΘΕΟΣ (ἐν πλήθ.) = 10455

$\frac{10455 \times 10}{123} \times 850$

$\frac{10455 \times 20}{123} = 1700$

Ο ΘΕΟΣ (ἐν) = 4870 = 487 = 10

487 = 55 + 78 + 153 + 142 + 59
487 × 8 = 3896

ΚΩΔΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΘΕΩΝ

ΑΠΟΛΛΩΝ = 1061 = 250 ϕ^2
ΑΡΤΕΜΙΣ = 656 = 250 ϕ^2
ΑΝΗΡ = 159
ΑΝΔΡΟΣ = 425
ΑΝΔΡΙ = 165
ΑΝΔΡΑ = 156
ΑΝΕΡ $\frac{=156}{1061}$ = ΑΠΟΛΛΩΝ
ΕΣΤΙΑ = 516
ΗΛΙΟΣ = 318 = 1000 : π
"Οδεν ΗΛΙΟΣ = ϕ = 516 = ΕΣΤΙΑ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ = 993 = 365 ϵ^2 = 584 × (7

$\frac{\text{ΑΦΡΟΔΙΤΗ}}{\text{ΖΕΥΣ}} = \phi$ $\frac{\text{ΑΠΟΛΛΩΝ}}{\text{ΑΡΤΕΜΙΣ}} = \phi$

$\frac{\text{ΕΣΤΙΑ}}{\text{ΗΛΙΟΣ}} = \phi$

ΚΩΔΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ
Ἑλληνιστὶ Γλώσσης

ΖΕΥΣ = Ὁ ΩΝ 2.800.000
ΔΙΟΣ = ΘΕΟΣ = 284
ΖΕΥΣ + ΔΙΟΣ + ΔΙΙ = Ο ΩΝ = 920
ΑΓΙΟΣ = ΘΕΟΣ = 284
ΑΓΙΟΣ = ΑΓΑΘΟΣ = 284
ΔΙΙ = 24
ΔΙΑ = 15
ΖΕΥΣ + ΔΙΟΣ + ΔΙΙ = Ο ΩΝ = 928
Ο ΩΝ = ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ + ΘΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ +
ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ + ΘΕΑΝ ΑΘΗΝΑΝ +
ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ. = 928

Κωδικοὶ Ἀριθμοὶ
Π
Μαθηματικὰ Ὀνόματα
Ἑλληνιστὶ Γλώσσης

ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ = 162 = 100 Φ
ΓΝΩΘΙ ΕΞ ΣΑΥΤΟΝ = 1908 = 6 × ΗΛΙΟΣ
Φ = 162 = (ΕΣΤΙΑ) : (ΗΛΙΟΣ)
Φ = 1,62 = (ΑΦΡΟΔΙΤΗ) : (ΖΕΥΣ)
ϕ = 1,617 = (ΑΠΟΛΛΩΝ) : (ΑΡΤΕΜΙΣ)
π = 3,14 = (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΓΑΛΑΞΙΑΣ)
π = 3,14 = (ΩΚΕΑΝΟΣ) : (ΝΕΙΛΟΣ)
π = 3,14 = (ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΘΕΟΣ)
π = 3,14 = 2 (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) : (ΖΕΥΣ)
π = 3,14 = (ΧΡΥΣΟΣ) : (ΠΥΘΙΑ)

ΚΩΔΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΒΡΟΧΗ = ΣΙΤΟΣ = 780 = 78 × 10 = ΕΔΑΦΟΣ
ΣΙΤΟΣ - ΝΕΡΑ - ΑΡΤΟΣ = 671 = (100 Φ^2) : 7
ΑΝΘΡΩΠΟΣ = ΦΥΣΙΣ = 500 Φ^2
ΓΗ = 11 = 55 : 5
(ΓΗ) + (ΖΕΝΙΘ) = ΟΥΡΑΝΟΣ = ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ = 891
ΔΩΔΩΝΗ = 1566 = ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ

ΔΩΔΩΝΗ $\frac{\Omega\ \text{ΖΕΥΣ} + \text{ΤΟΥ ΖΕΥΣ} + \text{ΤΟ ΖΕΙ} + \text{ΤΩΝ ΖΕΑ}}{\pi}$
= $\frac{\Omega\ \text{ΖΕΥ}}{\pi}$ × 5931 : 3,14 = 1666

ΘΗΡΑ = 118 = 2 × 59 = ΔΙΣ ΚΑΛΗ = ΚΑΛΛΙΣΤΗ
ΘΕΙΟΝ = 144
10 = (ΘΕΙΟΝ) : ^{2}ΘΗΒΑΙ = 1440
1000 = (Θεῖον) = 144.000 = ^{2}ΘΑΥΜΑ
"ΘΕΙΟΝ = 1575.000 = 1000 = (ΑΘΗΝΑ + ΑΣΠΙΣ + ΔΟΡΥ + ΚΡΑΝΟΣ)
ΔΔΗ + ΚΑΔΟΣ = ΚΥΘΗΡΑ = 1051
1566 - 519 = 1047 (Βλ. Δωδ. - Δελφῶν)
Δωδώνη - Δελφοί

ΚΩΔΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

ΙΩΛΚΟΣ = 1130 = 360 π
ΚΑΡΚΙΝΟΣ = ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ = 471
Η ΚΝΩΣΣΟΣ = 1548 = $\frac{3000\,\phi}{\pi}$
ΖΕΥΣ + ΗΡΑ = ΑΣΤΡΟΝ = ΜΟΥΣΑΙ = 721
Ο ΜΕΓΑΣ + Ο ΜΕΙΖΩΝ + Ο ΜΕΓΙΣΤΟΣ = 700 π
ΝΕΙΛΟΣ = 365 (ΝΕΙΛΟΣ) π = ΩΚΕΑΝΟΣ = 1146
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ = 772 (ΘΕΟΣ + ΑΡΜΟΝΙΑ) : ΓΑΛΗΝΗ
ΣΕΛΗΝΗ = 301 ΣΕΛΗΝΗ + ΗΛΙΟΣ = ΔΕΛΦΟΙ = 619
ΦΛΟΞ = 660 = ΑΘΗΝΑΙ + ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΡΥΣΗ = ΤΥΧΗ = 1308
[ΦΟΒΟΣ) : (ΓΑΛΗΝΗ] : (ΑΡΗΣ) = ΑΡΜΟΝΙΑ
[ΖΕΝΙΘ) + (ΝΑΔΙΡ)] : 2 = 123 = ΕΛΛΗΝ
ΑΡΜΟΝΙΑ = 272
ΔΗΛΟΣ = 312 = 4 × 78
ΚΕΦΑΛΗ ΔΙΟΣ = ΒΑΣΙΛΕΥΣ = 848

ΑΝΗΡ + ΓΥΝΗ = ΘΥΣΙΑ = ΦΙΛΟΙ = ΤΕΛΕΙΟΣ = 620
ΙΕΡΕΥΣ = ΝΟΥΣ = 720
ΚΥΚΛΟΣ = 740 = ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ
ΚΥΡΙΟΣ = ΠΙΣΤΙΣ = 800 ΠΑΓΟΣ = 3,54
" = ΘΕΟΣ
ΕΛΕΥΣΙΣ = ΣΟΥΝΙΟΝ = 850
ΧΑΟΣ = (ΘΕΟΣ + ΑΕΙ + ΤΑΞΙΣ) = 871
ΘΕΟΣ × π = ΟΥΡΑΝΟΣ = ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ = 991
ΓΑΛΑΞΙΑΣ × π = Ο ΟΥΡΑΝΟΣ = 961
(ΗΛΙΟΣ × π^2) : 2 = 1570 = ΧΡΥΣΟΣ

Η ΕΞΙΣΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Η ΕΥΡΕΘΕΙΣΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ
ΤΩΝ ΜΑΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ
Ἔτος Ἀφροδίτης 584 = 8 × 73
5 × 13 × 8 × 73 = 65 × 584 = 37960
Ἔτος γῆς
5 × 73 = 365
Ἀπὸ τὸ βιβλίον Ἔρικ Φὸν Ντένικεν
(Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ μέλλον σελ. 86).

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΞΙΣΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ = 993
993 = 365 ϵ^2 (ϵ = 2,72)
$993 = 584\left(\frac{1+\sqrt{2}}{\sqrt{2}}\right)$ καὶ $\frac{1+\sqrt{2}}{\sqrt{2}} = 1,7$ "Οδεν
ΑΦΡΟΔΙΤΗ : $365\,\epsilon^2 = 584 \times \left(\frac{1+\sqrt{2}}{\sqrt{2}}\right)$

ΚΩΔΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ
ΑΗΡ (ἐν. + πληθ.) = 3018 = (Ο ΟΥΡΑΝΟΣ) × π
ΑΜΒΡΟΣΙΑ = 424 = 100 Φ^3

Ἐπίγραμμα Συμωνίδου
τῆς Μάχης τῶν Θερμοπυλῶν
α) Ὦ ξεῖν' ἀγγέλειν Λακεδαιμονίοις = 1583
β) Ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι = 3010
3010 = 301 × 10
1583 + 301 = 1884 = 600 π (600 × 3,14)
"Οδεν:
α) $600\,\pi - (1+300) = 1583$
β) $10 \times (1+300) = 3010$
α + β = $600\,\pi + 9(1+300) = 10\,\pi\,(1+300) + 1583$
"Οδεν:
$3\left[200\,\pi + 3(1+300)\right] = 3\left[10 \times \sum_{u=1}^{n} u^1\right]$

Μαθηματικὴ παράταξις ἐπιγράμματος

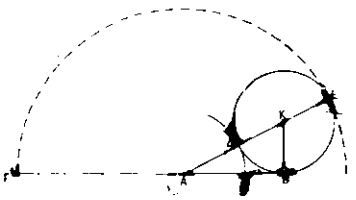

Τομή εὐθείας εἰς μέσον καὶ ἄκρον λόγον (χρυσῆ τομή).

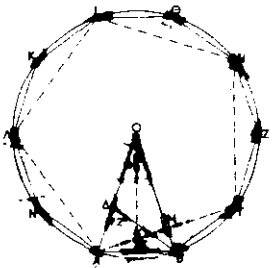

Κανονικοῦ δεκαγώνου καὶ πενταγώνου.

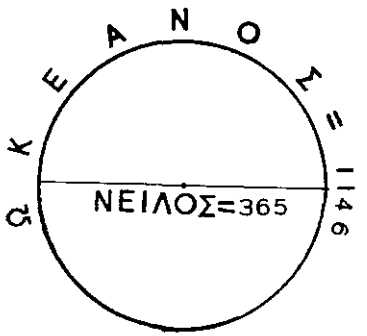

ΑΡΤΕΜΙΣ)$_{\pi}$ = 4120

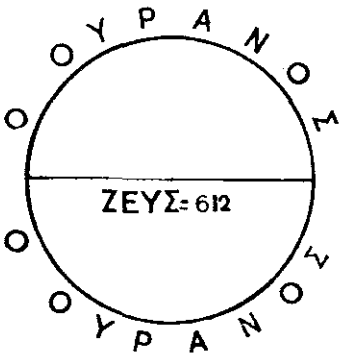

2 · ΟΥΡΑΝΟΣ = ΖΕΥΣ · π

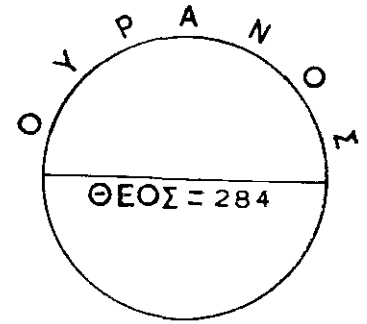

ΘΕΟΣ = Διάμετρος

ΟΥΡΑΝΟΣ = Περιφέρεια

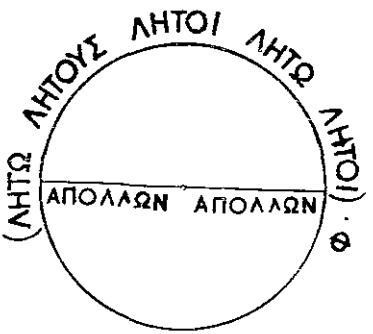

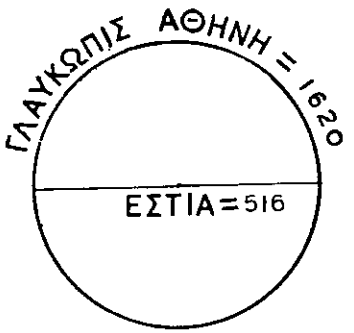

ΕΣΤΙΑ = Διάμετρος
ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ=
Περιφέρεια

Φιλολογική ἀπόδοσις
τοῦ ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου τοῦ Παρθενῶνος.

Ἐπειδὴ ἡ ἑρμηνεία τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τοῦ Παρθενῶνος, ὡς διαλαμβάνεται εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην, εἶναι ὄχι μόνον ἀνιαρά, ἀλλὰ καὶ δύσκολος διὰ τὸν μέσον ἀναγνώστην, κατεβλήθη προσπάθεια νὰ ἀποδώσωμεν τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς μελέτης ὑπὸ φιλολογικὴν μορφήν, ὡς διήγησιν τοῦ Παρθενῶνος.

Ἐγράψαμεν οὕτω τὸ κατωτέρω κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ», χωρὶς βεβαίως σπουδαίας λογοτεχνικὰς ἀξιώσεις. Πάντως, τὸ πρῶτον τμῆμα ταύτης, ἐδημοσιεύθη ἤδη εἰς τὸ λογοτεχνικὸν περιοδικὸν «ΜΟΡΦΕΣ» Ἰουλίου - Σεπτεμβρίου καὶ ἐκρίθη εὐμενῶς. Τοῦτο μᾶς ἔδωσε τὸ θάρρος νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσωμεν καὶ νὰ τὸ συνεχίσωμεν, διὰ νὰ περιλάβῃ περισσότερα στοιχεῖα τοῦ Παρθενῶνος, ὡρισμένα τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν μελέτην.

Ὁ Παρθενὼν διηγεῖται...

«Εἶμαι «ΟΙΚΟΣ ΘΕΑΣ» καὶ τὸ ὄνομά μου ΠΑΡΘΕΝΩΝ! Ἔχω πολλὰ νὰ σοῦ πῶ, ἐπισκέπτα, ἀγαπητὲ τουρίστα, μιὰ κι' ἀποφάσισες νἄρθῃς νὰ μὲ δῇς.

Ἐγώ, παρὰ τὶς βόμβες τοῦ Μοροζίνη, ποὺ μὲ ἀκρωτηρίασαν, ἔχω τὴ φωνή μου ἀκόμη γερὴ καὶ τὸ μυαλό μου καὶ τὸ πνεῦμα μου εἶναι ἄθικτα. Ἡ γλῶσσα μου εἶναι γλῶσσα τῶν ἀριθμῶν, ἀλλὰ Ἑλληνική. «Φωνὴν Ἑλληνίδα» ὁμιλῶ. Δὲν γνωρίζω λατινικά! Τὸ ὄνομά μου «Παρθενών», εἶναι ἀριθμός. Καὶ εἶμαι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους, τρεῖς φορές. Καὶ τὸ πνεῦμα μου σὰν ἀριθμὸς εἶναι ποταμὸς ἀστείρευτος, ποταμὸς μεγάλος, αἰώνιος, τρεῖς φορὲς μεγαλύτερος κι' ἀπὸ τὸν Νεῖλο! Εἶμαι «ὠ κ ε α ν ὸ ς» ποὺ περιβάλλει σὰν περιφέρεια κύκλου τὴν Γῆ ὁλόκληρη!

Τὸ ὄνομά μου, τὸ λένε οἱ «περήφανες» κολόνες μου κι' οἱ «κατειργασμένοι λίθοι μου». Θὰ διηγηθῶ, αὐτὰ ποὺ διηγοῦμαι τώρα 23 αἰῶνες σ' ὅλους, ποὺ περάσανε ἀπὸ δῶ καὶ μὲ εἶδανε.

Στὴν ἐποχή μου, οἱ Ἕλληνες δὲν γράφανε τοὺς ἀριθμοὺς σὰν σήμερα. Τὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἦσαν καὶ ἀριθμοί. Αὐτὸ εἶναι γνωστὸ στὸν κόσμο ὁλόκληρο. Τὸ α′ = 1, τὸ β′ = 2, τὸ γ′ = 3, τὸ δ′ = 4, ε′ = 5, ζ′ = 7, η′ = 8, θ′ = 9, ι′ = 10, ια′ = 11, ιβ′ = 12, κ′ = 20, λ′ = 30, μ′ = 40, ν′ = 50, ξ′ = 60, ο′ = 70, π′ = 80, ρ′ = 100, σ′ = 200, τ′ = 300, υ′ = 400, φ′ = 500, χ′ = 600, ψ′ = 700, ω′ = 800, ,α = 1000, ,β = 2000. Μάθε τα αὐτά, ἀγαπητέ μου ἐπισκέπτα, γιὰ νὰ καταλάβῃς, τί ἦταν οἱ Ἕλληνες καὶ τί λέω ἐγὼ ὁ Παρθενών! Στὴν ἐποχή μου οἱ Ἕλληνες ποὺ μὲ φτιάξανε, εἶχαν πολὺ

ἔντονη Ἐθνικὴ συνείδηση καὶ πολὺ μεγάλη περηφάνεια πὼς ἦσαν Ἕλληνες. Κι' εὐχαριστοῦσαν συχνὰ τὸ Θεὸ γιατὶ γεννήθηκαν Ἕλληνες καὶ ὄχι βάρβαροι.

Λέγανε πὼς «ὁ Ἕλλην», εἶναι στὸ κέντρον τοῦ «Σύμπαντος», ἀκριβῶς στὸ κέντρο τῆς «Οὐρανίου σφαίρας», στὴν μέση τοῦ ἄξονος ποὺ συνδέει τὸ Ζενὶθ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὸ Ναδὶρ τῆς Ἀβύσσου! Λέγανε πὼς εἶναι ὁ «αἰθὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους» μὲ ἀξία ἑφτὰ φορὲς τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ αἰθέρος! Ἡ ἀφρόκρεμα τῶν ἀνθρώπων, ὅπως λέτε σεῖς σήμερα.

Λέγανε, πὼς οἱ Ἕλληνες εἶναι πάντοτε νέοι, πάντοτε παιδιὰ καὶ σὲ ἀξία ἑκατὸ χιλιάδες φορὲς τὴν ἀξία τῆς Θεᾶς τῆς Νεότητος «ΗΒΗΣ». Ξέρετε αὐτὸ ποὺ εἶπε ἕνας Αἰγύπτιος Ἱερεὺς στὸν Σόλωνα: «Ὦ, Σόλων, Σόλων, Ἕλληνες ἀεὶ παῖδες ἐστέ, γέρων δὲ Ἕλλην, οὐκ ἐστίν».

Λέγανε, πὼς ὁ Ἕλλην εἶναι ὄμορφος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἡ Ἑλληνίδα ὡραιοτάτη σὰν τὴν Ἀρτέμιδα, κι' ὡς ζεῦγος μὲ ὁμορφιά, ὅση ὁ «χρυσοῦς ἀριθμὸς» ἐφ' ὅσον πολλαπλασιασθῆ δέκα φορὲς ἐπὶ τὸν ἑαυτόν του!

Αὐτὸ ὑποστήριζε κι' ὁ Πλάτων τῆς ἐποχῆς μου. Διηγεῖται πὼς εἶπε στὸν Σόλωνα ἕνας «Αἰγύπτιος ἱερεύς»: Τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὸ ἄριστον τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σπέρμα των εἶναι θείας προελεύσεως, τὸ παρέλαβε δὲ ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς θεᾶς Γῆς καὶ ἐκ τοῦ θεοῦ Ἡφαίστου.

«Ἔτι δὲ κάλλιστον καὶ ἄριστον γένος ἐπ' ἀνθρώποις ἐν τῇ χώρᾳ τῇ παρ' ὑμῖν... Ἐκ Γῆς τε καὶ Ἡφαίστου τὸ σπέρμα παραλαβοῦσα — ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ — Ὑμῶν».

Αὐτὰ λέει ὁ Πλάτων σὲ ἕνα του βιβλίο, τὸν «Τίμαιο», ποὺ πολὺ ἔχει «λογοκριθῆ» κατὰ καιρούς.

Λέγανε ἀκόμη πὼς οἱ Θηβαῖες τῆς Βοιωτίας κάνανε τόσο ὄμορφους ἀνθρώπους, ποὺ ἤτανε πραγματικοὶ θεοί. Γράφει ὁ Ἡρακλείδης: «Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστόμους, οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς».

Λέγανε ἀκόμα πολλὰ καὶ σπουδαῖα γιὰ τοὺς Ἕλληνας. Πὼς εἶναι ἔξυπνοι, πραγματικοὶ φωστῆρες, ποὺ ἀκτινοβολεῖ τὸ πνεῦμα τους, πιὸ πολὺ καὶ ἀπὸ τὸν λαμπρὸ ἥλιο! Αὐτὸ τὸ λέει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τῆς ἐποχῆς μου. Ἔλεγε μάλιστα, πὼς ἂν οἱ Ἕλληνες εἶχαν ὁμόνοια θὰ μποροῦσαν νὰ διοικοῦν τὸν κόσμο ὁλόκληρο!

«Τὸ δὲ γένος τῶν Ἑλλήνων ἔνθυμον καὶ διανοητικὸν ἔστιν, διόπερ ἐλεύθερόν τε διατελεῖ καὶ βέλτιστα πολιτευόμενον καὶ δυνάμενον ἄρχειν πάντων, μιᾶς τυγχάνον πολιτείας».

Ὁ Ἰσοκράτης ἔγραψε, ὅτι οἱ Ἕλληνες γίνηκαν διδάσκαλοι τῶν Ἐθνῶν καὶ ὅτι Ἕλληνες εἶναι ὄχι αὐτοὶ ποὺ κατάγονται ἀπὸ Ἕλληνας, ἀλλὰ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν Ἑλληνικὴ Παιδεία.

«Οἱ τῆς πόλεως ἡμῶν — τῶν Ἀθηνῶν — μαθηταὶ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι, καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς κοινῆς φύσεως μετέχοντας».

Καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη, στὴν ἐποχή μου, οἱ Ἕλληνες ἦσαν Ἅγιοι καὶ Φωστῆρες.

«Ἕλληνες, Ἑλλήνων, Ἕλλησι, Ἕλληνας, Ἕλληνες, ἅγιοι, φωστῆρες, ἄδη ἀεί».

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πελέκησαν καὶ μέτρησαν τοὺς λίθους μου στὴν Πεντέλη. Τὸ σχέδιό μου κράτησε πολλὰ - πολλὰ χρόνια καὶ σὲ μένα, εἶναι γραμμένη ἡ σοφία τῆς ἐποχῆς μου. Τὸ ὄνομά μου «Παρθενών»! Γιατί «Παρθενὼν» καὶ ὄχι Ἑκατόμπεδον, ὅπως ἦταν παλαιότερα; Γιατί Παρθενὼν καὶ ὄχι «Ναὸς Ἀθηνᾶς Παλλάδος»; Κάνε τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός μου ἀριθμοὺς καὶ θὰ τὸ βρῆς! π=8, α=1, ρ=100, θ=9, ε=5, ν= 50, ω=800, ν=50 καὶ 80+1+100+9+5+50+800+50=1095. Διαίρεσε αὐτὸ ποὺ βρῆκες, τὸ 1095, μὲ τὸ τρία, καὶ θὰ βρῆς 1095:3=365. Εἶναι οἱ μέρες τοῦ χρόνου. Εἶναι ὁ Νεῖλος. Γιατὶ 365=ΝΕΙΛΟΣ (Ν=50, Ε=5, Ι=10, Λ=30, Ο=70, Σ=200 καὶ 50+5+10+30+70+200==365. Εἶμαι ποταμὸς τῆς γνώσεως τριπλάσιος τοῦ ΝΕΙΛΟΥ. Ὁ μέγας ΝΕΙΛΟΣ μὲ μῆκος ὅσο ἡ διάμετρος τῆς Γῆς! Ἀπ' αὐτὴν τὴν διάμετρο βρίσκεις, εὐγενικέ μου ἐπισκέπτα, τὸ μέγεθος τοῦ ὠκεανοῦ, ποὺ δὲν ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος. Περιφέρεια κύκλου εἶναι ὁ Ὠκεανός! Ἂν πάρωμε τὸν ἀριθμὸ τοῦ Νείλου, τόσες φορές, ὅσες ὁ ἀπέραντος «ἱερὸς λόγος» 3,1415..... βρίσκομε τὸν ἀπέραντο κυκλικὸ ὠκεανό! 365Χ3,14.....=1146. ΩΚΕΑΝΟΣ εἶναι ἴσος μὲ 1146. Γιατὶ Ω=800, Κ=20, Ε=5, Α=1, Ν=50, Ο=70, Σ=200 καὶ 800+20+5+1+50+70+200=1.146.

Καὶ ἐγὼ ὁ Παρθενών, πλημμυρίζω, ὅπως ὁ Νεῖλος κάθε χρόνο, μὲ γνώσεις, τοὺς αἰῶνες! Εἶμαι ὠκεανὸς ἀστείρευτος κι' ἀπέραντος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Τὸ πνεῦμα μου δὲν εἶναι στατικό. Κινεῖται! Ὅπως τὸ ἀπειράριθμο γέλιο τῶν θαλασσίων κυμάτων, πλαταίνει μὲ τὴν πνοὴ τοῦ Ζέφυρου, ἔτσι καὶ τὸ πνεῦμα μου κινεῖται καὶ πλαταίνει στὸ διπλάσιο, στὸ τριπλάσιο, στὸ ἑπταπλάσιο καὶ ἀκόμα στὸ δεκαπλάσιο, μὲ τὴν πνοὴ τῶν προγόνων!

Τὸ ὄνομά μου, ΠΑΡΘΕΝΩΝ, εἶναι οἱ μέρες τοῦ χρόνου, στὸ ἱερὸ τριπλάσιο (365Χ3=1.095), γιὰ νὰ θυμοῦνται οἱ αἰῶνες καὶ νὰ μὴ ξεχνοῦν τὶς μέρες τοῦ κυκλικοῦ «ἐγιαυτοῦ».

Τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς, στὸ ὄνομα τῆς ὁποίας μὲ χτίσανε, εἶναι στὸν ἀριθμὸ τῶν ὑπερηφάνων σπονδυλωτῶν κιόνων μου. Ὀγδόντα τέσσαρες μαζὶ μὲ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς εἶναι οἱ κολῶνες μου. Καὶ κατὰ τὴν γραφὴ τῆς ἐποχῆς τῆς γεννήσεώς μου ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=84.

Κι' ἂν πολλαπλασιάσης τοὺς ἀριθμοὺς Θ.Ε.Α.Α.Θ.Η.Ν.Α., θὰ βρῆς 162.000, δηλαδὴ δέκα μυριάδες φορὲς τὸν χρυσὸ ἀριθμὸ 1,62 ἢ χίλιες φορὲς τὸν ἀριθμὸ ΜΑΚΑΡ=162. Ἢ 100 φορὲς τὸν ἀριθμὸ ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ=1.620.

Ἔτσι ὁ ἀριθμὸς τῶν κιόνων μου, δίδει καὶ τὸ ἀρχαῖο ὄνομα τῆς θεᾶς «ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ», ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ ΘΕΙΟΣ ΟΜΗΡΟΣ καί, τὸ νεώτερο ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, καὶ τὸν λόγο τὸν ἱερὸ 1,62, τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς ἀναλογίας.

Εἶμαι ποταμὸς ἀστείρευτος καὶ Ὠκεανὸς τῆς ὁμορφιᾶς καὶ ἀνταγωνίζομαι τὸ «Ἀθάνατον Κάλλος»!

Εἶμαι «ΟΙΚΟΣ ΘΕΑΣ» καὶ τὸ ὄνομά μου ΠΑΡΘΕΝΩΝ! Πάρε τὸν ἀριθμὸ 84 τῶν κιόνων μου στὸ διπλάσιο καὶ συνέχεια στὸ δεκαπλάσιο καὶ τὸ ἔχεις:

2Χ84Χ10=1.680=ΟΙΚΟΣ ΘΕΑΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

Εἶμαι ὁ οἶκος τοῦ «Ἀεὶ ὄντος», αὐτοῦ ποὺ ὑπῆρχε στὸ ἀπέραντο καὶ σκοτεινὸ παρελθόν. Αὐτοῦ, ποὺ ὑπάρχει καὶ σήμερα στὸ τρομερὸ παρόν. Κι' αὐτοῦ, ποὺ θὰ ὑπάρχη στὸ ἄπειρα καὶ ἄγνωστο μέλλον! Τοῦ «Ἀεὶ ὄντος», ποὺ πιστεύαγε αὐτοὶ ποὺ κουβάλησαν μὲ τὰ γερὰ μπράτσα τους καὶ μὲ μηχανὲς τοὺς γιγάντιους «κατειργασμένους λίθους μου».

Ὀκτὼ κολῶνες ἔχω κατὰ πλάτος μπροστὰ καὶ πίσω, καὶ τὸ πλάτος μου εἶναι ἑκατὸ πόδια τοῦ θνητοῦ ἀνθρώπου. Ὀκτὼ φορὲς τὸ 100 εἶναι ὀκτακόσια καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ΚΥΡΙΟΣ, εἶναι ἡ ΠΙΣΤΙΣ στὸ «ΑΕΙ ΟΝ» (ΠΙΣΤΙΣ=ΚΥΡΙΟΣ=800). Κι' ἂν πολλαπλασιάσης τὶς 8 κολῶνες τοῦ πλάτους μου ἐπὶ τὶς 17 τοῦ μήκους μου, θὰ βρῆς τὸ «ΑΕΙ ΟΝ» (8Χ17=136=ΑΕΙΟΝ).

Κι' ἂν θέσης μὲ τὴν ἱερὰ «Δυάδα» σὲ κίνηση τὸ «ΑΕΙ ΟΝ» θὰ βρῆς τὸν ὡραιότατο ρυθμὸ τοῦ Κόσμου, τὴν ΑΡΜΟΝΙΑ, 2Χ(ΑΕΙ ΟΝ)=2Χ136=272=ΑΡΜΟΝΙΑ.

Βλέπω καὶ δυσκολεύεσαι, ἀγαπητὲ ἐπισκέπτα, νὰ καταλάβης τὴν γλῶσσα μου. Ἐγώ, ὁ ΠΑΡΘΕΝΩΝ, οὔτε λέγω, οὔτε κρύβω, ἀλλὰ σημαίνω. Ἡ φωνή μου δὲν εἶναι ἦχος, νὰ μεταδίδεται μὲ τὸν ἀέρα. Ἡ φωνή μου εἶναι φῶς καὶ πνεῦμα. Μὲ καταλαβαίνει μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἔχει «ὀφθαλμόν», διὰ νὰ βλέπη καὶ «πνεῦμα», διὰ νὰ ἐννοῆ. Κι' ἀκόμα ἕνα σπουδαῖο. Νὰ ξέρη τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, καὶ νὰ ἔχη «Ἑλληνικὴ παιδεία». Νὰ εἶναι Ἕλλην. Ὄχι μόνον τὸ γένος, ἀλλὰ κυρίως τῆς «παιδεύσεως τῆς Ἑλληνικῆς νὰ μετέχη».

Ἡ φωνή μου εἶναι ΦΩΣ, καὶ τὸ ΦΩΣ εἶναι τὸ ΑΕΙ ΟΝ. Καὶ τὸ ΑΕΙ ΟΝ εἰς τὴν «διὰ πασῶν», εἶναι ἡ ΑΡΜΟΝΙΑ. Ἀλλά, γιὰ νὰ καταλάβης αὐτά, χρειάζεται ΠΝΕΥΜΑ!

Ἂν δὲν ἔχης πνεῦμα, φίλε ἐπισκέπτα, στρέψε τὸ νῶτα καὶ φῦγε! Δὲν εἶσαι ἀγαπημένος τῶν θεῶν. Φῦγε, γιατὶ ὅποιος δὲν ἐννοεῖ τὸν Παρθενῶνα, εἶναι ἀθεραπεύτως μέτριος. Εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν ἀδικημένος, εἶναι δραπέτης τοῦ Καιάδα. Ἀπέναντι σὲ τέτοια ἄτομα, ὀργίζεται ἡ πάνοπλος Παρθένος. Καὶ τὰ ἐμπνέει νὰ γράφουν «βιβλίδια», ποὺ προκαλοῦν τὴν περιφρόνηση τοῦ Οὐρανοῦ, τὸ εἰρωνικὸ γέλιο τῶν ἄστρων, τὸν καγχασμὸ τοῦ ΩΚΕΑΝΟΥ.

Ἡ ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, ἡ ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ, ἡ ΘΕΑ Η ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΑ, ὅπως λέτε σεῖς σήμερα, ποὺ ἦταν πάνοπλος Παρθένος, μὲ ἀσπίδα καὶ δόρυ καὶ κράνος, «ἡ φιλοπόλεμος καὶ φιλόσοφος Θεός», φαίνεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν «μετωπῶν μου».

Οἱ μετῶπες μου εἶναι 92, κι' ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι'

Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=92.

Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν μετωπῶν μου, σὲ ἁρμονία μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξωτερικῶν κιόνων τοῦ περιπτέρου μου,ποὺ ἂν τοὺς μετρήσης εἶναι 46. Καὶ 46, ἐπὶ τὸν «πρόλογον», εἶναι 92. Η ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=92. (46Χ(2:1)=92).

Κι' ἂν πάρης τὸν ἀριθμὸν 92, δέκα φορές, δηλ. εἰς τὴν «Οὐρανίαν δεκάδα», ὅπως ἔλεγαν τὸ «δέκα» οἱ Πυθαγόρειοι ἢ εἰς τὴν μνημοσύνην Μονάδα ὅπως ὁ ἴδιος ἀριθμὸς ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Φιλόλαον, ἢ εἰς τὸ «πᾶν», ὅπως ἡ «δεκὰς» καλεῖται ἀπὸ τοῦ μυθευομένου Πανός, εὑρίσκεις 92Χ10=920.

Ὁ ἀριθμὸς 920 εἶναι σὲ ἁρμονία μὲ τὴν ΙΕΡΑ ΟΔΟ (ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ=920: 2=460), μὲ τὴν ΑΝΑΤΟΛΗ (ΑΝΑΤΟΛΗ=460), ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνατέλλει ὁ ΗΛΙΟΣ.

Καὶ ΗΛΙΟΣ εἶναι ΚΛΙΜΑΞ ΘΕΟΥ, ὅπως εἶναι γραμμένο μὲ ἀριθμοὺς στὴν Μεγ. Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου.

Ἀλλὰ 920 εἶναι κι' ὁ «ΟΦΘΑΛΜΟΣ», ποὺ βλέπει ὅλον τὸν κόσμο. ΟΦΘΑΛΜΟΣ=920 (Ο=70, Φ=500, Θ=9, Λ=30, Μ=40, Σ=200 καὶ 70+500+ 9+1+30+40+70+200=920).

Ὁ ΟΦΘΑΛΜΟΣ εἶναι Ο ΩΝ, ὁ ὑπάρχων, «Αὐτὸς ποὺ εἶναι ψηλά, μὰ βλέπει χαμηλά», ΟΦΘΑΛΜΟΣ=Ο ΩΝ.

Ἀλλὰ ποιὸς ΩΝ; Μήπως ὁ Ζεύς, ὁ Κυβερνήτης τοῦ Σύμπαντος κι' ὁ Δεσπότης τοῦ Οὐρανοῦ; Μήπως ὁ Ζεύς, ὁ ρυθμιστὴς τῆς ἁρμονίας τοῦ ἐνιαυτοῦ, ποὺ κυβερνᾶ τὴν Ἡμέρα καὶ τὴν Νύκτα; Μήπως ὁ Ζεύς, ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος, ὁ Ἀγαθός, μὲ τὸ Γαλήνιον φῶς, ποὺ ἐγέννησε τὴν Πάνοπλον Παρθένο; Ὄχι, δὲν εἶναι ὁ Ζεύς! Εἶναι ἡ Θεὰ Ἀθηνᾶ! Ὁ ἀριθμὸς 920, ποὺ σημαίνει Ο ΩΝ, εἶναι ἡ ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, σὲ ὅλες τὶς πτώσεις. Κλῖνε τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς καὶ θὰ βρῆς:

ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ+ΘΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ+ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ+ΘΕΑΝ ΑΘΗΝΑΝ+ ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ.

=84+484+84+184+84=920=Ο ΩΝ.

Καμμιὰ ἀμφιβολία, λοιπόν, ὅτι εἶμαι ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΑΘΗΝΑΣ, τῆς Παρθένου, ποὺ πάνοπλος προστατεύει τὸ κλειγὸν Ἄστυ. Ἡ Παρθένος ποὺ κρατᾶ δυνατὰ «χρυσῆ ἀσπίδα», καὶ πανίσχυρο δόρυ, καὶ φορεῖ στὸ μεγαλοπρεπὲς κεφάλι λαμπρότατο χάλκινο κράνος, ποὺ λάμπει εἰς τὸν ΗΛΙΟΝ καὶ φαίνεται ἀπὸ τὸν «ΠΟΝΤΟΝ».

Τὸ μῆκος μου, εἰς πόδας, στὸν στυλοβάτη, ἂν τὸ πάρης ἑπτὰ φορές, εὑρίσκεις τὴν Παρθένο πάνοπλο. Τὸ μῆκος αὐτὸ εἶναι 225 πόδας καὶ 225Χ7=1575.

Ἀλλὰ 1575=ΑΘΗΝΑ+ΑΣΠΙΣ+ΔΟΡΥ+ΚΡΑΝΟΣ.
1575= 69+ 491+ 574+ 441.

Τόσους ἀκριβῶς πόδας ἀπέχει καὶ τὸ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ἢ ΘΗΣΕΙΟΝ, ἀπὸ τὴν Πνύκα. Καὶ ἡ Πνὺξ ἀπὸ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου.

Καὶ αὐτὲς οἱ ἀποστάσεις, σὲ εὐθεῖα γραμμή, εἶναι πλευρὲς ἑνὸς γνητοῦ κανονικοῦ ὀκταγώνου, ποὺ ἔχει κέντρο τὴν τομὴ τῶν διαγωνίων μου καὶ ἀκτῖνα τὴν ἀπόσταση μέχρι τὸ Ἡφαιστεῖο ἢ Θησεῖο. Ἀκριβῶς 1000 πυραμιδικοὺς πήχεις. Σ' ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ ὀκταγώνου, βρίσκεται ἡ Ἀθηνᾶ, μὲ ἀσπίδα καὶ δόρυ καὶ κράνος καὶ προστατεύει «τὰς Ἀθήνας, τὴν τιμιωτάτην πασῶν πόλιν».

Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τὸ κανονικὸ ὀκτάγωνο, ποὺ περιβάλλει τὴν Ἀκρόπολη, καὶ ἂς γυρίσουμε στοὺς ἀριθμοὺς τῶν κιόνων, τῶν σπονδύλων καὶ τῶν κατειργασμένων λίθων μου.

Ἐγώ, ὁ Παρθενών, ὡς Ναός, ἐκφράζω τὸ Κάλλος, εἶμαι «Καλός», ποὺ σημαίνει ὄμορφος. Πάρε τὸν ἀριθμὸ τῶν κιόνων μου, τὸ 84, ἑκατὸ χιλιάδες φορὲς καὶ θὰ

βρῆς 8.400.000. Αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς εἶναι ὅσο τὸ γινόμενο «ΧΚαλὸς» (Κ=20, Λ=30, Ο=70, Σ=200 καὶ 20Χ30Χ70Χ200=8.400.000). Παριστάνω ὅμως καὶ τὸ σύμπαν μὲ τὸ Θεό! Ἡ πελώρια «Γῆ», ὁ ἐλαφρότατος «ἀέρας», ἡ πλατειὰ «Θάλασσα», ὁ μαῦρος «Πόντος», ὁ κυκλικὸς «Ὠκεανός», ὁ πάγκαλος «Οὐρανός», οἱ λαμπροὶ «Ἀστέρες» ὁ δημιουργὸς «Θεός», τὸ σύμπαν ὁλόκληρο βρίσκεται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ἐπίσης 84 τῶν μεγαλόπρεπων «κιόνων» μου. Πάρε τὸ 84 δέκα φορὲς καὶ θὰ βρῆς τὸν Πόντο 84Χ10=840=Ο ΠΟΝΤΟΣ. Πάρε τὸν ἴδιο ἀριθμὸ 84 ἓξ φορές, ὅσο ὁ πρῶτος τέλειος αὐτὸς ἀριθμὸς καὶ συνέχεια στὴν «Οὐρανία δεκάδα» καὶ θὰ βρῆς τὸ σύμπαν ὁλόκληρο εἰς ἕνα ἀριθμό. 84Χ6Χ10=5.040.

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι ἴσος μὲ τὸ γινόμενο τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης ἑπτάδος.

1Χ2Χ3Χ4Χ5Χ6Χ7=5.040.

Κι' ἂν πάρης καὶ τὶς ἱερὲς λέξεις:

Η ΓΗ+ΑΗΡ	= 128.	
Η ΘΑΛΑΤΤΑ	= 650.	
Ο ΠΟΝΤΟΣ	= 840	(84Χ10).
Ο ΩΚΕΑΝΟΣ	= 1.216.	
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ	= 961.	
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ	= 891.	
Ο ΘΕΟΣ	= 354.	

5.040=84Χ6Χ10.

Ὁλόκληρος λοιπὸν ὁ ὑλικὸς κόσμος κι' ὁ Θεὸς μαζὶ συμβολίζονται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 84 τῶν κιόνων μου! Κι' ἀκόμα ἂν διαιρέσης τὸ ΑΕΙ ΟΝ, μὲ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ 84, θὰ βρῆς τὸν «χρυσὸ ἀριθμό»:

ΑΕΙ ΟΝ=136.
ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ=84.
Καὶ 136:84=34:21=1,619...

Τὸ «Θεῖον Κάλλος» τῆς Θεᾶς τῆς Σοφίας εἶναι τὸ «ΑΕΙ ΟΝ»!

Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς 84, ποὺ δίδει ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ ΑΘΗΝΗ, ΟΙΚΟΣ ΘΕΑΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ, τὸ «Καλός», τὸ Σύμπαν μὲ τὸ Θεὸ καὶ τὸ θεῖο «χρυσὸ ἀριθμό», προέρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἱερῆς προϊστορικῆς παραστατικῆς γεωμετρίας κι' ἀπὸ τὶς πρῶτες θεῖες πηγὲς τῆς ἐμπνευσμένης καὶ σπινθηροβόλου Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας.

Τῆς φιλοσοφίας ἐκείνης, ποὺ πρώτη στὸν κόσμο ὁλόκληρο ἔθεσε τὰ τρομερὰ ἐρωτηματικά: Τί εἶναι ὁ κόσμος; Τί εἶναι ζωή; Τί εἶναι σύμπαν; Τί εἶναι Θεός; Ὑπάρχει Θεός;

Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε αὐτὸ τὸ θέμα γιὰ ἀργότερα κι' ἂς συνεχίσουμε τὴν ἑρμηνεία τῆς ἀρχιτεκτονικῆς μου.

Ἂς μετρήσουμε τοὺς σπονδύλους τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῶν κιόνων μου. Εἶναι 8 κίονες ἀπὸ 12 σπονδύλους καθένας, δηλ. 8Χ12=96 σπόνδυλοι. Αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς

δείχνει τὴν ΝΙΚΗ ποὺ ὁ Ναός της εἶναι δυτικὰ τοῦ Παρθενῶνος! Ἡ ΝΙΚΗ=96. Ὁ ἴδιος ἀριθμὸς φανερώνει ὅτι ἡ ΘΕΑ ΝΙΚΑ στοὺς πολέμους ΘΕΑ ΝΙΚΑ=96.

Ὁ περίπτερός μου, οἱ ἐξωτερικοὶ κίονές μου, ὅπως εἴπαμε, εἶναι 46. Ὁ ὑπόλογος τοῦ ἀριθμοῦ 46, δηλαδὴ ἂν διαιρεθῆ ὁ 46 μὲ τὸν ἀριθμὸ 2 τῆς δ ι ὰ π α σ ῶ ν, μᾶς δίδει τὶς 23 μοῖρες τῆς ἐκλειπτικῆς. Κι' ἂν πάρης τὸν ἡμιόλιο λόγο τοῦ 46 ἔχεις 46Χ(3:2) =69=ΑΘΗΝΑ.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα αὐτό. Ἂν πάρης ἑπτὰ φορὲς τὶς μοῖρες τῆς ἐκλειπτικῆς, θὰ βρῆς 161, ποὺ εἶναι ἡ θεία κλῖμαξ (ΚΛΙΜΑΞ=161). Ξέρεις, ἄριστε στὴν ἀριθμητικὴ φίλε, ὅτι Κ=20, Λ=30, Ι=10, Μ=40, Α=1, Ξ=60. Κι' ὅτι οἱ ἀριθμοὶ 1, 10, 20, 30, 40, 60, ποὺ ἀποτελοῦν οἱ ἴδιοι μιὰ κλίμακα, ἂν πολλαπλασιασθοῦν μεταξύ των θὰ δώσουν 1Χ10Χ20Χ30Χ40Χ60=144Χ100.000.

Δηλ. δέκα μυριάδες φορὲς τὸ 144, δηλ. τὸ ΘΕΙΟΝ (ΘΕΙΟΝ=144). Αὐτὴ ἡ «θεία κλῖμαξ» μαζὶ μὲ τὸν λαμπρότατο ΗΛΙΟΝ, εἶναι πράγματι τοῦ ΘΕΟΥ.

ΗΛΙΟΣ+ΚΛΙΜΑΞ=Θ(ε)ΟΥ (318+161=479).

Αὐτὸ δείχνει τὴν Πυραμίδα ποὺ σχηματίζουν οἱ κίονές μου, ὅταν προεκταθοῦν πρὸς τὰ ἐπάνω, ποὺ συναντῶνται στὰ 1852 μέτρα.

Καὶ στὴν Αἴγυπτο, στὴν Μεγ. Πυραμίδα τοῦ Χέοπος, εἶναι γραμμένα μὲ Ἱερογλυφικά, ὅτι ἡ Πυραμὶς εἶναι ΚΛΙΜΑΞ ΘΕΟΥ, καὶ αὐτὲς οἱ μαθηματικὲς λέξεις εἶναι ἴσες μὲ 479 Ἑλληνικοὺς πόδας, ὅσο ἀκριβῶς τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος. Καὶ τὸ 479 δείχνει καὶ τοὺς 12 θεοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Πάρε τοὺς ἀριθμοὺς τῆς πρώτης δωδεκάδος, ἀπὸ τὸ ἕνα ἕως τὸ δώδεκα καὶ πολλαπλασίασέ τους. Θὰ βρῆς 479 ἑκατομμύρια.

Ἂν διαιρέσουμε τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ μὲ ἑκατὸ μυριδάδας (ἕνα ἑκατομμύριο), βρίσκουμε τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος σὲ πόδες Ἑλληνικοὺς μὲ ἀντίστοιχη μαθηματικὴ λέξη, τὴν Ἑλληνικὴ λέξη Θ(ε)ΟΥ.

Ἀλλὰ ποιοῦ Θεοῦ; Ὅπως εἴπαμε προηγουμένως εἶναι τῶν 12 θεῶν τῆς Ἑλλάδος. Γιατί: Θ(ε)ΟΙ+Θ(ε)ΩΝ+Θ(ε)ΟΙΣ+Θ(ε)ΟΥΣ=1916 καὶ 1916:4=479.

Οἱ πανάρχαιοι θεοὶ λοιπὸν τῆς Ἑλλάδος βρίσκονται στὴν Πυραμίδα καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν Κλασσικὴ περίοδο πάρθηκαν ξανὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Παρθενῶνα.

Ἡ ἰδανικὴ Πυραμίδα τοῦ Παρθενῶνος σὲ ὄγκο εἶναι 45 ἑκατομμύρια «κυβικοὺς πόδας» καὶ τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος εἶναι 90 ἑκατομμύρια. Ἔτσι οἱ δυὸ γιγάντιες πυραμίδες βρίσκονται σὲ λόγο «ἁρμονίας» ἢ τῆς διὰ πασῶν. Ἡ Πυραμὶς τοῦ Παρθενῶνος, εἶναι ὁ «ὑπόλογος» τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν «πρόλογο». Ἀλλὰ καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος, τὸ ὕψος, ἡ βάσις, τὰ ἀστρονομικά της στοιχεῖα, ὅλα ἔχουν παρθῆ ἀπὸ τὸ ἀρχαιότατο Ἱερὸ γεωμετρικὸ βιβλίο τῆς προϊστορικῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὶς ἀποστάσεις τῶν Ἑλληνικῶν Ἱερῶν κι' ἀπὸ τὴν «Ἑλληνίδα φωνήν», ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Στὴ νοτία πλευρά μου, στὸ στυλοβάτη καὶ στὴν πρώτη καὶ δευτέρα βαθμίδα ὑπάρχουν 47 καὶ 48 καὶ 49 ἀντιστοίχως, κατειργασμένα λίθοι. Τὸ ἄθροισμά τους εἶναι Θεῖον! (47+48+49=144=ΘΕΙΟΝ).

Κι' ἂν πάρης τὸν τετράγωνο ἀριθμὸ 49 στὴν διαπασῶν, τόσες φορὲς ὅσες εἶναι οἱ κολῶνες ποὺ ἔχω κατὰ μῆκος, θὰ βρῆς τὸν Κωδικὸ ἀριθμὸ τῆς Δωδώνης (2Χ49Χ17=1666=ΔΩΔΩΝΗ).

Τί σημαίνει ΔΩΔΩΝΗ; Σημαίνει ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ=1666=ΔΩΔΩΝΗ.

Λάμπει τὸ «Γαλήγιον φῶς τοῦ πατρὸς θεῶν τε ἀνδρῶν τε».

Τὸ ἀρχαιότατον αὐτὸ πάνσεπτον Μαντεῖον, πῆρε τὸ ὄνομα ΔΩΔΩΝΗ, ὅταν ἀκόμη ὁ ΖΕΥΣ ἐκλείνετο διαφορετικά. Ὁ Ζεὺς τότε, δὲν ἔκανε γενικὴ τοῦ Διός, δοτικὴ τῷ Διΐ κλπ., ἀλλὰ ἐκλίνετο Ο ΖΕΥΣ, ΤΟΥ ΖΕΩΣ, ΤΩ ΖΕΙ, ΤΟΝ ΖΕΑ, Ω ΖΕΥ! Πρόσθεσε τὶς μαθηματικὲς λέξεις αὐτὲς καὶ θὰ βρῆς:

Ο ΖΕΥΣ+ΤΟΥ ΖΕΩΣ+ΤΩ ΖΕΙ+ΤΟΝ ΖΕΑ+Ω ΖΕΥ=5231.

Ἀλλὰ ΔΩΔΩΝΗ ἢ 1666Χ3,14=5231.

Τὸ «θεῖον» λοιπὸν εἶναι ὁ ΖΕΥΣ, ὁ πατέρας τῆς πανόπλου Ἀθηνᾶς, ὁ ΖΕΥΣ ποὺ «ἐφίλησε» τὴ ΔΩΔΩΝΗ καὶ ἐκεῖ ΦΩΣ ΛΑΜΠΕΙ!

Ὁ Ζεὺς ὅμως δὲν ὑπάρχει μόνο στὴ Δωδώνη! Ὑπάρχει καὶ πάνω ἀπὸ τὰ Προπύλαια, πάνω ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα, πάνω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι! Ὑπάρχει «τετράκις ΖΕΥΣ».

4ΧΖΕΥΣ=4Χ612=2448.

Ἀλλά, ἄριστε φίλε, 2448 εἶναι ἴσον μὲ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ+ΠΑΡΘΕΝΩΝ+ +ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ	=	581
ΠΑΡΘΕΝΩΝ	=	1095
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ	=	772
		2448

Εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι ὁ ΟΦΘΑΛΜΟΣ τοῦ ΜΟΡΙΟΥ ΔΙΟΣ, ποὺ προστατεύει τὴν ΙΕΡΑ ΕΛΑΙΑ!

Πολλὲς ὅμως ἀκόμη καὶ θαυμαστὲς γνώσεις τῆς ἐποχῆς μου ὑπάρχουν, στὴν κατασκευὴ τοῦ ΟΙΚΟΥ τῆς ΘΕΑΣ.

Τὸ πλάτος μου εἶναι δεύτερο λεπτὸ τῆς μοίρας τοῦ μεγάλου κύκλου τῆς γῆς, τοῦ Ἰσημερινοῦ. Εἶναι μὲ τὰ σημερινὰ μέτρα 30,904 μ. Ὁ Ἰσημερινὸς τῆς γῆς, ὁ πελώριος αὐτὸς κύκλος τῆς γῆς, ποὺ εἶχε ὑπολογισθῆ 40 ἑκατομμύρια καὶ 52 χιλιάδες μέτρα (40.051.764). Τί λὲς φίλτατε ἐπισκέπτα; Εἶναι τυχαῖο; Καὶ ποιὸς ἄλλος ναὸς ἔχει τέτοιο πλάτος; Ἐπάνω στὴν Ἀκρόπολι αὐτὸ τὸ μῆκος ἐπαναλαμβάνεται 14 φορὲς μεταξὺ τῶν σπουδαίων σημείων καὶ πάμπολλες φορὲς στὴν ἀρχαία Ἀγορά. Ἐγὼ ὁ Παρθενὼν φυλάω τὸ σπουδαιότερο μέτρο τῆς ἀρχαιότητος τὸ ἕνα ἕκτον τοῦ Σταδίου. Τοὺς ἑκατὸ πόδας, τὸ τετράγωνο δηλαδὴ τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀριθμῶν τῆς «ἱερᾶς τετρακτύος», $(1+2+3+4)^2=100$ ἢ τὸ ἄθροισμα τῶν κύβων τῶν ἴδιων ἀριθμῶν $1^3+2^3+3^3+4^3=100$. Εἶναι ἐπίσης ὁ πρόλογος τῆς ἁρμονίας τοῦ κύβου τοῦ ἱεροῦ ἀριθμοῦ 3,14 πολλαπλασιασμένος ἐπὶ τὸν χρυσὸ ἀριθμὸ $2Χ(3,14159)^3Χ1,618\cong100$. Αὐτὸ εἶναι σὲ πόδας «θνητοῦ ἀνθρώπου», τὸ δεύτερο λεπτὸ τῆς μοίρας τοῦ ἰσημερινοῦ. Γιατὶ τὸ δεύτερο λεπτὸ τῆς μοίρας τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς γῆς βρίσκεται ἀπὸ τὸ πλάτος τοῦ Ἡφαιστείου καὶ εἶχεν ὑπολογισθῆ σὲ 40 ἑκατομμύρια καὶ 31 χιλιάδες μέτρα.

Τὸ πλάτος μου τῶν 100 ποδῶν «ἐπιτάσσει» ὁ δεσπότης ἀριθμὸς τοῦ Ἐρεχθείου, ὁ ἀριθμὸς 6, νὰ τὸ πολλαπλασιάσης μ' αὐτὸν καὶ ἔτσι ἔχεις τὴν τιμὴ τοῦ ἀρχαίου Ἱεροῦ σταδίου μὲ μεγάλη ἀκρίβεια: 6Χ100=600 πόδες καὶ 6Χ30,904=185,424 μ. Ἡ περίμετρός μου, στὸ στυλοβάτη, εἶναι ἑκατὸν δέκα ἢ 2Χ55 ὀργυιὲς «θνητοῦ ἀνθρώπου» ἢ 650 πόδας ἀρχαίους.

Κι' ἂν αὐτὲς τὶς ἑκατὸν δέκα ὀργυιὲς τὶς πολλαπλασιάσης μὲ τὸν ἀριθμὸ 6 τοῦ Ἐρεχθείου, θὰ βρῆς τὴν ἀπόσταση σὲ στάδια τοῦ Παρθενῶνος ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς 6Χ110=660 στάδια.

Ὁ ἀριθμὸς 110 περιέχει δυὸ φορὲς τὸν ἀριθμὸ 55 πού, κατὰ τὸν Ἰάμβλιχο «θαυμαστὰ περιέχει κάλλη» καὶ ὁ ἀριθμὸς 660 περιέχει 12 φορὲς τὸν ἀριθμὸ 55. Ὁ ἀριθμὸς 55 μαζὶ μὲ τὸν ἀριθμὸ 17 τῶν κιόνων μου, πού ἔχω κατὰ μῆκος, δίδει τὸ «μυστικὸν μέτρον», τὸ «θεῖον μέτρον» τῆς ἐποχῆς μου, πού εἶναι σχεδὸν ἴσον μὲ τὸ μέτρον τῆς σημερινῆς Γαλατίας, τῆς Γαλατίας πού σημαίνει «Ο ΘΕΟΣ».

(Η ΓΑΛΑΤΙΑ=354=Ο ΘΕΟΣ).

Ἐὰν τὸ 55 τὸ θεωρήσωμε πὼς ἀντιπροσωπεύει τὸ «Θεῖον Ἕν» τότε τὰ 17:55 εἶναι ἴσα μὲ 0,30909 τοῦ «θείου ἑνός».

Κι' ἂν αὐτὰ τὰ θεωρήσωμε ὡς μῆκος ἑνὸς ποδός, τότε οἱ 600 πόδες τοῦ ἀρχαίου σταδίου θὰ εἶναι 600Χ0,30909=185,4545.

Ἕνα στάδιον λοιπὸν ἔχει 185,4545 φορὲς τὸ 55:17. Τὸ ἕκτον τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ, δηλ. οἱ 100 πόδες, εἶναι 30,909. Καὶ σήμερα τὸ πλάτος μου εἶναι 30,904 μέτρα τῆς Γαλατίας. Βλέπω καὶ δυσπιστεῖς ἀγαπητὲ ἐπισκέπτα! Αὐτὰ δὲν εἶναι φαντασία, ἀλλὰ πραγματικότης. Αὐτὸ ἦτο τὸ «θεῖον μέτρον» τῆς ἐποχῆς μου. Ἕνα μέτρον περίπου ὅπως τὸ σημερινὸν Γαλλικὸν μέτρον, πού ἔδιδαν οἱ ἀριθμοὶ 55 καὶ 17. Πολλαπλασίασέ τους καὶ θὰ τὸ βρῆς 55Χ17=935=ΤΟ ΜΕΤΡΟΝ.

Καὶ	Τ	= 300
	Ο	= 70
	Μ	= 40
	Ε	= 5
	Τ	= 300
	Ρ	= 100
	Ο	= 70
	Ν	= 50
Ἄθροισμα		935

Καὶ ἴσως ἡ Θεὰ τῆς Σοφίας νὰ δίδαξε αὐτὸ τὸ μέτρο εἰς τοὺς Γαλάτας, διότι, ὅπως γνωρίζεις ἀγαπητὲ ἐπισκέπτα, μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος, αἱ Μοῦσαι τοῦ Ἑλικῶνος ἐφυγαδεύθησαν, ὑπερέβησαν τὰ Ὄρη τῶν Ἄλπεων κι' ἐγκατεστάθησαν εἰς διαφόρους χώρας τῆς Δύσεως.

Ἐκεῖ εὑρίσκονται σήμερον αἱ λαμπραὶ Ἀκαδημίαι, τὰ Λύκεια καὶ αἱ Στοαὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει ξενητεμένη καὶ ἡ Θεὰ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἑπτὰ φορὲς ὁ ἴδιος ἀριθμὸς 55, δίδει τοὺς κατειργασμένους λίθους τοῦ στυλοβάτου μου καὶ τῶν δύο βαθμίδων μου, ποὺ εἶναι 385=7Χ55.

Τί; Ἀμφιβάλλεις ἀκόμη γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν κατειργασμένων λίθων μου; Πιστεύεις πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι τυχαῖοι; Μὰ πήγαινε, φίλτατέ μου, νὰ μετρήσης τοὺς λίθους τῆς πρώτης βαθμίδος μου, κάτω ἀμέσως ἀπὸ τὸν στυλοβάτη, τῆς βορείας πλευρᾶς μου!

Εἶναι μόνον 25 γιγάντιοι λίθοι σὲ ἕνα μῆκος 70 περίπου μέτρων. Ἔχει καθένας μῆκος κατὰ μέσον ὅρον 9 ποδῶν, δηλ. 2,78 μ. Εὔκολα καταλαβαίνεις, ὅτι τόσοι γιγάντιοι λίθοι, βρέθηκαν μὲ μεγάλη δυσκολία στὴν Πεντέλη. Καὶ δύσκολα μεταφέρθηκαν.

Γιατί δὲν τοποθέτησαν μικρότερους λίθους, ὅπως στὴν Νοτία πλευρά; Στὴ Νοτία πλευρὰ ὑπάρχουν οἱ ἀριθμοὶ 47, 48, 49 μὲ τὸ «θεῖον» ἄθροισμα 144 καὶ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῆς Δωδώνης, ποὺ βγαίνει, ὅπως εἴπαμε, ἀπὸ τὸν 49, ἂν πολλαπλασιασθῆ ἐπὶ 17 καὶ ἐπὶ 2. (49Χ17Χ2=1666=ΔΩΔΩΝΗ).

Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 25 τῆς βαθμίδος τῆς βορείας πλευρᾶς ἔχομε τὸν ἀριθμὸν τῆς Ἐλευσῖνος. Ἂν πολλαπλασιάσωμε τὸν 25 ἐπὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν 17 κιόνων μου, βρίσκομε 425. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς 425 εἰς τὴν «διὰ πασῶν» μᾶς δίδει: 425Χ2=850=ΕΛΕΥΣΙΣ. Δίδει ἐπίσης καὶ ΣΟΥΝΙΟΝ=850. Οἱ Δελφοὶ ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸ καὶ τὴν Ἐλευσίνα. Καὶ ἡ Ἰωλκὸς ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα ΕΛΕΥΣΙΣ=850 στάδια. Ἡ Σπάρτη ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸ Σούνιον καὶ τοὺς Δελφούς. Πόσα στάδια; Μὰ ΣΟΥΝΙΟΝ=850 στάδια. Ὁ ἀριθμὸς 850 ἦταν «Θειότατος» ἀριθμὸς καὶ προέρχεται ἀπὸ ὅλους τοὺς Θεούς εἰς τὴν «Παντέλεια» δεκάδα ἀφοῦ διαιρεθῆ ἡ «συναρίθμησις» ὅλων τῶν κλίσεων τοῦ μαθηματικοῦ ὀνόματος Ο Θ (Ε) ΟΣ, τοῦ ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, μὲ τὸ ἄθροισμα τῆς τετράδος 13+21+34+55=123. Τὸ 123 εἶναι ὁ «θεῖος χρυσοῦς ἀριθμὸς» 1,618 εἰς τὴν δεκάτην δύναμιν.

Ἔχομε δηλαδή:

Ο Θ (ε) ΟΣ+ΤΟΥ Θ (ε) ΟΥ+ΤΩ Θ (ε) Ω+ΤΟΝ Θ (ε) ΟΝ+Ω Θ (ε) Ε+ΟΙ Θ (ε) ΟΙ+ΤΩΝ Θ (ε) ΩΝ+ΤΟΙΣ Θ (ε) ΟΙΣ+ΤΟΥΣ Θ (ε) ΟΥΣ+Ω Θ (ε) ΟΙ=10455. Καὶ (10455Χ10) :123=850=ΕΛΕΥΣΙΣ=ΣΟΥΝΙΟΝ.

Εἰς τὴν «διὰ πασῶν» αὐτὸ τὸ ἀριθμητικὸν τέκνον τῶν «Θεῶν ἁπάντων» δίδει εἰς στάδια τὰς ἴσας ἀποστάσεις ΔΩΔΩΝΗΣ—ΑΘΗΝΩΝ καὶ ΔΩΔΩΝΗΣ—ΣΠΑΡΤΗΣ=1700. Κι' ἀκόμα, φυσικά, πολλὰς ἄλλας ἀποστάσεις τῆς Μεγάλης Πατρίδος, ποὺ εἶναι ἴσαι πρὸς 1700 στάδια κάθε μία.

Γιατὶ ἐδῶ, φίλτατε ἐπισκέπτα, στὴν πανάρχαιη προϊστορικὴ Ἑλλάδα, τὰ πάντα εἶναι μετρημένα καὶ ἀποτελοῦν μιὰ ἁρμονία ἀριθμῶν. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, ποὺ ἀποτελοῦν ἐφαρμογὴ στὸν ὑλικὸ κόσμο, τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν, τῶν φιλοσοφικῶν πεποιθήσεων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων αὐτῶν ποὺ μὲ ἔκτισαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀθανάτου Περικλέους, βρίσκονται παντοῦ. Στὰ μνημεῖα, ποὺ πολλὰ εἶναι πεσμένα σὲ θλιβερὰ ἐρείπια ἢ ἔχουν χαθῆ. Στὶς ἀποστάσεις τῶν πόλεων καὶ Ἱερῶν. Στὰ ἀρχαῖα τοπωνύμια, ποὺ πολλοὶ σήμερα ἀπὸ ἀμάθεια δὲν τὰ ἐκτιμοῦν. Στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ποὺ εἶναι Ἱερὰ καὶ ἀποτελεῖ Κώδικα πολιτισμοῦ!

Πόσο ἀπέχει τὸ Ἱερὸν τῆς Δήλου ἀπὸ τὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς ΚΩ; Ἀπέχει 1020

στάδια, δηλ. ΚΩΣ στάδια (ΚΩΣ=1020).

Πόσο ἀπέχει ἡ πολυάνθρωπος Σμύρνη, τὸ στόλισμα τῆς Ἰωνίας, ἀπὸ τὸ Μαντεῖον τὸ ἐν Δελφοῖς; Ἀπέχει 700 φορὲς τὸν ἱερὸ ἀριθμὸ 3,14 σὲ στάδια, δηλ. 2198. Ἀκριβῶς ΣΜΥΡΝΗ+ΜΑΝΤΕΙΟΝ+ΕΝ+ΔΕΛΦΟΙΣ=2198 στάδια.

Πόσο ἀπέχει ἐπίσης ἡ Σμύρνη ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Θησέως; Ἀπέχει χίλιες φορὲς τὸν χρυσὸ ἀριθμὸ σὲ στάδια, δηλ. 1620.

Καὶ γιὰ νὰ τὸ θυμοῦνται οἱ αἰῶνες, ἡ ἀπόστασις τῆς Σμύρνης ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Θησέως εἶναι Η ΠΟΛΙΣ ΘΗΣΕΩΣ=1620 στάδια. Τὸ ἴδιο ἀπέχει ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Θησέως καὶ ἡ Νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, ἡ ἀρχαία Θέρμη.

ΘΕΡΜΗ=162=ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ.
(ΘΕΡΜΗ) Χ10=1620=Η ΠΟΛΙΣ ΘΗΣΕΩΣ.

Κι' ἀκόμα λίγα:

Πόσο ἀπέχει τὸ ΟΡΟΣ ΙΔΗ τῆς Κρήτης, στὸ ὁποῖον μεγάλωσε ὁ ΖΕΥΣ, ἀπὸ τὴν Κάσο καὶ τὰ Κύθηρα; Ἀπέχει ἐξ ἴσου, δηλ. 1051 στάδια ἀρχαῖα, δηλ. ΙΔΗ+ΚΑΣΟΣ+ΚΥΘΗΡΑ=1051 στάδια (194.912 μ.).

Πόσο ἀπέχουν αἱ Ἀθῆναι, τὸ Κλεινὸν Ἄστυ, ἡ πνευματικὴ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μινωϊκῆς Κρήτης τὴν Κνωσσὸ καὶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας τὴν Πέλλα;

Ἀπέχουν αἱ Ἀθῆναι ἐξ ἴσου ἀπὸ τὶς δύο αὐτὲς πρωτεύουσες ἀκριβῶς 1765, δηλ. ΑΘΗΝΑΙ+ΠΕΛΛΑ+ΚΝΩΣΣΟΣ=1765 στάδια.

Ἡ πρωτεύουσα ἐπίσης τοῦ νησιοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ Λευκωσία τῆς Κύπρου, ἀπέχει ἐξ ἴσου ἀπὸ τὴν Κνωσσὸ καὶ τὸ ἔνδοξο Βυζάντιον, ἤτοι 3896 στάδια, δηλ. ΛΕΥΚΩΣΙΑ+ΚΝΩΣΣΟΣ+ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ=3896 στάδια (περίπου 722.500 μ.).

Καὶ στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὑπάρχουν Κωδικοὶ ἀριθμοί.

Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης δωδεκάδος, ποὺ παρίσταναν τοὺς 12 Θεούς, εἶναι 78 κι' αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς δεκάκις κάνει 780. Ἀποτελεῖται οὐσιαστικῶς ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀπὸ 120 ἀριθμούς. Τρεῖς φορὲς τὸ 120 κάνει 360 ὅσο οἱ μοῖρες τοῦ ἱεροῦ κύκλου. Καὶ ἡ ΒΡΟΧΗ ποὺ ρίχνουν στὸ ἔδαφος οἱ Θεοὶ εἶναι ΒΡΟΧΗ=780. Καὶ τὸ ΕΔΑΦΟΣ ποὺ τρέφει τὸν ἄνθρωπο μὲ σιτάρι εἶναι ἴσο μὲ 780. ΕΔΑΦΟΣ=780. Καὶ ὁ ΣΙΤΟΣ ποὺ παράγει τὸν ἄρτον ΣΙΤΟΣ=780.

Ὁ σῖτος ὅμως πρέπει νὰ εἶναι καθαρός, χωρὶς τὸ ζιζάνιο ἥρα, ποὺ δηλητηριάζει τὸν ἄνθρωπο!

Τότε μόνον γίνεται ΑΡΤΟΣ καὶ ΣΙΤΟΣ—ΗΡΑ=780—109=671. Ἀλλὰ 671=ΑΡΤΟΣ!

Ἀνάλογες γνώσεις περιέχει ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, φίλε ἐπισκέπτα. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ποὺ εἶναι ἀρχαιότερη ἀπὸ τὰ Ἱερὰ καὶ κάθε ἄλλο μνημεῖο! Ποὺ δείχνει πῶς ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία ἐκτείνεται στὰ βάθη τῶν χιλιετιῶν.

Κι' αὐτὸ μοῦ θυμίζει αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Αἰγύπτιος Ἱερεὺς στὸν Σόλωνα, ὅπως ἀναφαίνεται στὸν Τίμαιο, τοῦ Πλάτωνος.

«Ἕλληνες! Δὲν ξέρετε τὴν Ἱστορίαν σας!».

«Οὐδεμίαν ἔχετε δι' ἀρχαίαν ἀκοὴν παλαιὰν δόξαν, οὐδὲ μάθημα χρόνῳ πολιὸν οὐδέν».

Εἶμαι ΟΙΚΟΣ ΘΕΑΣ καὶ τὸ ὄνομά μου ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

Καὶ τὸ ὄνομά μου αὐτὸ δείχνει καὶ τὸν μεγάλον ἀρχιτέκτονά μου, ποὺ ἦταν καὶ γενικὸς ἐπόπτης τῶν ἔργων τῆς Ἀκροπόλεως. Πάρε τὰ δύο τρίτα τοῦ ὀνόματός μου νὰ τὸ βρῆς:

(ΠΑΡΘΕΝΩΝ) Χ (2:3) =1095Χ (2:3) =730.

Φ = 500
Ε = 5
Ι = 10
Δ = 4
Ι = 10
Α = 1
Σ = 200

730 = ΦΕΙΔΙΑΣ

Καὶ ξέρεις τί ἔγραψεν ὁ Πλούταρχος, φιλομαθέστατε ἐπισκέπτα, γιὰ ὅλα τὰ ἔργα ἐδῶ στὴν Ἀκρόπολι;

«Ὅθεν καὶ μᾶλλον θαυμάζεται τὰ Περικλέους ἔργα πρὸς πολὺν χρόνον ἐν ὀλίγῳ γενόμενα. Κάλλει μὲν γὰρ ἕκαστον εὐθὺς ἦν τότ' ἀρχαῖον, ἀκμῇ δὲ μέχρι νῦν πρόσφατόν ἐστι καὶ νεουργόν· οὕτως ἐπανθεῖ καινότης ἀεί τις ἄθικτον ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηροῦσα τὴν ὄψιν, ὥσπερ ἀειθαλὲς πνεῦμα καὶ ψυχὴν ἀγήρω καταμεμιγμένην τῶν ἔργων ἐχόντων. Πάντα δὲ διεῖπε καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν ΦΕΙΔΙΑΣ...».

Ἐπόπτης λοιπὸν ὅλων τῶν ἔργων τῆς Ἀκροπόλεως ἦτο ὁ μέγας ΦΕΙΔΙΑΣ. Καὶ ἡ Ἀκρόπολις ὡς ἀριθμὸς εἶναι 581=ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ. Ἂν προσθέσης δὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς πρώτης ἑπτάδος, ποὺ εἶναι 28 καὶ τῆς πρώτης δεκάδος 55, τῆς πρώτης ἐνδεκάδος 66, τῆς πρώτης δωδεκάδος 78, τῆς πρώτης δεκαεπτάδος 153, τῆς χρυσῆς σειρᾶς 142 καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀριθμητικῶν στοιχείων 1, 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17 θὰ βρῆς:

28+55+66+78+153+142+59=ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ=581.

Ἑπτὰ σειρὲς ἀριθμῶν μᾶς δίδουν τὴν ΑΚΡΟΠΟΛΙ, ἑπτὰ σειρὲς ἀριθμῶν μᾶς δίδουν τοὺς κίονάς μου καὶ ὁ ἀριθμὸς 7 εἶναι «ἡγεμὼν» ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως!

Εἶναι ὁ ἴδιος ἀριθμὸς ποὺ ὑπάρχει καὶ στὴν σύγχρονο ζωή, ὡς ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος, θεῖον τέκνον τῶν 4 φάσεων τῆς Σελήνης.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Γενικῶς, τὸ ἄγνωστον, ἀλλὰ πανάρχαιον αὐτὸ μεγαλούργημα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου, τὸ πολύπλευρον αὐτὸ οὐράνιον σχέδιον ἁρμονίας, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ εἶναι προικισμένον μὲ νοῦν καὶ ψυχήν, ἐπικυρώνει πανηγυρικῶς τὴν ἄποψιν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ, πρὸ ἀπροσδιορίστου ἀριθμοῦ χιλιετιῶν.

Αὐτὰ τὰ γιγαντιαῖα γεωμετρικὰ καὶ γεωδαιτικὰ σχέδια ἐπὶ τοῦ Γεωγραφικοῦ χώρου, ἀποτελοῦν ὄχι μόνον ἀποθέωσιν τῆς προμελέτης, τῆς ὀργανώσεως καὶ τοῦ σχεδίου, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὑψηλὰς μαθηματικάς, ἀστρονομικὰς καὶ γεωδαιτικὰς συλλήψεις καὶ ἐφαρμογὰς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, αἱ ὁποῖαι, ἀπὸ τῆς μυθολογικῆς ἀκόμη ἐποχῆς, προητοίμασαν τὸ ἔδαφος διὰ τὰς συγχρόνους ἀστροναυτικὰς ἐπιχειρήσεις.

Οἱ ἀριθμοὶ εἰς στάδια τῶν γηΐνων ἀποστάσεων, μὲ τὸ ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον καὶ τὰ γοητευτικὰ ὀνόματα, ὑπῆρξαν ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς σφαιρικότητος καὶ τοῦ μεγέθους τῆς γῆς.

Τὰ μαρμάρινα ἢ ἐκ γρανίτου ἐξ ἄλλου μνημεῖα, ποὺ ἀντέχουν περισσότερον παντὸς ἄλλου ὑλικοῦ εἰς τὴν φθορὰν τῶν χιλιετιῶν, ἀποτελοῦν βιβλία μὲ παρακαταθήκας τῶν ἀρχαίων διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μέλλοντος.

Κορυφαῖα δὲ καὶ ἀθάνατα μνημεῖα μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ, ἀποτελοῦν ὁ Γεωμετρικὸς Τριγωνισμὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Πάντα ταῦτα, ὡς εἰκός, ἀποτελοῦν τὰς ρίζας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν Ἱερὰν γῆν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐδημιούργησαν τὴν ἔνδοξον Πατρίδα τῶν σχολείων καὶ τῶν γραμμάτων.

Τὴν χώραν τῶν ἀριθμῶν, ἀρτίων καὶ περιττῶν, πλευρικῶν καὶ διαμετρικῶν, τελείων καὶ ὑπερτελείων, ἐλλιπῶν, ἀναλόγων, ἁρμονικῶν καὶ πολυγώνων καὶ πάσης ἄλλης κατηγορίας ἀριθμῶν, ἀριθμῶν ὅμως ἐχόντων ψυχὴν καὶ φωνὴν καὶ σημασίαν, ἤτοι ἀριθμῶν «Κωδικῶν».

Τὴν χώραν τῶν τριγώνων, τῶν κύκλων καὶ ἄλλων γεωμετρικῶν σχημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν χαραχθῆ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἐπὶ τῶν ὀρέων, τῶν κοιλάδων, τῶν πεδιάδων, τῶν νήσων καὶ τῶν θαλασσῶν καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερον καὶ καταπληκτικώτερον βιβλίον Γεωμετρίας ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν Ἐθνῶν.

Τὴν χώραν τῶν σταθερῶν λόγων, τῶν ἁπλῶν καὶ γεωμετρικῶν πολλαπλασίων, τῶν ἀριθμητικῶν, γεωμετρικῶν, ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν ἀναλογιῶν. Τῶν μαθηματικῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν λογικῶν συμπερασμάτων. Τὴν χώραν μὲ τὴν ἁρμονίαν τῶν ἀριθμῶν εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τοῦ πολιτισμοῦ της, ἤτοι τὴν θρησκείαν, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ποίησιν, τὴν μουσικήν, τὰς καλὰς τέχνας, τὴν ἐπιστήμην, τὴν τεχνικήν, τὴν γλῶσσαν.

Οὕτω μὲ τὴν μαθηματικὴν γεωμετρικὴν καλλιέργειαν τῆς δημιουργικῆς διανοίας τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἀκόμη ἡλικίας αὐτῶν, μέσῳ τῆς μοναδικῆς εἰς τὸν κόσμον γλώσσης των, ἀνεπτύχθη ἡ Πατρὶς τῶν μεγάλων διδασκάλων, τῶν φιλοσόφων - ἀρχηγετῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ Παγκοσμίου σκέψεως, καὶ τῶν πατέρων ὅλων τῶν ἐπιστημῶν.

Ἀνεπτύχθη ὁμοίως ἡ Πατρὶς τῶν μεγάλων συγγραφέων, ὅπως ὁ Πλάτων κι' ὁ Ἀριστοτέλης· τῶν δεινῶν ρητόρων, ὅπως ὁ Δημοσθένης καὶ Ἰσοκράτης· τῶν μεγάλων ποιητῶν, ἐπικῶν ὅπως ὁ Ὅμηρος, λυρικῶν ὅπως ὁ Πίνδαρος, τραγῳδῶν ὅπως ὁ Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, ραψῳδῶν· τῶν ἀνυπερβλήτων καλλιτεχνῶν, γλυπτῶν ὅπως Φειδίας, Σκόπας, Πραξιτέλης, ζωγράφων ὅπως Ζεῦξις, Ἀπελλῆς, καὶ ἀρχιτεκτόνων ὅπως Ἰκτῖνος, Πολύκλειτος, Καλλικράτης· τῶν διασήμων πολιτικῶν μορφῶν καὶ φυσιογνωμιῶν, ὅπως ὁ Περικλῆς· τῶν περιωνύμων καὶ παγκοσμίου κύρους Νομοθετῶν, ὅπως ὁ Λυκοῦργος καὶ ὁ Σόλων καὶ τῶν περιπύστων Στρατηγῶν καὶ Στρατηλατῶν, ὅπως ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Οὕτω ἀνεπτύχθη ἡ χώρα τῶν χρυσοστεφάνων ἄθλων, εἰς τοὺς πνευματικοὺς μουσικοὺς καὶ ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, τῶν πολεμικῶν τροπαίων, «οὐχὶ δι' ἡγεμονίαν καὶ πλεονεξίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίαν» καὶ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν θριάμβων. Καὶ τελικῶς διεμορφώθη εἰς τόπον τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Χαρίτων καὶ ἐθεμελιώθη ἡ Πατρὶς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν Νόμων.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἑλλὰς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἡ χώρα, εἰς τοὺς αἰθέρας τῆς ὁποίας, ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, πλανᾶται ἀόρατον μέν, ἀλλὰ ζωντανὸν καὶ δυναμικὸν καὶ σπινθηροβόλον καὶ πάγκαλον καὶ αἰώνιον τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Τὸ πνεῦμα τῶν Δελφῶν, ὡς πνεῦμα παγκοσμίου ἀδελφότητος.

Τὸ Ὀλυμπιακὸν πνεῦμα, ὡς πνεῦμα εἰρηνικῆς ἁμίλλης εἰς τὸν ἀθλητικὸν στίβον.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀρετῆς, ὡς ἰδεῶδες τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος.

Τὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῶν νόμων, ὡς πνεῦμα ἰδεώδους κοινωνικῆς ὀργανώσεως.

Τὸ πνεῦμα αὐτό, μαζὶ μὲ τὸ σύγχρονον θαυμαστὸν Δυτικὸν πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων, τῶν μεγαλοφυῶν ἐφευρέσεων καὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἐξερευνήσεων, τὰ ὁποῖα ἀπηλευθέρωσαν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ πολλὰς πλάγας καὶ φοβερὰς μάστιγας καὶ μὲ τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς πίστεως τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης πρέπει νὰ δώσουν, ὅπως γράφει κι' ὁ Λίβιγκστον, τὴν ὡραιοτέραν λύσιν εἰς τὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Θὰ δώσουν τὴν λύσιν τῆς «χρυσῆς τομῆς» εἰς τὰς ἀνθρωπίνους σχέσεις, λύσιν ἀνθρωπισμοῦ κι' ἐλευθερίας, χωρὶς τὰ στοιχεῖα τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀνάγκης, λύσιν πάσης τάξεως, εὐκοσμίας κι' εὐρυθμίας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ - ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ -ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Εἰς ὁλόκληρον τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον, ὑπάρχει ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΣ ΓΕΩΔΑΙΤΙΚΟΣ ΤΡΙΓΩΝΙΣΜΟΣ, τοῦ ὁποίου τὰ τριγωνομετρικὰ σημεῖα ἀποτελοῦν αἱ θέσεις Ναῶν, Ἱερῶν Κέντρων λατρείας, Τύμβων, Ἀσκληπιείων, θέσεις μαχῶν, γυμναστηρίων, θεάτρων, σταδίων, πυλῶν πόλεων, μνημείων καὶ ἄλλων, θεωρουμένων, ἱερᾶς σημασίας χώρων, τῶν ὁποίων αἱ μεταξὺ ἀλλήλων ἀποστάσεις ἔχουν ὑπολογισθῆ μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν εἰς ἀρχαῖα στάδια.

Τὰ τρίγωνα τοῦ δικτύου ἔχουν πλευρὰς εὑρισκομένας εἰς σχέσεις ἀριθμητικῶν, γεωμετρικῶν ἢ ἁρμονικῶν ἀναλογιῶν ἢ προόδων. Ὁμοίως συχνάκις οἱ λόγοι τῶν πλευρῶν τῶν τριγώνων τούτων, ἀπορρέουν ἀπὸ λόγους πλευρῶν πρὸς ἀκτῖνας, κανονικῶν γεωμετρικῶν σχημάτων, ἢ ἄλλους λόγους γεωμετρικῆς σπουδαιότητος, ὅπως ὁ λόγος τῆς περιφερείας κύκλου πρὸς τὴν διάμετρον κλπ.

Γενικῶς ὁ τριγωνισμὸς εἶναι γεωδαιτικός, ἀλλὰ μὲ καθαρῶς γεωμετρικὸν χαρακτῆρα, ὑπάρχουν δὲ πλεῖστα στοιχεῖα ἀποδεικνύοντα, ὅτι εἰς τὸν γεωμετρικὸν αὐτὸν τριγωνισμὸν ἐφηρμόσθησαν γνώσεις γεωμετρίας, αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰ περισωθέντα ἀρχαῖα κείμενα.

Γενικῶς, ἀποδεικνύεται ὅτι, ἡ Γεωμετρία δὲν ἦτο μία γνῶσις a priori, ἀλλὰ προέκυψεν ἀπὸ ὑπολογισμοὺς καὶ μετρήσεις, αἱ ὁποῖαι τελικῶς ἐκωδικοποιήθησαν εἰς γνώσεις. Ἡ Γεωμετρία τοῦ Εὐκλείδου ἀποτελεῖ πανάρχαιον κώδικα θρησκευτικοῦ - ἐπιστημονικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ χαρακτῆρος, βάσει τοῦ ὁποίου ἐπεξετείνετο ἢ ἐπυκνοῦτο τὸ τριγωνομετρικὸν δίκτυον τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Γεωγραφικοῦ χώρου, ἐν συνδυασμῷ μὲ γνώσεις εὐθυγράμμου καὶ σφαιρικῆς τριγωνομετρίας, στηριζομένης εἰς τὰς ἀναλογίας καὶ μὲ πλουσίας γνώσεις ἀστρονομικῆς γεωδαισίας.

Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει ὅτι αἱ ἀποστάσεις ἀντιπροσωπεύουν ἀκεραίους ἀριθμοὺς σταδίων, ἀλλὰ καὶ ἀριθμοὺς «Κωδικούς», δηλαδὴ μὲ θρησκευτικόν, μαθηματικόν, φιλοσοφικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀνταποκρίνονται καὶ εἰς τὰς σχετικὰς λέξεις - ἀριθμοὺς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἢ ἐνίοτε καὶ εἰς ὀνόματα τοπωνυμίων.

Τὸ ὅλον σχέδιον τοῦ γεωδαιτικοῦ - γεωμετρικοῦ τριγωνισμοῦ εἶναι ἀκριβέστατον καὶ ὡραιότατον, προκύπτουν δὲ ἐκ τούτου πλεῖστα γιγαντιαῖα σχήματα ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χώρου συμβολικοῦ χαρακτῆρος.

Ὡρισμέναι θέσεις ἀρχαιοτάτων πόλεων, ἔχουν καθορισθῆ διὰ λόγους Γεωγραφικούς, Οἰκονομικοὺς ἢ Στρατηγικούς, ἀλλὰ αἱ νεώτεραι αὐτῶν πόλεις καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ καὶ μνημεῖα, ὑπήχθησαν βαθμιαίως εἰς τὸ τριγωνομετρικὸν δίκτυον, διὰ λόγους θρησκευτικούς, ἐπιστημονικούς, φιλοσοφικούς, ὑγιεινομικούς, Ἐθνικῆς ἀμύνης κλπ.

Οἱ ἀρχαῖοι δηλονότι, τὸ θρησκευτικόν των πιστεύω, τὰς φιλοσοφικάς των δο-

ξασίας περὶ κατασκευῆς τοῦ Σύμπαντος καὶ τὰς ἐπιστημονικάς των γνώσεις τὰς ἐφήρμοζον εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον καὶ τὰς διαιώνιζον ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν γενεῶν τοῦ μέλλοντος, διὰ διαφόρων μεθόδων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ γεωμετρικοῦ - γεωδαιτικοῦ τριγωνισμοῦ.

Ὁ ἀριθμὸς π=3,14 εἰς τὸ ἑκατονταπλάσιον εὑρίσκεται ὡς ἀριθμὸς 314 σταδίων εἰς τοὐλάχιστον 17 ἀποστάσεις Ἱερῶν τῆς Ἀττικοβοιωτίας.

ΜΕΤΡΗΣΕΙΣ

Ἡ μέτρησις τῶν μικρῶν ἀποστάσεων, ἐγένετο διὰ τῶν ἐπαγγελματιῶν γεωμετρῶν, διὰ χαράξεως εὐθυγραμμιῶν καὶ διὰ γωνιομετρήσεων.

Διὰ τὰς μεγάλας ἀποστάσεις ἐχρησιμοποιοῦντο ἀστρονομικαὶ μέθοδοι.

ΜΕΤΡΟΝ ΜΕΤΡΗΣΕΩΣ

Ὡς μέτρον μετρήσεως ἐχρησιμοποιεῖτο ἓν πανελλήνιον «Στάδιον», ἀνταποκρινόμενον σήμερον εἰς 185,4545... μέτρα Γαλλικά.

Τὸ στάδιον τοῦτο ἦτο μία θρησκευτική, ἐπιστημονικὴ καὶ φιλοσοφικὴ «σταθερὰ» τῆς ἀρχαιότητος, μὲ μέγεθος ἀπορρέον ἀπὸ τὸ μέσον μῆκος ἑνὸς ἀνδρικοῦ πέλματος, ἢ ἑνὸς ποδὸς καὶ ὑπελογίζετο εἰς 600 πόδας.

Τὰ διάφορα στάδια, τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἢ τὰ προκύπτοντα ἀπὸ μετρήσεις γυμναστικῶν σταδίων (Ἀττικὸν στάδιον, στάδιον Δελφῶν, στάδιον Ἐπιδαύρου κλπ.) δὲν εἶχον σχέσιν μὲ τὸ «πανελλήνιον» θρησκευτικόν, μαθηματικὸν καὶ φιλοσοφικὸν στάδιον, ὅπερ ἦτο ἕνα «ταμποῦ» τῆς ἀρχαιότητος. Εἰς τὸ στάδιον τοῦτο ἔχουν ὑπαχθῆ ὅλαι αἱ μετρήσεις τῶν ἀποστάσεων καὶ τῶν διαστάσεων τῶν ἱερῶν καὶ μνημείων, ἀπὸ τῆς μυθολογικῆς ἐποχῆς καὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Πυραμίδων, μέχρι τέλους τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Τὸ ἔκτον τοῦ σταδίου τούτου ἔχει διαιωνισθῆ μέχρι σήμερον καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος εἰς μῆκος 100 ποδῶν ἢ 30,904 μέτρων Γαλλικῶν.

ΑΡΜΟΝΙΑ ΑΡΙΘΜΩΝ

Καὶ αὐταὶ αἱ διαστάσεις τῆς γῆς ἐμετρήθησαν μὲ τὸ στάδιον τοῦτο καὶ ὑπῆχθησαν οὕτω τὰ πάντα εἰς μίαν πολύπλευρον, θρησκευτικοῦ, φιλοσοφικοῦ, μαθηματικοῦ, ἀστρονομικοῦ, καλλιτεχνικοῦ κλπ. χαρακτῆρος Νομοτέλειαν μὲ συνισταμένην καὶ πνευματικὸν ἰδεῶδες, μίαν Ἁρμονίαν τῶν ἀριθμῶν.

Ἡ Ἁρμονία αὐτὴ τῶν ἀριθμῶν εὑρίσκετο εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς «θεωρητικῆς Γεωμετρίας», μιᾶς «Γεωμετρίας ἐν τοῖς νοητοῖς», ἱεροῦ χαρακτῆρος, ἥτις ἀπετέλει μίαν μορφὴν ἀνωτέρας Θεολογίας καὶ Φιλοσοφίας.

ΑΡΙΘΜΟΙ «ΕΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ» ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ «ΔΥΝΑΜΕΙ»

Κατὰ τὰς μετρήσεις ὑλικῶν ἀποστάσεων ἢ διαστάσεων, ἐχρησιμοποιοῦντο «με-

γέθη» ἀριθμοὶ δηλονότι προκύπτοντες ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἐν «ἐνεργείᾳ» ἀριθμῶν. Οἱ ἐν «ἐνεργείᾳ» ἀριθμοὶ ἢ «ἀριθμοὶ ἐν τοῖς νοητοῖς», ἐξέφραζον τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ὑπὸ τὴν «στατικήν» του μορφήν. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν μετρήσεων, ἐξέφραζον τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐν κινήσει καὶ ἐκαλοῦντο «ἀριθμοὶ δυνάμει». Μεταφορικῶς ἡ κίνησις, ἥτις ἦτο βασικὴ ἰδιότης τοῦ σύμπαντος, ἐξέφραζε τὴν γέννησιν, τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον.

Διὰ νὰ μετατρέψουν μαθηματικῶς ἕνα «ἐν ἐνεργείᾳ ἀριθμὸν» εἰς «ἀριθμὸν δυνάμει» ἐχρησιμοποίουν τὴν ἀπόλυτον τιμὴν τοῦ λόγου 1001:1000 ἢ καὶ τὸν ἀριθμὸν μόνον 1001. Ὁ ἀριθμὸς 1001 εἶναι γινόμενον τῶν ἀριθμῶν 7X11X13, ἢ ἄθροισμα ὅρων, ἕνδεκα μαθηματικῶν «σειρῶν» προκυπτουσῶν ἀπὸ ἕνδεκα «ἀκολουθίας», τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης ἑνδεκάδος (1 ἕως 11). Ἡ συναρίθμησις τῆς λέξεως ΑΠΟΛΥΤΟΝ, δίδει τὴν τιμὴν 1001. Διαιροῦντες ἢ πολλαπλασιάζοντες ἕνα ἀριθμὸν «ἐν ἐνεργείᾳ» μὲ τὸν λόγον (1001:1000), εὑρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν «δυνάμει».

Ὁ λόγος λ.χ. τῆς ἀναλογίας «ἄκρου καὶ μέσου λόγου», ὡς λόγος «ἐν ἐνεργείᾳ», ἐθεωρεῖτο ὁ ἀριθμὸς 1,62, ἢ τὸ ἑκατοστὸν τοῦ ἀριθμοῦ 162, ὅστις εὑρίσκετο ὑπὸ μορφὴν λεξαρίθμων εἰς τοὺς Δελφούς, καὶ ὡς ρητὸν «Μηδὲν ἄγαν». Ἡ διαίρεσις τοῦ 1,62: (1001:1000), δίδει τὸν ἀριθμὸν ἢ λόγον «δυνάμει», ἤτοι τὸ 1,618, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἀκριβῆ τιμὴν εἰς μέγεθος τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ. Ἀξιοσημείωτον, ὅτι ὁ ἀριθμὸς 1001 προκύπτει καὶ μὲ διαίρεσιν τοῦ γινομένου (1X2X3X5X7X11X13X17) :510=1001 καὶ ὅτι δ′υ′ν′α′μ′ε′ι′=510.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Σπουδαιότατοι ἀριθμοὶ θρησκευτικῆς καὶ φιλοσοφικῆς σημασίας ἦσαν οἱ ἀριθμοὶ τῆς πρώτης δεκάδος (ἀπὸ τὸ 1 ἕως 10), ἐκ τῶν ἀριθμῶν δὲ αὐτῶν, ὡς ἄθροισμα προκύπτει ὁ ἀριθμὸς 55, ὅστις κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἀπετέλει μίαν ἀριθμητικήν, συμβολικήν, συμπεριληπτικὴν παράστασιν τοῦ σύμπαντος, προσιτὴν εἰς τὴν ἐποπτικὴν ἐνόρασιν. Διαιρούμενος διαδοχικῶς εἰς ἄκρον καὶ μέσον λόγον, ὁ ἀριθμὸς 55, δίδει τὴν σειρὰν 13, 21, 34, 55, ἀλλὰ καὶ τὴν πλήρη σειρὰν 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55. (Ἕκαστος ἀριθμὸς ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν δύο προηγουμένων πλὴν τῶν δύο πρώτων).

Οἱ «πρῶτοι παράγοντες» τῶν ἀριθμῶν τῆς σειρᾶς ταύτης, εἶναι οἱ 1, 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἐθεωροῦντο θεμελειώδη ἀριθμητικὰ στοιχεῖα τῆς μαθηματικῆς παραστάσεως τοῦ σύμπαντος. Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης δεκάδος, τῆς πρώτης δεκαεπτάδος καὶ τῶν ὡς ἄνω σειρῶν οἱ ἀρχαῖοι εἶχον κατασκευάσει καὶ πολλὰς ἄλλας σειρὰς ἀριθμῶν, κυρίως εἰς τετράδας, ἑπτάδας, δεκάδας, δωδεκάδας καὶ μίαν τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης δεκαεπτάδος.

Τὰ ἀθροίσματα, τὰ γινόμενα καὶ οἱ λόγοι τῶν ἀριθμῶν τῶν σειρῶν αὐτῶν, ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τοὺς θεωρητικοὺς ἢ πρακτικοὺς ὑπολογισμούς. Μεγάλης σπουδαιότητος κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε δεδομένα τῆς ἐρεύνης, φιλοσοφικῆς καὶ θρησκευτικῆς, ἦτο ὁ ἀριθμὸς τοῦ λόγου π≃3,14 καὶ δὴ εἰς τὸν κύβον $\pi^3 \simeq 31$, ὅστις παριστᾷ καὶ ἐμβαδὸν κύκλου ἀκτῖνος π καὶ ὄγκον κύβου ἀκμῆς π.

Ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς Φ=1,62 ἢ Φ=1,618 λεγόμενος «χρυσοῦς ἀριθμὸς» καὶ ὁ

ἀριθμὸς 2,72, ὅστις προκύπτει, ἐὰν διαιρεθῇ ὁ ἀριθμὸς 272:100 (272=ΑΡΜΟΝΙΑ). Ὁ ἀριθμὸς 2,72 παριστάνει κατὰ προσέγγισιν καὶ τὸ ἥμισυ πλευρᾶς ἰσοπλεύρου τριγώνου ἐγγεγραμμένου εἰς κύκλον μὲ ἀκτῖνα π=3,14.

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ

Οἱ ἀριθμοὶ τῶν διαστάσεων τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος, οἱ ἀριθμοὶ τῶν κιόνων, οἱ ἀριθμοὶ τῶν σπονδύλων τῶν κιόνων, οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων γενικῶς τῶν ἀρχαίων ἔργων, δὲν εἶναι τυχαῖοι, ἀλλὰ εὑρίσκονται πάντοτε αὐστηρῶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀρχαίας κοσμοθεωρίας καὶ φιλοσοφίας τῆς ἁρμονίας τῶν ἀριθμῶν, εἶναι δὲ πάντοτε μὲ σημασίαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ μνημεῖα ἀποτελοῦν ἓν εἶδος βιβλίων μαρμαρίνων μὲ ὑλοποιημένας θρησκευτικὰς δοξασίας, φιλοσοφικὰς πεποιθήσεις, ἐπιστημονικὰς γνώσεις κλπ. τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ θεωρία τῶν συνόλων, αἱ Διοφαντικαὶ ἐξισώσεις καὶ γενικῶς αἱ μαθηματικαὶ γνώσεις τῶν ἀρχαίων ἔχουν ἐφαρμοσθῇ εἰς τὰ μνημεῖα.

ΑΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, ἔχουν ἀνεγερθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν γενικῶν θρησκευτικῶν, φιλοσοφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἀρχῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος καὶ ἀνανακλοῦν Ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Αἱ διαστάσεις τῶν πυραμίδων μετρούμεναι διὰ Ἑλληνικῶν μέτρων, ὅπως τὸ στάδιον καὶ ὁ ποῦς ἀντιπροσωπεύουν μαθηματικοὺς ἀριθμούς, οἵτινες ἀντιστοιχοῦν εἰς Ἑλληνικὰς λέξεις ὅπως ΘΕΟΣ, ΗΛΙΟΣ, ΚΛΙΜΑΞ, ΠΙΣΤΙΣ, ΟΥΡΑΝΟΣ, ΓΑΛΑΞΙΑΣ, ΖΕΥΣ, ΩΚΕΑΝΟΣ, ΝΕΙΛΟΣ κλπ., τὸ δὲ ὕψος τῆς Πυραμίδος εἰς Ἑλληνικοὺς πόδας εἶναι τὸ γινόμενον τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης δωδεκάδος εἰς τὸ ἑκατομμυριοστόν. Οἱ 12 ἀριθμοὶ τῆς Δωδεκάδος ταύτης, ἀντιπροσωπεύουν συμβολικῶς τὸ Ἑλληνικὸν Δωδεκάθεον, διότι καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν - λέξεων: Θ (ε) ΟΙ+Θ (ε) ΩΝ+Θ (ε) ΟΙΣ+Θ (ε) ΟΥΣ, διαιρούμενον διὰ τοῦ 4, μᾶς δίδει ἐπίσης τὸ ὕψος τῆς Μ. Πυραμίδος εἰς πόδας τοῦ Ἑλληνικοῦ σταδίου.

Ἐξ ἄλλου αἱ διαστάσεις τῆς Μ. Πυραμίδος δύνανται νὰ ὑπολογισθοῦν μὲ μεγίστην ἀκρίβειαν ἐκ πάσης ἀποστάσεως μνημείων τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου ἢ ἐκ πάσης διαστάσεως Ἑλληνικῶν μνημείων, ὅπως λ.χ. ἐκ τῶν διαστάσεων τοῦ λίθου τοῦ ὑπερθύρου τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως.

Η ΕΛΛΗΝΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΩΔΙΚΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Αἱ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, συναριθμούμεναι, ἐὰν δηλ. τὰ γράμματα αὐτῶν θεωρηθοῦν ἀρχαῖοι Ἑλληνικοὶ ἀριθμοὶ καὶ προστεθοῦν, σχηματίζουν εἴτε μόναι, εἴτε μετὰ τοῦ ἄρθρου αὐτῶν, ἀριθμούς. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι συχνάκις —δὲν εἶναι γνωστὸν εἰσέτι εἰς ποίαν ἔκτασιν— εἶναι εἶδος «Κωδικῶν ἀριθμῶν» μὲ ἐννοιολογι-

κὸν περιεχόμενον, θρησκευτικοῦ, φιλοσοφικοῦ, μαθηματικοῦ, ἀστρονομικοῦ καὶ γενικῶς ἐπιστημονικοῦ χαρακτῆρος.

Τοιοῦτοι ἀριθμοὶ - λέξεις, εὑρέθησαν κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε δεδομένα τῆς ἐρεύνης ὑπὲρ τὰς τριακοσίας, περιλαμβάνουν δὲ τὰ ὀνόματα τῶν Θεῶν, ἀξιωμάτων, ἀστέρων, ἀστερισμῶν, τοπωνυμίων, ἐπιστημονικῶν ὅρων κλπ. Ἐνίοτε τοιοῦτοι ἀριθμοί, οἵτινες πολλάκις δύνανται νὰ κατασκευασθοῦν καὶ γεωμετρικῶς, περιλαμβάνουν τὸ ἄθροισμα τῶν λέξεων - ἀριθμῶν ὅλων τῶν πτώσεων τοῦ ἑνικοῦ ἀριθμοῦ, ἢ καὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἢ καὶ ἀμφοτέρων ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ. Οἱ λόγοι τῶν ἀριθμῶν - λέξεων αὐτῶν, πολλάκις ἀντιπροσωπεύουν τοὺς αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους εὑρίσκομεν εἰς τὸν γεωμετρικὸν - γεωδαιτικὸν τριγωνισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου ἢ εἰς τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος. Ἀνάλογοι ἀριθμοὶ ἢ καὶ λόγοι προκύπτουν ὄχι μόνον ἀπὸ λέξεις ἁπλᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ συνθέτους λέξεις, ἢ δύο, ἢ τρεῖς λέξεις ἢ καὶ ὁλοκλήρους φράσεις, ἢ ἐπιγράμματα.

Οὕτω, ὡρισμένα ἐπιγράμματα, ὅπως ἐκεῖνο τοῦ Σιμωνίδου, εἶναι μαθηματικαὶ παραστάσεις.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΥΛΟΠΟΙΗΣΙΣ ΛΕΞΕΩΝ - ΑΡΙΘΜΩΝ

Τυγχάνει ἀξιοσημείωτον, ὅτι ὡρισμένα ὀνόματα, ὅπως ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ ἢ Ο ΑΤΤΑΛΟΣ, ἀποτελοῦν «Κωδικοὺς ἀριθμούς», οἵτινες ἔχουν ὑλοποιηθῆ ἀρχιτεκτονικῶς εἰς μνημεῖα μὲ μεγίστην ἐπιτυχίαν, ὅπως ὁ Παρθενὼν καὶ ἡ Στοὰ τοῦ Ἀττάλου ἐν Ἀθήναις. Ἐξ ἄλλου ὡρισμένα τοπωνύμια ἐκφράζουν εἰς ἀριθμούς, ἀποστάσεις εἰς στάδια.

Ἡ Νομοτέλεια, δηλονότι τῆς ἁρμονίας τῶν ἀριθμῶν, ἥτις ὑπάρχει εἰς τὸν τριγωνισμὸν καὶ εἰς τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος, ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας συχνάκις οἱ γραμματικοὶ κανόνες μὲ τὰς ἐξαιρέσεις καὶ ἀνωμαλίας των, ἔχουν μαθηματικὴν τὴν προέλευσιν.

Οὕτω εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον, δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ τίποτε τὸ τυχαῖον.

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ σύνολον τοῦ ἀρχαίου κόσμου διὰ τῶν ἔργων του παρουσιάζεται μὲ ἓν πνευματικὸν ἰδεῶδες, ὅπερ ἐκφράζεται διὰ τῆς ἁρμονίας τῶν ἀριθμῶν, οἵτινες ἔχουν ὑλοποιηθῆ εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔργα.

Ἡ ἁρμονία αὐτὴ τῶν ἀριθμῶν ἀνταναχλᾶ, κατὰ τὰς ἀρχαίας ἀντιλήψεις, τὸν Παγκόσμιον Ρυθμόν, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Ἀπολύτου Κάλλους, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν Ἔρωτα, ὡς συνεκτικὴν οὐσίαν τοῦ Σύμπαντος καὶ μὲ τὸν ὀρθὸν λόγον.

Πάντα δὲ ταῦτα φωτισμένα μὲ Ἱερόν, Αἰώνιον καὶ Γαλήνιον ΦΩΣ.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἐκ πάντων τῶν προαναφερθέντων, προκύπτει ὅτι μία σημαντική, ἀνυπολογί-

στου ἐκτάσεως καὶ ἀξίας πλευρὰ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, ὅστις ἐγεννήθη καὶ ἀνεπτύχθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον, τυγχάνει ἄγνωστος. Τὰ μεγάλα ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα καὶ ἰδίᾳ τὰ μαθηματικά, τὰ μαθηματικὰ τῆς ἀστρονομικῆς - Γεωδαισίας, τὰ μαθηματικὰ τῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς, γλυπτικῆς καὶ λοιπῶν καλῶν τεχνῶν, τὰ μαθηματικὰ τῆς γεωγραφίας, τῆς μετεωρολογίας, τῆς τεχνολογίας ἐν γένει, καὶ ἐπίσης τὰ μαθηματικὰ τῆς καθόλου χρήσεως τοῦ λόγου, εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστα ἢ ὅλως ἀνεπαρκῶς γνωστά.

Καὶ τοῦτο, διότι κατόπιν τῆς καταστροφῆς τῶν ἀρχείων τῶν διαφόρων ἱερῶν καὶ κέντρων λατρείας καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν, ὅπως τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Περγάμου κλπ., ἐλάχιστον μέρος αὐτῶν ἔφθασε μέχρις ἡμῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ τμῆμα τοῦτο ἔχει ἀνεπαρκῶς μελετηθῆ.

ΚΑΘΗΚΟΝ ΗΜΩΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἑπομένως, ἔναντι τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Παγκοσμίου πολιτισμοῦ, προβάλλει ἐπιτακτικὸν τὸ καθῆκον ἡμῶν τῶν νέων Ἑλλήνων, νὰ ἐρευνήσωμεν μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης σοβαρότητος, τὰς ἀγνώστους αὐτὰς πλευρὰς τῆς ἀρχαιότητος, τῆς ὁποίας συνέχειαν ἀποτελεῖ ὁ νεοελληνικὸς κόσμος.

Ἡ ἀποκάλυψις τῶν ἀγνώστων αὐτῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων, ἀποτελεῖ καὶ αἴτημα αὐτῶν τούτων τῶν δημιουργῶν των, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπάρχουν σήμερον, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπετέλεσαν αὐτὰ πρὸς ἰδίαν αὐτῶν χρῆσιν, ἀλλὰ πρὸς ὄφελος τῶν ἀνθρώπων τοῦ μέλλοντος.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἄφησαν ὡρισμένας σπουδαίας παρακαταθήκας, ὑπὸ μορφὴν «Κωδίκων». Ἡμεῖς, ἀπὸ εὐγνώμονα σεβασμόν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον καὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ὀφείλομεν νὰ μελετήσωμεν τοὺς Κώδικας τούτους. Πρέπει νὰ τοὺς κρίνωμεν μὲ εὐλαβικὴν ἐπιείκειαν.

Καὶ ὅ,τι μὲν εἶναι ὀρθόν, νὰ τὸ ἐντάξωμεν εἰς τὰς συγχρόνους ἱστορικάς, φιλοσοφικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς ἀληθείας ἢ νὰ τὸ χρησιμοποιήσωμεν εἰς τὴν σύγχρονον ζωήν.

Ὅ,τι δὲ δὲν φαίνεται ἡμῖν ὀρθὸν ἢ δὲν εἶναι πράγματι ὀρθόν, ὅπως συμβαίνει πολλάκις, ὀφείλομεν νὰ τὸ καταγράψωμεν ὡς ἱστορικὸν στοιχεῖον τῆς ἀνελίξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς ἀληθείας.

Κατὰ συνέπειαν οἱ Ἕλληνες Μαθηματικοί, οἱ Ἕλληνες ἀστρονόμοι, Γεωδαῖται, οἱ Ἕλληνες Ἰατροί, Γεωπόνοι, Νομικοί, οἱ Ἕλληνες ἀρχιτέκτονες, γλύπται καὶ λοιποὶ καλλιτέχναι, οἱ Ἕλληνες μετεωρολόγοι, φυσικοί, γεωγράφοι, τεχνικοὶ ἐν γένει, οἱ Ἕλληνες φιλόλογοι κλπ. ὀφείλουν σεβόμενοι ἑαυτοὺς καὶ τὴν Ἐθνικήν των Ἱστορίαν, νὰ καταρτίσωσιν ὁμάδας ἐρεύνης καὶ μελέτης καὶ μαθηματικῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀρχαίου κόσμου, εἰς τοὺς τομεῖς τῆς οἰκείας αὐτῶν εἰδικότητος.

Ἀλλὰ καὶ πᾶς Ἕλλην καὶ ξένος μὲ φιλελληνισμὸν ἢ μὲ Ἑλληνικὴν παιδείαν, ἔστω καὶ μὴ ἀνήκων εἰς τὰς ὡς ἄνω ὁμάδας, ὀφείλει ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων του, νὰ μετάσχῃ τῆς προσπαθείας ταύτης.

«Ἐπὶ τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων της, ἐστηρίχθη ὁ σύγχρονος πο-

λιτισμός. Χάρις εἰς τὴν ἀρχαιογνωσίαν τοῦ Κολόμβου ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερική. Χάρις εἰς τὴν ἀρχαιογνωσίαν τελοῦνται οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Τὸ Λυρικὸν Θέατρον καὶ πλεῖσται, ἂν ὄχι ὅλαι, αἱ ἐκδηλώσεις πολιτισμοῦ, εἶναι προέκτασις ἀντιστοίχων ἐκδηλώσεων τοῦ ἀρχαίου βίου. Κατὰ συνέπειαν, ἡ ἔρευνα τοῦ ἀρχαίου κόσμου δὲν ἔχει ρωμαντικὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ μορφωτικὸν καὶ χαρακτῆρα πολιτισμοῦ καὶ προόδου».

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ὅλου τούτου ἔργου, ὅπερ εἶναι μέγιστον, ἀλλὰ καὶ σπουδαιοτάτης ἱστορικῆς καὶ πολιτιστικῆς σημασίας, τόσον ἀπὸ Ἐθνικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ Παγκοσμίου ἀπόψεως καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ προσκήνιον τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τοῦ τόπου, καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν ἔχουν θέσιν φιλοδοξίαι, ἐγωϊσμοί, ἀντιζηλίαι καὶ λοιπὰ ἀνθρώπινα πάθη μεταξὺ τῶν ἐργατῶν αὐτοῦ. Τὸ ἔργον χρειάζεται τὴν ἐργασίαν ὅλων.

ΠΑΣΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΔΕΚΤΗ

Ἐξ ἄλλου, ἡ προσφορὰ οἱουδήποτε, ἔστω καὶ μὴ κατέχοντος ἐκπαιδευτικὰς περγαμηνὰς ἢ ἐπιστημονικοὺς τίτλους, πρέπει νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος κι' εὐμενῶς ἐξεταστέα, διότι ἐνδέχεται κι' ἀπὸ ἐρασιτεχνικὴν ἐνασχόλησιν ἢ καὶ πνευματικὴν δύναμιν τοῦ προσφέροντος, νὰ προκύψουν παρατηρήσεις ἢ συμπεράσματα ἢ καὶ μελέται πολύτιμοι διὰ τὸ ὅλον ἔργον. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι θνητοί, ἐνῶ ἡ Ἱστορία εἶναι ἀθάνατος. Καὶ ἡ ἀθάνατος κι' ἀδέκαστος Ἱστορία, δὲν συγχωρεῖ τὰς μικρότητας ἢ ἀδυναμίας τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΜΕΤΡΗΣΕΩΝ

Αἱ μετρήσεις τῶν διαστάσεων τῶν μνημείων, τῶν διαστάσεων τῶν κατειργασμένων λίθων αὐτῶν κλπ., αἱ μετρήσεις τῶν ἀρχιτεκτονικῶν των στοιχείων καὶ τῶν διαφόρων ἀποστάσεων, προτείνεται ὅπως διενεργηθῶσι μετὰ μεγάλης ἀκριβείας ὑπὸ τῶν διαφόρων τεχνικῶν, διότι ἄλλως δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ διεξαγωγὴ ὀρθῶν συμπερασμάτων, δι' ὡρισμένα τοὐλάχιστον προβλήματα.

ΑΛΛΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Προτείνονται ἐξ ἄλλου τὰ κάτωθι:

1) Ἡ σύνταξις καὶ ἔκδοσις Γεωγραφικῶν - γνωμονικῶν χαρτῶν, διαφόρων κλιμάκων μὲ τὰς ἀκριβεῖς θέσεις τῶν μνημείων καὶ τὴν περιβόλων αὐτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ φαίνεται καὶ ἡ ἀκριβὴς θέσις τῶν γωνιῶν των. Τοιοῦτοι χάρται θὰ χρησιμοποιοῦνται οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν, ἀλλὰ ὑπὸ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ κυρίως ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν.

2) Ἡ σύνταξις καὶ ἔκδοσις ταχυμετρικῶν - τοπογραφικῶν διαγραμμάτων τῶν

ἀρχαιολογικῶν χώρων καὶ ἡ ἔκδοσις καλῶν ἀεροφωτογραφιῶν.

3) Ἡ μετάφρασις εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν καὶ ἡ ἔκδοσις, ὅλων τῶν ἀρχαίων κειμένων τῶν σχετικῶν μὲ τὰ ἀρχαῖα μαθηματικὰ καὶ λοιπὰς ἐπιστήμας, ὡς καὶ ἡ μετάφρασις τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων ὑπὸ τῶν ξένων ἀξιολόγων σχετικῶν συγγραμμάτων. Αἱ ὡς ἄνω ἐκδόσεις δέον νὰ εἶναι προσιταὶ εἰς τὸ εὐρὺ κοινόν.

4) Ἡ προστασία τῶν μνημείων ἐκ τῶν πάσης φύσεως φθορῶν, διὰ συγχρόνων τεχνολογικῶν μέσων. Ἀποτελεῖ ἱερὸν καθῆκον ἡμῶν τῶν νεοελλήνων, ἡ βελτίστη συντήρησις τῶν μνημείων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν κληρονομίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

5) Ἡ κωδικοποίησις τῶν μαθηματικῶν κανόνων τοῦ ἀρχαίου κάλλους εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ λοιπὰς καλὰς τέχνας καὶ ἡ ἀναστήλωσις τῶν μνημείων ἢ ἔργων τέχνης, βάσει τῶν κανόνων τούτων καὶ μόνον τούτων.

6) Ἡ διὰ ἐπιστημονικῆς μεθόδου ἀπορρεούσης ἐκ τῆς Νομοτελείας τοῦ Γεωμετρικοῦ - Γεωδαιτικοῦ τριγωνισμοῦ, ἐπισήμανσις τῶν ἀγνώστων ἀρχαιολογικῶν χώρων, διὰ λόγους οἰκονομιῶν καὶ πρὸς πρόληψιν τῆς ἀρχαιοκαπηλείας. Τὸ νὰ ἐπαφίεται ἡ ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα εἰς τὴν τύχην, εἰς τὴν σκαπάνην τῶν χωρικῶν ἢ εἰς τὸ ἔργον τῆς μπουλντόζας εἶναι ὅλως ἀπαράδεκτον σήμερον.

7) Ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τῶν ἀρχαίων μεσημβρινῶν καὶ παραλλήλων καὶ ὁ δι' ἀστρονομικῶν μεθόδων ὑπολογισμὸς ἱστορικῶν περιόδων, προκυπτουσῶν ἀπὸ τὰς διαφορὰς τῶν ἀρχαίων μεσημβρινῶν μὲ τοὺς σημερινούς.

8) Ἡ δημιουργία λεξικῶν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, μὲ τοὺς Κωδικοὺς ἀριθμοὺς τῶν λέξεων, ἡ κατασκευὴ τῶν ἀντιστοίχων γεωμετρικῶν σχημάτων καὶ τῶν γεωμετρικῶν ἐπίσης σχημάτων, τῶν σχέσεων τῶν συγγενῶν λέξεων.

Ὁμοίως, μαθηματικὴ ἑρμηνεία τῶν κανόνων ἢ τῶν ἐξαιρέσεων καὶ ἀνωμαλιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματικῆς κλπ.

9) Ἡ δημιουργία ἐν Ἑλλάδι νέων ἐπιστημονικῶν κλάδων, ὅπως τῆς Μαθηματικῆς φιλολογίας καὶ γλωσσολογίας τῆς μαθηματικῆς Ἱστορίας, τῆς γεωμετρικῆς - γεωδαιτικῆς ἀρχαιολογίας, τῆς Ἀστρονομικῆς Ἀρχαιογνωσίας, τῆς Ἀρχαίας Μαθηματικῆς Φιλοσοφίας, τῆς Ἀρχαίας Στρατιωτικῆς Τέχνης καὶ Στρατηγικῆς κλπ. Ἡ ἀπάθεια ἢ ἡ ἀβελτηρία εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, θίγει τὸν Ἐθνικὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν Ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν.

10) Προτείνεται ὁμοίως ὅπως τὸ Κράτος δημιουργήσῃ ἀρχαιολογικὰ Ἱνστιτοῦτα ἢ Σχολάς, ἐξωτερικοῦ, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἐν Ἑλλάδι λειτουργουσῶν ξένων ἀρχαιολογικῶν Σχολῶν ἢ Ἱνστιτούτων.

Ἐφ' ὅσον ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς, ἐπεκτείνεται εἰς ὁλόκληρον τὴν Μεσόγειον, ἐπιβάλλεται ἡ δημιουργία τοιούτων Ἑλληνικῶν Σχολῶν, ἀφοῦ προηγηθῇ σχετικὴ συμφωνία μὲ τὰ διάφορα Κράτη.

Εἶναι βεβαίως φανερόν, ὅτι ἀπὸ τὰς προτάσεις ταύτας, μέχρι τῆς πραγματοποιήσεώς των, ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασις.

Διότι ἀπὸ τὴν θεωρίαν ἕως τὴν πρᾶξιν, ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Ἄλλωστε ὁ

Ἰάμβλιχος ἀναφέρει τὰ κάτωθι, διὰ τοὺς προϊστορικοὺς Ἕλληνας: «Μετὰ γὰρ τὴν φθορὰν καὶ τὸν κατακλυσμὸν τὰ περὶ τὴν τροφὴν καὶ τὸ ζῆν, πρῶτον ἠναγκάζοντο φιλοσοφεῖν, εὐπορώτεροι δὲ γενόμενοι τὰς πρὸς ἡδονὴν ἐξειργάσαντο τέχνας, οἷον μουσικὴν καὶ τὰς τοιαύτας, πλεονάσαντες δὲ τῶν ἀναγκαίων, οὕτως ἐπεχείρησαν φιλοσοφεῖν» (Ἰαμβλ. Περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς Ἐπιστήμης: Λόγος Γ΄ XXVI).

Καὶ οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, μετὰ τὰς ἱστορικὰς καταστροφὰς τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Τουρκικῆς ἰδίᾳ περιόδου, ἀναγκάζονται «φιλοσοφεῖν περὶ τὴν τροφὴν καὶ τὸ ζῆν» καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται ἐπαρκῶς διὰ τὴν φιλοσοφίαν ἢ τὴν Ἱστορίαν.

Ἡ πραγματοποίησις ὅθεν τοιούτου μεγαλοπνόου ἔργου, ἴσως δὲν γίνῃ ταχέως. Εἶναι ὅμως βέβαιον, ὅτι κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀποκαλύψεων, ὁ τροχὸς τῆς Ἱστορίας, ὅστις εὑρίσκεται κατὰ μέγα μέρος ἐντὸς τῆς τέφρας τῶν αἰώνων, θὰ κινηθῇ καὶ θὰ γυρίσῃ καὶ θὰ παρουσιάσῃ πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ παρελθόντος. Κάποια στιβαρὰ χεὶρ ἢ ἰσχυρὸς νοῦς, μὲ Ἔρωτα πρὸς ἀθάνατα ἔργα, ἴσως καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἢ κατὰ τὸ ἐγγὺς μέλλον, θὰ ἀνοίξῃ τὸν ἠλεκτρικὸν διακόπτην τῆς σκηνῆς τῆς Ἱστορίας καὶ τότε τὸ σκοτεινὸν παρελθὸν θὰ φωτισθῇ μὲ ἄπλετον φῶς.

Ἡ σύγχρονος σκέψις δὲν θὰ ἐξαποστέλλῃ πυραύλους μόνον πρὸς τὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ παρελθόν. Τοῦτο ἀποτελεῖ αἴτημα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ὅστις θεωρεῖ τὰς γνώσεις του, διὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅλως ἀνεπαρκεῖς, ἐφ' ὅσον φθάνουν μόνον τὸν 15ον ἢ 20ὸν π.Χ. αἰῶνα. Τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιτεύγματα τῆς παλαιοντολογίας, γεωλογίας, ἀνθρωπολογίας κλπ., δημιουργοῦν ἐρωτηματικά, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦν θετικὰς καὶ σοβαρὰς ἀπαντήσεις.

ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Τέλος ὑπάρχει μία ἄλλη πλευρὰ τοῦ ὅλου θέματος ἐξόχως σημαντική, συγχρόνου δὲ καὶ ἀμέσου ἐνδιαφέροντος. Εἶναι ἡ τουριστικὴ πλευρά. Ἡ κατάλληλος προβολὴ διὰ τοῦ Ε.Ο.Τ. τῶν ἀποκαλυφθέντων μεγαλουργημάτων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, δύναται νὰ ἐνισχύσῃ τὸ τουριστικὸν ρεῦμα πρὸς τὴν χώραν μας καὶ νὰ τοῦ προσδώσῃ διάφορον καὶ ὡραιότερον περιεχόμενον, μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

Σήμερον, οἱ μορφωμένοι τουρῖσται καὶ ἰδίᾳ οἱ ἔχοντες Ἑλληνικὴν παιδείαν, προσέρχονται εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ πολὺ γοητευτικὰς παραστάσεις τῆς ἀρχαιότητος, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησαν ἐν τῇ φαντασίᾳ των κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν των.

Ὅταν φθάσουν ὅμως ἐν Ἑλλάδι, πολλοὶ κυριολεκτικῶς ἀπογοητεύονται ἀπὸ τὴν περιήγησιν καὶ ἐπίδειξιν κυρίως τῶν ἀρχαίων τάφων. Ὅσον καὶ ἐὰν ἔχουν φαντασίαν ἀνεπτυγμένην, εἶναι ἀδύνατον ἀπὸ ὡρισμένους ἀρχαιολογικοὺς χώρους μὲ ἐλάχιστα συντρίμματα τῆς ἀρχαιότητος, νὰ ἀναπαραστήσουν τὰ ἔργα, τὰ περιγραφόμενα εἰς τὰ ἀρχαῖα κείμενα. Ἐὰν δὲν ἐγένετο λ.χ. ἡ ἀναστήλωσις τῆς στοᾶς τοῦ Ἀττάλου, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν εἰκόνα τῆς Στοᾶς ἀπὸ τὰ θεμέλιά της μόνον, καὶ ὀλίγους οἰκοδομικοὺς λίθους διεσπαρμένους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Οἱ ξεναγοὶ ἐξ ἄλλου τῶν ἀρχαιολογικῶν χώρων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν καὶ ἓν εἶδος πρεσβευτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ της, ἔχουν ἐκπαιδευθῇ εἰς τὸ νὰ ἐκθέτουν ὡρισμένα μυθολογικὰ καὶ ἱστορικὰ στοιχεῖα, τῶν ἀρχαιολογικῶν χώρων,

τὰ ὁποῖα οἱ τουρίσται πολλάκις τὰ γνωρίζουν πολὺ καλῶς.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ξεναγῶν ἀγνοοῦν τὸν Γεωμετρικὸν - Γεωδαιτικὸν τριγωνισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, ὅστις ἀποτελεῖ μεγαλοπρεπές, ἐντυπωσιακὸν καὶ ἐνίοτε συγκλονιστικὸν ἐπίτευγμα τοῦ ἀρχαίου πνεύματος. Πᾶν μνημεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου εὑρίσκεται εἰς τὰ πλαίσια ὡραιοτάτων γεωδαιτικῶν - γεωμετρικῶν σχημάτων καὶ ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς πανελληνίου ἁρμονίας τῶν ἀριθμῶν. Ὅταν ὅμως ὁ ξεναγὸς ἀγνοῇ παντελῶς τὴν ἔννοιαν τῆς χρυσῆς τομῆς, ἀγνοεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ κανονικοῦ λ.χ. ἑπταγώνου, ἀγνοεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ μεσημβρινοῦ καὶ παραλλήλου, ἀγνοεῖ τὰς ἀναλογίας κλπ., πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τῶν ἀρχαιολογικῶν χώρων;

Ἐξ ἄλλου πολλοὶ ξεναγοὶ ἀγνοοῦν τὴν σημασίαν τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τῶν ἀρχαίων ἔργων, ἀγνοοῦν ὅτι εἰς ταῦτα ὑπάρχει ἐφηρμοσμένη ἡ θεωρία τῶν συνόλων καὶ ἄλλοι κλάδοι μαθηματικῶν, ἀγνοοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀριθμῶν τῶν μνημείων καὶ τὸ σημασιολογικὸν περιεχόμενον αὐτῶν, ἀγνοοῦν τὰς σχέσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ μὲ τὸν Αἰγυπτιακόν, τὸν μνημειακὸν χαρακτῆρα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ γενικῶς τὰ ἐκτεθέντα ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ εἰς τὸ παρὸν βιβλίον.

Ὁ γράφων ὅμως τὰς γραμμὰς ταύτας εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ὅτι, ὅσοι τῶν ξεναγῶν ἔλαβον γνῶσιν τῶν τοῦ γεωμετρικοῦ τριγωνισμοῦ κλπ. ἐκ τῶν δημοσιευμάτων τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος ἢ ἄλλων δημοσιευμάτων καὶ τὰ ἐξέθεσαν εἰς τοὺς ξένους, προεκάλεσαν σπουδαίας καὶ λαμπρὰς ἐντυπώσεις.

Σοβαρὸς καὶ μορφωμένος ξεναγός, μοὶ ἀνέφερεν ὅτι, εἰς ὁμάδα ξένων τουριστῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἀνέφερεν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἑδωλίων τῶν δύο ζωνῶν τοῦ περιφήμου θεάτρου εὑρίσκονται εἰς σχέσιν χρυσῆς τομῆς καὶ ὅτι, τὸ ἄθροισμα τῶν ἑδωλίων εἶναι 55, ὅπερ εἶναι τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης δεκάδος. Ἀφοῦ, ὡς μοὶ εἶπε, συνεβουλεύθησαν τὰ ξενόγλωσσα βιβλία των τὰ σχετικὰ μὲ τὰ θέατρα καὶ εἶδον ὅτι ἡ πληροφορία αὕτη δὲν περιέχεται εἰς αὐτά, προεκλήθη μέγας ἐνθουσιασμός, καὶ τότε ἤρχισαν νὰ μετροῦν προσωπικῶς τὰ ἑδώλια, νὰ εὑρίσκουν τὸν λόγον τῆς χρυσῆς τομῆς, νὰ μετροῦν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν κερκίδων κι' ἀκόμη τοὺς λίθους τῶν ἑδωλίων! Ὁλόκληρος ἡ ὁμὰς περιήρχετο τὸ θέατρον καὶ ἐμέτρα καὶ ὑπελόγιζε καὶ πολλοὶ νέοι ἠργοῦντο νὰ ἀναχωρήσουν, ὡς ὥριζε τὸ πρόγραμμα.

Ἕτερος ξεναγὸς εὑρισκόμενος ἐν Νεμέᾳ ἐπίσης μὲ ξένους, ἀνέφερε τὴν ὕπαρξιν ἰσοσκελοῦς τριγώνου Δελφῶν - Ἀθηνῶν - Ὀλυμπίας (τρίγωνον Λόρδου Μπάϋρον). Ἀνέφερεν ἐπίσης εἰς τοὺς ξένους ὅτι, ἂν φέρωμεν τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου ἐκ τῶν Δελφῶν, εἰς τὸν πόδα τοῦ ὕψους καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας Ἀθηνῶν - Ὀλυμπίας εὑρίσκεται ἡ Νεμέα! Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη τοῦ μορφωμένου συνοδοῦ τῶν ξένων, προεκάλεσε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἤκουσε, λέγει, ξένον, νὰ ἐκφράζῃ τὴν γνώμην πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ὅτι ἡ πληροφορία αὐτὴ μόνη, ἄξιζε τὸ ταξείδιον τῆς Ἑλλάδος!

Εἶναι, κατόπιν τούτων, φανερόν, ὅτι ἡ ἔκδοσις Γεωγραφικῶν ἐγχρώμων χαρτῶν, μὲ στοιχεῖα τοῦ μεγαλειώδους γεωμετρικοῦ σχεδίου τῆς ἀρχαιότητος, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ παρόντος βιβλίου, τυγχάνει ἐπιβεβλημένη. Ἐξ ἄλλου ἡ ἔκδοσις ἀναλόγων ἐγχρώμων διαφανειῶν, ἐγχρώμων κὰρτ - ποστάλ, φυλλαδίων μὲ τὸ ἀληθὲς ἐνγοιολογικὸν περιεχόμενον τῶν μνημείων, ἅλμπουμ, κινηματογραφικῶν ταινιῶν κλπ.,

θὰ προβάλη εἰς τοὺς ξένους τὸν ἀληθῆ Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Ἡ παράλληλος ἐκπαίδευσις τῶν ξεναγῶν θὰ συμπληρώση τὴν ὅλην προσπάθειαν. Κατὰ συνέπειαν, ἡ κατόπιν μελέτης κατάλληλος προβολὴ καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, τῶν ἀγνώστων καὶ παναρχαίων μεγαλουργημάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, θὰ προσδώση εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τουρισμὸν καὶ ἕνα ὑψηλὸν ἐκπαιδευτικὸν χαρακτῆρα, μοναδικῆς ἀξίας, μὲ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν περιεχόμενον, ὅπερ θὰ ἐμπνεύση σεβασμὸν εἰς τοὺς ξένους καὶ θὰ ἐξυψώση τὸ γόητρον καὶ τὸ κῦρος τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ὁ Ἑλληνικὸς Τουρισμὸς δὲν θὰ προσφέρη μόνον ὑλικὰς ἀνέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἄλλοι τουρισμοὶ παρουσιάζουν συντριπτικὴν ὑπεροχήν, ἀλλὰ θὰ προσφέρη καὶ γοητευτικὰς γνώσεις κι' ἔξοχον ἐκπαίδευσιν καὶ θὰ μεταβάλη τὴν χώραν εἰς «Σχολεῖον». Ὁ Τουρισμὸς ἐν Ἑλλάδι θὰ εἶναι πραγματικὴ «Σχολή», κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἔννοιαν, τόπος δηλαδὴ μαθήσεως καὶ γνώσεως, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν ψυχαγωγίαν.

Ἡ προσέλευσις τοῦ τουρίστα, πρέπει δηλονότι νὰ συνοδεύηται μὲ μετάληψιν Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὅπερ θὰ κεντρίζη τὴν φιλομάθειαν, θὰ διεγείρη τὴν φαντασίαν καὶ θὰ καταπραΰνη τὴν ψυχήν.

Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὑλοποιημένον εἰς ἔργα ἀθάνατα, θὰ τοῦ παρουσιάζη τὴν σαφήνειαν καὶ καθαρότητα τῶν Ἑλληνικῶν γνώσεων. Θὰ τοῦ διδάσκη τὴν λεπτότητα τῶν διανοήσεων καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ λόγου.

Θὰ τοῦ ἐμφανίζη τὸ ἁρμονικὸν κάλλος τῶν ἀναλογιῶν καὶ συμμετριῶν ὡς ἀντανάκλασιν τοῦ ἀθανάτου θείου κάλλους.

Θὰ τοῦ ἑρμηνεύη τὰς ἐννοίας τῆς εὐταξίας, τῆς εὐαρμοστίας καὶ τῆς εὐρυθμίας κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀντίληψιν καὶ θὰ τοῦ ἐξηγῆ τὸ ἀληθὲς πνευματικόν, φιλοσοφικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν περιεχόμενον τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ τεχνικῆς.

Γενικῶς, θὰ ὑποδεικνύηται εἰς τὸν τουρίσταν ἡ ἔνθεος Ἑλληνικὴ ὁδός, ἡ ἀναγωγὸς καὶ καθαρτικὴ καὶ τελεσιουργός, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἠρεμίαν τῶν παθῶν καὶ εἰς τὸ κάλλος τῶν ἠθῶν. Ἡ ὁδός, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὸν Ἔρωτα πρὸς τὴν καλὴν μάθησιν καὶ γνῶσιν καὶ εἰς τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς ἀνωτέρας Ἀρετῆς καὶ Παιδείας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Μὲ τὸ πέρας τοῦ παρόντος, ὅπερ φέρει εἰς τὴν δημοσιότητα συνοπτικῶς ἓν μικρὸν τμῆμα τῆς ὅλης μελέτης - ἐρεύνης, καὶ δὴ τὸ εὐκολώτερον καὶ μὲ τὰ ἁπλούστερα ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα, αἰσθάνομαι χρέος νὰ εὐχαριστήσω ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐβοήθησαν ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, τὴν ἐξαιρετικῶς ἐπίπονον καὶ πολυδάπανον αὐτὴν προσπάθειαν, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς φῶς μία ἀληθὴς καὶ σπουδαία καὶ ἐν πολλοῖς ἄγνωστος πλευρὰ καὶ μακρὰ περίοδος τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ βίου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ἥτις, ὅταν εἶναι πρωτότυπος, ἀναζητεῖ καὶ ψηλαφεῖ εἰς τὸ σκότος, δὲν ἀποτελεῖ συνήθη πνευματικὴν ἐργασίαν, ὅπως εἶναι λ.χ. ἡ διδασκαλία κωδικοποιημένων γνώσεων ἢ ἡ συγγραφικὴ μεταλαμπάδευσις διαφόρων τομέων τοῦ ἐπιστητοῦ.

Ἡ πρωτότυπος ἐπιστημονικὴ ἔρευνα εἶναι ἔμπνευσις, εἶναι ἐκτὸς ἐπαγγέλματος, εἶναι καθαρῶς ποιητικὴ λειτουργία, χωρὶς ὑλικὰς ἐπιδιώξεις καὶ μὲ κίνητρα μόνον πνευματικὰ καὶ ποιητικὰ καὶ μὲ θαρραλέαν καὶ ἐπίμονον προωθητικὴν τάσιν πρὸς δημιουργίαν.

Ἡ χαρὰ διὰ τὴν νίκην ἐναντίον τῆς φύσεως καὶ ἡ αἰχμαλώτησις τῶν μυστικῶν της, τὸ θέλγητρον τοῦ φωτὸς τῆς γνώσεως, πού ρίπτεται ὡς προβολεὺς εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας, ἡ ἱκανοποίησις τῆς λύσεως προβλημάτων καὶ τῆς ἑρμηνείας τῶν φυσικῶν ἢ ἱστορικῶν φαινομένων, ὁ ἔρως πρὸς ἀθάνατα ἔργα κλπ. εἶναι τὰ ἐλατήρια τῆς δράσεως καὶ ἀντιδράσεως τοῦ ἐρευνητοῦ.

Ἡ δρᾶσις αὕτη διὰ θέματα ἄγνωστα, ἥτις φέρει εἰς φῶς συμπεράσματα, ἐνίοτε ἀντίθετα πρὸς τὰ γενικῶς παραδεδεγμένα, δὲν εἶναι εὔκολον νὰ γίνῃ κατανοητὴ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τῆς συνήθους πνευματικῆς στάθμης. Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ κατὰ τὸ ἀπώτερον σκοτεινὸν παρελθόν, ὁ ἀμαθὴς ὄχλος, ἢ κατηγόρει ἐπὶ ἀσεβείᾳ τοὺς εἰσάγοντας «καινὰ δαιμόνια» καὶ τοὺς ὑπέβαλλεν εἰς βασανιστήρια ἢ τοὺς κατεδίκαζεν εἰς τὸν «διὰ πυρᾶς θάνατον».

Σήμερον, βεβαίως, λόγῳ τῆς εὐρυτάτης διαδόσεως τοῦ βιβλίου καὶ τῶν τηλεπικοινωνιῶν, καὶ λόγῳ τοῦ πολιτισμοῦ, δὲν φθάνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τοιοῦτον σημεῖον καταπτώσεως. Ἐν τούτοις καὶ σήμερον ἔτι, αἱ πρωτοπορειακαὶ ἰδέαι, αἱ νέαι πνευματικαὶ συλλήψεις κλπ. ἀντιμετωπίζουν ἐνίοτε βιαίας ἀντιδράσεις. Οἱ ἀμαθεῖς, ἢ οἱ περιωρισμένης μορφώσεως κύκλοι, ἐφ' ὅσον ἀντιμετωπίζουν θέματα ἄγνωστα ἢ πού δὲν ἀντιλαμβάνονται, ε ἰ λ ι κ ρ ι ν ῶ ς πιστεύουν, ὅτι αἱ νέαι ἰδέαι ἢ ἀποκαλύψεις, ἀποτελοῦν ἀποκυήματα νοσηρᾶς φαντασίας ἢ ἀνωμάλους πνευματικὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἐρευνητῶν, δι' ὃ καὶ τοὺς λοιδωροῦν ἢ τοὺς χλευάζουν, ἢ ἀναμένουν νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τοὺς κατέχοντας τὰ σκῆπτρα τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας. Ἀλλὰ

καὶ οἱ ἀντιλαμβανόμενοι τὸ θέμα συχνάκις ἀντιδροῦν διὰ λόγους ἰδιοτελεῖς ἢ ἐγωϊστικούς.

Κατὰ μίαν παροιμίαν «ὅ,τι κάνει ἡ παπαδιά, νὰ μὴν τὸ κάνῃ ἄλλη καμμιά». Πράγματι ἡ «Παπαδιὰ» τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας, ἥτις πιστεύει ὅτι εἶναι πάνσοφος καὶ ὅτι μόνον αὐτὴ δικαιοῦται νὰ ἀνακαλύπτῃ ἢ νὰ ἀνακοινώνῃ νέας κατακτήσεις τοῦ πνεύματος, ἐρεθίζεται καὶ ὀργίζεται διὰ τὴν πνευματικὴν δρᾶσιν κοινῶν θνητῶν, ὑπηκόων τῆς ἐνορίας της. Οὕτω ἐνίοτε διαβάλλει τὸν ἐρευνητήν, μὲ ὅπλα ἀλήθη. Καὶ εἰσηγεῖται, εἰς τοὺς ἁρμοδίους, ὁτὲ μὲν ὅτι ἡ ἔρευνα εἶναι ἐκδήλωσις ἑνὸς ἀσημάντου «χόμπυ», ἀτόμου ἀνέργου, ὁτὲ δέ, ὅτι οὐδὲν τυγχάνει βέβαιον, ἢ ὅτι πρέπει ὁ ἐρευνητὴς νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἰσχυρισμῶν του, ἔστω καὶ ἐὰν ἡ ἀπόδειξις ὑπάρχῃ σαφής, μαθηματικὴ κι' ἀναμφισβήτητος.

Πρόσθετα ὅπλα τῆς αὐτῆς «Παπαδιᾶς», εἶναι ἡ σκόπιμος ἀδιαφορία, ἡ συκοφαντία, ἡ ἠθελημένη ἀπάθεια, ἡ ἀφ' ὑψηλοῦ ἢ ἀπὸ καθέδρας δογματική, ἀρνητικοῦ χαρακτῆρος στάσις, ἡ προβολὴ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν περγαμηνῶν καὶ τίτλων της, ἡ συνωμοσία τῆς σιωπῆς καὶ πλεῖσται ἄλλαι ἐνέργειαι, ἀπορρέουσαι ἐκ ταπεινῶν παθῶν καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσαι μὲ τὸ Κάλλος τῶν ἠθῶν.

Εἰς τοιοῦτον περιβάλλον καὶ κλῖμα, ὅπερ ὑπάρχει κυρίως εἰς τὰς ὑποαναπτύκτους ἢ ἐν ἀναπτύξει χώρας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἀσχολεῖται περισσότερον μὲ τὴν «φιλοσοφίαν τῆς διατροφῆς», ἡ ὑποστήριξις μιᾶς ὅλως νέας ἐρεύνης, ἀποτελεῖ δυσχερὲς ἐγχείρημα ἢ σπάνιον φαινόμενον.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ὑποστήριξις, ἥτις ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι, τῆς παρούσης μελέτης, ἐνέχει μείζονα σπουδαιότητα καὶ τιμᾶ ἰδιαζόντως ὅλους ἐκείνους τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι χωρὶς ἐπαρκῆ καὶ σοβαρὰ κατ' ἀρχὰς στοιχεῖα, παρέσχον ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀνιδιοτελῶς τὴν ὑποστήριξιν ταύτην. Πιστεύω, προσωπικῶς, ὅτι ὑπεστηρίχθη ἡ μελέτη αὐτὴ ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐκ κληρονομικότητος ἢ λόγῳ παιδείας εἰς τὸ ὑπέδαφος τῆς συνειδήσεώς των, τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ ἐπιτεύγματά του, τὰ ὁποῖα ἦλθον εἰς φῶς διὰ τῆς παρούσης ἐρεύνης. Βάσις τῆς ἐπιτυχίας τῆς παρούσης ἐρεύνης ὑπῆρξαν αἱ μετρήσεις ἀκριβείας τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Ἡφαιστείου (Θησείου) καὶ τῆς ἀποστάσεως Ἀφαίας - Σουνίου ὑπὸ τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ, ὅπως καὶ ἄλλαι μετρήσεις ἐπὶ γεωγραφικῶν γνωμονικῶν χαρτῶν ἢ ταχυμετρικῶν τοπογραφικῶν διαγραμμάτων. Ὁμοίως ἡ ἐκτύπωσις ἑκατοντάδων γεωγραφικῶν χαρτῶν μὲ τὰς θέσεις τῶν ἀρχαίων πόλεων καὶ ἱερῶν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὑπηρεσίας, οἱ ὁποῖοι κατεστράφησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας.

Κατὰ συνέπειαν εὐχαριστῶ θερμῶς ἐν πρώτοις τὸ Ἀρχηγεῖον Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τὴν Γεωγραφικὴν Ὑπηρεσίαν Στρατοῦ διὰ τὴν οὐσιώδη συμβολήν των εἰς τὸ παρὸν ἔργον, ὅπερ ἦλθεν εἰς φῶς, χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξίν των. Ὀφείλω ὅμως νὰ εὐχαριστήσω καὶ τοὺς κάτωθι εἰσέτι:

— Τὸν Ροταριανὸν Ὅμιλον Ἀθηνῶν, ὅστις πρῶτος παρουσίασε εἰς διάλεξιν τὰ ἀρχικὰ πορίσματα τῆς ἐρεύνης.

— Τὸν καθηγητὴν Εὐάγγελον Σταμάτην, ὅστις μοὶ ἐδώρησε τὰ συγγράμματά του καὶ μὲ ἐνημέρωσεν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων μαθηματικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀναλογιῶν, καὶ ὅστις ἐπίσης ἀνεκοίνωσε δι' ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν καὶ διὰ τοῦ τύπου τὸ θέμα.

— Τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «Βῆμα», ἥτις πρώτη ἐδημοσίευσε τὰς ἀπόψεις μου ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν ἀρχαίων Ἱερῶν καὶ ἰδίᾳ τὸν Διευθυντὴν ταύτης κ. Δημᾶκον.

— Τὸν κ. Στέφανον Μακρυμίχαλον, Ἀσφαλιστήν, ὅστις μὲ παρώτρυνεν ἐγγράφως ἐκ τῶν πρώτων νὰ συνεχίσω τὴν ἔρευναν, τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήρισεν ὡς ἀνακάλυψιν, καὶ νὰ τὴν ὑποβάλω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν.

— Τὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα «Βασιλεὺς Παῦλος», ὅπερ πρῶτον δι' εὐγενοῦς προσφορᾶς ἀνέλαβε τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ «Γεωμετρικοῦ τριγωνισμοῦ» ἐν συνόψει, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ, διότι τὸν μετέφρασεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γερμανικὴν καὶ τὸν ἐδημοσίευσεν ἐπίσης εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Τὸ αὐτὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα ἀνέλαβε τὴν ἔκδοσιν τμήματος τῆς μελέτης - ἐρεύνης ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὰς Πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου». Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὸν Γεν. Δ) ντὴν τοῦ Ε.Ι. Στρατηγὸν Ξένον, τὸν Στρατηγὸν κ. Μακεδὼν καὶ τὸν Δ) ντὴν Διοικητικοῦ κ. Γρηγόριον Κωνσταντόπουλον. Ὁμοίως τὴν Ἐθνικὴν Ἑστίαν τοῦ Ε.Ι. «Βασιλεὺς Παῦλος», εἰς ἣν ἐγένοντο ὑπὲρ τὰς 50 διαλέξεις τοῦ θέματος.

— Τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν, ἥτις προσέφερεν εὐγενῶς τὰ ἔξοδα μεταφράσεως δοκιμίων τῆς μελέτης.

— Τὸ Εὐγενίδειον Ἵδρυμα, ὅπερ παρεχώρησεν εὐγενῶς ἐπανειλημμένως τὰς αἰθούσας του διὰ διαλέξεις καὶ μετέφρασεν ὁμοίως εἰς τὴν Ἀγγλικὴν μίαν διάλεξιν.

— Τὸν Ἀντ) ρχην ἐ.ἀ. κ. Ἰορδάνην Γιμουχόπουλον μετὰ τῆς συζύγου του, οἵτινες ὑπεστήριξαν καὶ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς τὴν ἔρευναν.

— Τὸν Δημοσιογράφον κ. Γρηγ. Μιχαλόπουλον, ὅστις ἐκ τῶν πρώτων προέβαλλε δι' ἰδιαιτέρου δημοσιευθέντος τεύχους τὴν ὅλην ἐργασίαν.

— Τὸ Γαλλικὸν Ἰνστιτοῦτον Ἀθηνῶν, ὅπερ ὁμοίως ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Δελτίον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιογραφίας τὴν πρωτότυπον ἀποκάλυψιν.

— Τὸν Στρατηγὸν ἐ.ἀ. καὶ συγγραφέα Ἀχ. Τάγαρην, ὅστις ἐκ τῶν πρώτων ὑπεστήριξε δημοσιογραφικῶς τὴν ἔρευναν.

— Τὴν Ἑταιρείαν Ἑλλήνων Δημοσιολόγων καὶ τὸν Πρόεδρον ταύτης κ. Δημήτριον Ἀβραμίδην, διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας καὶ τὴν προβολὴν τῆς ἐρεύνης.

— Τὴν Ἑλληνικὴν Ἑταιρείαν Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν καὶ ἰδίᾳ τὸν Πρόεδρον ταύτης Στρατηγὸν ἐ.ἀ. κ. Ραδάμανθυν Σπανογιαννάκην, διὰ τὴν προβολὴν τῆς ὅλης μελέτης - ἐρεύνης.

— Τὴν Ἑλληνικὴν Ἑταιρείαν Ἱστορίας τῆς Ἰατρικῆς καὶ τὸν Γεν. Γραμματέα ταύτης κ. Γ. Πουρναρόπουλον διὰ τὴν προβολὴν μὲ διαλέξεις τῆς μελέτης.

— Τὴν Δίδα Κωνσταντίναν Κίτσου, διότι ἐσχεδίασε πλείστους χάρτας ἐπανειλημμένως δωρεὰν καὶ τὴν Δίδα Κισσανδράκη, ἥτις ἐδακτυλογράφησε δωρεὰν τμῆμα τῆς μελέτης.

— Τὸν Ἱστορικὸν κ. Λεωνίδαν Δοῦβον, ὅστις δι' ἰδίας δαπάνης ἐκυκλοφόρησε περίληψιν τῆς μελέτης.

— Τὸν Καθηγητὴν Ε.Μ.Π. κ. Ἀνδρέαν Σῶκον, ὅστις ἐπανειλημμένως ὡμίλησε κατὰ τὰς διαλέξεις ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ ὑπεστήριξε θερμῶς τὴν μελέτην.

Ἐξ ἄλλου, εὐχαριστῶ θερμῶς, ὅλα τὰ Σωματεῖα κι' Ὀργανισμούς, οἵτινες ὡρ-

γάνωσαν διαλέξεις ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅπως τὴν Πνευματικὴν Ἑστίαν Σπάρτης, τοὺς Δήμους Καλλιθέας Ἀθηνῶν, Ταύρου Ἀθηνῶν, Χανίων Κρήτης, τοὺς Ροτ. Ὁμίλους Χανίων καὶ Λαρίσης, τὸ Ἀτομικὸν Κέντρον Δημόκριτος ἐν Ἀθήναις, τὴν Μεραρχίαν Κρήτης, τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον «Παρνασσός», τὸν Σύνδεσμον Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης Φιλοθέης, τὴν Λέσχην Ἐπιστημόνων Ἡλιουπόλεως κλπ.

Ἐπίσης τὸν ἡμερήσιον Τύπον καὶ ἰδίᾳ τὰς ἐφημερίδας «Ν. Πολιτεία», «Βῆμα», «Νέα», «Ἀπογευματινή», «Σημερινά», «Ἐλεύθερον Κόσμον» Ἀθηνῶν, «Ἐθνικὴν Φωνὴν» Χανίων, «Κρητικὴν Ἐπιθεώρησιν», «Ἀτλαντίδα» Νέας Ὑόρκης, «Τάϊμς» Ν. Ὑόρκης καὶ ἐκ τοῦ περιοδικοῦ τύπου, τὴν «Βιομηχανικὴν Ἐπιθεώρησιν», τὰ «Τεχνικὰ Χρονικὰ» Ἀθηνῶν, τὸ περιοδικὸν «Εὐκλείδης», τὸ «Ἐπιμορφωτικὸν Βῆμα», τὸ διεθνὲς περιοδικὸν «Ζωοτεχνία» τῆς Μαδρίτης καὶ τὰ περιοδικὰ Ἀθηνῶν «Φαντάζιο», «Πάνθεον», «Θέσεις καὶ Ἰδέαι», «Μορφὲς» κλπ., τὰ ὁποῖα ἐφιλοξένησαν εἰς τὰς στήλας εἰδήσεις σχετικὰς μὲ τὴν μελέτην ἢ ἐδημοσίευσαν τμήματα· ταύτης, ἢ ἔγραψαν σχετικὰ σχόλια.

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ καὶ τὸν Συγγραφέα - Δημοσιολόγον κ. Ἀντ. Ξεπαπαδᾶκον, διὰ τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου, τὸν Γερμανὸν Καθηγητὴν τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Φυσικῆς, Χημείας καὶ Μαθηματικῶν, καὶ Ἑλληνιστὴν κ. Φρ. Ρογκόφσκι διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς μελέτης, τὸν Γάλλον Ἀκαδημαϊκὸν κ. Ἐτιὲν Σουριώ, καὶ ὅλους ὅσους ἔκριναν τὸ ἔργον δι' ἐπιστολῶν ἢ διὰ τοῦ τύπου.

Αἰσθάνομαι τέλος χρέος νὰ ἐκφράσω ὄχι μόνον τὰς εὐχαριστίας μου, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου εἰς τὴν σύζυγόν μου καὶ τὰ παιδιά μου, τὰ ὁποῖα συμμετέσχον ἐνεργῶς καὶ συνειργάσθησαν μὲ πίστιν, εἰς τὴν ὅλην μελέτην - ἔρευναν, ἥτις ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ἐπίπονος καὶ πολυδάπανος. Τὸ σύνολον τῆς δαπάνης, εἰς ὃ ὑπεβλήθην ἡ οἰκογένεια, ἔφθασε περίπου τὸ ἓν ἑκατομμύριον δραχμῶν, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῇ ἡ μακροχρόνιος ἐργασία τοῦ γράφοντος τὰς γραμμὰς ταύτας καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Αἰσθάνομαι πάντως, ἀληθῆ Ἐθνικῆς φιλοτιμίας χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, διότι ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων μου, εἰργάσθην ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀποκάλυψιν μιᾶς ἐξαιρετικῶς σημαντικῆς πλευρᾶς καὶ περιόδου τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἥτις ἐνίοτε θίγεται ὑπὸ διαφόρων, ὅπως οἱ Φαλμεράϊερ, Χάζε, Σάφφαρικ, Ἀβεριδίνος, Γκόλντεν.

Ὁ νέος Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν προβάλλει ἀξιώσεις πάσης φύσεως ἀμοιβῶν διὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὰ ἔργα τῶν προγόνων του. Ἀπαιτεῖ ὅμως ἔντιμον ἀναγνώρισιν τῶν θυσιῶν, εἰς ἃς ὑπεβλήθη κατὰ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν του διὰ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Αἱ ἐπανειλημμέναι ἱστορικαὶ δοκιμασίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ αἱ καταστροφαὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, εἴτε ἐκ γεωλογικῶν αἰτίων, εἴτε ἐξ ἐπιδημιῶν, εἴτε ἐκ βαρβάρων ἐπιδρομῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀντίκτυπος εἶναι ἐμφανὴς καὶ σήμερον ἔτι, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ἀφορμὴ νὰ θίγεται ἡ τιμή του.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ σήμερον ἔτι, συμβάλλει, παρὰ τὴν πενίαν του καὶ τὸ μικρὸν μέγεθός του, ἐνεργῶς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην πρόοδον, ὡς παγκόσμιος μεταφορεὺς ἀγαθῶν ἢ ὡς συντελεστὴς τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου, διὰ ὑπερχιλίων Καθηγητῶν Πανεπιστημίων, εἰς τὰς διαφόρους χώρας κλπ.

Ἐὰν δὲ τὸ προσέξουν τὰ πλούσια, τὰ μεγάλα κι' εὐδαίμονα Ἔθνη, τὰ ὁποῖα διοικοῦν σήμερον τὸν κόσμον, τοῦτο θὰ ἀποβῇ ἐπωφελὲς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Αὐτὸ ἄλλωστε ὑπῆρξε καὶ τὸ βαθύτερον περιεχόμενον τῆς θυσίας τόσων Φιλελλήνων, διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος κι' αὐτὸ ὑπεστήριξε καὶ ὁ μέγας πρωθυπουργὸς καὶ πολιτικὸς τῆς Ἀγγλίας Γλάδστων, κατὰ τὸ παρελθόν.

Πάντως ἓν γεγονὸς εἶναι ἀπολύτως βέβαιον, ὅπερ δύναται, μεταξὺ τῶν ἄλλων, νὰ διδάξῃ καὶ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον.

Ὁ ἀρχαῖος κόσμος, μὲ ἐπίκεντρον τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν χιλιετιῶν, ἀνέπτυξεν ἕνα πολιτισμὸν μὲ ὑψηλὰ καὶ θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα, εἰς τοὺς περισσοτέρους τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος. Ὑπῆρχον βεβαίως καὶ τομεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν εἶχεν ἀναπτυχθῇ ὁ πολιτισμός, ὅπως ὁ τεχνολογικὸς καὶ ἐπιστημονικὸς πολιτισμὸς ὑπὸ τὴν σημερινήν του μορφήν, ἢ ὑπῆρχον πλευραὶ πολιτικοῦ ἢ κοινωνικοῦ χαρακτῆρος, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶχον σημειωθῇ ἐπιτυχίαι. Τὰ ἐπιτεύγματά του ὅμως, τὰς φιλοσοφικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς κατακτήσεις του ὁ ἀρχαῖος κόσμος ἐφρόντισε νὰ τὰς καταγράψῃ εἴτε εἰς τὰ βιβλία, εἴτε εἰς τὰ μνημεῖα, εἴτε εἰς τὰς ἀποστάσεις τῶν μνημείων, εἴτε καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν του ἀκόμη. Τοῦτο ἔπραξε διὰ τὰς γενεὰς τοῦ μέλλοντος μὲ τὴν πίστιν ὅτι οἱ πολιτισμοὶ ἀκμάζουν καὶ παρακμάζουν καὶ πολλοὶ χάνονται καὶ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν.

Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος μὲ τὸν ὑψηλὸν πολιτισμόν του, τί ἔπραξε σχετικῶς; Εἶναι βέβαιος, ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ καταστροφὴ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, τόσον ἀπὸ γεωλογικά, βιολογικὰ ἢ κοσμικὰ αἴτια, ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα; Ἐὰν δὲν ἔχῃ κάνει τίποτε τὸ ἀξιόλογον σχετικῶς, δὲν θὰ ἦτο σκόπιμος ἡ μελέτη ἢ ἡ χρησιμοποίησις τῶν μεγαλοφυῶν μεθόδων καὶ συλλήψεων τοῦ ἀρχαίου πνεύματος;

Τελευτῶν, εὐχαριστῶ ἐκ νέου ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὸ θάρρος, τὴν εὐγένειαν, τὴν ἐντιμότητα, τὴν ἀνιδιοτέλειαν, τὴν νοημοσύνην, τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν Ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν νὰ συμπαρασταθοῦν καὶ νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ ἐνθαρρύνουν μίαν προσπάθειαν, ἥτις ἐγένετο μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἐν ὀνόματι τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς δόξης τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ - ΕΡΕΥΝΗΣ

Ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν καὶ εὐμενῶν σχολίων σχετικῶν μὲ τὴν μελέτην - ἔρευναν ἐπὶ τοῦ Γεωδαιτικοῦ Τριγωνισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐνδεικτικῶς, ὡρισμένα ἀποσπάσματα, διὰ τοὺς ἀναγνώστας καὶ μελετητὰς τοῦ βιβλίου. Τὸ σύνολον τῶν κριτικῶν καὶ σχολίων θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος.

«Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ὅλως πρωτότυπον καὶ ἐντυπωσιακὴν ἐργασίαν Σας καὶ Σᾶς ἐκφράζω τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια».

Στρατηγὸς Ὀδυσσεὺς Ἀγγελῆς
Ἀρχηγὸς Ἐνόπλων Δυνάμεων

★

«Ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια τῆς μελέτης τοῦ κ. Μανιᾶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Γεωγραφικὸς - Γεωδαιτικὸς Τριγωνισμὸς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ χώρου». Τὸ μέγα σχέδιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔχει ἐπισύρει τὰ εὐμενῆ σχόλια διαφόρων προσωπικοτήτων τῆς τε ἡμεδαπῆς καὶ ἀλλοδαπῆς ὡς καὶ πλήθους ἐπιστημόνων, οἵτινες κατὰ καιροὺς παρευρέθησαν εἰς διαφόρους διαλέξεις, δοθείσας ὑπὸ τοῦ συγγραφέως.

Ἡ ὅλη μελέτη κρίνεται ὡς λίαν ἐπωφελὴς καθ' ὅσον ἐκτὸς τῆς προσκτήσεως γνώσεων σχετικῶν μὲ τὸ πραγματικὸν ὕψος τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀρχαίων ἐπιστημῶν, ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, ἀναπτύσσει καὶ καλλιεργεῖ ἐν ταὐτῷ ὅλως ἰδιαζόντως καὶ τὸ θέμα τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ ἀποδεικνύει σήμερον μαθηματικῶς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐθνικὴν Ἑνότητα».

(Ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθμ. Φ. 178)17)127992/15-5-71 ἔγγραφον τοῦ Ἀρχηγείου Στρατοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Προεδρίας Κυβερνήσεως).

★

«Ἡ μελέτη - ἔρευνα τοῦ κ. Μανιᾶ ἐπὶ τοῦ Γεωμετρικοῦ Τριγωνισμοῦ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ χώρου, πιστεύομεν ὅτι παρουσιάζει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν Χώραν».

Μιχαὴλ Ξένος, Γεν. Δ)ντὴς Ε.Ι. «Β. Παῦλος»
(Ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 025)299)12304)3-10-69 ἔγγραφον τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Β. Παύλος πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλλην. Ἀρχαιολ. Ἑταιρίας).

★

«Ἐλάβομεν γνῶσιν περὶ τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης μεθόδου σας περὶ ἐπισημάνσεως ἀρχαιολογικῶν χώρων καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ παρασχεθέντα ἐπεξηγηματικὰ στοιχεῖα».

Σπῦρος Μαρινᾶτος
Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Ἀρχαιοτήτων
(Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 12002)3-7-68 ἐγγράφου τῆς Δ)νσεως Ἀρχαιοτήτων).

★

«Ἐχρησιμοποίησα ἤδη τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν Σας εἰς τὰς παραδόσεις μου τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐνεποίησαν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς φοιτητάς. Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν πρωτοπόρον καὶ μίαν μεγάλην σελίδα εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Πολιτισμοῦ ἀνοίγουσαν ἐργασίαν Σας».

Στυλιανὸς Πουλόπουλος
Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

★

«Ἡ μελέτη Σας ἀνοίγει ἕνα νέον πεδίον μελέτης τοῦ Ἀρχαίου κόσμου. Ἔτσι ἡ ἁρμονία καὶ τὸ κάλλος τοῦ Ἀρχαίου κόσμου ἐμφανίζονται πλέον ὑπὸ συγκεκριμένην μορφὴν καὶ τὸ περίφημον «Ἑλληνικὸν θαῦμα» φαίνεται ὅτι συνδέεται στενώτατα πρὸς τὴν ὑπερτάτην φιλοσοφίαν, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦν ἡ Γεωμετρία καὶ τὰ Μαθηματικά».

Ἀντ. Μ. Παπαδάκις
Καθηγητὴς τῆς Παρασιτολογίας

★

«Μένω κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψίν Σας, ἡ ὁποία προσφέρει μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα».

Ἰάκωβος Διαμαντόπουλος 14-3-70
Πρώην Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

★

«Διὰ τῆς μεθόδου Σας ἀνοίξατε ἕνα νέον βιβλίον πνευματικῆς (καὶ μαθηματικῆς θὰ ἔλεγον) ἀναγνώσεως τοῦ Ἀρχαίου κόσμου καὶ ἐμβαθύνσεως εἰς τὸ πνεῦμα τῆς σοφῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος».

Ἀνδρέας Α. Παπαγιαννόπουλος - Παλαιὸς
Ἀρχιτέκτων - Ἀρχαιολόγος

★

«Ὁ Ἕλλην Δρ Θ. Μανιᾶς προέβη μετὰ σκληρὰν ἐργασίαν πολλῶν ἐτῶν εἰς τὴν μεγαλειώδη διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ἀποκάλυψιν τοῦ παμμεγέθους ἀκριβοῦς καὶ λεπτομεροῦς, γεωδαιτικοῦ ἁρμονικοῦ σχεδίου, βάσει τοῦ ὁποίου ἐκτίζοντο εἰς τὸν εὐρὺν Ἑλληνικὸν χῶρον καὶ ἀπὸ καταβολῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἱ Ἀρχαῖοι Ναοί, τὰ Ἱερά, αἱ πόλεις κλπ., προσφέρας εἰς τὸ αἰγλοβολοῦν στέμμα τοῦ ἀρχαιοελληνισμοῦ ἕνα ἐκ τῶν λαμπροτέρων ἀδαμάντων του».

Στρατηγὸς Ἀχ. Τάγαρης
Ἐφημερὶς «Νέα Πολιτεία» Ἀθηνῶν 14-12-69

★

«Τὸ θέμα Σας εἶναι μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ ἔποψιν παροχῆς σοβαρωτάτων στοιχείων πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένων «Θεϊκῶν ἀντικειμένων» καὶ νομίζομεν ὅτι προσφέρετε μίαν ἀνεκτιμήτου ἀξίας συμβολήν, εἰς τὴν γνῶσιν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν Ἀρ-

χαίων Ἑλλήνων, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς οἱ Νεοέλληνες, στερούμεθα εἰς βάρος τῆς ἀναπτύξεως καὶ ὡριμάνσεως τῶν σκέψεών μας καὶ τῆς Ἐθνικῆς μας συνειδήσεως».

Πέτρος Στεριώτης
Πρύτανις Ἀνωτ. Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν

★

«Εἶναι παγκοσμίου σημασίας ἡ ἀνακάλυψις ἀπὸ Σᾶς τοῦ παναρχαίου «Ἑλληνικοῦ Σχεδιασμοῦ», ποὺ τιμᾶ καὶ Σᾶς καὶ τὴν Πατρίδα, ἀλλὰ οὐ τοῦ παντὸς ἡ κατανόησίς του».

Στυλιανὸς Πιστολάκις
Πρόεδρος Ἱστορ. καὶ Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας Δυτ. Κρήτης

★

«Μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ Σᾶς ἐπαναλάβω τὸν θαυμασμό μου γιὰ τὴν ἀγνὴ ἐπιστημονικὴ ἔρευνά Σας, ποὺ ἀνοίγει τόσους ὁρίζοντας ἀπὸ τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ μέλλον».

Ν. Κ. Λοῦρος
Καθηγητὴς - Ἀκαδημαϊκὸς 7-5-70

★

«Τὸ ἔργον τοῦ κ. Μανιᾶ δὲν εἶναι παράγωγον, ἀλλ' ὅλως πρωτότυπον καὶ ἐντυπωσιακὸν εἰς περιεχόμενον καὶ δίδει μίαν γενικὴν ἄποψιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γῆϊνης ἐκτάσεως, κατὰ τὸν Γάλλον φιλόσοφον Ἐτιὲν Σουριώ, ἐξαιρετικῶς συγκλονιστικὴν καὶ μεγαλειώδη, ἀνταποκρινομένην εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν λογικὴν σκέψιν. Τὸ χαρακτηρίζει δὲ ἡ ποιότης, ἡ ἔμπνευσις, ἡ εὐσυνειδησία, ἡ καλὴ θέλησις, ἡ ἀφιλοκέρδεια, τὸ ἰδεῶδες, ἰδιότητες δηλαδή, αἵτινες δὲν ἔχουν ὡς γενικὸν παρονομαστὴν τὸ ὑλικὸν κέρδος. Τοῦ ἀξίζει κάθε ἔπαινος τῆς Πατρίδος».

Λεωνίδας Δοῦβος
Ἱστορικὸς Συγγραφεὺς

★

«Τὸ ἔργον τοῦ κ. Μανιᾶ εἶναι θείας ἐμπνεύσεως. Τὸ παρηκολούθησα ἐπανειλημμένως εἰς διαλέξεις καὶ θὰ τὸ παρακολουθήσω καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐφ' ὅσον πληροφορηθῶ ὅτι θὰ γίνῃ σχετικὴ ὁμιλία. Ἐὰν τὸ εὕρισκα ἐγὼ θὰ ἤμην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων».

Ἀνδρέας Σῶκος
Καθηγητὴς Ε. Μ. Π.
(Ἀπὸ ὁμιλίαν του εἰς Εὐγενίδειον Ἵδρυμα)

★

«Ἡ μελέτη - ἔρευνα τοῦ κ. Μανιᾶ ἀποτελεῖ ἕνα κατακόρυφον ἄλμα καὶ ἕνα φωσφορίζον ὀρόσημο στὴν Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος».

Ἀντώνης Ξεπαπαδάκος
Δημοσιολόγος - Συγγραφεὺς

★

«Ὡς Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκ-

φράσω τὰ συγχαρητήριά μου, διότι ἡ ἐκλεγεῖσα παρὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας καὶ ὑποβληθεῖσα ἐργασία ὑμῶν «Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὰς Πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου» πρὸς παρουσίασιν εἰς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ χώραν εἰς Δουβλῖνον ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ, ἀπὸ 21—25 Αὐγούστου 1972, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Προγράμματος τῆς Διεθνοῦς Ὁμοσπονδίας Ἑταιρειῶν Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν, πρὸς παρουσίασιν εἰς τὸ βῆμα συζητήσεων τοῦ Συνεδρίου.

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου - Καθηγητοῦ τοῦ ὡς ἄνω Διεθνοῦς Συνεδρίου ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἐργασία Σας εἶναι ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος».

Ραδάμανθυς Σπανογιαννάκης
Διπλ. Μηχανικὸς Ε.Μ.Π.
Πρόεδρος Ἑλλην. Ἑταιρ. Ἐπιχ. Ἐρευνῶν

★

Δίπωμα εὑρεσιτεχνίας: Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐμπορίου Ἑλλάδος, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 39345)5-3-70 ἀποφάσεώς του, ἐχορήγησεν εἰς τὸν Δρα Θεοφάνην Ν. Μ κάτοικον Ἀθηνῶν, δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας διὰ τὴν ἐφεύρεσιν:

«Μαθηματικὴ Γεωμετρικὴ Γεωγραφοχαρτογραφικὴ μέθοδος προσδιορισμοῦ γραφικῆς θέσεως καὶ τῶν ἀποστάσεων τῶν πόλεων, Ἱερῶν, Ναῶν καὶ λοιπῶν μνη Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου».

Δημοσίευμα τῶν «Τάϊμς τῆς Ἰρλανδίας» τῆς 23-8-1972

Ἡ ἔγκυρος ἐφημερὶς τοῦ Δουβλίνου «Τάϊμς τῆς Ἰρλανδίας», «The Irish Times», ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 23-8-72 ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ 6ου Διεθνοῦς Συνεδρίου ...ῶν Ἑταιρειῶν Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν, ἄρθρον τοῦ κ. DICK GROGAN, εἰς ὃ περιλαμβάνεται ἐν συντομίᾳ τὸ περιεχόμενον Ἑλληνικῆς ἐπιστημονικῆς πρωτοτύπου ἀνακοινώσεως, γενομένης εἰς τὸ παγκόσμιον αὐτὸ συνέδριον. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει ὡς κάτωθι:

«Οἱ Ἕλληνες ἤγειρον ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸ 6ον Διεθνὲς Συνέδριον Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθησε χθὲς τὰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας του εἰς τὸ Δουβλῖνον.

Εἰς πρωτότυπον ἔρευναν, μὴ δημοσιευθεῖσαν εἰσέτι ἀλλαχοῦ, Ἕλλην καθηγητ... ἐκοίνωσε πορίσματα τριετοῦς ἐρεύνης του, διὰ τῶν ὁποίων συμπεραίνει, ὅτι αἱ ...ες τῆς Αἰγύπτου εἶναι ἀντανάκλασις ἐξαφανισθέντος προϊστορικοῦ Ἑλληνι... ...λιτισμοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ Ἕλληνες προηγοῦνται, ἀπὸ ἀπόψεως διανοητ... ...απτύξεως, τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

...τλος τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης μελέτης - ἐρεύνης ἦτο «Τὸ Ἑλληνικὸν ... τὰς Πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου», συγγραφεὺς δὲ ταύτης ἦτο ὁ Δρ Θεοφά... μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ἐπιχειρησιακῶν Ἐρευνῶν καὶ Δ) ντὴς ...ύτου Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας.

Μανιᾶς, ὅστις ἑτοιμάζει βιβλίον ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος, δὲν ἠδυνήθη νὰ ...ς τὸ Συνέδριον καὶ ἡ μελέτη - ἔρευνα αὐτὴ ἀνεκοινώθη ἐν ἀπουσίᾳ του ...ος Ρ. Σπανογιαννάκη, ἐξ Ἀθηνῶν.

...τὴν ἀνακοίνωσιν, ὁ ὁμιλητὴς διηυκρίνισεν ὅτι, ὅλα τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ...α λατρείας, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ἀρχαῖαι πόλεις, ἀνηγέρθησαν ἐπὶ τῇ βάσει ...ικοῦ - γεωδαιτικοῦ δικτύου, μὲ ἀναλογίας καὶ συμμετρίας ἐφ' ὁλοκλήρου ...γραφικοῦ χώρου ἐπιρροῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

...όκληρον τὸ τριγωνομετρικὸν τοῦτο δίκτυον ἀποτελεῖται ἀπὸ νοητὰ τρίγωνα ...ορὰς εἰς ἀναλογίας, ἢ τρίγωνα ἀνήκοντα εἰς ἰδανικὰ κανονικὰ γεωμετρικὰ ...κτα, βασικὴ δὲ ἀναλογία, χρησιμοποιηθεῖσα εὐρέως, ἦτο ἡ ἀναλογία τῆς χρυ... ...μῆς, μὲ τὸν λόγον 1,618. Αἱ ἴδιαι ἀναλογίαι ἔχουν ὑλοποιηθῆ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μνημεῖα καὶ εἰς αὐτὰς ὀφείλεται ἡ φυσικὴ ὡραιότης των.

...ατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν ἐτονίσθη ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐφήρμοζον τὰς φιλο... ...ς των θεωρίας καὶ τὰς θρησκευτικάς των δοξασίας εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον. ὑλικὸν ἔργον τῶν Ἑλλήνων εἶχεν ἀριθμητικὴν καὶ γεωμετρικὴν ἔννοιαν. Εἰς ... ἀρχαίαν Ἑλλάδα, τὰ ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ ὡς ἀριθμοί. ... ἄλφα μὲ τόνον ἄνωθεν, εἶχε τιμὴν 1, τὸ βῆττα μὲ τόνον ἄνωθεν εἶχε τιμὴν 2, ...ὰ τὸ ἄλφα μὲ τόνον κάτωθεν ἰσοῦτο πρὸς 1000 κ.ο.κ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐχρησιμοποίησαν ἀστρονομικὰς μεθόδους διὰ τὴν μέτρη... ...ν ἀποστάσεων ἀπὸ τὴν Βόρειον Ἑλλάδα μέχρι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀλλὰ τὰ χρησιμοποιηθέντα ὄργανα δὲν ἀνευρέθησαν.

Ὁ Δρ Μανιᾶς, διὰ τῆς μελέτης - ἐρεύνης ταύτης, ἀνεκάλυψεν ὅτι αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου ἀνηγέρθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδίων ἀναλογιῶν (αἵτινες ἐφηρμόσθησαν ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὸν τριγωνισμόν).

Διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως ἑπτὰ διαφόρων μαθηματικῶν καὶ πρωτοτύπων μεθόδων, ὑπολογίζει τὸ ὕψος καὶ τὴν βάσιν τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τοῦ Χέοπος. Οἱ ὑπολογισμοί του, εἶπεν ὁ Δρ Σπανογιαννάκης, συμφωνοῦν μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν μὲ τὰς μετρήσεις διαφόρων ἄλλων πυραμιδολόγων.

Αἱ ἴδιαι ἀναλογίαι καὶ τὸ ἴδιον ἀριθμητικὸν μαθηματικὸν οἰκοδόμημα, εἶπεν ὅτι δὲν παρουσιάζονται εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν.

Ὁ Δρ Μανιᾶς ἐξάγει δύο συμπεράσματα:

1) Ἢ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐμελέτησαν τὰς Πυραμίδας κι' ἐδημιούργησαν ἐν συνεχείᾳ τὴν γλῶσσαν των καὶ τὰς ἐπιστήμας βάσει τῶν δεδομένων τῶν Πυραμίδων (ἀναλογιῶν κλπ.).

2) Ἢ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι κατεσκεύασαν τὰς Πυραμίδας μὲ στοιχεῖα παραληφθέντα ἀπὸ ἀρχαιότερον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Ὅθεν προκύπτει τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς μίαν λίαν ἀπομεμακρυσμένην ἀπὸ σήμερον καὶ παναρχαίαν ἐποχήν, πρὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν Πυραμίδων, πρέπει νὰ εἶχεν ἀναπτυχθῇ πολιτισμὸς μὲ μεγάλας προόδους εἰς τὰς ἐπιστήμας, ὅστις ἐδημιούργησε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ γεωμετρικὸν - γεωδαιτικὸν δίκτυον τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου. Σπουδαῖα στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τούτου ἐλήφθησαν μεταγενεστέρως ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου, ὅπου εἶχεν ἐξαπλωθῇ ὁ Ἑλληνικὸς αὐτὸς προϊστορικὸς πολιτισμός. Ἡ θεωρία αὐτή, κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν, συμφωνεῖ μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸν «Τίμαιον» καὶ «Κριτίαν», τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουν σχετικὴν μαρτυρίαν Αἰγυπτίου Ἱερέως, περὶ ἐξαφανίσεως δηλαδὴ Ἑλληνικοῦ προϊστορικοῦ πολιτισμοῦ καὶ περὶ Ἑλληνικῆς προελεύσεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ.

Ὁ Δρ Μανιᾶς διατείνεται ὅτι πολλὰ στοιχεῖα τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἦσαν πνευματικοῦ καὶ οὐχὶ ὑλικοῦ χαρακτῆρος, δι' ὃ καὶ δὲν ἦσαν εὐχερῶς κατανοητὰ ἀπὸ τοὺς μελετήσαντας τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Καὶ συμπληρώνει:

«Τὰ ὑψηλότερα ἐπιτεύγματα τῆς ἀρχαιότητος —τῆς Ἑλληνικῆς κυρίως ἀρχαιότητος— ἦσαν τὰ μαθηματικὰ καὶ ἡ ἀστρονομία, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μελετοῦν τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἢ ἀγνοοῦν ἢ δὲν ἀφιερώνουν χρόνον διὰ τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων Μαθηματικῶν καὶ τῆς Ἀστρονομίας.

Οἱ Ἕλληνες τῆς προκλασσικῆς καὶ τῆς κλασσικῆς περιόδου ἔλαβον νέον φῶς ἐκ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ αὐτοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις ἦτο Ἑλληνικῆς προελεύσεως, διὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ πολιτισμοῦ των.

Ὁ Δρ Μανιᾶς λέγει ὡσαύτως, ὅτι καὶ ὁ κλασσικὸς πολιτισμὸς ἀργότερον κατεστράφη, πρὸ τῆς ὁλοσχεροῦς καταστροφῆς του ὅμως μετεδόθη εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικήν.

«Καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, τῶν ὁποίων ὁ πολιτισμὸς κατεστράφη διὰ δευτέραν φοράν, ταξιδεύουν εἰς τὴν φωτισμένην Δύσιν διὰ νὰ σπουδάσουν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν των ἀκόμη. Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται!», κατέληξεν εἰς τὴν ἀνακοίνωσίν του.»

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

PLATONIS OPERA—EDITIO STEREOTYPA—TOMUS VII
Insunt: Timaeus,'Critias Parmenidis et Symposion. Ἔκδ. LIPSIAE—1829.

Πλάτωνος: Τίμαιος. Ἔκδ. Ζαχαροπούλου. Ἀθῆναι 1939.

Παυσανίου: Περιήγησις Ἑλλάδος: Ἀττικά, Φωκικά, Ἠλιακά, Κορινθιακά, Λακωνικά. Ἔκδ. Ι. Ζαχαροπούλου. Ἀθῆναι.

Στράβωνος: Γεωγραφικά. Ἔκδ. Ι. Ζαχαροπούλου. Ἀθῆναι.

Ὁμήρου: ΙΛΙΑΣ. Ἔκδ. Ι. Ζαχαροπούλου. Ἀθῆναι.

» ΙΛΙΑΣ. Ἔμμ. Μετάφρ. Ἀγγελικῆς Πανωφοροπούλου - Σιγάλα. Ἀθῆναι 1970.

Ἀρχιμήδους Ἅπαντα: Ὑπὸ Εὐαγγ. Σταμάτη. Ἔκδ. Τεχν. Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος. 1970.

Διοφάντου: Ἀριθμητικά: Ὑπὸ Εὐαγγ. Σταμάτη. Ἔκδ. Ὀργαν. Ἔκδ. Διδακτ. Βιβλίων. 1963.

Εὐκλείδου: Περὶ Ἀσυμμέτρων. Ὑπὸ Εὐαγγ. Σταμάτη. Ἔκδ. Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου. 1957.

» Γεωμετρία (Στοιχείων 13 βιβλία). Ὑπὸ Εὐαγγ. Σταμάτη. Ἔκδ. τῶν τεσσάρων πρώτων στοιχείων ὑπὸ Νικ. Σάκκουλα (1952), τῶν δὲ λοιπῶν ὑπὸ Ἔκδ. Ὀργαν. Σχολικῶν Βιβλίων. Ἀθῆναι.

Ἀριστοτέλους: Πολιτικά. Ἔκδ. Ι. Ζαχαροπούλου. Ἀθῆναι.

IAMBLIHI: THEOLOGOYMENA APITHMETICAE EDITIT VICTORIOUS DE FALCO

(Ἰαμβλίχου: Τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς καὶ περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης). Ἔκδ. Λειψίας. In Aedibus B.G. Teubneri m.c.m. XXII

Σώκου Ἀνδρ.: Γεωμετρογραφία, Γεωμετροδαισία. Ἀθῆναι 1968.

G. VON REUTERN H HELLAS—MÜNCHEN 1963.

ΕΡΙΧ ΦΟΝ ΝΤΕΝΙΚΕΝ: ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. Ἔκδ. Ἰριδανὸς Ἀθῆναι 1968.

ADAM RUTHERFORD: PYRAMIDOLOGY Book I, II, III, IV,
THE INSTITUTE OF PYRAMIDOLOGY, GREAT BRITAIN—LONDON 1970, 1972.

ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ Δ.Ρ.: ΑΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΡΥΤΑΙ ΤΩΝ. Ἀθῆναι 1960.

Th. Morreu: La science mysterieuse de Pharaons, Paris 1925.

Κ. Σ. ΧΑΣΑΠΗ: Τὸ μυστικὸν τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος. Ἀθῆναι 1963.

Κ. Σ. Χασάπη: Ἡ Ἑλλην. Ἀστρονομία τῆς Β' χιλιετηρίδος π.Χ. κατὰ τοὺς

Ὀρφικοὺς Ὕμνους. Ἀθῆναι 1967.
Α. Σώκου: Τὸ ζωτικὸν καὶ δυσεπίλυτον πρόβλημα τοῦ Ἑλλην. Κτηματολογίου. «Δελτ. Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ», 1967.
Γ. Θ Σακελλαρίου: Πυθαγόρας. Ἀθῆναι 1963.
Α. Πουλιανοῦ: Ἡ προέλευσις τῶν Ἑλλήνων. Ἀθῆναι 1968.
Δ. Η. Κωνσταντινίδη: Παραδόσεις Ἱστορίας Ἀρχιτεκτονικῆς. Ἀθῆναι 1968.
Γ. Παπαδημητρίου: Ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρωϊκοῦ Πολέμου. Πάτραι 1968.
Τζαννετάτου Θ.: Ἡ γλῶσσα τοῦ Ἔθνους καὶ οἱ ἀρχαῖοι.
Ἀλ. Φιλαδελφέως: Μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀθῆναι 1963.
Edith Hamilton: Ἀθάνατη Ἑλλάδα. Μετάφρ. Β. Καζαντζῆ.
Γ. Καραγιάννη: Δοκίμια φιλοσοφίας. Ἀθῆναι 1971.
Ἐμμ. Βαρδινογιάννη: Συμβολὴ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς θέσεως τῆς Ἀρχαίας Κυδωνίας. Ἀθῆναι 1968.
Ξ. Λίβα: Ἡ Αἰγηΐς, κοιτὶς τῶν ἀρίων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀθῆναι 1956.
Θ. Μανιᾶ: Ὁ Γεωμετρικὸς - Γεωδαιτικὸς τριγωνισμὸς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ χώρου. Τὸ μέγα σχέδιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἔκδ. Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος «Β. Παῦλος». Ἀθῆναι 1969.
Dr Theoph. N. Maniàs: The invisible harmony of the ancient Greek World and the apocryphal Geometry of the Greeks, Edidion of National Institution Athens 1969.
Dr Theoph. N. Maniàs: La triangulation geométrico - geodésica del espacio de la antigua Grecia. Separ. de Zootechnia Vol. XX —11—12, 1971. Madrid—Espagne.
Dr Theoph. N. Maniàs: The Greek Spirit in the Pyramids of Egypt Edited by Hellenic operational Research Society for the 6th International O. R. Comference.
Θεοφ. Μανιᾶ: Ἡ σημασία τῶν ἀριθμῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν τεχνικήν. Ἀνακοίνωσις εἰς Εὐγενίδειον Ἵδρυμα 4-6-71.
» » Πλήρης σχέσις τῆς Ἑλλην. Γλώσσης μὲ τὰ μαθηματικά. Ἀνακοίνωσις εἰς Ἰνστιτοῦτον Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας τῆς Ἑταιρίας Ἑλλήνων Δημοσιολόγων τὴν 30-3-72.
» » Διάφορα δημοσιεύματα εἰς ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν Τύπον, ὡς διαλαμβάνεται εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀνακοινώσεως τῆς 30-3-72 τοῦ Ἰνστ. Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας.
YOYRY FOMINE: Architecture Archaigue et Geometrie (βλ. Bulletin de Correspondance Hellenique -XC 1966- Ecole Française d' Athenes.
JEN RICHER: Delphes - Delos et Comes Ed. Julliard—Paris 1970.
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ - ΓΕΩΡΓΕΑ: Ἡ ἁρμονία ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ποιήσει, Ἀθῆναι
JAMES DUGAN: The Sea's Dark Museum. World Beneth the Sea. Ed. National Geographic Society U.S.A.
Ν. Β. Πιερρακέα: Κατωτέρα Γεωδαισία, Ἀθῆναι 1967.

Ὁδηγίαι διὰ τὴν καλυτέραν χρησιμοποίησιν καὶ κατανόησιν τοῦ βιβλίου καὶ Συμπληρωματικαὶ ἐπεξηγήσεις

Διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὸ περιεχόμενον τοῦ παρόντος βιβλίου, ἐκτὸς ὡρισμένων βασικῶν γνώσεων τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν καὶ ὡρισμένα στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν θρησκείαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῶν ἀρχαίων.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Οἱ ἀρχαῖοι —οἱ γνωστοὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀρχαῖοι— ἐπίστευον εἰλικρινῶς, ὅτι οἱ ἀστέρες ἦσαν θεοὶ καὶ ὅτι περιεστρέφοντο περὶ τὴν Θεὰν - Γῆν, εἰς τελείους κύκλους.

Ὑπῆρχον βεβαίως κι' ἀντίθετοι ἢ διάφοροι γνῶμαι, ὅπως τοῦ Ἀναξαγόρου, ὅστις ἐθεώρει τὸν ἥλιον σὐχὶ Θεόν, ἀλλὰ τεραστίαν πέτραν, πεπυρακτωμένην, μεγαλυτέραν καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου! «Ἔδοξε τὸν ἥλιον εἶναι λίθον, μύδρον διάπυρον καὶ μείζω τῆς Πελοποννήσου». Ἢ ἐπίσης, ὅπως ἡ γνώμη τοῦ Ἀριστάρχου, ὅστις ὑπεστήριζε τὸ ἡλιοκεντρικὸν σύστημα, ὅπως ἡμεῖς σήμερον. Αἱ γνῶμαι ὅμως αὐταὶ ἦσαν σποραδικαὶ καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὴν γενικῶς παραδεδεγμένην πεποίθησιν, ὅτι οἱ Ἀστέρες ἦσαν Θεοί.

ΤΟΤΕΜΙΣΜΟΣ

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Πυραμίδων ἢ καὶ παλαιότερον, ἐπίστευον ὅτι καὶ τὰ δένδρα οἱ λίθοι, οἱ Σκορπιοί, αἱ Ἀράχναι, οἱ ὄφεις, ἦσαν Θεοί. (Τοτεμισμός). Ἀργότερον ἐθεοποίησαν τὰ ζῶα, ὅπως ὁ βοῦς, ἡ ἀγελὰς κλπ. Ἡ πίστις εἰς τὴν ἱερότητα τῶν ἀγελάδων ὑπάρχει καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὰς Ἰνδίας.

Μεταγενεστέρως, ὅταν ἐγένετο ἀντιληπτόν, ὅτι ὁ Ἥλιος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐθεωρήθη ὁ Ἥλιος ὡς ὁ μέγιστος τῶν Θεῶν, δεσπότης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

ΘΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Τελικῶς, μὲ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ, τόσον ἐν Αἰγύπτῳ, ὅσον καὶ ἐν Ἑλλάδι, οἱ σπουδαιότεροι Θεοὶ ἦσαν οἱ Ἀστέρες, τῶν ὁποίων ἡ μελέτη ἀπετέλεσεν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰώνων τὸ ἀντικείμενον ἑνὸς εἴδους ἀνωτέρας Θεολογίας καὶ Φιλοσοφίας. Ἐπειδὴ ἐστεροῦντο τηλεσκοπίων, οἱ ἀστέρες ἐμε-

λετήθησαν βασικῶς διὰ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι προέκυπτον ἀπὸ ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις

Οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἐμελετήθησαν πολὺ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ μαθηματικῶς, εἰς ἀθροίσματα, εἰς γινόμενα, εἰς λόγους, εἰς γεωμετρικὰ σχήματα κλπ. καὶ μεταφυσικῶς. Κατέληξαν τελικῶς εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι μία ἀπειρία ἀριθμῶν ἐν ἁρμονίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου.

ΘΕΟΣ: ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΣ

Καὶ τοῦτο, διότι, τελικῶς, κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ ταυτίζεται μὲ τὸ ἀπόλυτον Κάλλος, μὲ τὴν ἀπόλυτον ὁμορφιάν. Κάλλος αἰσθητικὸν εἰς ὡραῖα σχήματα μὲ ἀναλογίας καὶ συμμετρίας, εἰς ὡραίους συνδυασμοὺς χρωμάτων καὶ εἰς ἁρμονίαν μουσικῶν ἤχων. Κάλλος ἠθικόν, μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρετῆς, ὡς σκοπὸν τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος. Καὶ κάλλος πνευματικόν, μὲ τὴν καλὴν μάθησιν καὶ γνῶσιν. Ὅλαι αὐταὶ αἱ κατηγορίαι τοῦ Κάλλους, συνδεδεμέναι μὲ τὸν Ἔρωτα, ὡς συνεκτικὴν οὐσίαν τοῦ Σύμπαντος, ἀπετέλουν τὸν Θεὸν τῶν μορφωμένων τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ μελέτη τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν τοῦ Θεοῦ, ἐγένετο μὲ τὰ μαθηματικά, τὰ ὁποῖα ἀνεῦρον εἰς τὰς σχέσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ φαινομένων καὶ γενικῶς εἰς τὴν φύσιν. Καὶ ἡ σύγχρονος φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη δέχεται, ὅτι τὸ Σύμπαν διέπεται ἀπὸ μαθηματικὰς σχέσεις. (Βλ. Μ. Ράσσελ Ἐπιστήμη καὶ Φιλοσοφία).

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΚΑΛΛΟΥΣ — ΛΟΓΟΙ — ΑΝΑΛΟΓΙΑΙ — ΑΡΜΟΝΙΑ

Διὰ τῆς μαθηματικῆς μελέτης-ἐρεύνης, ἀνεκάλυψαν οἱ ἀρχαῖοι τοὺς μαθηματικοὺς κανόνας τοῦ Κάλλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰς εὐθείας, τὰς ἀναλογίας, τὰς συμμετρίας καὶ διαφόρους λόγους, ὅπως ὁ λόγος 2:1 ἢ 1:2, ὅστις ἐλέγετο λόγος τῆς ἁρμονίας, ὁ λόγος 3:2 ἢ ἡμόλιος λόγος, ὁ λόγος 4:3 ἢ ἐπίτριτος λόγος, ὁ 9:8 ὁ ἐπόγδοος λόγος καὶ ἄλλοι ἁπλοῖ λόγοι. Κυρίως ὅμως ἐχρησιμοποιοῦντο πολὺ διὰ θρησκευτικοὺς-φιλοσοφικοὺς καὶ αἰσθητικοὺς λόγους, οἱ λόγοι 3,14, δηλ. ὁ λόγος τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον κύκλου, καὶ ὁ λόγος 1,618 ἢ 1,62 ὁ λεγόμενος λόγος τῆς χρυσῆς τομῆς ἢ «χρυσοῦς ἀριθμός».

Τὴν ἀναλογίαν τῆς «χρυσῆς τομῆς» χρησιμοποιοῦν καὶ σήμερον ἐκ παραδόσεως, ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐποχήν, οἱ ταπητουργοί. Ἐὰν μετρήσωμεν τὸ μῆκος ἑνὸς τάπητος καὶ τὸ πλάτος καὶ διαιρέσωμεν τὸ μῆκος διὰ τοῦ πλάτους, θὰ εὕρωμεν 1,62, δηλ. τὸν «χρυσοῦν ἀριθμόν».

Ἡ ἀναλογία τῆς «χρυσῆς τομῆς» εἶναι ἡ ὡραιοτέρα ἀναλογία καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἐὰν τὴν ἐφήρμοζον καὶ σήμερον οἱ τεχνῖται, οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ

ἀρχιτέκτονες. Ὄχι βεβαίως διὰ νὰ κάνουν ἔργα εἰς τοὺς ἀρχαίους ρυθμούς, ἀλλὰ διὰ νὰ δώσουν εἰς τοὺς συγχρόνους ρυθμοὺς ὁμορφιάν, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν ἔχουν. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ὁμορφιὰν καὶ διὰ τοῦτο ὁ,τιδήποτε κι' ἂν ἀγοράσῃ ἢ κατασκευάσῃ, τὸ θέλει ὄμορφο. Ἡ ὁμορφιὰ ὅμως ἢ ἡ ἁρμονία, κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ἦτο δύο εἰδῶν: φανερὰ ἁρμονία καὶ ἀφανὴς ἢ κρυφὴ ἁρμονία. Ὁ κύκλος καὶ τὸ τετράγωνον, τὸ σχῆμα δηλ. τοῦ ἡλίου καὶ τῶν τετραγώνων πλακῶν τῶν πεζοδρομίων, ἀνήκουν εἰς τὴν φανερὰν ἁρμονίαν. Εἶναι ὁμορφιά, τὴν ὁποίαν ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος καὶ γνωρίζει ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν κύκλον ἢ τὸ τετράγωνον. Τοιούτου εἴδους ἁρμονία δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔργα, ὅπως λ.χ. ἐκεῖνα τῆς Ἀκροπόλεως.

Η ΑΦΑΝΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑ

Εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔργα ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἀφανὴς ἁρμονία, ἡ «κρυφὴ ἁρμονία», ἡ ὁποία εἶναι ἀνωτέρα τῆς φανερᾶς. Ἐὰν μετρήσωμεν τὰς διαστάσεις οἱουδήποτε ἀρχαίου μνημείου ἢ καὶ αὐτὰς τὰς πλάκας τοῦ δαπέδου τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς οἰκοδομικοὺς λίθους τοῦ Παρθενῶνος ἢ τῶν Προπυλαίων, καὶ διαιρέσωμεν τὸ μῆκος διὰ τοῦ πλάτους, θὰ εὕρωμεν τοὺς ἀριθμοὺς 1,125, δηλ. τὸν λόγον 9:8, θὰ εὕρωμεν ἐπίσης 1,5, δηλ. τὸν λόγον 3:2, τὸν ἀριθμὸν 1,333, δηλ. τὸν λόγον 4:3, τὸν ἀριθμὸν 2, τοῦ λόγου 2:1, τὸν ἀριθμὸν 1,618 τῆς χρυσῆς τομῆς, τὸν ἀριθμὸν 2,25, τοῦ λόγου 9:4, τὸν ἀριθμὸν 2,62, δηλ. τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ ἐπὶ τὸν ἑαυτόν του (1,62Χ1,62=2,62), τὸν ἀριθμὸν 3,14, δηλ. τὸν λόγον τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον κλπ.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, ἤτοι ὁ **1,125**, ὁ **1,5**, ὁ **1,333**, ὁ **2**, ὁ **1,618**, ὁ **2,25**, ὁ **2,62**, ὁ **3,14**, εἶναι ἁπλοῖ καὶ ἦσαν γνωστοὶ καὶ εἰς τὸν τελευταῖον λιθοξόον ἢ τεχνίτην τῆς ἀρχαιότητος. Αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς εἶναι ἀπαραίτητον νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ σήμερον οἱ τεχνικοί μας.

Οἱ ἀρχαῖοι, ἐκτὸς τῶν διαστάσεων τῶν κτιρίων, ἐχρησιμοποίουν τὰς αὐτὰς ἀναλογίας καὶ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν κιόνων ἢ ἄλλων ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων. Εἰς τὸ θέατρον λ.χ. τῆς Ἐπιδαύρου ὑπάρχουν 2 ζῶναι ἑδωλίων. Εἰς τὴν μίαν ζώνην ὑπάρχουν 34 σειραὶ καὶ εἰς τὴν ἄλλην 21 σειραί. Ἐὰν διαιρέσωμεν τὸ 34 διὰ τοῦ 21,θὰ εὕρωμεν τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν 1,618 περίπου.

ΑΦΑΝΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Καὶ εἰς τὰς ἀποστάσεις ἀκόμη τῶν πόλεων καὶ Ἱερῶν ἐχρησιμοποίουν τοὺς αὐτοὺς ἀριθμούς. Αἱ ἀποστάσεις Χαλκίδος - Θηβῶν καὶ Χαλκίδος - Ἀμφιαρείου, εἶναι ἴσαι καὶ ἑκάστη ἴση πρὸς 162 στάδια ἀρχαῖα, δηλ. ἑκατὸν φορὰς τὸν χρυσοῦν ἀριθμόν.Αἱ ἀποστάσεις Χαλκίδος - Μεγάρων καὶ Χαλκίδος - Ἀθηνῶν, εἶναι ἴσαι καὶ ἑκάστη ἴση πρὸς 314 στάδια, δηλ. ἑκατὸν φορὰς τὸν ἀριθμὸν 3,14.

ΑΦΑΝΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ προκαλεῖ μεγάλην ἐντύπωσιν, εἶναι ὅτι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει κατασκευασθῆ μὲ αὐτὴν τὴν μέθοδον.

Ὡς γνωστόν, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν εἶχον εἰδικὰ σύμβολα τῶν ἀριθμῶν, ἀλλὰ ἐχρησιμοποίουν τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου μὲ τόνους, ὡς ἀριθμούς. Τὸ ἀ΄=1, β΄=2, κλπ.

Ὄχι ἐπειδὴ δὲν εἶχον φαντασίαν νὰ δημιουργήσουν ἰδιαίτερα σύμβολα τῶν ἀριθμῶν. Ἀλλὰ τὸ ἔκαναν σκοπίμως, διότι εἶχον συνδέσει τὴν γλῶσσαν των μὲ τοὺς ἀριθμούς. Κατὰ τὸ σύστημά των, ἑκάστη Ἑλληνικὴ λέξις, ἐφ' ὅσον τὰ γράμματά της ἐτονίζοντο κι' ἐγένετο πρόθεσις ἢ πολλαπλασιασμὸς αὐτῶν, ἀντεπροσώπευε καὶ δύο ἀριθμούς. Οὕτω αἱ λέξεις Θ΄ε΄α΄ Α΄θ΄η΄ν΄α΄, ἀντεπροσώπευον εἰς ἄθροισμα τὸν ἀριθμὸν 84, διότι θ΄=9, ε΄=5, α΄=1, η΄=8, ν΄=50 καὶ 9+5+1+1+9+8+50+1=84 (84κίονας εἶχεν ὁ Παρθενών).

Εἰς γινόμενον οἱ ἴδιοι ἀριθμοὶ δίδουν 162.000, δηλ. ἑκατὸν χιλιάδας φορὰς τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν 1,62. Ἐπίσης οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τῶν μνημείων ἢ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀποστάσεων εἰς στάδια ἀντεπροσώπευον λέξεις Ἑλληνικάς.

ΛΕΞΑΡΙΘΜΟΙ Ἢ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἡ ἀπόστασις λ.χ. Χαλκίδος - Θηβῶν τῶν 162 σταδίων, ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν λέξιν ΜΑΚΡΑ, διότι μ΄α΄κ΄ρ΄α΄=162. Τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος εἰς πόδας εἶναι 100 καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὰς λέξεις ΓΑΛΗΝΗ ἢ ΚΑΛΑΜΗ.

Μεταξὺ τῶν λέξεων - ἀριθμῶν ἢ μαθηματικῶν ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἰδίως μεταξὺ λέξεων μὲ συγγενεῖς ἐννοίας, εὑρίσκομεν τοὺς αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους εὑρίσκομεν καὶ μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀποστάσεων τῶν μνημείων ἢ τῶν διαστάσεων αὐτῶν. Ἡ λέξις - ἀριθμὸς Ἀπόλλων=1.061 καὶ ἡ λέξις - ἀριθμὸς Ἄρτεμις=656 (Θεοὶ Ἀδελφοί), ἔχουν λόγον 1.061 : 656=1,617, δηλ. τὸν χρυσοῦν ἀριθμόν. Ἡ λέξις Πατρίς, ὡς ἀριθμός, εἶναι ἴση μὲ 691, ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις Κράτος, εἶναι ἴση μὲ 691. Ἑπομένως Πατρὶς=Κράτος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους. Κατ' ἀνάλογον τρόπον ΟΦΙΣ=ΤΡΟΜΟΣ= =780, ΠΟΛΙΤΗΣ=ΟΠΛΙΤΗΣ=698, ΜΥΛΟΣ=ΚΥΚΛΟΣ=740, ΧΑΛΙΝΙΣΚΟΣ=Ο ΟΥΡΑΝΙΣΚΟΣ=1191, ΝΕΙΛΟΣ=365 καὶ ΝΕΙΛΟΣΧ3,14= =1.146=ΩΚΕΑΝΟΣ, Ο ΘΕΟΣ=354 κλπ. (Ὁ χαλινίσκος ἐφαρμόζει ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου).

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ἀρχαῖοι ὡρισμένους σπουδαίους ἀριθμοὺς τοὺς παρίστανον μὲ ἀναλόγους λέξεις σπουδαίας. Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τοῦ Σεληνιακοῦ ἔτους 354, προέκυψεν ἡ λέξις Ο ΘΕΟΣ (Ο ΘΕΟΣ=354). Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν 365 ἡμερῶν τοῦ ἔτους, προέκυψεν ἡ λέξις ΝΕΙΛΟΣ (ΝΕΙΛΟΣ=365), ἐπειδὴ ὁ Νεῖλος μὲ τὰς ἐτησίας πλημμύρας του ὁρίζει περίπου τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης δωδεκάδος, οἱ ὁποῖοι παρίστανον

τοὺς 12 Θεούς, εἶναι 1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12=78. Εἰς τὸ δεκαπλάσιον εἶναι 78Χ10=780. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐθεωρεῖτο ὑψίστης σημασίας καὶ μὲ αὐτὸν ἐδημιουργήθησαν πολλαὶ λέξεις, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν καὶ ὁμάδας ἐννοιῶν, ὅπως λ.χ. αἱ λέξεις ΒΡΟΧΗ=ΕΔΑΦΟΣ=ΣΙΤΟΣ=780, ποὺ ἀποτελοῦν μίαν ὁμάδα λέξεων μὲ σχετικὰς ἐννοίας. Ἡ βροχή, πίπτουσα ἐπὶ τοῦφους, παράγει σῖτον. Καὶ σήμερον εἶναι γνωστόν, ὅτι χωρὶς βροχὴ δὲν γίνεται σῖτος.

Ἐπίσης ΟΦΙΣ=ΤΡΟΜΟΣ=780. Ἡ παρουσία τοῦ ὄφεως προκαλεῖ τρόμον. Καὶ σήμερον ἔτι ὁ ΣΑΤΑΝΑΣ παριστάνεται μὲ τὸν ὄφιν.

ΤΡΟΠΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΛΕΞΕΩΝ

Ἀπὸ τὴν λέξιν ΣΙΤΟΣ, διὰ μεταθέσεως τοῦ γράμματος γιῶτα, προκύπτει ἡ λέξις ΙΣΤΟΣ (ΙΣΤΟΣ πλοίου, σημαίας κλπ.), ἥτις εἶναι ἴση μὲ τὴν λέξιν ΠΛΟΥΣ=ΙΣΤΟΣ=780. Ὁ ἱστὸς τοῦ πλοίου εἶναι, ὡς γνωστόν, τελείως ἀπαραίτητος διὰ τὸν πλοῦν. Ἐξ ἄλλου εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀντιστοιχοῦν αἱ λέξεις ΠΟΛΥΣ=ΠΥΛΟΣ=ΟΣΤΙΣ=ΠΑΡΙΟΣ ΛΙΘΟΣ=780. Ὁ ΠΑΡΙΟΣ ΛΙΘΟΣ, δηλαδὴ τὰ μάρμαρα τῆς ΠΑΡΟΥ, ἦσαν τὰ ἄριστα διὰ τὴν μαρμαρογλυφίαν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀγαλμάτων τῶν Θεῶν (βλ. σελ. 102 παρόντος). Ὁ αὐτὸς ἀριθμός, ἐπειδὴ περιέχει, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν λέξιν ΠΟΛΥΣ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ μεγίστου, τοῦ ἀνωτάτου ἢ θειοτάτου, ὡς δεκαπλάσιον τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀριθμῶν τῶν 12 Θεῶν, ἐχρησιμοποιήθη καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὑπερθετικοῦ βαθμοῦ εἰς πολλὰς λέξεις, διὰ τῆς λέξεως ΙΣΤΟΣ=780, ὅπως μέγ - ιστος, ἐλάχ - ιστος, ἄρ - ιστος, κάλλ - ιστος, κάκ - ιστος, αἴσχ - ιστος, ἀλόγ - ιστος κλπ.

Ὁ στρατευμένος π ο λ ί τ η ς καλεῖται καὶ σήμερον ὁ π λ ί τ η ς.

Ἡ λέξις ὁ π λ ί τ η ς σχηματίζεται εὐχερῶς ἐκ τῆς λέξεως π ο λ ί τ η ς, ἐφ' ὅσον τὸ ὄμικρον, ἀλλάξη θέσιν καὶ τεθῇ ἔμπροσθεν τοῦ πὶ (παρατήρησις Ρ. Σπανογιαννάκη). Ἐκ τῆς λέξεως σ ῖ τ ο ς, δι' ἁπλῆς μεταθέσεως τῶν γραμμάτων, ἔχομεν τὰς λέξεις ἱ σ τ ὸ ς καὶ ὅ σ τ ι ς. Ἐκ τῆς λέξεως π λ ο ῦ ς ἔχομεν Π ύ λ ο ς καὶ π ο λ ύ ς.

Ποῖαι καὶ πόσαι λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐδημιουργήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ποίαν ἐποχὴν ἐδημιουργήθησαν καὶ ἀπὸ ποίους ἐδημιουργήθησαν, εἰς ποίους ἀριθμοὺς μαθηματικοὺς ἀντιστοιχοῦν καὶ τί παριστάνουν οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, ἂν δηλαδὴ παριστάνουν θρησκευτικὰς δοξασίας, φιλοσοφικὰς πεποιθήσεις ἢ ἐπιστημονικὰς γνώσεις ἢ καὶ ἀνακαλύψεις τῆς ἀρχαιότητος, ποίας λέξεις ἀρχαιοτέρας, ἐνδεχομένως, ἀντικατέστησαν καὶ διὰ ποίους λόγους ἐγένετο ἡ ἀντικατάστασις κλπ., πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν προβλήματα περαιτέρω μελέτης κι' ἐρεύνης. Τὸ βέβαιον πάντως εἶναι ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀποτελεῖται ἀπὸ λέξεις, αἱ ὁποῖαι συγχρόνως, ἐφ' ὅσον ἀντικαταστηθοῦν τὰ γράμματά των διὰ τῶν ἀντιστοίχων ἀριθμῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ προστεθοῦν, ἀποτελοῦν κι' ἀριθμούς. Πολλοὶ τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν ἔχουν ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον ἢ μαθηματικὴν σημασίαν, ἀναφέρονται δέ, ὑπὸ

τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὑπὸ τὸν τίτλον «μαθηματικὰ ὀνόματα» (βλ. Ἰαμβλίχου: τὰ θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς σελ. 24 - 25 τῆς παρούσης). Τὰ μαθηματικὰ αὐτὰ ὀνόματα ἔχουν, ὡς ἀριθμοί, τοὺς αὐτοὺς λόγους καὶ ἀναλογίας, οἵτινες ὑπάρχουν καὶ εἰς τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος καὶ εἰς τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν. Ἡ ἁρμονία τῶν ἀριθμῶν δηλονότι, ἥτις ὑπάρχει εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν τέχνην, γλυπτικήν, ἀρχιτεκτονικὴν κλπ., εἰς τὰς θέσεις καὶ τὰς ἀποστάσεις τῶν ἀρχαίων πόλεων καὶ ἱερῶν καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γενικῶς σκέψιν, ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἥτις δὲν ὑπάρχει μόνον εἰς τὴν σύγχρονον ὁμιλουμένην γλῶσσαν ἢ εἰς τὰ ἀρχαῖα γραπτὰ κείμενα, ἀλλὰ συμβολικῶς δι' ἀριθμῶν καὶ εἰς πάντα τὰ ἔργα τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς κόσμος ὁμιλεῖ μὲ ὅλα του τὰ ἔργα καὶ διδάσκει ἑλληνιστὶ καὶ ἐκθέτει τὰς ἀπόψεις του καὶ τὰ ἐπιτεύγματά του.

Σκοπὸς τοῦ παρόντος βιβλίου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶναι νὰ διεγείρῃ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ περαιτέρω ἔρευναν καὶ ἰδίως τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι θὰ εὕρουν ἀπέραντα παρθένα πεδία συναρπαστικοῦ καὶ γοητευτικοῦ χαρακτῆρος πρὸς μελέτην καὶ ἔρευναν.

Κατὰ ποίαν σειρὰν πρέπει νὰ μελετηθῇ τὸ βιβλίον

1.—Ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν δὲν συμπαθοῦν τοὺς ἀριθμοὺς ἢ δὲν ἔχουν χρόνον νὰ τὸ μελετήσουν ὁλόκληρον, διὰ νὰ λάβουν μίαν καλὴν ἰδέαν τοῦ περιεχομένου, πρέπει νὰ ἀναγνώσουν κατὰ σειράν:

α΄) Τὰς ὁδηγίας διὰ τὴν καλυτέραν χρησιμοποίησιν καὶ κατανόησιν τοῦ βιβλίου (σελ. 229).

β΄) Τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων, διὰ νὰ σημειώσουν ἐνδεχομένως ὡρισμένα κεφάλαια ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρουν καὶ διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν τὸ ὅλον περιεχόμενον (σελ. 3 καὶ 236).

γ΄) Τὰς κρίσεις καὶ τὰ σχόλια ἐπὶ τῆς μελέτης - ἐρεύνης διὰ νὰ προκληθῇ, ἐνδεχομένως, ἔτι περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον (σελ. 9 καὶ σελ. 221 - 224).

δ΄) Τὸ ἔργον τοῦ κ. Μανιᾶ σελ. 7.

ε΄) Τὸν πρόλογον τοῦ δημοσιολόγου καὶ συγγραφέως κ. Ξεπαπαδάκου σελ. 11 - 17.

στ΄) Τὰ εὐχαριστήρια σελ. 215 - 219.

ζ΄) Τὸ εἰσαγωγικὸν σημείωμα σελ. 19 - 20.

η΄) Τὸ κεφάλαιον «Ὁ Παρθενὼν διηγεῖται» σελ. 189 - 200 καὶ νὰ μάθουν ἀπαραιτήτως πῶς ἔγραφον οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ἀριθμούς, πρᾶγμα βεβαίως γνωστὸν εἰς τοὺς περισσοτέρους, ἀλλὰ ὡρισμένοι τὸ ἔχουν λησμονήσει (ἐπίσης σελ. 142).

θ΄) Τὴν ἀνακοίνωσιν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας σελ. 134 - 141.

ι΄) Τὸν ἐπίλογον σελ. 201 - 202.

ια΄) Τὴν περίληψιν - συμπεράσματα - προτάσεις σελ. 203 - 213.

ιβ΄) Ὡρισμένους χάρτας καὶ σχεδιαγράμματα, ὅσους τοὺς ἐνδιαφέρουν.

Διὰ τῆς μελέτης τῶν κεφαλαίων τούτων θὰ ἔχουν ἕνα πανόραμα τῆς μελέτης - ἐρεύνης. Οἱ τεχνικοὶ εἰδικῶς πρέπει νὰ συγκρατήσουν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν λόγων τῆς σελίδος 231, ἐὰν θέλουν νὰ τοὺς ἐφαρμόσουν εἰς τὰς ἐργασίας των.

2.—Διὰ τοὺς ἀναγνώστας μὲ μέσην ἐκπαίδευσιν ἢ τοὺς μαθητὰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ Γυμνασίου, τοὺς σπουδαστὰς καὶ πάντα ἐνδιαφερόμενον διὰ τὸ ὅλον περιεχόμενον τοῦ βιβλίου, συνιστᾶται νὰ μελετήσουν, ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ:

α΄) Τὰ σπουδαιότερα ἀποσπάσματα ἀρχαίων κειμένων σελ. 21 - 25.

β΄) Τὰ σύμβολα τῶν λόγων καὶ ἀριθμῶν σελ. 142 - 145.

γ΄) Τοὺς πίνακας τῶν ἀριθμητικῶν σειρῶν καὶ παραστάσεων σελ. 180 - 182.

δ΄) Τὸ κεφάλαιον Ἑλλὰς - Αἴγυπτος σελ. 27 - 30.

ε΄) Τὸν Γεωδαιτικὸν - γεωμετρικὸν τριγωνισμὸν σελ. 31 - 104.

στ΄) Τὰς σχέσεις μὲ τὰς Πυραμίδας σελ. 105 - 133.

ζ΄) Τοὺς λεξαρίθμους τῶν θεῶν, ἀστερισμῶν κλπ. σελ. 142 - 163 καὶ σελ. 183 - 187.

η΄) Τὰ διάφορα μαθηματικὰ ὀνόματα σελ. 165 - 180.

3.—Διὰ τοὺς ἐπιστήμονας, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸ νόημα τοῦ βιβλίου καὶ νὰ προβοῦν ἐνδεχομένως εἰς κριτικὴν ἀξιολόγησιν τούτου, συνιστᾶται πρὸ οἱασδήποτε ἐνεργείας νὰ μελετήσουν:

α΄) Ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων τὸν «Τίμαιον» καὶ «Κριτίαν» τοῦ Πλάτωνος, τοὺς «Νόμους» τοῦ Πλάτωνος, τὰ «Γεωγραφικὰ» τοῦ Στράβωνος, τὰς «Περιηγήσεις» τοῦ Παυσανίου καὶ τὰ «Θεολογούμενα ἀριθμητικὰ» τοῦ Ἰαμβλίχου. Αὐτὰ εἶναι βασικὰ πρὸς μελέτην.

Χρήσιμον θὰ εἶναι νὰ μελετηθοῦν καὶ τὰ εἰσηγητικὰ σημειώματα τῶν ἐκδόσεων τοῦ καθηγητοῦ Σταμάτη: «Ἀριθμητικὰ τοῦ Διοφάντου», «Γεωμετρία τοῦ Εὐκλείδου» καὶ «Ἅπαντα τοῦ Ἀρχιμήδους».

β΄) Στοιχεῖα κατωτέρας γεωδαισίας καὶ τὸ σύγγραμμα τοῦ καθηγητοῦ Α. Σώκου «Γεωμετρογραφία - Γεωμετροδαισία».

γ΄) Τὸ βιβλίον τοῦ Γάλλου Μορραὶ διὰ τὰς Πυραμίδας, Στοιχεῖα ἀστρονομίας, Κοσμογραφίας καὶ ἄλλα διαλαμβανόμενα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ βιβλιογραφίᾳ.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελὶς

— Τὸ ἔργον τοῦ κ. Μανιᾶ 7
— Κριτικαί: Κριτικὴ Σταμάτη, κριτικὴ Χασάπη, κριτικὴ Γερμανοῦ καθηγητοῦ Ρογκόφσκι 9
— Πρόλογος Ξεπαπαδάκου 11
— Εἰσαγωγικὸν σημείωμα συγγραφέως 19
— Τὰ σπουδαιότερα ἀποσπάσματα ἀρχαίων Κειμένων 20
— Ἑλλὰς - Αἴγυπτος 27
— Προέλευσις πολιτισμοῦ 27
— Μιὰ γνώμη τοῦ Πλάτωνος 27
— Αἱ μελέται ἐπὶ τῶν Πυραμίδων 28
— Ἡ σημασία τῶν Πυραμίδων 29
— Αἱ διαστάσεις τῶν Πυραμίδων 29
— Ὁ Γεωμετρικὸς - Γεωδαιτικὸς Τριγωνισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου 31
— Μύθοι διὰ τὰς θέσεις τῶν Ἱερῶν 31
— Τὰς θέσεις καθώριζεν εἰδικὸς Νόμος 32
— Λόγοι ἀποστάσεων 33
— Χαρακτηριστικὰ τοῦ τριγωνικοῦ δικτύου 34
— Οἱ ἀριθμοὶ 34
— Ἡ θέσις τῶν Δελφῶν 36
— Ἄλλαι ἀποστάσεις 36
— Ἡ θέσις τῶν Ἀθηνῶν 37
— Ἡ θέσις τῆς Σπάρτης 37
— Ἡ θέσις τοῦ Ἄργους 38
— Ἡ θέσις τῆς Δήλου 38
— Δωδώνη 39
— Κνωσσὸς 39
— Πέλλα 39
— Ἡ θέσις τοῦ Παρθενῶνος κι' ἄλλων μνημείων 40
— Ἐποχὴ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου 40
— Περίοδος Μεγ. Κωνσταντίνου 42
— Ἀριθμοὶ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων τῶν Μνημείων 43
— Χάρται καὶ σχεδιαγράμματα 47
— Ἴσαι ἀποστάσεις εἰς γεωμετρικὰς σχέσεις (χάρτης Ἀττικοβοιωτίας) 49
— Ἰσότητες ἀποστάσεων κι' ἀναλογίαι εἰς τὴν διὰ πασῶν (χάρτης Ἀτ/τίας) 50
— Ἀνὰ τρία Ἱερὰ κεῖνται ἀπ' εὐθείας (χάρτης Ἀττικοβοιωτίας) 51
— Δέσμαι εὐθειῶν (χάρτης Ἀττικοβοιωτίας) 51
— Εὐθεῖαι παράλληλοι πρὸς τὸν Ἰσημερινὸν καὶ τοὺς Μεσημβρινοὺς (χάρτης Ἀττικοβοιωτίας) 52
— Ὁμὰς παραλλήλων καὶ καθέτων ὑπὸ γωνίαν 45° 53
— Ὁμὰς παραλλήλων καὶ καθέτων ὑπὸ γωνίαν 15° 53
— Σμῆνος περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Ἀφαίαν Αἴγινης 54
— Διάφοροι κατηγορίαι τριγώνων 55

— Ἀπὸ τὸν τριγωνισμὸν τῆς Ἀττικοβοιωτίας 56
— Σμῆνος περιφερειῶν τύμβου Μαραθῶνος 57
— Συμβολικοὶ ἀριθμοὶ κι' ὀνόματα ἀποστάσεων 57
— Σμῆνος περιφερειῶν Ἀμφιαρείου 58
— Ἀπὸ τὸν τριγωνισμὸν τῆς Ἀττικοβοιωτίας 59
— Συμμετρίαι κι' ἀναλογίαι Ἀττικοβοιωτίας 60
— Χρυσότομον πεντάγωνον κοσμικῆς ἁρμονίας 61
— Ὁ ἀδάμας τῆς Ἀττικοβοιωτίας 62
— Χρυσότομα τρίγωνα Ἀμφιαρείου 63
— Τριγωνισμὸς Ἀττικοβοιωτίας 63
— Συμμετρίαι Ἀττικοβοιωτίας 64
— Συμμετρίαι καὶ ἀναλογίαι εἰς Ἀττικοβοιωτίαν 65
— Γεωγραφικὴ θέσις Δελφῶν 66
— Ἀποστάσεις πόλεων καὶ Ἱερῶν Ἑλλάδος, σχετικαὶ μὲ διαστάσεις Μεγ. Πυραμίδος Αἰγύπτου 67
— Γεωγραφικὴ θέσις Σπάρτης 68
— Γεωγραφικὴ θέσις Πέλλας 69
— Γεωγραφικὴ θέσις Ἐπιδαύρου 70
— Γεωγραφικὴ θέσις Ὀλυμπίας 71
— Ὁμόκεντροι κύκλοι Ἰδαίου Ἄντρου Κρήτης 72
— Γεωγραφικὴ θέσις Δωδώνης 73
— Γεωγραφικὴ θέσις Κνωσσοῦ 74
— Γεωγραφικὴ θέσις Ἄργους 75
— Ἴσαι ἀποστάσεις πρὸς ἀπόστασιν Δελφῶν - Σπάρτης 850 σταδ. 76
— Ἴσαι ἀποστάσεις 1.700 σταδίων 77
— Σμῆνος περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Ἀλεξάνδρειαν Τρῳάδος 78
— Γεωγραφικὴ θέσις Μυκηνῶν 79
— Γεωγραφικὴ θέσις Ἰλίου Τρῳάδος 80
— Γεωγραφικὴ θέσις Θεσσαλονίκης 81
— Γεωγραφικὴ θέσις Ἀθηνῶν 82
— Σμῆνος περιφερειῶν τεμνομένων εἰς Δωδώνην 83
— Γεωγραφικὴ θέσις Δήλου 84
— Δέσμαι εὐθειῶν καὶ σμήνη περιφερειῶν Δήλου 85
— Γεωγραφικὴ θέσις Φιλίππων 86
— Ἰδανικὰ κανονικὰ πολύγωνα Ἑλληνικοῦ χώρου 87
— Χαρακτηριστικὰ τρίγωνα ἑλληνικοῦ χώρου 88
— Ἰδανικὰ κανονικὰ πολύγωνα μὲ κέντρον Δωδώνη καὶ Δῆλον 89
— Ἰδανικὰ κανονικὰ ἑπτάγωνα μὲ κέντρον Ἐλευσῖνα καὶ Κνωσσὸν 90
— Ὁμόκεντροι κύκλοι καὶ σμῆνος περιφερειῶν Ἰλίου Τρῳάδος 91
— Ἀπὸ τὸν τριγωνισμὸν τῆς Ἑλλάδος 92
— Γεωγραφικὴ θέσις Χαλκίδος 93
— Γεωγραφικὴ θέσις Σμύρνης 94
— Γεωγραφικὴ θέσις Κνωσσοῦ 95
— Γεωγραφικὴ θέσις Ἐλευσῖνος 96
— Ἀπὸ τὸ σχέδιον περιοχῆς Ἀκροπόλεως - Ἀθηνῶν 97
— 3 ὁμόκεντροι κύκλοι μὲ κέντρον τὸν Παρθενῶνα 98
— 17 ὁμόκεντροι κύκλοι μὲ κέντρον τὸν Παρθενῶνα 99
— Τρίγωνα περὶ τὸν Παρθενῶνα μὲ πλευρὰς εἰς σχέσιν χρυσῆς τομῆς 100
— Νοητοὶ κύκλοι περὶ τὸν Παρθενῶνα 101
— Ἰσοσκελῆ τρίγωνα μὲ κορυφὴν τὴν τομὴν τῶν διαγωνίων Ὀλυμπίου Διὸς 101
— Κύκλοι Ἡφαιστείου - Πυνκὸς - Φιλοπάππου - Ὀλυμπιείου 102

— Γεωμετρικαὶ σχέσεις Πυλῶν ἀρχαίου τείχους Ἀθηνῶν 103
— Ὁ Παρθενὼν καὶ αἱ Πυραμίδες διηγοῦνται γλῶσσαν Ἑλληνικοῦ πνεύματος 104
— Σχέσις μὲ τὰς Πυραμίδας 105
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἐν Αἰγύπτῳ 105
— Μαθηματικαὶ μέθοδοι ὑπολογισμοῦ ὕψους Μεγ. Πυραμίδος 105
— Α΄ Μέθοδος 106
— Β΄ Μέθοδος 108
— Γ΄ Μέθοδος 109
— Δ΄ Μέθοδος 109
— Ε΄ Μέθοδος 110
— ΣΤ΄ Μέθοδος 110
— Ζ΄ Μέθοδος 112
— Οἱ λόγοι τοῦ ὕψους τῆς Μεγ. Πυραμίδος 113
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὰς ἀποστάσεις πόλεων καὶ Ἱερῶν τῆς Μυθικῆς Ἑλλάδος 113
— Τιμὴ σταδίου καὶ ποδὸς 114
— Μετρήσεις 114
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Δελφῶν - Ἀθηνῶν καὶ Δελφῶν - Ὀλυμπίας 115
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Ἀθηνῶν - Δήλου καὶ Ἀθηνῶν - Σπάρτης 116
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὰς ἴσας ἀποστάσεις Δωδώνης - Σπάρτης καὶ Δωδώνης - Ἀθηνῶν 116
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιιν Κνωσσοῦ - Δωδώνης 117
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Ἰλίου - Ἀνακτόρων Νέστορος 117
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Δελφῶν - Δωδώνης καὶ Δωδώνης - Ἰωλκοῦ 117
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Δελφῶν - Σπάρτης 118
— Ἡ σπουδαιοτάτη ἀπόστασις τῶν κορυφαίων Ἱερῶν Δελφῶν - Δήλου 118
— Ἡ Σωθιακὴ περίοδος τῶν Αἰγυπτίων 119
— Αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους 119
— Ἡ διάρκεια τοῦ τροπικοῦ ἔτους εἰς μέσας ἡλιακὰς ἡμέρας 120
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Δελφῶν - Δήλου 120
— Τὸ ὕψος τῆς Μ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Δήλου - Ἰδαίου Ἄντρου Κρήτης 120
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν Κνωσσοῦ - Δήλου 120
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος 121
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ Παρθενῶνος 122
— Τὸ ὕψος τῆς Μεγ. Πυραμίδος ἀπὸ τὸ πλάτος τοῦ Ἡφαιστείου 122
— Τὸ ὕψος τῆς Μ. Πυραμίδος ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ Ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ὀλυμπίᾳ..... 123
— Τὸ ὕψος τῆς Μ. Πυραμίδος ἀπὸ τὸν λίθον τοῦ ὑπερθύρου τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως 123
— Μία λίαν χαρακτηριστικὴ περίπτωσις τοῦ λίθου τοῦ Ἀτρέως, ἀποτελοῦσα ἐξόχως σημαντικὸν γεγονὸς 124
— Χρυσῆ Βίβλος 125
— Ἑλληνικὰ στοιχεῖα καὶ Ἑλληνικὸν πνεῦμα εἰς τὰς Πυραμίδας 126
— Ὑποθέσεις 130
— Πλήρης καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ 132
— Ἀνακοίνωσις εἰς Ἱνστιτοῦτον Ἐρευνῶν Ἀρχαιογνωσίας - Σχέσεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μὲ τὰ μαθηματικὰ 134
— Τρίγωνα καὶ κύκλοι 135
— Ὁ Παρθενὼν ὁμιλεῖ Ἑλληνικὰ 135

— Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἁρμονία ἀριθμῶν 136
— Κατάθεσις ἐγγράφων - δημοσιεύματα - ἀνακοινώσεις 137
— Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν ἐπισημαίνεται ἡ χρησιμοποίησις μαθηματικῶν εἰς τὴν διάπλασιν, τὸν ἐμπλουτισμὸν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης 141
— Κωδικοὶ ἀριθμοὶ ἢ μαθηματικὰ ὀνόματα 142
— Σύμβολα ἀρχαίων ἀριθμῶν 142
— Σύμβολα μαθηματικῶν λόγων 143
— Ὁ Θεὸς ὡς μαθηματικὸν ὄνομα ἢ λεξάριθμος 145
— Ὁ Ζεὺς 149
— Ἡ Ἥρα 150
— Ἀπόλλων - Ἄρτεμις - Λητὼ 151
— Ἥλιος - Ἑστία 152
— Δημήτηρ - Ποσειδὼν 152
— Ἥφαιστος - Ἑρμῆς Ἄρης 153
— Ἀφροδίτη 153
— Ἀθηνᾶ 154
— Λόγοι Κωδικῶν λεξαρίθμων ἀρχαίων θεῶν τινων 155
— Ἕτεροι χαρακτηριστικοὶ Κωδικοὶ λεξάριθμοι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης (Νεῖλος - ὠκεανὸς - κύκλος - ἀστερισμοὶ καὶ ἀστέρες 156
— Ἀξιώματα - ἱερὰ - τοπωνύμια - ἐπιστημονικοὶ ὅροι 157
— Σχέσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς 158
— Τελικὸν συμπέρασμα μὲ τὰς Πυραμίδας 159
— Ὁ Ἕλλην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν διὰ τῆς γλώσσης τῶν ἀριθμῶν 159
— Μαθηματικὴ παράστασις τοῦ Ἐπιγράμματος τοῦ Σιμωνίδου διὰ τοὺς 300 πεσόντας μετὰ τοῦ Λεωνίδου εἰς τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν 162
— Ἡ Στοὰ τοῦ Ἀττάλου ἐν Ἀθήναις ἀρχιτεκτονικὴ ὑλοποίησις τοῦ μαθηματικοῦ ὀνόματος «Ο ΑΤΤΑΛΟΣ» 162
— Διάφορα μαθηματικὰ ὀνόματα ἢ λεξάριθμοι 165
— Ἀριθμοί τινες καὶ ἀντιστοιχία αὐτῶν εἰς Ἑλληνικὰς λέξεις 172
— Συνοπτικοὶ πίνακες ἀριθμητικῶν σειρῶν καὶ διαφόρων μαθηματικῶν παραστάσεων 181
— Φιλολογικὴ ἀπόδοσις τοῦ ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου τοῦ Παρθενῶνος. Ὁ Παρθενὼν διηγεῖται 189
— Ἐπίλογος 201
— Περίληψις - Συμπεράσματα - Προτάσεις 203
— Τουρισμὸς καὶ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς 211
— Εὐχαριστήρια 215
— Κρίσεις καὶ σχόλια 221
— Βιβλιογραφία 227
— Ὁδηγίαι διὰ τὴν καλυτέραν χρησιμοποίησιν καὶ κατανόησιν τοῦ βιβλίου 229
— Πίναξ περιεχομένων 236
— Παραρράματα 240

Ο Πυθαγόρας είπε ότι, «Τό σοφότερο τῶν ὄντων εἶναι ὁ ἀριθμός». Πράγματι αἰτία κάθε ἁρμονίας εἶναι ο λόγος, ἡ ἀναλογία πού δηλώνει τήν ἄπειρη σχέση ὅλων τῶν πραγμάτων, δηλαδή τήν παρουσία τοῦ Θείου Λόγου σέ κάθε μορφή ζωῆς. Οἱ ἀρχαῖοι Μύστες γνωρίζοντας αὐτή τήν παγκόσμια ἀλήθεια, κατασκεύασαν τά Ἱερά κτίσματα μέ τέτοια μορφή καί σέ τέτοιες θέσεις, ὥστε νά ὑπάρχει μιά γεωμετρική καί μυστηριακή σχέση ἀνάμεσά τους, καταδείχνοντας τήν ἄπειρη Σοφία τῆς Μοναδικῆς Δημιουργικῆς Πηγῆς ὅλων τῶν πραγμάτων.

Η ἀρχαία Ἑλλάδα, φωτοδότης στήν αἰωνιότητα, μᾶς μεταδίδει αὐτή τή σοφία, ἀπό τήν ἁρμονική καί μαθηματική δομή τῶν λέξεων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, μέχρι τούς ἱερούς τόπους τῶν μνημείων της μέ τή μυστική ἀλλά καί ἀποκαλυπτική ὁμιλία τῶν συμβόλων καί τῶν μαθηματικῶν σχέσεων, τῶν δομῶν καί τῶν ἀποστάσεων.

ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η ΣΑΡΩΣΗ & Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΟΝ...

"KRASODAD"

ΑΠΩΤΕΡΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝΕ ΚΟΙΝΩΝΟΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝΕ.

ΕΥΕΛΠΙΣΤΩ & ΠΑΡΟΤΡΥΝΩ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ (& ΟΠΟΤΕ ΜΠΟΡΟΥΝΕ), ΝΑ ΤΟ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝΕ & ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΣΟΥΝΕ ΕΤΣΙ ΤΟΝ-ΤΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ & ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΟΥ ΑΝΕΛΑΒΕ ΤΗ ΔΙΑΝΟΜΗ-ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ.

KRASODAD